

ประกาศพระราชบัญญัติ

และ

พระราชกำหนดต่าง ๆ รัชกาลที่ ๒

พ. ศ. ๒๔๖๕

โรงพิมพ์บำรุงนุกุลกิจ

พิมพ์ครั้งแรก

ราคา ๗ บาท

สารบัญ

กฎหมายประจำปี พ.ศ. ๒๕๖๕

พระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติombokกนตกรเรอคาขายหตบหน้	หน้า ๑๐๗
พระราชบัญญัติว่าดวยกการกระทำมิดอาญาเนอองแต่ดตุระเบต	หน้า ๑๓๕
พระราชบัญญัติว่าดวยกการเดินอากาศ	หน้า ๑๕๑
พระราชบัญญัติยาเด่พคตให้ โทษ	หน้า ๓๘๓
พระราชบัญญัติชนบตรเพมเดมช้วดราว	หน้า ๔๒๕
พระราชบัญญัติว่าดวยกสม้คดาร์เดะหนงดือพมพ์	หน้า ๔๘๔
พระราชบัญญัติงบประมาณประจำปี ๒๕๖๖	หน้า ๕๗๒

พระรรมนญ

พระรรมนญค่าตทหารบก	หน้า ๓๔๑
--------------------	----------

พระราชกำหนด

พระราชกำหนดชานานนามล้กตเพมเดม	หน้า ๔๐๔
-------------------------------	----------

พระราชกฤษฎีกา

พระราชกฤษฎีกาว่าดวยกการจัดช้อทตนด้รางทางรถไฟ	
ควนออกเฉียงเหนือ	หน้า ๔๐๘

กฎเสนาบดี

กฎเสนาบดีว่าด้วยอำนาจลงอาญาทหารเรือ	หน้า ๑๒๑
กฎเสนาบดีเกษตร โอนการราช โสภกิจอำเภอกำหนดนอนไปขึ้น กองราช โสภกิจจังหวัดตะกั่วป่า	หน้า ๒๖๘
กฎเสนาบดีเกษตร เรื่องค่าธรรมเนียมทำเหมืองแร่ทองคำ	หน้า ๕๒๕
กฎเสนาบดีมหาดไทย เรื่องยาเสพติดให้โทษ	หน้า ๔๒๘
กฎเสนาบดีมหาดไทย เรื่องสมุดเอกถาวรและหนังสือพิมพ์	หน้า ๕๗๔

ข้อบังคับ

ข้อบังคับบัญชาการขาดสยามเพิ่มเติม

ฉบับที่ ๒	หน้า ๕๒๗
ฉบับที่ ๓	หน้า ๕๒๘

ประกาศต่างๆ

ประกาศให้ ใช้พระราชบัญญัติรถยนต์ในเชียงใหม่	หน้า ๗
ประกาศให้ ใช้พระราชบัญญัติรถยนต์ในนครศรีธรรมราช กับ บัตตานี	หน้า ๕๑๕
ประกาศให้ ใช้พระราชบัญญัติรถยนต์ในเมือง	หน้า ๘

ประกาศให้ ไซพระราชบัญญัติตลอดเดือนในนครศรีธรรมราช กับ บัดตานี	หน้า ๕๑๗
ประกาศให้ ไซพระราชบัญญัติรถจ้างในหัวเมือง	หน้า ๑๐
ประกาศให้ ไซพระราชบัญญัติรถจ้างในนครศรีธรรมราช กับ บัดตานี	หน้า ๕๑๘
ประกาศให้ ไซพระราชบัญญัติรถตกในหัวเมือง	หน้า ๑๒
ประกาศให้ ไซพระราชบัญญัติรถตกในนครศรีธรรมราช กับ บัดตานี	หน้า ๕๑๙
ประกาศให้ ไซพระราชบัญญัติตลอดเดือนในจังหวัดเชียงใหม่ และ ภูเก็ต	หน้า ๑๕
ประกาศให้ ไซพระราชบัญญัติรถตกในจังหวัดภูเก็ต	หน้า ๑๖
ประกาศให้ ไซ ด้ญญาทำกบรัฐบาตยังกฤษเรื่องสำนักงาน ตรวจไซณ	หน้า ๔๒
ประกาศเก็บเงินค่านาจังหวัดนครราชสีมา	หน้า ๖๔
ประกาศเรื่องการไซ ด้ญญานานาประเทศว่าด้วยการเดิน ในอากาศ	หน้า ๖๙
ประกาศแคว้นไซ ด้ญญานานาประเทศว่าด้วยการเดิน ในอากาศ	หน้า ๘๖
ประกาศเรื่องข้าราชการด้ญญาสมัครต้องหาในคดีอาญา	หน้า ๗๑
ประกาศรวมกระทรวงนครบาตกับมหาตไทย และแบ่งหน้าที่ ระหว่างยุติธรรมกับมหาตไทย	หน้า ๗๒

๗

ประกาศแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติเกณฑ์ทหาร หน้า ๗๔

ประกาศตั้งดีภาคการคลังและกรมการ หน้า ๘๓

X ประกาศเพิ่มเติมมาตรา ๑๔๐ และ ๑๔๕ แห่งพระราชบัญญัติ
จัดวางการรถไฟ พ.ศ. ๒๔๖๔ หน้า ๑๑๘

ประกาศเพิ่มเติมพระราชบัญญัติตราบัตรนอกราชการ หน้า ๒๘๒

ประกาศขยายเวลาพระราชบัญญัติอนุมัติคนต่างด้าวที่เป็น
ศัตรูแต่ก่อน หน้า ๔๗๔

ทหารบก

พระธรรมนูญศาลทหารบก หน้า ๓๔๑

ประกาศแก่พระราชกำหนดเครื่องแต่งตัว พ.ศ. ๒๔๖๒ หน้า ๑๑๓, ๒๗๐

ทหารเรือ

กฎเสนาบดีว่าด้วยอำนาจลงอาญา หน้า ๑๒๑

ประกาศแก่พระราชกำหนดเครื่องแต่งตัว พ.ศ. ๒๔๕๘ หน้า ๔๐, ๔๘

เสือป่า

ประกาศเพิ่มเติมข้อบังคับลักษณะปกครองลูกเสือ
พ.ศ. ๒๔๖๑ หน้า ๑๔๖

กระทรวงเกษตรและสหกรณ์

กฎเด็นามตั้ โอนการราชโดหูกิจอำเภอกำหนดขนอนไปขึ้น

กองราชโดหูกิจจังหวัดตะกั่วป่า

หน้า ๒๖๘

กฎเด็นามตั้ เรื่อกำจรรมนิยมทำเหมืองแร่ทองคำ

หน้า ๕๒๕

กฎข้อบังคับการเจาะเผาทำน้ำมันยาง

หน้า ๕๑

กฎข้อบังคับการเจาะเผาหินตะเคียนทำชัน ในมณฑลปัตตานี

หน้า ๕๗

ประกาศงดการเก็บค่าธรรมเนียมขุดหาพลอยในจังหวัดบุรี

หน้า ๑๘

ประกาศใช้กฎข้อบังคับการวางฝัง พ.ศ. ๒๔๖๔ ใน

นครสวรรค์ อุตร และ จังหวัดบุรี

หน้า ๔๑

ประกาศใช้กฎข้อบังคับการวางฝัง พ.ศ. ๒๔๖๔ ในพายุัพ

และ มหาราชบุรี

หน้า ๗๕

ประกาศใช้กฎข้อบังคับทำน้ำมันยางในมณฑลต่าง ๆ

๑๔ มณฑล

หน้า ๖๓

ประกาศออกใบอนุญาตร่อนแร่ ๆ จังหวัดนครราชสีมา

หน้า ๑๔๙

ประกาศใช้กฎข้อบังคับจัดการรักษาป่า พ.ศ. ๒๔๕๖

ในอุตร

หน้า ๒๖๕

ประกาศเปลี่ยนแปลงประเภทไม้ ๆ ต ๆ ในมณฑล

12/10/2566

ต่าง ๆ ๗ มณฑล

หน้า ๕๖๒

กระทรวงพระคลังมหาสมบัติ

ข้อบังคับเรื่องภาษีศุ่กรในจังหวัดพระนคร และ ชนบุรี	หน้า ๕๖๕
ประกาศเดือนชนันท์หน้าตำบลร้อยทงนครด้วรวัค	หน้า ๑๗
ประกาศด้ชชนันท์หน้าตำบลค่างพดู และเดือนชนันท์หน้าตำบล ด้านจาก	หน้า ๑๑๗
ประกาศเดือนชนันท์หน้าตำบลปากน้ำกระแด้	หน้า ๒๗๓
ประกาศเดือนชนันท์หน้าตำบลโพประจักษ์ ๑ ๓ ๑	หน้า ๕๕๖
ประกาศด้ชชนันท์หน้าตำบลท่ากระเทียม	หน้า ๔๐๖
ประกาศด้ชชนันท์หน้าอำเภอแด้นค้อ	หน้า ๔๐๗
ประกาศด้ชกรรยกเวณ คงเก็บค่าอาชญาบัตรฆาตกรเต็ม ตามอัตราในมณฑลพายัพ ๑ ๓ ๑	หน้า ๑๙
ประกาศยกเวณฉนยาคามมาตรา ๘ แห่งพระราช บัญญัติฉน	หน้า ๖๖
ประกาศห้ามใช้เครื่องมือต่าง ๆ กันทางปลตเตนกระทำกร จับด้ควน้ำตามคดของรังสิต ๑ ๓ ๑	หน้า ๘๑ และ ๑๑๑
ประกาศห้ามใช้เครื่องมือต่าง ๆ กันทางปลตเตนกระทำ การจับด้ควน้ำในควบ้ำด้ก ๑ ๓ ๑	หน้า ๑๑๕
ประกาศออกโดยพระราชบัญญัติชนบัตรเพิ่มเตมชว้ควรว	
พ.ศ. ๒๔๖๑ ฉบับที่ ๔	หน้า ๔๒๗

ประกาศโดยกระแสดังความในพระราชบัญญัติมาตราทองคำ เพิ่มเติม พ.ศ. ๒๔๖๒ ฉบับที่ ๓	หน้า ๔๗๓
ประกาศยกเลิกอำนาจบางอย่างอำเภอคอกควาย กับ อำเภออัมผาง	หน้า ๕๒๐
ประกาศยกเลิกอำนาจบางอย่างในอำเภอเมืองจังหวัด กำแพงเพชร	หน้า ๕๒๒
ประกาศกำหนดภาษีไร่ยาอำเภอท่าปลา	หน้า ๕๒๔
ประกาศเก็บเงินรัฐูปการ บางอำเภอในจังหวัดลำพูน และ เชียงใหม่คนละ ๔ บาท	หน้า ๕๕๙
ประกาศเรื่องการจำหน่ายธนบัตรใบละ ๑ บาทหมวด ๕	หน้า ๕๖๑
กระทรวงคมนาคม	
ประกาศเรื่องตั้งข่าวโดยวิทยุโทรเลขจากสี่ขัง	หน้า ๓๔๐
กระทรวงมหาดไทย	
กฎเด็นามบดเรื่องยาเสพติดให้โทษ	หน้า ๔๒๘
กฎเด็นามบดเรื่องสมุดออกฉัตรและหนังสือพิมพ์	หน้า ๕๗๔
ข้อบังคับบัญชาตบปกครองหัวเมืองหัวลาว	หน้า ๘๗
กฎที่ ๑ ให้ข้าราชการผู้ใหญ่ออกสืบสวนโจรผู้ร้าย	หน้า ๑๐๑
กฎที่ ๒ ตักเตือนให้สามัคคี	หน้า ๑๐๕
กฎที่ ๓ เรื่องรายงานออกฉกรรจ์	หน้า ๒๙๘

๗

กฎที่ ๔ กำหนดหน้าที่ราชการชั่วคราว หน้า ๓๑๑

ข้อบังคับขอยการ หน้า ๓๑๘

ประกาศว่าด้วยการจัดระเบียบตามพระราชบัญญัติเดือน
ในเชิงใหม่ หน้า ๒๑

ประกาศแก้ไขอัตราค่าธรรมเนียมจดทะเบียนเดือน
ในเชิงใหม่ หน้า ๒๑๗

ประกาศว่าด้วยการจัดระเบียบตามพระราชบัญญัติ รดจาง
ในเชิงใหม่ หน้า ๒๑

ประกาศว่าด้วยการจัดระเบียบตามพระราชบัญญัติ สขเดือน
ในภาค หน้า ๒๘

ประกาศว่าด้วยการจัดระเบียบตามพระราชบัญญัติ รดจาง
ในภาค หน้า ๓๑

ประกาศว่าด้วยการจัดระเบียบตามพระราชบัญญัติ รดจาง
ในภาค หน้า ๓๕

ประกาศว่าด้วยการจัดระเบียบตามพระราชบัญญัติ รดจาง
ใน นครศรีธรรมราช กับ บัดคาน หน้า ๕๓๔

ประกาศว่าด้วยการจัดระเบียบตามพระราชบัญญัติ รดจาง
ใน นครศรีธรรมราช กับ บัดคาน หน้า ๕๓๖

ประกาศว่าด้วยการจัดระเบียบตามพระราชบัญญัติ รดจาง
ใน นครศรีธรรมราช กับ บัดคาน หน้า ๕๔๐

ประกาศว่าด้วยการจดทะเบียนตามพระราชบัญญัติ ดอเดื่อน ในนครศรีธรรมราช กับ บัตตานี	หน้า ๕๔๕
ประกาศโอนอำเภอกำปตามาขึ้นนครศรีธรรมราช	หน้า ๕๐
ประกาศยกเวณยาเด่พยัคคีให้ โทษ	หน้า ๔๖๒
ประกาศจำกัดการยกเวณยาตามความข้อ ๓ แห่ง กฎเด่เนาบัต เวณยาเด่พยัคคีให้ โทษ	หน้า ๔๗๕
ประกาศเพิ่มเติมการยกเวณยาตามความข้อ ๓ แห่ง กฎเด่เนาบัต เวณยาเด่พยัคคีให้ โทษ	หน้า ๕๕๗
ประกาศกรมตำรวจนครบาล กำหนดจำนวนยาเด่พยัคคี จะต้องใช้ ใน พ.ศ. ๒๔๖๖	หน้า ๔๘๑

กระทรวงศึกษาธิการ

ประกาศใช้ พระราชบัญญัติประถมศึกษาในท้องถิ่นนครสวรรค์	หน้า ๑
ประกาศใช้ พระราชบัญญัติประถมศึกษาในท้องถิ่นพิจันุโลก	หน้า ๓
ประกาศใช้ พระราชบัญญัติประถมศึกษาในท้องถิ่นนครชัยศรี	หน้า ๕
ประกาศใช้ พระราชบัญญัติประถมศึกษาในท้องถิ่นภูเก็ต ปาจินบุรี นครราชดำมา และ พิจันุโลก	หน้า ๗๖
ประกาศใช้ พระราชบัญญัติ ประถมศึกษาในท้องถิ่นราชบุรี	หน้า ๑๓๘
ประกาศใช้ พระราชบัญญัติประถมศึกษาในท้องถิ่นพายัพ	หน้า ๒๗๑

ณ

ประกาศใช้ พระราชบัญญัติประถมศึกษาในท้องถิ่นนครสวรรค์	หน้า ๒๗๔
ประกาศใช้ พระราชบัญญัติประถมศึกษาในท้องถิ่น พิษณุโลก	หน้า ๒๗๘
ประกาศใช้ พระราชบัญญัติประถมศึกษาในท้องถิ่น อุทัยธานี	หน้า ๒๘๔
ประกาศใช้ พระราชบัญญัติประถมศึกษาในท้องถิ่น ทหารราชบุรี	หน้า ๒๘๒
ประกาศใช้ พระราชบัญญัติประถมศึกษาในท้องถิ่น ภูเก็ต	หน้า ๓๓๖
ประกาศใช้ พระราชบัญญัติประถมศึกษาในท้องถิ่น ราชบุรี	หน้า ๓๓๘
ประกาศใช้ พระราชบัญญัติประถมศึกษาในท้องถิ่น อุบลราชธานี	หน้า ๔๑๑
ประกาศใช้ พระราชบัญญัติประถมศึกษาในท้องถิ่น นครชัยศรี	หน้า ๔๖๗
ประกาศใช้ พระราชบัญญัติประถมศึกษาในท้องถิ่น อุบลราชธานี	หน้า ๔๗๑
ประกาศใช้ พระราชบัญญัติประถมศึกษาในท้องถิ่น พายัพ	หน้า ๔๗๗
ประกาศใช้ พระราชบัญญัติประถมศึกษาในท้องถิ่น นครราชสีมา	หน้า ๕๔๘
ประกาศใช้ พระราชบัญญัติประถมศึกษาในท้องถิ่น อุทัยธานี	หน้า ๕๕๒
ประกาศใช้ พระราชบัญญัติประถมศึกษาในท้องถิ่น นครราชสีมา	หน้า ๕๕๔
ประกาศใช้ พระราชบัญญัติประถมศึกษาในท้องถิ่น พายัพ	หน้า ๕๖๘, ๕๗๐

ประกาศใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษา
พ.ศ. ๒๔๖๔

ในท้องที่มณฑลนครสวรรค์

โดยมาตรา ๒ แห่งพระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔ ซึ่งว่า
“เด็มนับ กระทรวงศึกษาธิการ มีอำนาจที่จะทำบัญชีเพิ่มเติมเพื่อขยาย
การใช้ในอำเภอและตำบลอื่น ๆ ได้ อีกรำไป เมื่อเห็นว่าเป็นภาคสมควร
ที่จะทำดังนี้ นั้น บก.มณฑลนครสวรรค์จะใช้ พระราชบัญญัติประถมศึกษา
พ.ศ. ๒๔๖๔ ในท้องที่มณฑลนครสวรรค์เพิ่ม ขึ้นอีก ๒ ตำบล จึงทำ
บัญชีเพิ่มเติม ขยาย การใช้ พระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔
ในท้องที่มณฑลนครสวรรค์เพิ่ม ขึ้นอีก ๒ ตำบลตาม บัญชีท้ายประกาศนี้
และ กำหนดให้ ใช้ตั้งแต่วันที่ ๒๕ มีนาคม พ.ศ. ๒๔๖๔ เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๒๕ มีนาคม พระพุทธศักราช ๒๔๖๔

เจ้าพระยาธรรมศักดิ์

จางวางเอก เด็มนับ

บัญชีเพิ่มเติม ของที่ ท โษ พระราชบัญญัติ ประถมศึกษา

พระพุทธศักราช ๒๔๖๔

มณฑล	จังหวัด	อำเภอ	ตำบล
นครสวรรค์	อุทัยธานี	หนองฉาง ทัพทัน	ทุ่งกองโพ ไผ่เขียว

ใน ท้องที่ มณฑลพิษณุโลก

โดย มาตรา ๒ แห่ง พระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔ ซึ่งว่า
“ เดี๋ยวนี้ ภาระ ทรวงศึกษาราชการ มี อำนาจ ที่จะ ทำบัญชี เพิ่มเติม เพื่อขยาย
การใช้ ใน อำเภอ และ ตำบล อื่น ๆ ได้อีก ทั่วไป เมื่อ เห็น ว่า เป็น กาด
สมควร ที่จะ ทำดัง นั้น ” นั้น บัดนี้ สมควร ที่จะ ใช้ พระราชบัญญัติประถม
ศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔ ใน ท้องที่ มณฑลพิษณุโลก เพิ่ม ขึ้น อีก ๖ ตำบล
จึง ทำบัญชี เพิ่มเติม ขยายการใช้ พระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔
ใน ท้องที่ มณฑลพิษณุโลก เพิ่ม ขึ้น อีก ๖ ตำบล ตาม บัญชี ทายประกาศนี้
และ กำหนดให้ ใช้ตั้งแต่วันที่ ๒๕ มีนาคม พ.ศ. ๒๔๖๔ เป็นต้นไป

ประกาศ เมื่อวันที่ ๒๕ มีนาคม พระพุทธศักราช ๒๔๖๔

เจ้าพระยาธรรมศักดิ์

จางวางเอก เดี๋ยวนี้

สำนักหอสมุด

๔
 บัญชีเพิ่มเติมของท.ท.ไซ พระราชบัญญัติ ประถมศึกษา

พระพุทธศักราช ๒๔๖๔

มณฑล	จังหวัด	อำเภอ	ตำบล
พิษณุโลก	ตัวรกรดโลก	วังไมซอม	วัฒนพาทย์ ปากมเกาะ ศรีดัดขนาดย ไร่ไชย นาเดื่อง ดงขย
	เพชรบูรณ์	เมืองเพชรบูรณ์ กิ่งชนแดน	

ใน ท้องที่ มณฑลนครชัยศรี

โดย มาตรา ๒ แห่งพระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔ ซึ่งว่า
 “ เสนาบดีกระทรวงศึกษาธิการ มีอำนาจที่จะทำบัญชีเพิ่มเติมเพื่อขยายการ
 ไซ ใน อำเภอ และ ตำบล อื่น ๆ ได้ อกรู้ว่า ไป เมื่อ เห็น ว่า เป็น กาล สมควร
 ที่จะ ทำ ดังนี้ ” นั้น บัดนี้ สมควร ที่จะ ไซ พระราชบัญญัติประถมศึกษา
 พ.ศ. ๒๔๖๔ ใน ท้องที่ มณฑลนครชัยศรี เพิ่มขึ้น อีก ๕ ตำบล จึง ทำ
 บัญชี เพิ่มเติม ขยาย การ ไซ พระราชบัญญัติ ประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔
 ใน ท้องที่ มณฑลนครชัยศรี เพิ่มขึ้น อีก ๕ ตำบล ตาม บัญชี ทาย ประการนี้
 และ กำหนดให้ ไซ ตั้งแต่ วันที่ ๒๘ มีนาคม พ.ศ. ๒๔๖๔ เป็นต้นไป

ประกาศ แด่ ณ วันที่ ๒๗ มีนาคม พระพุทธศักราช ๒๔๖๔

เจ้าพระยาธรรมศักดิ์

จางวางเอก เสนาบดี

๖

บัญชีเพิ่มเติมของททท ไซ พระราชบัญญัติ ประถมศึกษา

พระพุทธศักราช ๒๔๖๔

มณฑล	จังหวัด	อำเภอ	ตำบล
นครราชสีมา	นครปฐม	เมืองนครปฐม	บ้านเกิดขวิด ดอนชายหอม
		ด้ามพราน	ท่าตลาด ทรงคะนอง
		กำแพงแสน	ห้วยพระ

12/10/2566

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๕ วันที่ ๒ เมษายน หน้า ๒)

ประกาศกระแสพระบรมราชโองการ ให้ใช้พระราชบัญญัติ รัถยนต์ ใน ท้องที่ จังหวัด เชียงใหม่

มี พระบรม ราชโองการใน พระบาท สมเด็จพระ รามาธิบดี ศรีสินทร มหาจักราช ราช มงกุฎเกล้า เจ้า อยหัว ดำรงดี เห็นชอบเกล้า ฯ ตั้ง ว่า ตามความในมาตรา ๒ แห่งพระราชบัญญัติ รัถยนต์ รัตนโกสินทรศก ๑๒๘ (พ.ศ. ๒๔๕๒) มีว่า ถ้าจะ ทรง พระกรุณาโปรดเกล้า ฯ ให้ ใช้ พระราชบัญญัติ นี้ ใน หัวเมือง มณฑลใดเมื่อใด จะ ได้ ประกาศ ใน หนังสือ ราชกิจจานุเบกษา นี้

บัดนี้ ได้ ทรงทราบ ฝ่าฝืนของ รัถ พระบาท ว่า การ ใช้ รัถยนต์ ใน ท้อง ที่ จังหวัด เชียง ใหม่ มี จำนวน มากจน กว่า แต่ก่อน ถึง เวลาสมควร จะ ใช้ พระราชบัญญัติ เพื่อ ควบคุม การ เติรรถ ให้ เป็น ไปโดย เรียบร้อย แต่ ปราศจาก ภัยอันตราย จึง ทรง พระกรุณาโปรดเกล้า ฯ ให้ ใช้ พระราช บัญญัติ รัถยนต์ รัตนโกสินทรศก ๑๒๘ (พ.ศ. ๒๔๕๒) กับ ประกาศ แก้ไข เพิ่มเติม พระราชบัญญัติ รัถยนต์ ตั้ง วันที่ ๑๕ มิถุนายน พระพุทธ ศักราช ๒๔๖๐ ใน ท้องที่ จังหวัด เชียง ใหม่ ตั้ง แต่ บัดนี้ ไป

ให้เสนาบดี กระทรวง มหาดไทย จัดตั้ง เจ้าพนักงาน ขึ้น สำหรับ จัด ทะเบียน รัถยนต์ แล กระทำ การ อื่น ๆ ให้ เป็น ไปตาม พระ ราชบัญญัติ แล ประกาศ แก้ไข เพิ่มเติม นั้น ส่วน เงิน ค่าธรรมเนียม ใน การ รับ จัด ทะเบียน ทรง พระกรุณาโปรดเกล้า ฯ พระราชทาน ให้ เป็น รายได้ ของ คุษาภิบาล เมือง เชียง ใหม่

ประกาศ มาณวันที่ ๒๒ เมษายน พระพุทธศักราช ๒๔๖๕
12/10/2566 (ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๘ วันที่ ๓๐ เมษายน หน้า ๑๐)

ประกาศกระแสพระบรมราชโองการ

ให้ใช้พระราชบัญญัติต่อต้านในหัวเมือง

นอกจาก กรุงเทพมหานคร

มี พระบรมราชโองการ ใน พระบาทสมเด็จพระรามาธิบดีศรีสินทรมหาวชิราวุธ พระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ดำรัสเหนือเกล้าฯ ตั้งว่า เมื่อพระพุทธศักราช ๒๔๖๐ ได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติต่อต้านชนไร้ใน กรุงเทพมหานคร แล้ว บัดนี้ การใช้ต่อต้านตามหัวเมือง มีจำนวนมากขึ้นกว่าแต่ก่อน ถึงเวลาดังควรจะมีพระราชบัญญัติควบคุมการใช้ต่อต้านให้เป็นไปโดยเรียบร้อย และปราศจากภัยอันตรายเช่นเดียวกัน จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ใช้พระราชบัญญัติต่อต้าน พระพุทธศักราช ๒๔๖๐ ในหัวเมืองมณฑล นอกจาก กรุงเทพมหานคร ด้วย ถ้าจะทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ใช้ ณ ที่ใด จะได้ประกาศให้ทราบในหนังสือราชกิจจานุเบกษาเป็นสำคัญ

อนึ่ง ขอความในพระราชบัญญัติต่อต้าน พระพุทธศักราช ๒๔๖๐ นั้น ถ้าวางไว้ในกรุงเทพมหานคร จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้เปลี่ยนแปลง และเปลี่ยนแปลงความในพระราชบัญญัติเป็นบางแห่ง เพื่อให้เหมาะแก่การใช้สำหรับท้องถิ่นหัวเมือง คือ

๑ คำว่า “เสนาบดีกระทรวงนครบาล” ให้หมายความว่า “เสนาบดีบัญชาการปกครองท้องที่”

๒ คำว่า “เจ้าพนักงานทะเบียนกรมพระนครบาล” ให้หมายความว่า “เจ้าพนักงานซึ่งเสนาบดีบัญชาการปกครองท้องที่ได้ตั้งขึ้นเป็นเจ้าพนักงานผู้จดทะเบียน”

๓ คำธรรมเนียมการจดทะเบียนตามที่กล่าวไว้ใน มาตรา ๔ และ มาตรา ๗ นั้น สำหรับหัวเมือง ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้เสนาบดีบัญชาการปกครองท้องที่เป็นผู้กำหนดอัตราตามที่เห็นสมควรแก่ท้องที่ แต่มิให้สูงกว่าอัตราที่ได้กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติสำหรับไซ้ ในกรุงเทพมหานคร แล้วประกาศอัตรานั้นให้ทราบในหนังสือราชกิจจานุเบกษาเป็นสำคัญ

ประกาศมา ณ วันที่ ๒๒ เมษายน พระพุทธศักราช ๒๔๖๕

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๘ วันที่ ๓๐ เมษายน หน้า ๑๑)

ประกาศกระแสพระบรมราชโองการ
ให้ใช้พระราชบัญญัติรถจ้าง ในหัวเมือง

นอกจาก กรุงเทพมหานคร

มี พระบรมราชโองการใน พระบาทสมเด็จพระรามาธิบดีศรีสินทรมหาวชิราวุธ พระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ดำรัสเห็นชอบเกล้าฯ ตั้งว่า เมื่อ พระพุทธศักราช ๒๔๔๘ ได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติรถจ้างขึ้นใช้ใน กรุงเทพมหานคร แต่บัดนี้ การใช้รถจ้างรับคนโดยสารแต่บรรทุกสิ่งของตามหัวเมืองมีจำนวนมากช้นกว่าแต่ก่อน ถึงเวลาสมควรจะมี พระราชบัญญัติควบคุมการใช้รถจ้างให้เป็นไปโดยเรียบร้อย แต่ปราศจากภัยอันตรายเช่นเดียวกัน จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ใช้พระราชบัญญัติรถจ้าง รัตนโกสินทรศก ๑๒๔ (พ.ศ. ๒๔๔๘) ในหัวเมือง มณฑล นอกจาก กรุงเทพมหานคร ด้วย ถ้าจะทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ใช้ขณะที่ใด จะได้ประกาศให้ทราบในหนังสือราชกิจจานุเบกษาเป็นสำคัญ

อนึ่ง ข้อความใน พระราชบัญญัติรถจ้าง รัตนโกสินทรศก ๑๒๔ (พ.ศ. ๒๔๔๘) นั้น กล่าวไว้ในเกาะใน กรุงเทพมหานคร จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้เปลี่ยนคำแต่เปลี่ยนความในพระราชบัญญัติเป็นบางแห่ง เพื่อให้เหมาะแก่การใช้สำหรับท้องถิ่นหัวเมือง คือ

๑ คำว่า “เสนาบดีกระทรวงนครบาล” ให้หมายความ ว่า “เสนาบดีผู้บัญชาการปกครองท้องที่”

๒ คำว่า “ในกรุงเทพพระมหานคร” ให้แก่เป็น “ในท้องที่ที่ใช้พระราชบัญญัตินี้”

๓ ค่าธรรมเนียม การจดทะเบียน และอัตราค่าเช่ารถ ตามที่กล่าวไว้ใน มาตรา ๙ มาตรา ๑๕ และ มาตรา ๑๙ นั้น สำหรับหัวเมือง ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้เสนาบดีผู้บัญชาการปกครองท้องที่ เป็นผู้กำหนดอัตราตามที่เห็นสมควรแก่ท้องที่ แต่มิให้สูงกว่าอัตราที่ได้กำหนดไว้ใน พระราชบัญญัติสำหรับใช้ใน กรุงเทพพระมหานคร และประกาศอัตรานั้นให้ทราบในหนังสือราชกิจจานุเบกษา เป็นสำคัญ

ประกาศมาณวันที่ ๒๒ เมษายน พระพุทธศักราช ๒๔๖๕

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๘ วันที่ ๓๐ เมษายน หน้า ๑๓)

ประกาศกระแสพระบรมราชโองการ
ให้ใช้พระราชบัญญัติ รดตลก ใน หัวเมือง

นอกจาก กรุงเทพ พระมหานคร

มี พระ บรมราช โอง การ ใน พระบาท สัมเด็จ พระ รามา ธิบดี ศรี ดินทร
มหาวิชราวุธ พระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ดำรัส เห็นชอบ เกิด ๗ ตั้ง ว่า
เมื่อ พระพุทธศักราช ๒๔๔๔ ได้ ทรง พระกรุณาโปรดเกล้า ๗ ให้ตราพระ
ราชบัญญัติ รดตลก ขึ้นใช้ ใน กรุงเทพ พระมหานคร แล้ว บัดนี้ การ ใช้
รดตลก รับคนโดยส่วน แด บรรทุก สิ่งของ ตาม หัว เมือง มี จำนวน มาก ขึ้น
กว่า แต่ ก่อน ถึง เวลา สัมควร จะ มี พระราชบัญญัติ ควบคุม การ ใช้ รด
ตลก ให้ เป็น ไป โดย เรียบร้อย แด ปราศจาก ภัยอันตราย เช่น เดียว กัน จึง
ทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ๗ ให้ ใช้ พระราชบัญญัติรดตลก รัตนโกสินทร
ศก ๑๒๐ (พ.ศ. ๒๔ ๔) กับ ประกาศ แก้ไข ข้อ ความใน พระราช
บัญญัติ รดตลก เป็น บาง มาตรา อีก ๒ ฉบับ คือ ฉบับ ลงวันที่ ๒๕ พฤษภาคม
ค.ศ. รัตนโกสินทรศก ๑๒๔ (พ.ศ. ๒๔๔๘) แด ฉบับ ลงวันที่ ๑๕ มกราคม
ค.ศ. รัตนโกสินทรศก ๑๒๖ (พ.ศ. ๒๔๕๐) ใน หัวเมือง มณฑล นอก
จาก กรุงเทพ พระมหานคร ด้วย ถ้า จะทรง พระกรุณาโปรดเกล้า ๗ ให้
ใช้ ณะที่ใด จะได้ ประกาศให้ทราบใน หนังสือ ราชกิจจานุเบกษา เป็น
สำคัญ

อนึ่ง ข้อ ความ ใน พระ ราชบัญญัติ รถลาก รัตนโกสินทรศก ๑๒๐ (พ.ศ. ๒๔๔๔) กับ ประกาศ ๒ ฉบับ นั้น กล่าวไว้เฉพาะใน กรุงเทพมหานคร จึงทรง พระ กรุณาโปรดเกล้า ฯ ให้ เปลี่ยน คำ แด่ เปลี่ยน ความ ใน พระราชบัญญัติ กับ ประกาศ เป็น บางแห่ง เพื่อให้ เหมาะ แก่ การ ใช้ สำหรับ ท้องที่ ใน หัวเมือง คือ

๑ คำ ว่า “ เสด็จ บัด กระทบวง นครบาท ” ให้ หมาย ความ ว่า “ เสด็จ บัด ผู้บัญชาการ ปกครอง ท้อง ที่ ”

๒ คำ ว่า “ ใน กรุงเทพมหานคร ” ให้ แก่ เป็น “ ใน ท้อง ที่ ใด ๆ ใช้ พระราชบัญญัติ นี้ ”

๓ คำ ธรรมเนียม การ จดทะเบียน และ อัตรา ค่า โดย ดำรง ตาม ที่ กล่าวไว้ ใน ข้อ ๒ และ ข้อ ๓ แห่ง ประกาศ แก่ ใช้ พระราชบัญญัติ รถลาก ฉบับ ลง วันที่ ๒๕ พฤษภาคม รัตนโกสินทรศก ๑๒๔ (พ.ศ. ๒๔๔๘) นั้น สำหรับ หัวเมือง ทรง พระกรุณาโปรดเกล้า ฯ ให้ เสด็จ บัด ผู้บัญชาการ ปกครอง ท้อง ที่ เป็น ผู้ กำหนด อัตรา ค่า ธรรมเนียม การ จด ทะเบียน ต่าง ๆ และ อัตรา ค่า โดย ดำรง คัดเลือก อัตรา ค่า ธรรมเนียม ไม่อนุญาต คน ตำรวจ ตาม ที่ เห็น สมควร แก่ ท้องที่ แต่ มิ ให้ สูง กว่า อัตรา ที่ ได้ กำหนดไว้ ใน พระราชบัญญัติ สำหรับ ใช้ ใน กรุงเทพมหานคร แล้ว ประกาศ อัตรา นั้น ให้ ทราบ ใน หนังสือ ราชกิจจานุเบกษา เป็น สำคัญ

ประกาศ มา ณ วันที่ ๒๒ เมษายน พระพุทธศักราช ๒๔๖๕

12/10/2566

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๕ วันที่ ๓๐ เมษายน หน้า ๑๕)

ประกาศกระแสพระบรมราชโองการ

ให้ใช้พระราชบัญญัติ ดอเดือน

ใน มณฑล พายัพ เฉพาะ จังหวัด เชียงใหม่

ใน มณฑลภูเก็ต เฉพาะ จังหวัด ภูเก็ต

มี พระ บรมราช โอง การ ใน พระบาท สัมเด็จ พระราม ธิบดี ศรี สันทร มหาวิราจ ุช พระ มงกุฎเกล้า เจ้า อยู่หัว ดำริดู เห็นอ ุเกล้า ฯ ตั้ง ว่า ตาม ที่ ทรง พระกรุณาโปรดเกล้า ฯ ให้ใช้ พระราช บัญญัติ ดอเดือน พระ พุทธศักราช ๒๔๖๐ ตาม หัวเมือง นั้น

บัดนี้ ทรง พระกรุณาโปรดเกล้า ฯ ให้ ใช้ พระ ราช บัญญัติ ดอเดือน พระพุทธศักราช ๒๔๖๐ ใน มณฑล พายัพ เฉพาะ จังหวัด เชียงใหม่ แด ใน มณฑล ภูเก็ต เฉพาะ จังหวัด ภูเก็ต ตั้ง แต่ บัดนี้ เป็น ต้นไป

ส่วน เงิน ผล ประโยชน์ อันจะ พังไต่ จาก การ จัดท ะเบียน ตาม พระราช บัญญัติ ด้วย ประการ ไต ุ่ นั้น ทรง พระกรุณาโปรดเกล้า ฯ พระราช ทานให้ เป็น รายไต่ ของ สุขาภิบาล เมือง นั้น ุ่

ประกาศ มา ณ วันที่ ๒๒ เมษายน พระพุทธศักราช ๒๔๖๕

ประกาศกระแสพระบรมราชโองการ

ให้ใช้พระราชบัญญัติ รถม้าง

ใน มณฑลพายัพ เฉพาะ จังหวัด เชียงใหม่

แต่ใน มณฑลภูเก็ต เฉพาะ จังหวัดภูเก็ต

มี พระบรมราชโองการใน พระบาทสมเด็จพระ รามาธิบดีศรีสินทรมหาวชิราวุธ พระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ดำรัสเหนือเกล้าฯ สั่งว่า ตามที่ ทรง พระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ใช้พระราชบัญญัติ รถม้าง รัตนโกสินทรศก ๑๒๔ (พ.ศ. ๒๔๔๘) ตามหัวเมืองนั้น

บัดนี้ ทรง พระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ใช้พระราชบัญญัติ รถม้าง รัตนโกสินทรศก ๑๒๔ (พ.ศ. ๒๔๔๘) ในมณฑลพายัพ เฉพาะ จังหวัด เชียงใหม่ แต่ใน มณฑลภูเก็ต เฉพาะ จังหวัดภูเก็ต ตั้งแต่วันที่ ๑ มิถุนายน พระพุทธศักราช ๒๔๖๕ เป็นต้นไป

ส่วนเงิน ผลประโยชน์อื่น จะพึงได้จากการ จดทะเบียน ตาม พระราชบัญญัติด้วยประการใดๆนั้น ทรง พระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานให้เป็นรายได้ของ สุขาภิบาล เมืองนั้นๆ

ประกาศมาณวันที่ ๒๒ เมษายน พระพุทธศักราช ๒๔๖๕

ประกาศกระแสพระบรมราชโองการ
ให้ใช้พระราชบัญญัติ รดตัก ในมณฑลภูเก็ต
เฉพาะ จังหวัดภูเก็ต

มีพระบรมราชโองการในพระบาทสมเด็จพระรามาธิบดีศรีสินทรมหาวชิราวุธ พระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ดำรัสเหนือเกล้าฯ ตั้งว่า ตามที่ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ใช้พระราชบัญญัติ รดตัก รัตนโกสินทรศก ๑๒๐ (พ.ศ. ๒๔๔๔) กับประกาศแก้ไขข้อความในพระราชบัญญัติ รดตัก เป็นบางมาตรา อีก ๒ ฉบับ คือ ฉบับลงวันที่ ๒๕ พฤษภาคม รัตนโกสินทรศก ๑๒๔ (พ.ศ. ๒๔๔๘) และฉบับลงวันที่ ๑๕ มกราคม รัตนโกสินทรศก ๑๒๖ (พ.ศ. ๒๔๕๐) ตามหัวเมืองนั้น บัดนี้ ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ใช้พระราชบัญญัติ รดตัก รัตนโกสินทรศก ๑๒๐ (พ.ศ. ๒๔๔๔) กับประกาศแก้ไขข้อความในพระราชบัญญัติ รดตัก อีก ๒ ฉบับนั้น ในมณฑลภูเก็ต เฉพาะ จังหวัดภูเก็ต ตั้งแต่วันที่ ๑ สิงหาคม พระพุทธศักราช ๒๔๖๕ เป็นต้นไป

ส่วนผลประโยชน์อื่นจะพึงได้จากการจัดระเบียบตามพระราชบัญญัติด้วยประการใด ๆ นั้น ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานให้เป็นรายได้ของสุขาภิบาลเมืองภูเก็ต

ประกาศมาณวันที่ ๒๒ เมษายน พระพุทธศักราช ๒๔๖๕

๑๗

ประกาศ

เดือนชนทนาคำบดสร้อยทอง ทองท้ออำเภอ พยหคร
จังหวัดนครสวรรค์ ชนเปนนาคำบดสร้อยทอง

พระเจ้ายาเธอ กรมพระเจริญทบริชนวนาถ เสด็จมาประทับที่พระตำหนัก
มหาสมมติ รับพระบรมราชโองการเห็นเกล้า ๆ ทรงพระกรุณาโปรด
เกล้า ๆ ให้ประกาศให้ทราบทั่วกันว่า ทนาคำบดสร้อยทอง ทองท้อ
อำเภอ พยหคร จังหวัดนครสวรรค์ เดิมได้จัดเก็บเงินอากร ค่านา เป็น
ชนเจตนาชน ยังไม่เหมาะ กับพื้นที่ เพราะเหตุว่า การทำนาในตำบล
สร้อยทองได้อาศัยน้ำฝนหล่อเลี้ยง คนชาว งอกงามดี มีผลบริบูรณ์
ชนกว่าแต่ก่อน จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ๆ ให้เดือนชนทนาคำบด
สร้อยทอง ทองท้ออำเภอ พยหคร จังหวัดนครสวรรค์ ชนจัดเก็บเป็น
นาคำบดสร้อยทอง ไร่ละ ๘๑ สตางค์ ตั้งแต่พุทธศักราช ๒๔๖๕
เป็นต้นไป

หอรัษฎากรพิพัฒน์

ประกาศมาณวันที่ ๑ พฤษภาคม พระพุทธศักราช ๒๔๖๕

ศุภโยคเกษม

รองเสนาบดี กระทรวง พระคลัง มหาสมมติแทน

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๘ วันที่ ๓ พฤษภาคม น้ ๒๑)

12/10/2566

๑๘

ประกาศให้ตั้งการเก็บค่าธรรมเนียม

ชุดหาพลอยในมณฑลจันทบุรี

ด้วยความทรงทราบใต้ฝ่าตองชุดพระบาทว่า การหาเลี้ยงชีพของ
ราษฎรในมณฑลจันทบุรี ผดเคืองถึง จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ
พระราชทานพระบรมราชาอนุญาตให้ตั้งการเก็บค่าธรรมเนียมชุดหาพลอย
ในมณฑลจันทบุรีไว้ชั่วคราวแล้ว

กระทรวงเกษตราธิการ

ประกาศมาณวันที่ ๒๘ เมษายน พระพุทธศักราช ๒๔๖๕

เจ้าพระยาพลเทพ

เสนาบดีกระทรวงเกษตราธิการ

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๕ วันที่ ๗ พฤษภาคม หน้า ๒๖)

ประกาศ

ยกเลิก ประกาศ การ ยกเว้นไม่เก็บค่าอาชญาบัตร
 ฆ่าสัตว์ใน ตำบลบ้านแคตม บ้านแม่พู่ บ้านปางฮาทองที่ อำเภอเถิน
 ตั้งวันที่ ๑๔ สิงหาคม ร.ศ. ๑๒๒ (พ.ศ. ๒๔๔๖) แต่ประกาศ
 แก้ไข การ เก็บค่าอาชญาบัตรฆ่าโค กระบือ แด่สัตว์กร ในมณฑล
 ภาคพายัพ ตั้งวันที่ ๑๓ พฤษภาคม ร.ศ. ๑๓๓ (พ.ศ. ๒๔๔๗)
 แต่เพิ่มอัตราค่าอาชญาบัตรฆ่าโค กระบือ แด่สัตว์กรใน มณฑล
 พายัพ มณฑลมหาสารภูริ ให้นำให้เต็มตาม อัตราที่ได้นำหนด
 ไว้ใน พระราชบัญญัติ ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๖๕ เป็นต้นไป

พระเจ้าพยาเชอ กรมพระจันทบุรีนฤนาถ เสด็จมาตั้งกระทรวงพระคลัง
 มหาสมบัติ รับพระบรมราชโองการ เห็นอรรถา ๆ ทรง พระกรุณาโปรด
 เกล้า ๆ ให้ ประกาศ ทราบทั่วกันว่า ตาม ความในประกาศตั้งวันที่ ๑๔
 สิงหาคม ร.ศ. ๑๒๒ (พ.ศ. ๒๔๔๖) ให้ยกเว้นการ เก็บค่าอาชญาบัตร
 ฆ่าสัตว์ในตำบลบ้านแคตม บ้านแม่พู่ บ้านปางฮาทองที่ อำเภอเถิน และ
 ประกาศแก้ไข การ เก็บค่าอาชญาบัตรฆ่าโค กระบือ แด่สัตว์กรในมณฑล
 ภาคพายัพ ตั้งวันที่ ๑๓ พฤษภาคม ร.ศ. ๑๓๓ (พ.ศ. ๒๔๔๗) ให้
 จัดเก็บค่าอาชญาบัตรฆ่าโค กระบือ ตัวละ ๒ บาท ตกโคตัวกว่า ๔๑ นิ้ว
 ๑ กระเบียดตัวละ ๑ บาท สุนัขไม่ว่าใหญ่ เล็ก ตัวละ ๒ บาท นั้น

ทรงพระราชดำริเห็นว่า ชีตราที่จัดเก็บยังต่ำกว่าที่ได้กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติ แต่ที่ได้จัดเก็บอยู่แต่ในมณฑลอื่น และเวลานี้ได้มีการคมนาคมระหว่างกรุงเทพฯ มหานครและมณฑลภาคพายัพดีขึ้น กระทำให้การค้าขายของราษฎรพลเมืองในมณฑลภาคพายัพมีความเจริญ และการฆ่าโค กระบือแลสัตว์ จำหน่ายเนื้อเป็นอาหารก็มีจำนวนทวีมากขึ้น ทั้งราคาก็แพงกว่าแต่ก่อน จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ยกเลิกประกาศฉบับตั้งวันที่ ๑๔ สิงหาคม ร.ศ. ๑๒๒ (พ.ศ. ๒๔๔๖) และประกาศฉบับตั้งวันที่ ๑๓ พฤษภาคม ร.ศ. ๑๒๓ (พ.ศ. ๒๔๔๗) นั้นเสีย ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศจัดเก็บค่าอาชญาบัตรฆ่าโค กระบือแลสัตว์ ในมณฑลพายัพและมณฑลมหาสารคาม ตามอัตราที่ได้กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติให้เหมือนที่ได้จัดเก็บอยู่แต่ในมณฑลอื่น ๆ คือ กระบือตัวละ ๕ บาท โคตัวละ ๒ บาท ลูกโคที่ต่ำกว่า ๔๓ นิ้ว ๑ กระเบียดตัวละ ๑ บาท สุนัขตัวละ ๓ บาท ลูกสุนัขขนาดทำหมันตัวละ ๑ บาท ตั้งแต่พระพุทธศักราช ๒๔๖๕ เป็นต้นแต่สืบไป

หอรัษฎากรพิพัฒน์

ประกาศมาณวันที่ ๔ พฤษภาคม พระพุทธศักราช ๒๔๖๕

ศุภโยคเกษม

รองเสนาบดีแทน

ประกาศกระทรวงมหาดไทย

ว่าด้วยการจดทะเบียน ตาม พระราชบัญญัติ ด้อเดือน

ใน จังหวัด เชียงใหม่

เด็นามตักกระทรวงมหาดไทย ผู้บัญชาการ ปกครอง ท้องที่ ขอ ประกาศ ให้ทราบทั่วกัน ว่า ตามที่ ทรง พระกรุณาโปรดเกล้า ฯ ให้ใช้ พระราชบัญญัติ ด้อเดือน พระพุทธศักราช ๒๔๖๐ ในมณฑลพายัพ เฉพาะ จังหวัด เชียงใหม่ เมื่อวันที่ ๒๒ เมษายน พระพุทธศักราช ๒๔๖๕ นั้น

บัดนี้ ได้ตั้ง เจ้าพนักงาน เป็น ผู้ทำ การ จดทะเบียน ออกใบ อนุญาต แด่ กำหนด ข้อควา ค้ำธรรมเนียมจดทะเบียน ตามพระราชบัญญัติ ด้อเดือน มาตรา ๓ มาตรา ๔ แด่ มาตรา ๗ ดังต่อไปนี้ คือ

ข้อ ๑ ให้ นายอำเภอ ผู้ปกครอง ท้องที่ ใน จังหวัด เชียงใหม่ เป็น นายทะเบียน สำหรับ ทำ การ จดทะเบียน แด่ ออกใบ อนุญาต ด้อเดือน ทั้งหลาย กับ คนขับ คนลาก เช่น คนควมคุม

ข้อ ๒ ผู้ใด จะ ใช้ ด้อเดือน ชนิดใด หรือ จะ ทำ การ เป็น คนขับ คนลาก เช่น คนควมคุม ต้อง จดทะเบียน แด่ รับใบ อนุญาต ต่อ นายทะเบียน ด้อเดือน ครัง ๑ เริ่ม ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน ทุกปี ไป ด้อเดือน ใบอนุญาต นั้น มีกำหนด ภายใต้ เพียง สิ้น เดือน มีนาคม ของ ปีที่ จดทะเบียน นั้น

ข้อ ๓ ให้เรียกค่าธรรมเนียมจดทะเบียน แด่ชอกใบอนุญาต สำหรับ
ถือเดินทางหลาย กับคนขับ คนลากเช่น คนควบคุม บั้ละครั้ง ๑ ตาม
อัตราต่อไปนี้ คือ

รถเทียม ดว้ยมา

- รถมา ๔ ด้อ สำหรับใช้เอง ๖ บาท
- รถมา ๒ ด้อ สำหรับใช้เอง ๔ บาท
- รถมา สำหรับบรรทุก สำหรับใช้เอง ๔ บาท

รถจักรยาน

- รถจักรยาน ทุกชนิด ๑ บาท

เกวียน

- เกวียน สำหรับบรรทุก ซึ่ง เทียม ดว้ย กำตั้งดีดัว พาหะ อยู่ในเซตร์
ลักษณะ ๒ บาท
- เกวียน สำหรับ บรรทุก ซึ่ง เทียม ดว้ย กำตั้งดีดัว อยู่ในนอก เซตร์
ลักษณะ ๕๐ ดีดวัก
- ด้อเตอน ซึ่งลากหรือเช่น ดว้ยกำตั้งคน มากกว่า ๑ คน ขึ้นไป ๔ บาท
- ด้อเตอน^{๒๕๐๙} ซึ่งลาก หรือเช่น ดว้ย กำตั้งคน ๑ เดียว ๒ บาท

คนขับ คนลากเส้น คนควบคุม

คำธรรมเนียมใบอนุญาตคนขับ คนลากเส้น คนควบคุม (ยกเว้น
คนขับเกวียน) ๑ บาท

ข้อ ๔ ถ้าใบอนุญาตสำหรับล้อเลื่อน ชนิดใด ดังที่ กำหนดไว้ใน
ข้อ ๓ หรือใบอนุญาตสำหรับคนขับ คนลากเส้น คนควบคุม ของผู้ใด
เป็นอันตราয়สัญญาหายไป เจ้าของ แดคนเหล่านั้น มีความประสงค์จะรับ
ใบอนุญาตใหม่ เพื่อใช้ ล้อเลื่อนของตนต่อไปจนสิ้นปีถัด หรือคนเหล่านั้น
นั้น จะทำการขับ ลากเส้น ควบคุม ต่อไปจนสิ้นปีถัด ให้ไปขอใบ
อนุญาตต่อ นายทะเบียน ให้นายทะเบียน ออกใบอนุญาตให้ แต่ใบ
อนุญาตนั้นให้มีอายุใช้ ได้เท่ากับใบอนุญาตที่ เป็น อันตราয়สัญญาหายไปนั้น
กับให้เรียกค่าธรรมเนียมใบอนุญาต ตาม อัตราต่อไปนี้เป็น คือ

ค่าธรรมเนียมใบอนุญาตรถม้า .รถจักรยาน เกวียน ล้อเลื่อน
ฉบับละ ๑ ใน ๔ ของ อัตราที่ได้กำหนดไว้ใน ข้อ ๓

ค่าธรรมเนียมใบอนุญาตสำหรับคนขับ ลากเส้น ควบคุม ฉบับละ
๕๐ สตางค์

ประกาศ มาณวันที่ ๑๒ พฤษภาคม พระพุทธศักราช ๒๔๖๕

มหาอำมาตย์โท พระยาราชนถด

ผู้ทำการแทน เลื่อนาบดี กระทรวงมหาดไทย

12/10/2566
(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๕ วันที่ ๑๔ พฤษภาคม หน้า ๒๖)

ประกาศกระทรวงมหาดไทย

ว่าด้วย การ จัดทะเบียน ตาม พระราชบัญญัติ รดจ้าง

ใน จังหวัด เชียงใหม่

เสนาบดี กระทรวง มหาดไทย ผู้บัญชาการ ปลัด ของ ท้องที่ ขอประกาศ ให้ทราบทั่วกันว่า ตามที่ทรง พระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ ใช้ พระราชบัญญัติ รดจ้าง รัตนโกสินทรศก ๑๒๔ (พ.ศ. ๒๔๔๘) ใน มณฑลพายัพ เหนือ จังหวัด เชียงใหม่ ตั้งแต่วันที่ ๑ มิถุนายน พระพุทธศักราช ๒๔๖๕ นั้น

บุคคลใด ซึ่ง เจาพนักงาน เป็น ผู้ ทำการ จัด ทะเบียน ออกใบ อนุญาต และ กำหนด อัตรา ค่าธรรมเนียม กับ อัตรา ค่าเช่า รดจ้าง ตาม พระราชบัญญัติ รดจ้าง มาตรา ๒ มาตรา ๘ มาตรา ๑๕ และมาตรา ๑๙ ดังต่อไปนี้ คือ

ข้อ ๑ ให้ปลัดมณฑล ประจำจังหวัด เชียงใหม่ เป็นนายทะเบียน สำหรับ ทำการ จัดทะเบียน และ ออกใบ อนุญาต รดจ้าง แต่ละฉบับ

ข้อ ๒ ผู้ใด จะ ใช้ รด ทำการ รับจ้าง หรือ ทำการ เป็น คนรับ รดจ้าง ให้ ไป จัดทะเบียน รับใบอนุญาต ต่อ นายทะเบียน ในปี ๑ รวม ๒ งวดๆ ที่ ๑ เริ่ม ตั้งแต่วันที่ ๑ มิถุนายน งวดที่ ๒ เริ่ม ตั้งแต่วันที่ ๑ ธันวาคม ส่วนใบ อนุญาต นั้น มีกำหนด อายุ ใช้ ได้ ๒ งวดละ ๖ เดือน คือ งวดที่ ๑ ตั้งแต่วันที่ ๑ มิถุนายน ถึงวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน งวดที่ ๒ ตั้งแต่วันที่ ๑ ธันวาคม

ถึง วันที่ ๓๑ พฤษภาคม ของปีใหม่ ซึ่ง บรรจบ ครบ เวตา จดทะเบียน
งวดที่ ๑

ข้อ ๓ ให้เรียกค่าธรรมเนียมจดทะเบียน แต่ ออกใบอนุญาต สำหรับ
รถจาง กับ คนขับ เฉพาะ งวดหนึ่ง ๆ ตาม อัตรา ต่อไป นี้ คือ

รถเทียมด้วยมา

รถชนิด ๑ รถกบ เทียม มาค	๒ บาท
รถชนิด ๒ รถกบ เทียม มาเดี่ยว	๔ บาท
รถชนิด ๓ รถเก๋ง ๒ ตอ หรือ ๔ ตอ เทียม มาเดี่ยว	๓ บาท
รถชนิด ๔ รถ เทียม มาค ใช้ สำหรับ บรรทุก ของ อย่างเดียว ไม่ใช่ สำหรับ คน โดยตัว	๓ บาท

คนขับ

ค่า ธรรมเนียมใบ อนุญาต สำหรับ คนขับ ฌบับตะ ๑ บาท
ข้อ ๔ อัตราค่าเช่า รถจาง นั้น ให้เจ้าของ หรือ คนขับ กับ ผู้เช่า
ปฏิบัติกร เรียกรอง แลให้ค่าเช่า แก่กันดัง ต่อไป นี้ คือ

รถชนิด ๑

ค่าเช่า ชั่วโมง นานึกา แรก หรือ ภายใน ชั่วโมง นานึกา แรก ราคา เงิน ๒ บาท
ชั่วโมง นานึกา ต่อไป หรือ ภายใน ชั่วโมง นานึกา เพิ่มค่าเช่า ชั่วโมง นานึกา หรือ
ภายใน ชั่วโมง นานึกา ละ ๑ บาท

๒๖

รถชั้นที่ ๒

ค่าเช่าชั่วโมงแรก หรือภายใน ชั่วโมงแรก ราคาเงิน ๑ บาท ๕๐ สตางค์ ชั่วโมงต่อไป หรือภายใน ชั่วโมง เพิ่มค่าเช่า ชั่วโมง หรือภายใน ชั่วโมง ละ ๗๕ สตางค์

รถชั้นที่ ๓

ค่าเช่าชั่วโมงแรก หรือภายใน ชั่วโมงแรก ราคาเงิน ๑ บาท ชั่วโมงต่อไป หรือภายใน ชั่วโมง เพิ่มค่าเช่า ชั่วโมง หรือภายใน ชั่วโมง ละ ๕๐ สตางค์

รถชั้นที่ ๔

ค่าเช่า ระยะทาง ๕๐ เส้น หรือภายใน ๕๐ เส้น ระยะแรก ราคาเงิน ๒ บาท ทุก ระยะ ๕๐ เส้น หรือภายใน ๕๐ เส้น ต่อไป เพิ่มค่าเช่า ระยะ ละ ๕๐ สตางค์

อนึ่ง อัตราค่าเช่า รถจ้าง ที่ กำหนดไว้ ใน ข้อ ๔ นี้ ไม่ให้ถือว่าเป็น เครื่อง ชดชวาง ที่ จะมีให้คนขับรถ หรือเจ้าของรถคนใด ต้องถือ แล กระทำ ตามสัญญา อย่าง ใด ๆ ที่ ตกลงยอม จะรับ ค่าเช่ารถ ต่ำกว่า อัตรา ที่ กำหนดไว้ ใน ข้อ ๓ นี้

ข้อ ๕ ถ้าไบ อนุญาต สำหรับ รถจ้าง หรือ คนขับ ของ ผู้ใด เป็น อันตราย ลุ่ยหาย ไป เจ้าของ แล คนขับ มีความประสงค์ จะรับไบ อนุญาต ใหม่ เพื่อได้ใช้ รถจ้าง แล ทำการ ขับต่อไป จน กว่า จะสิ้นสุดที่ใดจุด

ทะเบียนไว้แล้ว ให้ไปขอใบอนุญาติต่อ นายทะเบียน ให้ นายทะเบียน
 ขอใบอนุญาติให้ แด่ใบอนุญาติ นั้นให้มี อายุใช้ได้เท่ากับใบอนุญาติที่
 เป็น อันตรายสูญหายไปนั้น กับให้เรียกค่า ชรรมเนียมใบอนุญาติ ตาม
 อัตราต่อไป นี้ คือ

ค่า ชรรมเนียมใบอนุญาติ สำหรับ รถจ้าง ฉบับละ ๑ ใน ๔ ของ อัตรา
 ที่ กำหนดไว้ในข้อ ๓

ค่า ชรรมเนียมใบอนุญาติ สำหรับ คนขับ ฉบับละ ๕๐ สตางค์

ประกาศ มา ณ วันที่ ๑๒ พฤษภาคม พระพุทธศักราช ๒๔๖๕

มหาอำมาตย์โท พระยาราชนฤถ

ผู้ทำการแทน เลขาธิการ กระทรวงมหาดไทย

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๙ วันที่ ๑๔ พฤษภาคม หน้า ๒๕)

ประกาศกระทรวงมหาดไทย

ว่าด้วย การ จด ทะเบียน ตาม พระราช บัญญัติ ดอเดือน
ใน จังหวัด ก๊กเก้

เดีมาบั้ กระทรวง มหาดไทย ผู้บัญญัติการ ปกครอง ท้องที่ ขอประกาศ ให้ทราบ ท่วงกัน ว่า ตามที่ ทรง พระกรุณาโปรดเกล้า ฯ ให้ใช้ พระราชบัญญัติ ดอเดือน พระพุทธศักราช ๒๔๖๐ ใน มณฑล ก๊กเก้ เฉพาะ จังหวัด ก๊กเก้ เมื่อวันที่ ๒๒ เมษายน พระพุทธศักราช ๒๔๖๕ นั้น

บัดนี้ ได้ ตั้ง เจ้าพนักงาน เป็นผู้ ทำ การ จดทะเบียน ออก ใบ อนุญาต แด่ กำหนด อัตรา ค่า ธรรมเนียม จด ทะเบียน ตาม พระ ราช บัญ ญัติ ดอ เดือน มาตรา ๓ มาตรา ๔ แด่ มาตรา ๗ ตั้ง ตั้ง ไป นี้ คือ

ข้อ ๑ ให้ นายอำเภอ ผู้ ปกครอง ท้อง ที่ ใน จังหวัด ก๊กเก้ เป็น นายทะเบียน สำหรับ ทำการ จด ทะเบียน แด่ ออก ใบ อนุญาต ดอเดือน ทั้งหลาย กับ คน ชับ คนลากเส้น คนควบคุม

ข้อ ๒ ผู้ใด จะ ใช้ ดอเดือน ชนิดใด หรือ จะ ทำการ เป็น คน ชับ คนลากเส้น คนควบคุม ต้อง จดทะเบียน แด่ รับ ใบ อนุญาต คือ นายทะเบียน บั ดะครั้ง ๑ เริ่ม ตั้ง วันที่ ๑ เมษายน ทุกปี ไป ตั้งวัน ใบ อนุญาต นั้น มี กำหนด อายุ ใช้ ได้ เพียง สิบ เดือน มีนาคม ของ บั ท จด ทะเบียน นั้น

ข้อ ๓ ให้เรียกค่าธรรมเนียมจดทะเบียน แลออกใบ อนุญาต สำหรับ
ตลอดเดือน ทั้งหลาย กับคนขับ คนลากเช่น คนควบคุม ปีละครั้ง ๑ ตาม อัตรา
ต่อไปนี้ คือ

รถเทียมด้วยม้า

รถม้า ชนิด ๔ ล้อ สำหรับใช้เอง ๘ บาท

รถม้า ชนิด ๒ ล้อ สำหรับใช้เอง ๖ บาท

รถม้า สำหรับ บรรทุก สำหรับใช้เอง ๖ บาท

เกวียน

เกวียน สำหรับ บรรทุก ซึ่ง เทียมด้วย กำลัง ดีดัว พาหนะ ๑๒ บาท

เกวียน สำหรับ บรรทุก ซึ่ง ลากเช่น ด้วย กำลัง คนกว่า ๑ คน ขึ้น ไป

๖ บาท

ตลอดเดือน

ตลอดเดือน ซึ่ง ลาก หรือ เช่น ด้วย กำลัง คน มากกว่า ๑ คน ขึ้นไป ๖ บาท

ตลอดเดือน ซึ่ง ลากหรือ เช่น ด้วย กำลัง คนๆ เดียว ๒ บาท

คนขับ คนลากเช่น คน ควบคุม

ค่าธรรมเนียม ใบ อนุญาตคน ขับ คนลากเช่น คน ควบคุม ฉบับ ละ

ข้อ ๔ ถ้าใบ อนุญาต สำหรับ ต้อเดือน ชนิดใด ดัง ที่ กำหนดไว้ ใน ข้อ ๓ หรือใบ อนุญาต สำหรับ คนขับ คนลากเข็น คนควบคุม ของผู้ใด เป็น อันตราย ตู้อุหายไ้ เจ้าของ แดคน เหล่านั้น มีความ ประสงค์ จะรับใบ อนุญาตใหม่ เพื่อได้ ใช้ ต้อเดือน ของ คน ต่อไป จนสิ้น บกดี หรือคน เหล่านั้น จะ ทำการ ขับ ลากเข็น แดคนควบคุม ต่อไป จนสิ้น บกดี ให้ไป ขอใบ อนุญาต ต่อ นายทะเบียน ให้ นายทะเบียน ออกใบ อนุญาตให้ แด ใบ อนุญาต นั้น ใหม่ ภายใ้ ได้ เท่า กับใบ อนุญาต ที่ เป็น อันตราย ตู้อุหายไ้ นั้น กับ ให้ เรียก ค่า ชรรมเนียม ใบ อนุญาต ตาม อัตรา ต่อไป นี้ คือ

ค่า ชรรมเนียม ใบ อนุญาต รถม้า เกย่น ต้อเดือน ฉบับละ ๑ ใน ๔ ของ อัตรา ที่ได้ กำหนดไว้ ใน ข้อ ๓

ค่า ชรรมเนียม ใบ อนุญาต สำหรับ คนขับ คนลากเข็น แดคน ควบคุม ฉบับละ ๕๐ สตางค์

ประกาศ มา ณ วันที่ ๑๓ พฤษภาคม พระพุทธศักราช ๒๔๖๕

มหาอำมาตย์โท พระยาราชนฤถ

ผู้ทำการแทน เสดนาบดี กระทรวงมหาดไทย

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๕ วันที่ ๑๔ พฤษภาคม หน้า ๓๒)

ประกาศกระทรวงมหาดไทย

ว่าด้วยการ จดทะเบียน ตามพระราชบัญญัติรถจ้าง
ในจังหวัดภูเก็ต

เดิมนับตั้งแต่วันที่ กระทรวงมหาดไทย ผู้บัญชาการ ปกครอง ของที่ ขอประกาศ ให้ทราบทั่วกันว่า ตามที่ทรง พระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ ใช้พระราชบัญญัติ รถจ้าง รัตนโกสินทรศก ๑๒๔ (พ.ศ. ๒๔๔๘) ในมณฑลภูเก็ต เฉพาะ จังหวัดภูเก็ต ตั้งแต่วันที่ ๑ มิถุนายน พระพุทธศักราช ๒๔๖๕ นั้น

บัดนี้ ได้ตั้งเจ้าพนักงาน เป็นผู้ทำการ จดทะเบียน ออกใบอนุญาต และ กำหนด อัตราค่า ขนรับนิยม จดทะเบียน กับอัตราค่าเช่า รถจ้าง ตามพระราชบัญญัติรถจ้าง มาตรา ๒ มาตรา ๘ มาตรา ๑๕ และมาตรา ๑๗ ดังต่อไปนี้ คือ

ข้อ ๑ ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดภูเก็ต เป็นนายทะเบียน สำหรับทำการจดทะเบียนและออก ใบอนุญาต รถจ้าง แด่คนขับ

ข้อ ๒ ผู้ใดจะใช้รถทำการ รับจ้าง หรือทำการ เป็นคนขับ รถจ้าง ให้ไปจดทะเบียนรับใบ อนุญาต ต่อ นายทะเบียน ในปี ๑ รวม ๒ งวด ๆ ที่ ๑ เริ่มตั้งแต่วันที่ ๑ มิถุนายน งวดที่ ๒ เริ่มตั้งแต่วันที่ ๑ ธันวาคม ส่วนใบ อนุญาตนั้น มีกำหนด อายุใช้ ได้ งวดละ ๖ เดือน คือ งวดที่ ๑ ตั้ง

แต่วันที่ ๑ มิถุนายน ถึงวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน งวดที่ ๒ แต่ตั้ง วันที่ ๑ ธันวาคม ถึงวันที่ ๓๑ พฤษภาคม ของปีใหม่ซึ่งบรรจบครบเวลา จดทะเบียน งวดที่ ๑

ข้อ ๓ ให้เรียกค่า ขรรมนิยม จดทะเบียน แลออกใบอนุญาต สำหรับ รถมอเตอร์กับคนขับ เฉพาะในงวดหนึ่ง ๆ ตามอัตราต่อไปนี้ คือ

รถเข็นควายมา

รถชนิดที่ ๑ รถกบเข็นมาค ๑๒ บาท

รถชนิดที่ ๒ รถกบเข็นมาเดี่ยว ๙ บาท

รถชนิดที่ ๓ รถเก๋ง ๒ ถึง ๕ หรือ ๔ ล้อเข็นมาเดี่ยว ๖ บาท

รถชนิดที่ ๔ รถเข็นมาคู่ ไซ้สำหรับ บรรทุก ของอย่างเดียวกันไม่ใช่

สำหรับ คนโดยลำพัง ๓ บาท

คนขับ

ค่าขรรมนิยม ใบอนุญาต สำหรับ คนขับ ชนิดละ ๑ บาท

ข้อ ๔ อัตราค่าเช่า รถจ้าง นั้น ให้เจ้าของหรือคนขับ กับผู้เช่า

ปฏิบัติการเรียกกรอง แลให้ค่าเช่า แก่กัน ดังต่อไปนี้ คือ

รถชนิดที่ ๑

ค่าเช่าชั่วโมง พิการแรก หรือภายใน ชั่วโมงพิการแรก ราคาเงิน ๒ บาท ชั่วโมงพิการต่อไป หรือภายใน ชั่วโมงพิการ เพิ่มค่าเช่าชั่วโมง พิการ หรือ ภายใน ชั่วโมงพิการละ ๑ บาท

๓๓

รถชนที่ ๒

ค่าเช่าชั่วคราวพิกัดแรก หรือภายในชั่วคราวพิกัดแรก ราคาเงิน ๑ บาท ๕๐ สตางค์ ชั่วพิกัดต่อไป หรือภายในชั่วคราวพิกัด เพิ่มค่าเช่าชั่วคราวพิกัด หรือภายในชั่วคราวพิกัดละ ๗๕ สตางค์

รถชนที่ ๓

ค่าเช่าชั่วคราวพิกัดแรก หรือภายในชั่วคราวพิกัดแรก ราคาเงิน ๑ บาท ชั่วพิกัดต่อไป หรือภายในชั่วคราวพิกัด เพิ่มค่าเช่าชั่วคราวพิกัด หรือภายในชั่วคราวพิกัดละ ๕๐ สตางค์

รถชนที่ ๔

ค่าเช่าระยะทาง ๕๐ เส้น หรือภายใน ๕๐ เส้น ระยะ แรก ราคาเงิน ๒ บาท ทุกระยะ ๕๐ เส้น หรือภายใน ๕๐ เส้นต่อไป เพิ่มค่าเช่าระยะละ ๕๐ สตางค์

อนึ่งอัตราค่าเช่ารถจ้างที่กำหนดไว้ในข้อ ๔ นี้ ไม่ให้ถือว่าเป็นเครื่อง ขัดขวาง ที่จะมิให้คนขับรถ หรือเจ้าของ รถคนใด ต้องถือแต่กระทำ ตามสัญญาอย่างใด ๆ ที่ตน ยินยอม จะรับค่า เช่ารถ ต่ำกว่า อัตรา ที่ กำหนดไว้ในข้อ ๓ นี้

ข้อ ๕ ถ้าใบอนุญาตสำหรับรถจ้าง หรือคนขับของผู้ใดเป็นอันตราาย สูญหายไป เจ้าของ แลคนขับ มีความ ประสงค์ จะขอรับใบอนุญาตใหม่

เพื่อให้ ไซ รวดจาง แลทำการ ขับค่อไป จนกว่าจะสิ้นงวดที่ใด จดทะเบียนไว้
แล้ว ให้ ไปขอ ใบอนุญาต ค่อนายทะเบียน ให้นายทะเบียนออกใบ
อนุญาตให้ แลใบอนุญาตนั้น โห้ม อายุไซ ได้เท่ากับใบ อนุญาตที่เป็น
อันตราย ด้ญหายไบนัน กับ ให้เรียก ค่าธรรมเนียมใบ อนุญาต ตาม
อัตราต่อไปนี้ คือ

ค่าธรรมเนียมใบ อนุญาต สำหรับรจจางฉบับละ ๖ ใน ๔ ของอัตรา
ที่ได้กำหนดไว้ ในข้อ ๓

ค่าธรรมเนียมใบ อนุญาต สำหรับ คนขับ ฉบับละ ๕๐ สตางค์

ประกาศมาณวันที่ ๑๒ พฤษภาคม พระพุทธศักราช ๒๔๖๕

มหาอำมาตย์โท พระยาราชนฤด

ผู้ทำการแทน เลื่อนาบดี กระทรวงมหาดไทย

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๕ วันที่ ๑๔ พฤษภาคม หน้า ๓๕)

ประกาศกระทรวงมหาดไทย

ว่าด้วย การ จดทะเบียน ตาม พระราชบัญญัติ รดตถาก

ใน จังหวัด ภูเก็ต

เดี๋ยวมัด กระทรวงมหาดไทย ผู้บัญชาการ ปลัดของ ท้องที่ ขอประกาศ ให้ทราบ ทักกัน ว่า ตามที่ ทรง พระกรุณาโปรดเกล้า ฯ ให้ ไซ้ พระราชบัญญัติ รดตถาก รัตน โกสินทรศก ๑๒๐ (พ.ศ. ๒๔๔๔) ใน มณฑล ภูเก็ต เนิมาะ จังหวัด ภูเก็ต ตั้ง แด่ วันที่ ๑ สิงหาคม พระพุทธศักราช ๒๔๖๕ นั้น

บัดนี้ ได้ ตั้ง เจ้าพนักงาน เป็น ผู้ ทำ การ จดทะเบียน ออก โใบ อนุญาต แล กำหนด อัตราค่า ชกรรมเนียม จด ทะเบียน กับ อัตราค่า โดยผ่าน รดตถาก ตาม พระราชบัญญัติ รดตถาก มาตรา ๖ แล ข้อ ๒ ข้อ ๓ แห่งประกาศ แก่ ไซ้ พระราชบัญญัติ รดตถาก ฉบับ ลงวันที่ ๒๕ พฤษภาคม รัตน โกสินทรศก ๑๒๔ (พ.ศ. ๒๔๔๘) ตั้ง ต่อไป นี้ คือ

ข้อ ๑ ให้ ไซ้ ว่า ราชการ จังหวัด ภูเก็ต เปน นายทะเบียน สำหรับ ทำ การ จดทะเบียน แล ออก โใบ อนุญาต รดตถาก แล คน ตถากรถ

ข้อ ๒ ผู้ใด จะ ไซ้ รดตถาก ทำการ รับจ้าง คน โดยผ่าน หรือ ทำการ เปน คนตถากรถ ให้ ไป จดทะเบียน รับ โใบ อนุญาต ต่อ นายทะเบียน ตาม เวลา ที่ กำหนดไว้ ดังนี้ คือ

รถลาก ต้อง จดทะเบียนใน บ. ๑ รวม กงวด ๆ ที่ ๑ เริ่ม ตั้งแต่วันที่ ๑
เมษายน กงวดที่ ๒ เริ่ม ตั้งแต่วันที่ ๑ สิงหาคม กงวดที่ ๓ เริ่ม ตั้งแต่วันที่ ๑
ธันวาคม

คน ลากรถ ต้อง จดทะเบียน บ. ๑ ครั้ง ๑ เริ่ม ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน เป็น
ต้นไป

ข้อ ๓ ใบ อนุญาต สำหรับ รถลาก แลคน ลากรถ มี กำหนด อายุ ใช้ ได้
ดังนี้ คือ

ใบ อนุญาต สำหรับ รถลาก นั้น กงวดที่ ๑ ใช้ ได้ ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน
ถึง วันที่ ๓๑ กรกฎาคม กงวดที่ ๒ ใช้ ได้ ตั้งแต่วันที่ ๑ สิงหาคม ถึง วันที่
๓๑ พฤศจิกายน กงวดที่ ๓ ใช้ ได้ ตั้งแต่วันที่ ๑ ธันวาคม ถึง วันที่ ๓๑
มีนาคม

ใบ อนุญาต สำหรับ คน ลากรถ นั้น ใช้ ได้ ๑ ครั้ง ตั้งแต่ วันที่ ๑ เมษายน
ถึง วันที่ ๓๑ มีนาคม ของ บ. ๑ จดทะเบียน นั้น

ข้อ ๔ ให้ เรียก ค่า ชกรรมเนียม จดทะเบียน แลคอกใบ อนุญาต สำหรับ
รถลาก เฉพาะ ใน กงวด หนึ่ง ๆ ตาม อัตรา ต่อไป นี้ คือ

รถ ชนที่ ๑ ๘ บาท

รถ ชนที่ ๒ ๔ บาท

ข้อ ๕ ถ้า เจ้าของ รถลาก นำรถลาก มา จดทะเบียน ไม่ เต็ม กงวด เช่น
นำ มา จดทะเบียน ใน เดือน ที่ ๒ เดือน ที่ ๓ หรือ เดือน ที่ ๔ ของ กงวด นั้น ให้

นายทะเบียน รับ จดทะเบียน แล ออกใบ อนุญาตให้เพียง สัปดาห์ นั้น แต่ ให้เรียก ค่า ชำรรมเนียม เฉลี่ย เป็น ราย เดือน ซึ่ง จะ ใช้ รถตากใน งวดนั้น คือ รถ ชั้นที่ ๑ เดือน ละ ๒ บาท รถ ชั้นที่ ๒ เดือน ละ ๑ บาท

ข้อ ๖ ให้เรียก ค่า ชำรรมเนียม จดทะเบียน แล ออกใบ อนุญาต สำหรับ คน ตากรถ ๑ ฉบับละ ๖ บาท

ข้อ ๗ ถ้า เจ้าของ รถตาก จะ โอน กรรมสิทธิ์ รถตาก ให้ แก่ ผู้ใด ให้ พรอม กัน มา จด ทะเบียน เปลี่ยน ใบ อนุญาต คือ นาย ทะเบียน ตาม ความ ที่ ว่าไว้ใน มาตรา ๑๓ เมื่อ นายทะเบียน ได้ จดทะเบียน แล เปลี่ยน ใบ อนุญาต ให้ แลว ให้ เรียก ค่า ชำรรมเนียม ใบ อนุญาต ฉบับละ ๑ บาท

ข้อ ๘ ถ้า เจ้าของ รถตาก ย้าย ที่อยู่ กัด หรือ ย้าย โรง รถตาก กัด ให้ แจ้ง ความ จดทะเบียน การ เปลี่ยนแปลง คือ นายทะเบียน ตาม ความ ที่ ว่าไว้ใน มาตรา ๒๑ เมื่อ นายทะเบียน ได้ ทำการ เปลี่ยนแปลง แลว ให้ เรียก ค่า ชำรรมเนียม ครั้ง ละ ๑ บาท

ข้อ ๙ อัตรา ค่าจ้าง โดย ส่วน รถตาก นั้น ให้ ผดุงกรก กับ ผู้ โดย ส่วน ปฏิบัติการ เรียก รวง แล ให้ ค่าจ้าง โดย ส่วน แก่ กน ดัง คอไป นี้ คือ

รถตาก ชั้นที่ ๑

- ระยะเวลา ๑๕ นาที หรือ น้อยกว่า ราคา ๒๕ สตางค์
- ระยะเวลา กว่า ๑๕ นาที หรือ ภายใน ๓๐ นาที ราคา ๕๐ สตางค์
- ระยะเวลา ๓๐ นาที หรือ ภายใน ชั่วโมงถัดไป ราคา ๗๕ สตางค์

ระยะ เวลาทุกชั่วโมง นาฬิกาครบ บริเวณภายหลัง ชั่วโมงนาฬิกาแรก ชั่วโมงนาฬิกาละ ๕๐ ต่ดวงค์

รถตากชั้นที่ ๒

ระยะทาง ภายใน ๑๕ เส้น คนเดียว ๒ ต่ดวงค์ ๒ คน ๓ ต่ดวงค์
ระยะทาง ภายใน ๕๐ เส้น คนเดียว ๓ ต่ดวงค์ ๒ คน ๑๒ ต่ดวงค์
ระยะทาง ภายใน ๗๕ เส้น คนเดียว ๑๒ ต่ดวงค์ ๒ คน ๑๕ ต่ดวงค์
ระยะทาง ทุกๆ ๒๕ เส้น ค่อยไป ระยะละ ๓ ต่ดวงค์

ค่าคอย

ค่าคอย ถ้าเกิน ๑๕ นาที จน ชั่วโมงนาฬิกา ๑ ค่าคอย ๒ ต่ดวงค์ ถ้าเกินนั้นไป คิดค่าคอยได้ ชั่วโมงนาฬิกา หรือภายใน ชั่วโมงนาฬิกาละ ๒ ต่ดวงค์

ค่าโดยผ่านค่าคอย

ค่าโดยผ่าน ถัดค่าคอย ถัด เวลา กี่ครั้งคน ๑ นาฬิกา หลังเที่ยงไป เรียก ชั้นได้อีก กิ่ง อตรา

ข้อ ๑๐ ถ้าไป อนุญาตสำหรับ รถตาก หรือคน ตากรถ ของ ผู้ใดเป็น อันตราย สูญหายไป เจ้าของ แล คนตากรถ มีความ ประสงค์ จะขอ รับไป อนุญาตใหม่ เพื่อได้ ใช้รถตาก ค่อยไป จนสิ้นงวด หรือทำการ ตากรถ ค่อยไป จนสิ้น บตาม ที่ใดจุด ทะเบียนไว้ ให้ ไป ขอไป อนุญาต ค่อย นายทะเบียน ^{12/10/1966} ให้ขายทะเบียน ออกไป อนุญาตให้ แต่ไป อนุญาต นั้นให้

มีอายุใช้ได้เท่ากับใบอนุญาตที่เป็นอันครายสูญหายไปนั้น กับให้
เรียกค่าธรรมเนียมใบอนุญาตตามอัตราต่อไปนี้ คือ

ค่าธรรมเนียมใบอนุญาตสำหรับรถลากฉบับละ ๑ ใน ๔ ของอัตราที่
ได้กำหนดไว้ในข้อ ๔

ค่าธรรมเนียมใบอนุญาตสำหรับคนลากรถฉบับละ ๕๐ สตางค์
ประกาศมาณวันที่ ๑๒ พฤษภาคม พระพุทธศักราช ๒๔๖๕

มหาอำมาตย์โท พระยาราชนุกุล
ผู้ทำการแทน เสนาบดีกระทรวงมหาดไทย

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๙ วันที่ ๑๔ พฤษภาคม มา ๓๙)

ประกาศ

แก้ไขพระราชกำหนดเครื่องแต่งตัวทหารเรือ

พ.ศ. ๒๔๕๘

มีพระบรมราชโองการดำรัสเหนือเกล้าฯ ให้แก่พระราชกำหนดเครื่องแต่งตัวทหารเรือ พ.ศ. ๒๔๕๘ มาตรา ๙ เฉพาะข้อ ๑ ว่าด้วยหมวก อย่างที่ ๒ แต่แก้ตารางกำหนดการแต่งกายตาม มาตรา ๒๕ คือ

อย่าง ที่ ๒ “หมวกกันแดด” รูปแปดเหลี่ยม มีชายยาวจับพรวบ และมีชายผาดำยาว แฉลบจากผาดจับ บนที่เบองบนโดยรอบ มีตราพระครุฑพ่าห์ทอง ติดที่ หน้าหมวก

มาตรา ๒๕ ตามตารางกำหนดการแต่งกาย หมายถึง ๓๒ การเย็บค่านับ, เสื้อขาวคอแบะ, หมวก กันแดด หรือแก๊ป ปดอกขาว, อินทรีขนนอย, กางเกงขาว, กระบี่, ด้ายดำเกลี้ยงในเดือ, รองเท้าปดดำเกลี้ยง หรือปดขาว, สายของครกิช่ สายทอง, เครื่องราชอิสริยาภรณ์ มี หรือไม่มีก็ได้, หมายเหตุไซ ใน ประเทศอื่น ตาม กาศะ เทศะ

อนึ่ง นายทหารเรือที่รับราชการสนองพระเดชพระคุณในตำแหน่งราชองครกิช่ เมื่อมีเวลาแต่งเครื่องปรกติดักักให้จงการ ประดับสายโยง หมายถึง ตำแหน่ง ราชองครกิช่ นั้น เดียว คงประดับแค่เครื่อง หมายถึง สำหรับ ราชองครกิช่ บนอินทรีขนเท่านั้น

ประกาศ มาณวันที่ ๒ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๔๖๕

12/10/2566

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๘ วันที่ ๒๑ พฤษภาคม น้ ๔๕)

ประกาศ

ใ้กฎข้อบังคับ วางระเบียบ การหา ของป่า
ว่าด้วย การเก็บ รวงผึ้ง พ.ศ. ๒๔๖๔
ในมณฑล นครสวรรค์, อุตร, จันทบุรี รวม ๓ มณฑล

ตาม ความในกฎข้อบังคับ วางระเบียบ การหา ของป่า ว่าด้วยการ
เก็บ รวงผึ้ง พ.ศ. ๒๔๖๔ ข้อ ๑ มีว่า “เมื่อ จะใช้กฎข้อบังคับ ใน
มณฑลใด เมื่อใด จะ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เปนลำดับ ” นั้น
บัดนี้ ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ ใ้กฎข้อบังคับ วางระเบียบการ
หาของป่า ว่าด้วย การเก็บ รวงผึ้ง พ.ศ. ๒๔๖๔ ในมณฑล นครสวรรค์,
อุตร, จันทบุรี แต่ บัดนี้ ดับไป

กระทรวง เกษตรการ

ประกาศ มา ณ วันที่ ๑๘ พฤษภาคม พระพุทธศักราช ๒๔๖๕

เสนาบดี ไปตวรจราชการ

พระยาดัรพรพิกิจเกษตรการ

ปลัด ทูลฉลอง ตงนามแทน

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๘ วันที่ ๒๐ พฤษภาคม หน้า ๔๕)

ประกาศกระแสพระบรมราชโองการ

ให้ใช้สัญญาที่ได้ทำกับรัฐบาลอังกฤษ ว่าด้วยสำนักงาน
สำหรับ ตรวจ และ ใช้ หนี้

มี พระบรมราชโองการใน พระบาท สมเด็จพระรามาธิบดีศรีสินทรมหาวชิราวุธ พระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ดำรัสเหนือเกล้าฯ สั่งว่า ด้วยหนังสือสัญญาฉบับหนึ่ง สำหรับตกลงใน กิจการ บางอย่างในระหว่าง สำนักงาน สำหรับ ตรวจ และ ใช้ หนี้ ของไทย แด่ อังกฤษ เนื่อง จาก ข้อ ๒๙๖ แห่ง สัญญาสันติภาพ ระหว่าง สมเด็จพระมหิตลธิเบศรที่ ๖ กับเยอรมนี จึงได้ลงนาม กับ ทนาย ไชยสิทธิ์ เมื่อวันที่ ๒๘ มิถุนายน พระพุทธศักราช ๒๔๖๒ ตรง กับ คฤศศักราช ๑๙๑๙ นั้น ได้ประชุมตกลง ตกลงนาม กับ ที่ กรุงลอนดอน เมื่อวันที่ ๒๐ ธันวาคม พระพุทธศักราช ๒๔๖๔ ตรง กับ คฤศศักราช ๑๙๒๑ ในระหว่าง ผู้แทน อันมีอำนาจเต็ม ของ ประเทศ ตายาม ฝ่ายหนึ่ง กับ ของ ประเทศ เกรตบริเคน และ ไออร์แลนด์ อีก ฝ่ายหนึ่ง แล

บัดนี้ หนังสือสัญญา ที่ กล่าว แล นั้น ได้ มี พระราชดำริ โดย ถก ของ แล แต่ พระราชดำริ ยาม นั้น ทั้ง สอง ฝ่าย นั้น ได้ แดก เปลี่ยน ตกลง ณ กรุงลอนดอน เมื่อวันที่ ๒๐ เมษายน พระพุทธศักราช ๒๔๖๕ ตรงกับ คฤศศักราช ๑๙๒๒ เวลา ๓ นาฬิกา หั่งเที่ยง เป็น อัน เรียบร้อย แล ดังนี้

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศทราบทั่วกันว่า หนังสือสัญญาฉบับที่กล่าวข้างต้นนี้ เป็นอันใช้ได้ ในระหว่างประเทศสยามฝ่ายหนึ่ง กับประเทศเยอรมันและออสเตรียอีกฝ่ายหนึ่ง ตั้งแต่วันที่ ๒๐ เมษายน พระพุทธศักราช ๒๔๖๕ เวลา ๓ นาฬิกา หาดังที่ข้างนั้นสืบไป แต่ให้เจ้าพนักงานทั้งปวงในรัฐบาลสยาม ถือตามและกระทำตาม ข้อความในหนังสือสัญญาที่กล่าวนี้ อันเป็นต้นที่กรุงสยามจะถือ จะทำให้สำเร็จตลอดไปเทอญ

ประกาศมาแต่เมื่อวันที่ ๒๕ พฤษภาคม พระพุทธศักราช ๒๔๖๕
เป็นปีที่ ๑๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๕ วันที่ ๒๘ พฤษภาคม หน้า ๑๗)

คำแปลสัญญา

สมเด็จพระเจ้ากรุงสยาม และ สมเด็จพระเจ้ากรุงเกรตบริเตน และ
ไอร์แลนด์อัน รวมกัน และราชอาณาจักร อังกฤษ ที่พระเจดทั้งหลาย
ราชาธิราช ของ อินเดีย มีพระราชประสงค์ ที่จะ ตกลง กิจการ บางอย่าง
เนื่องจาก ข้อ ๒๙๖ แห่ง สัญญา ต้นศักราช ระหว่าง สมเด็จพระมิตร แด่อดีต
ประเทศ กับเยอรมนี ที่ได้ลงนาม กัน ณเวร์ไซซส์ เมื่อวันที่ ๒๔
มิถุนายน ค.ศ. ๑๙๑๙ นั้น จึงได้ทรง แต่งตั้ง ผู้มีอำนาจ เต็ม ทังต้อง
ฝ่าย คือ

ฝ่าย สมเด็จพระเจ้ากรุงสยาม นั้น พระยาบริษัทราชบุรี อรรคราชทูต
ผู้มีอำนาจ เต็มของ พระองค์ ณราชสำนักเซนตเยมส์ และ

ฝ่าย สมเด็จพระเจ้ากรุงเกรตบริเตน และไอร์แลนด์ อัน รวมกัน และ
ราชอาณาจักร อังกฤษ ที่พระเจดทั้งหลาย ราชาธิราช ของ อินเดีย นั้น
มาร์ควิส เคอร์ซัน แห่ง เกเคอฮัดตัน เค ยี่ ผู้มีศักดิ์ยิ่ง ด้มาบัดว่า การ
ต่าง ประเทศ ของ พระองค์ ผู้ซึ่ง เมื่อได้ตั้ง หนังสือ มอบอำนาจ เต็ม
ให้ตรวจดู ซึ่ง กัน แลกัน และ เห็น ว่า ถูกต้อง ตาม แบบ อย่าง ดี แล้ว
ได้ตกลง ทำ สัญญา กัน ดัง ต่อไปนี้

ข้อ ๑

ข้อความใน หมวด ๓ ภาค ๑๐ แห่ง สัญญาฉบับแวร์ไซยส์ วันที่ ๒๘ มิถุนายน ค.ศ. ๑๙๑๙ เท่าที่ เกี่ยว กับ หนี้สินศัตรู นั้น จักต้องใช้ตาม ลักษณะแห่ง ข้อความในหนังสือ สัญญาฉบับนี้ แก่คนชาติสยาม ซึ่ง อาศัยอยู่ในกรุง เกรตบริเตน แลไอร์แลนด์อันรวมกัน แลอินเดีย กับในเมือง ชันของ อังกฤษ ที่ไม่มีรัฐบาล อันรับผิดชอบ ด้วยตนเอง และใน ประเทศราช ของ อังกฤษ (แวนเดี่ย แตะฮิปต์) นั้น โดยวิธีแต่ตาม ลักษณะการ อย่าง เดียว กัน กับที่ใช้ แก่คนชาติ อังกฤษ ที่ อาศัย อยู่ใน อาณาเขต ที่ว่านี้ .

ข้อ ๒

โดยทำนองเดียวกัน ข้อความใน หมวด ๓ ภาค ๑๐ แห่ง สัญญาฉบับแวร์ไซยส์ วันที่ ๒๘ มิถุนายน ค.ศ. ๑๙๑๙ เท่าที่ เกี่ยว กับ หนี้สินศัตรู นั้น จักต้องใช้ตาม ลักษณะแห่ง ข้อความใน หนังสือสัญญาฉบับนี้ แก่คนชาติ อังกฤษ ซึ่ง อาศัย อยู่ใน กรุงสยาม โดยวิธีแต่ตาม ลักษณะ การ อย่าง เดียว กัน กับที่ใช้ แก่คนชาติ สยาม ที่ อาศัย อยู่ใน อาณาเขต ที่ว่านี้

ข้อ ๓

ประเทศทำสัญญาใหญ่นี้ ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง มีอำนาจที่จะเก็บเงินสำหรับใช้หนี้ ของ คนชาติ แห่ง ประเทศทำสัญญาใหญ่นี้ อีกฝ่ายหนึ่ง

ซึ่ง อัครราช อยุ่ใน อาณาเขต ของคน และ เป็นหน คื่อ คนชาติเยอรมันนิน ตามจำนวน ที่ยอมรับ แล้ว ว่า จะใช้ ให้ ฤๅ ทวงจัญญ แล้ว ว่า ส้มควรว จะใช้ ให้ ตาม ความใน ข้อ ๒๙๖ แต่ ความ คิด ค่อท่าย ข้อ นั้น และ จัก คอง รับ ผิด ชอบ แต่คง เหตุผล ค่อเยอรมัน เนื่อง ใน หนสัน เหตุอัน ตาม ความในวรรค ข. แห่ง ข้อ ๒๙๖ นั้น คอย

ประเทศ ทำ สัญญาใหญ่ นี้ ฝ่ายใด ฝ่าย หนึ่ง จัก คอง จ่าย เงิน ให้ แก่ คนชาติ ของ ประเทศ ทำ สัญญาใหญ่ นี้ อีก ฝ่าย หนึ่ง ซึ่ง อัครราช อยุ่ ใน อาณาเขต ของคน สำหรับ หนสัน ที่ ยอมรับ แล้ว ว่า จะใช้ ให้ ฤๅ ทวงจัญญ แล้ว ว่า ส้มควรว จัก ใช้ ให้ ตาม ความใน ข้อ ๒๙๖ แต่ ความ คิด ค่อท่าย ข้อ นั้น ใน เวลา ที่ ยอมรับ ว่า จะ ใช้ ให้ แล้ว จัก คอง จ่าย เงิน ให้ เต็ม ตาม จำนวน เว้นแต่ ให้ หัก ออก ร้อยละ สี่อง กับ กึ่ง ฤๅ ถ้า เกียว กับ เมือง ชน ฤๅ ประเทศราช แล้ว ให้ หัก ออก ร้อยละ มาก น้อย กว่า นี้ เท่าใด ก็ ตาม แต่กฎ ของ บังคับ ใน ที่นี้ จะ ยอม ให้ เรียก ได้ จาก คนชาติ ของ ประเทศ ทำ สัญญาใหญ่ นี้ ฝ่าย ที่ จะ คอง จ่าย เงิน ให้ หนัน เกิด

ข้อ ๔

สัญญา ฉบับนี้ ใช้ ได้ แต่ เฉพาะ การ ใช้ หนสัน ศักร ซึ่ง คก อยุ่ ใน เกณฑ์ แห่ง วรรค ๑ แต่ ๒ ของ ข้อ ๒๙๖ เท่านั้น

๔๗

ข้อ ๕

ความยากลำบากที่บังเกิดขึ้น เนื่องในการใช้หนังสือสัญญาฉบับนี้
นี้ เพื่อให้เจรจาว่ากล่าว จนเป็นอันตกลงกันโดยตรง ระหว่างผู้
กำกับ การดำเนินงาน สำหรับ ตรวจ แต่ใช้หนังสือสัญญาฉบับนี้ ถ้าไม่ตกลง
กันไว้ จึงต้อง มอบ เรื่อง ความยากลำบากนี้ ให้อนุญาโตตุลาการ
วินิจฉัย

ข้อ ๖

หนังสือสัญญาฉบับนี้ เมื่อได้ มีสัตยาบัน ถูกต้อง แล้ว จึงต้อง
แจ้ง ความให้ ขอรณนันทราชม และ กำหนด เวลา หักเดือน ซึ่ง กล่าว
ในวรรค ๕ แห่ง ข้อศกท้าย หมวด ๓ ของ สัญญาฉบับนี้ ให้ตั้งคน
นับตั้งแต่วันแจ้ง ความนี้สืบไป

เพิก เป็น พยาน แห่ง ความที่ ว่า มา นี้ ผู้ตั้งนาม ข้างท้าย นี้ได้ ตั้งนาม
แต่ ประทับตรา หนังสือสัญญา ฉบับนี้ไว้ เป็น สำคัญ

ได้ทำเป็น สำคัญ ณ กรุงเทพมหานคร วันที่ ๒๐ ธันวาคม ค.ศ. ๑๙๒๑

พระยาภิรมย์ราชบุรี

แต่ ประทับตรา เคอร์ชัน แห่ง เกตโอดส์ตัน

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๕ วันที่ ๒๘ พฤษภาคม หน้า ๕๕)

ประกาศ

แก้ไขเพิ่มเติม พระราชกำหนด เครื่อง แต่งตัว ทหารเรือ

พ.ศ. ๒๔๕๘

มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้แก้ไขเพิ่มเติมความในพระราชกำหนดเครื่อง แต่งตัว ทหารเรือ พ.ศ. ๒๔๕๘ ที่ได้แก้ไขใหม่เมื่อวันที่ ๔ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๖๓ ในมาตรา ๑๓ ข้อ ๑ และข้อ ๒ คือ

ข้อ ๑ ตั้งแต่คำว่า “ นายทหารพรตนาวิก กับพรตบกดิน ” ให้เพิ่มคำว่า “ แดจ่าพวกแพทย์ ”

ข้อ ๒ ตั้งแต่คำว่า “ เช่น แพทย์ หรือ ต้มหีบยาญ ” ให้ตัดออกไปเปลี่ยนแก้เป็น “ เช่น ต้มหีบยาญ เป็นคน ”

เมื่อใดเพิ่ม แดเปลี่ยนแก้แล้ว คงได้ความดังนี้

ข้อ ๑ นายทหารพรตนาวิก กับพรตบกดิน แดจ่าพวกแพทย์ ให้มีเครื่องหมายเหตุดำ แดแถบทอง หมายถึง ประดับที่แขนเสื้อ หรือ ท่อนทรนนั้น ให้เห็นแถบบังตั้งตั้ง เป็น ขมวดวงกลม

ข้อ ๒ นายทหาร จ่าพวกอื่น นอกจากพรตนาวิก ให้มีแถบสีกระหนวดต่าง ๆ เป็นเครื่องหมายจ่าพวก แซ่มในช่องไฟระหว่างบังแถบทอง หมายถึง ทุกแห่ง ที่มี เครื่องหมาย ยศ เป็น แถบทอง ประดับ
 12/10/2566
 แด นายทหาร จ่าพวกใด ซึ่งมี น้้ำที่ ประจำเรือ เช่น ต้มหีบยาญ ให้เห็น

แถบบังฆวดวงกลม เหมือน ขย๑ ตลอดเวลา ซึ่งมีหน้าที่ ประจำอยู่ในเรือ
 รบหลวง ถ้าเป็น นายทหาร ชั้นที่ ๓ แถบทอง หมายถึงเป็น บงเดี่ยว ให้
 คัดแถบสักกระหลาดดีหมายจำพวกไว้ภายในใต้ แถบทอง โดยกว้างอย่าให้
 เกินกว่า ๑ เช่นคเณศ นายทหาร ชั้นนายพลเรือ ให้ใช้ผ้าดำทอง
 อินทรชื่อน้อย เปนดี เครื่องหมายจำพวก แต่สีออกดี หมายจำพวก ระหว่าง
 บงยศ ที่ แขนเสื้อ ด้วย

ประกาศมาณวันที่ ๒๙ พฤษภาคม พระพุทธศักราช ๒๔๖๕

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๘ วันที่ ๔ มิถุนายน หน้า ๕๓)

ประกาศ

โอน อำเภอท่าปลาจาก จังหวัดน่าน มาขึ้น
จังหวัดอุตรดิตถ์

เสนาบดีกระทรวงมหาดไทย รับพระบรมราชโองการได้เกล้าฯ ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศทราบทั่วกันว่า • ทั้งที่ ๆ ตั้งอำเภอท่าปลา จังหวัดน่าน มีระยะทางเดิน ห่างจาก ศาลากลาง จังหวัดถึง ๗ วัน แต่ใกล้มาทาง จังหวัดอุตรดิตถ์ ซึ่งมีระยะเพียง ๓ วัน เท่านั้น ไม่สะดวก แก่ราชการ และ เป็น การ ดำเนินการ แก่ราษฎรใน ทั้งที่ อำเภอท่าปลา ผู้มีกิจทุกข์สุข จะไป มา ยัง จังหวัด อยู่ มาก จึง ทรง พระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ โอนอำเภอท่าปลาจาก จังหวัดน่าน มาขึ้น จังหวัดอุตรดิตถ์ ตั้งแต่ บัดนี้ไป แล้ว

คำดำว่าการมหาดไทย

ประกาศมาณวันที่ ๓ มิถุนายน พระพุทธศักราช ๒๔๖๕

มหาอำมาตย์โท พระยาราชนิกิต

ผู้ทำการแทน เสนาบดี

กฎข้อบังคับวางระเบียบการหาของป่า

ว่าด้วย การเจาะ เผลทำน้ำมันยาง

พระพุทธศักราช ๒๔๖๕

ด้วยตามความในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติรักษาป่า พ.ศ. ๒๔๕๖
 มีความว่า ให้เสนาบดีซึ่งบัญชาการ กรมป่าไม้ อำนาจที่จะตั้งกฎ
 ข้อบังคับ สำหรับการรักษาป่า แต่หากฎนั้นได้รับพระราชทานพระบรมราชา
 อนุญาตและประกาศในหนังสือราชกิจจานุเบกษา แล้วให้ถือว่า เหมือน เป็น
 ส่วนหนึ่งใน พระราชบัญญัติ และในมาตรา ๕ มีความว่า กฎที่ให้
 เสนาบดีมี อำนาจตั้งไว้ เพื่อรักษาป่า นั้น คือ ในการ กำหนดวิธีหา
 ของป่า วิธีทำสัตว์เลื้อยคลาน วิธีทำน้ำมัน และวิธีเผาถ่าน

อนึ่ง ตามความใน มาตรา ๓ ข้อ ๔ มีว่าน้ำมันไม้ เป็น ของ ป่า อย่าง
 หนึ่ง เพราะฉะนั้น สัตว์ควร จะมี กฎข้อบังคับ วางระเบียบ การหา ของ ป่า
 ว่าด้วย การ เจาะ เผลทำน้ำมันยางไว้ ตาม ความใน พระราชบัญญัติรักษา
 ป่า นั้น

บัดนี้ ทรง พระกรุณา โปรดเกล้า ฯ ให้ตั้ง กฎข้อบังคับวางระเบียบการ
 หาของป่า ว่าด้วย การเจาะ เผลทำน้ำมันยางไว้สืบไป ดังนี้

ข้อ ๑ เมื่อจะใช้ กฎข้อบังคับนี้ ใน จังหวัดใด มณฑลใด เมื่อใด จะ
 ประกาศในหนังสือราชกิจจานุเบกษา เป็น สำคัญ

ข้อ ๒ เมื่อได้ประกาศให้ใช้ กฎของบังคับใน จังหวัดใด มณฑลใด ตามความใน ข้อ ๑ แล้ว ให้อุปราช หรือสมุหเทศาภิบาล ประกาศให้ราษฎรใน จังหวัดนั้น มณฑลนั้น ทราบล่วงหน้า ก่อน มีกำหนดไม่น้อยกว่า ๓ เดือน แล้วจึง จะ บังคับ การ ตาม กฎของบังคับได้

ข้อ ๓ เมื่อได้ บังคับ การ ตาม กฎของบังคับ ใน มณฑลใดที่ ได้ ใช้ ประกาศว่าด้วยการเจาะฝาดินยาง เภษะมณฑลนครศรีธรรมราช, สุราษฎร์, และจันทบุรี ตั้งวันที่ ๓๐ ธันวาคม ร.ศ. ๑๒๗ ฉบับหนึ่ง และประกาศ เภษะ มณฑลตราขบุรี ตั้งวันที่ ๑ เมษายน ร.ศ. ๑๒๙ ฉบับหนึ่ง ให้ยกเลิก ประกาศ ๒ ฉบับ นั้น เสีย

ข้อ ๔ เมื่อได้ บังคับ การ ตาม กฎของบังคับ ใน จังหวัดใด มณฑลใด แล้ว ห้ามมิให้ ผู้หนึ่ง ผู้ใด เจาะ, ฟัน, เผา หรือ กระทำ โดย วิธีอื่น ๆ เพื่อให้ น้ำมัน ไหล ออก จาก ดินยาง เปน อัน ชาติ เว้น เสีย แต่ ผู้ที่ ครอบ โอบอนุญาต จาก เจ้าพนักงาน ตาม กฎของบังคับ

ข้อ ๕ การ ออกใบอนุญาต ตาม กฎของบังคับ เป็น นาท ของ เจ้าพนักงานป่าไม้ กรมการอำเภอ หรือ ข้าราชการ ผู้ใด ผู้หนึ่ง ที่ ครอบ โอบอนุญาต จาก อุปราช หรือ สมุหเทศาภิบาล ให้ เป็น ผู้ ออกใบอนุญาต ประจำ ที่ของ ที่ นั้น ๆ

ข้อ ๖ อัตราค่า ใบอนุญาต สำหรับ การ เจาะฝาดินยางนี้ ให้ เจ้าพนักงาน ผู้ ออกใบอนุญาต เก็บ จาก ผู้รับ อนุญาต เรียง ต้น ๆ ละ ๖ สตางค์ และ

ค่าภาคหลวง สำหรับ น้ำมันยาง นั้น ให้เก็บ จาก ผู้ที่นำน้ำมันยาง ผ่านด่าน
เก็บค่าภาคหลวงป่าไม้ ตาม อัตรา ร้อยละสิบ ของ ราคา น้ำมันยาง นั้น เมื่อ
ผู้รับอนุญาตได้ เสียค่าใบอนุญาต ตามอัตราแล้ว เจ้าพนักงานจึงจะมอบ
ใบอนุญาตให้ ไป เจาะเผาต้นยางได้ และใบอนุญาต นั้นมีอายุไม่เกิน ๑ ปี
นับตั้งแต่วันที่ รับใบอนุญาต เป็น ต้นไป

ข้อ ๗ ห้ามมิให้ เจาะเผา ต้นยาง ที่ยัง เด็ก อ่อน ซึ่ง มีโตขนาด หรือ
ที่ยัง อดรอบ ลำต้น ยังไม่ถึง ๒๐๐ เซนติเมตร (คือ อดรอบ ที่ตรงลำต้น
สูง จากพื้นดิน ๑๕๐ เซนติเมตร) ให้ อนุญาต เจาะเผา ต้นยาง เฉพาะ ต้น
ที่มีขนาดโต ตั้งแต่ ๒๐๐ เซนติเมตร ขึ้นไป

ข้อ ๘ ต้นยาง ที่โต ถึง ขนาด ซึ่งได้ รับ อนุญาต ไป เจาะเผา ทำน้ำมัน
ยางนี้ ให้กำหนด จำนวน หลุม น้ำมันยาง ที่จะ พัง เจาะเผาได้ ตาม ขนาด
ใหญ่ ของ ลำต้นยาง ดัง ต่อไป นี้ .

(ก) ขนาดโตตั้งแต่ ๒๐๐ เซนติเมตร ถึง ๒๕๐ เซนติเมตร
อนุญาตให้ เจาะเผาได้ ไม่เกิน กว่า ต้นละ ๑ หลุม หรือ ๑ แห่ง

(ข) ขนาดโตตั้งแต่ ๒๕๐ เซนติเมตร ถึง ๓๐๐ เซนติเมตร
อนุญาตให้ เจาะเผาได้ ไม่เกิน กว่า ๒ หลุม หรือ ๒ แห่ง

(ค) ขนาดโตตั้งแต่ ๓๐๐ เซนติเมตร ขึ้นไป อนุญาตให้ เจาะเผา
ได้ ไม่เกิน กว่า ๓ หลุม หรือ ๓ แห่ง

ข้อ ๙ ห้ามไม่ให้เจาะเผา หลุมดินยางตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๘ นั้น มีขนาดโต และลึก เกิน กว่า หลุมตะ ๓๐ เซนติเมตร และ เผาดินยาง นั้น จนใหม่เกิน กว่า เหตุ ที่ ควร กระทบทำให้ดินยาง เสีย หาย หรือ คุ้ม ลง เป็น อัน ชาติ

ข้อ ๑๐ ผู้ใดได้รับใบอนุญาต แต่ไป กระทำ การ ซึ่ง เป็น การ ผิด ต่อใบอนุญาต และ กฎข้อบังคับใน ข้อหนึ่ง ข้อใด กติ ให้เจ้าพนักงาน มีอำนาจ ที่จะ เรียกใบอนุญาต นั้นคืนได้ทุกเวลา และ ผู้กระทำ ผิด นั้น จะ ต้อง รับโทษ ดัง ว่าไว้ใน ข้อ ๑๑ ของ กฎข้อบังคับ นี้

ข้อ ๑๑ ผู้ใดบังอาจ ผิด ทำผิดต่อ กฎข้อบังคับ ผู้หนึ่ง มีความผิดต้อง ระวังโทษ ชั้น ๔ แห่ง กฎหมาย ดักษณอาญา คือ ปรับ ครั้ง หนึ่งไม่เกิน ๑๐๐ บาท หรือ จำคุกไม่เกิน ๑ เดือน หรือ ทั้งปรับ และจำคุก ทั้ง ๒ สถาน

กฎให้ไว้แต่วันที่ ๑๕ มิถุนายน พระพุทธศักราช ๒๔๖๕

เจ้าพระยาพหลเทพ

เสนาบดี กระทรวงเกษตราธิการ

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๘ วันที่ ๒๕ มิถุนายน หน้า ๕๘)

ใบอนุญาตเจาะเสาต้นยาง

ในมณฑล.....

อนุญาตให้.....ตั้งบ้านเรือน ชยุ ตำบล

..... หมู่ที่.....อำเภอ.....

จังหวัด.....เจาะเสาต้นยาง ทำนํ้ามีนํ้า มี จำนวน

..... ต้น - หมายถึง.....ถึง.....มีตรารูป

คิงน.....ที่ประจำตน เปน ตำคัญ ซึ่ง ชน ชยุ ในป่า

.....ตำบล.....

อำเภอ.....จังหวัด.....

มี กำหนด เวลาทำ ตั้งแต่ วันที่.....

จน ถึง วันที่.....

ผู้รับอนุญาต รับว่าจะประพฤติให้ ถูก ต้อง ตาม กฎข้อบังคับที่ ๑๒ ด้วย

การนี้ และ ชล ความสำเร็จ หลังใบอนุญาต ฉบับนี้ ด้วย กับได้ เสีย เงินค่า

ใบอนุญาตไว้ ต่อ เจ้าพนักงาน ในขณะที่ รับใบอนุญาตนี้ เดรัจ แดว ชัครา

ต้นละ ๒ ตำคัก เปน จำนวน เงิน.....บาทตำคัก

ทำ การ ป่าไม.....

วันที่..... 12/10/2566 พระพุทธศักดิ์กราช.....เจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาต

คำเตือน

๑) ใบอนุญาตฉบับนี้ ผู้รับอนุญาตจะโอนให้ผู้อื่น ผู้ใดไม่ได้
เป็น อันขาด เว้นไว้แต่จะได้รับ อนุญาต จาก เจ้าพนักงาน ผู้ออกใบ
อนุญาตฉบับนี้ เป็น ตายลักษณะอักษรให้ โอน เสีย ก่อน จึง โอนได้

๒) ผู้รับ อนุญาต หรือผู้ แทนตัว ของ ผู้รับ อนุญาต ในเวตการกระทำ
การ ตามใบอนุญาตนี้ ต้อง ถ้อยใบอนุญาตนี้ไว้ ถ้า เป็น ตกจาง ต้อง ถ้อย
ใบคู่มือที่เจ้าพนักงานได้ออกให้ไว้เสมอ ถ้า เจ้าพนักงานไม่ หรือ
กรมการ อำเภอ กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ในท้องที่ จะ เรียกใบอนุญาต หรือ
ใบคู่มือ ตรวจจุด เมื่อใด ต้อง ให้ ตรวจจุด เมื่อ นั้น

๓) ใบอนุญาตนี้ เมื่อ ต้นอายุ ถึง แล้ว ต้อง ตั้งคน ต่อ ผู้ออก
ใบอนุญาต ภายใน ๑ เดือน นับ ตั้งแต่ วันที่ ใบอนุญาตนี้ ต้นอายุ ถึง

สำนักหอสมุด

กฎข้อบังคับวางระเบียบการหาของป่า

ว่าด้วยการเจาะเผาต้นตะเคียน ทำชันในมณฑลปัตตานี

พระพุทธศักราช ๒๔๖๕

ด้วยตามความในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติ รักษาป่า พ.ศ. ๒๔๕๖
 มีความว่า ให้เสนาบดีซึ่งบัญชาการ กรมป่าไม้ มีอำนาจที่จะตั้ง กฎข้อ
 บังคับ สำหรับ การรักษาป่า และถ้ากฎนั้นได้ รับพระราชทาน พระบรม
 ราชานุญาต และประกาศใน หนังสือราชกิจจานุเบกษา แล้ว ให้ ถือ
 ว่า เหมือน เป็นส่วนหนึ่งในพระราชบัญญัติ และในมาตรา ๕ มีความว่า
 กฎที่ ให้เสนาบดี มีอำนาจ ตั้งไว้ เพื่อรักษา ป่านั้น คือ ในการกำหนด วิธี
 หาของป่า วิธี ทำชันไม้ ฯลฯ

อนึ่งตามความในมาตรา ๓ ข้อ ๔ มีว่า ชันไม้ ยางไม้ (เช่น
 ยางต้น ชัน และกำยาน) เป็นของป่า อย่างหนึ่ง เพราะฉะนั้น ต้นตะเคียน
 มีกฎ ข้อบังคับ วางระเบียบ การ หาของป่า ว่าด้วย การเจาะ เผาต้น ตะเคียน
 ทำชันไว้ ตามความในพระราชบัญญัติ รักษาป่า นั้น

บัดนี้ ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตั้งกฎข้อบังคับวางระเบียบการ
 หาของป่า ว่าด้วยการ เจาะเผา ต้นตะเคียน ทำชันในมณฑล ปัตตานีไว้
 ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ เมื่อจะใช้ กฎของบังคับในจังหวัดใด อำเภอใด เมื่อใด ให้
ตั้งเทศาภิบาล ประกาศให้ราษฎร ในจังหวัดนั้น อำเภอ นั้นทราบล่วงหน้า
ก่อน มีกำหนดไม่น้อยกว่า ๓ เดือน จึงจะจัดการ ตามกฎของบังคับได้

ข้อ ๒ เมื่อใดจัดการ ตามกฎของบังคับ ใน จังหวัดใด อำเภอใดแล้ว
ห้ามมิให้ผู้นั่งผู้ใด เจาะ, ฟัน, เผลว หรือกระทำโดยวิธีอื่น ๆ แก่คน
ตะเคียน เป็นอันตราย เว้นเสียแต่ผู้ที่ได้รับใบอนุญาต จากเจ้าพนักงาน
ผู้ซึ่งมีอำนาจ จะออกใบ อนุญาตให้ทำเช่นนั้นได้

ข้อ ๓ อัตราค่าใบอนุญาตสำหรับทำขึ้นตะเคียน ให้เจ้าพนักงานผู้ออก
ใบอนุญาต เรียกเก็บ จากผู้รับอนุญาต เรียงคน ๆ ละ ๒๕ สตางค์ เมื่อผู้รับ
ใบอนุญาตได้ เสียค่าใบอนุญาต ตามอัตราแล้ว เจ้าพนักงาน จึงจะยอม
มอบใบอนุญาตให้ ไปเจาะเผลว ทำขึ้นตะเคียนได้ และใบอนุญาตนั้น มีอายุ
ไม่เกิน ๑ ปี นับตั้งแต่วันรับใบอนุญาต เป็นคนไป

ข้อ ๔ อัตราค่าภาค หดวง ขึ้น ตะเคียน นั้น ให้กรมป่าไม้ เป็น เจ้านาที่
กำหนดเก็บจากผู้ที่นำขึ้นตะเคียน ผ่านด่าน เก็บค่าภาคหดวง นี้ ไม่ตามอัตรา
ร้อยละสิบ ของราคา ขึ้นตะเคียนนั้น

ข้อ ๕ การเจาะเผลว ต้นตะเคียน ทำขึ้นนั้น ให้เจาะเผลวไว้ แต่เฉพาะ
ต้นซึ่ง เจ้าพนักงาน ผู้ อนุญาตได้ ตัดราคาไว้ ทรัพย์ คงตรา ตรงกับ รูปตรา ที่
ประทับไว้ ในหลัง ใบ อนุญาตนั้น ๆ ห้ามมิให้เจาะเผลวต้นอื่น ๆ ซึ่งมีได้

มีดวงตราของเจ้าพนักงาน ต่อบนญาติไว้ หรือคนที่มีรูปดวงตราไม่ตรงกับรูป ดวงตรา ที่มีใน ใบ อนุญาต เป็นอันตราย

ข้อ ๖ ห้ามมิให้ เจาะเผา ต่บนตะเคียน ทอดรอบ ถัดคนไม่ถึง ๒๐๐ เซนติเมตร (ให้อวดรอบ ที่ตรง ถัดคน ตั้งแต่จากพื้นดิน ๑๕๐ เซนติเมตร)

ข้อ ๗ การเจาะเผา ต่บนตะเคียน ทำเช่นนั้น ให้เจาะเผาเฉพาะแต่ต้น ที่มีขนาดโต ตั้งแต่ ๒๐๐ เซนติเมตร ขึ้นไป และให้เจาะเผาได้ ตั้งแต่โคนต้น วัดตั้งแต่พื้นดิน สูงขึ้นไป เพียง ๖ เมตร ห้ามมิให้ เจาะเผา สูงขึ้นไป กว่าที่กำหนดไว้ เป็นอันตราย

ข้อ ๘ การเจาะเผา ต่บนตะเคียน ทำเช่นนั้น ให้กำหนดขนาด หลุมที่จะเจาะเผาได้ คือ เจาะตรงแรก หลุมกว้าง วัดผ่าศูนย์กลาง ไม่เกิน ๑๐ เซนติเมตร ดึกไม่เกิน ๕ เซนติเมตร ไว้ ระยะจากขอบ หลุมหนึ่ง ถึงขอบ หลุมอื่น ห่างกันไม่น้อย กว่า ๓๐ เซนติเมตร การเจาะนี้ ต้องระวัง มิให้คนตะเคียน เป็นอันตราย

ข้อ ๙ การเจาะ เผาขึ้น ตะเคียน และเก็บขึ้นตะเคียน ให้กระทำได้ ในระหว่าง ถูกล้มล้มคว่ำ ตามแต่ เจ้าพนักงาน ผู้ออกใบ อนุญาต จะได้ กำหนดไว้ ในใบอนุญาต

ข้อ ๑๐ การเจาะ เผา ต่บนตะเคียน กัด เก็บขึ้น กัด ถ้าผู้รับอนุญาต ไม่สามารถ จะเจาะเผา และเก็บขึ้น ด้วยตนเอง และจะจ้าง ผู้อื่นไป ทำการนั้น ถูกจ้าง เหล่านี้ จะต้อง ได้ รับใบคำขอ ซึ่งเจ้าพนักงาน ผู้ออกใบ อนุญาต จะออก

ให้ ไว้ ประจำตัว เป็นสำคัญ ก่อน จึงจะทำ การเจาะเผา เก็บขึ้นได้

ข้อ ๑๑ ผู้ใดได้รับอนุญาตแล้ว ไปกระทำการ ซึ่งเป็นการ ผิดต่อบริษัท
ใบอนุญาต และกฎของบริษัทในข้อหนึ่ง ข้อใด กติ ให้เจ้าพนักงาน
มีอำนาจที่จะเรียกใบอนุญาตนั้นคืนได้ทุกเวลา และผู้กระทำความผิดนั้น จะ
ต้องรับโทษดังว่าไว้ในข้อ ๑๒ ของกฎของบริษัท

ข้อ ๑๒ ผู้ใดบังอาจฝ่าฝืนกระทำความผิดต่อกฎของบริษัท ผู้นั้นมีความ
ผิดต้องระวางโทษขึ้น ๔ แห่งกฎหมายลักษณะอาญา คือ ปรับครึ่งหนึ่ง
ไม่เกิน ๑๐๐ บาท หรือจำคุกไม่เกิน ๑ เดือน หรือทั้งปรับและจำคุกด้วย
ทั้ง ๒ สถาน

กฎให้ไว้แต่วันที่ ๑๕ มิถุนายน พระพุทธศักราช ๒๔๖๕
เจ้าพระยาพลเทพ
เสนาบดีกระทรวงเกษตราธิการ

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๕ วันที่ ๒๕ มิถุนายน หน้า ๖๕)

ชำนาญ หอสมุด

ใบอนุญาตนเจาะเผาชิ้นตะเคียน
ในมณฑลปัตตานี

อนุญาติให้ ตั้งบ้านเรือนอยู่
 ตำบล หมู่ที่ อำเภอ
 จังหวัด เจาะตะเคียนทำชิ้นไม้จำนวน ชิ้น
 หมายเลขที่ ถึง มีตราประทับ ต่ประจำเป็น
 สำคัญ ซึ่งชิ้นอยู่ในป่า ตำบล
 อำเภอ จังหวัด
 มีกำหนดเวลาทำตั้งแต่วันที่ จนถึงวันที่
 ผู้รับอนุญาต รับว่าจะประพฤติให้ถูกต้องตามกฎหมาย ขอบังคับ ทวดควย
 การัน และข้อความในหลัง ใบอนุญาตนฉบับนี้ ภายใต้อภัยเงินค่า
 ใบอนุญาตนไว้ ต่อเจ้าพนักงานในขณะทำ รับใบอนุญาตนเสร็จแล้ว ชัดว่า
 ต้นตะเคียน ต้นต่าง ๆ เป็นจำนวนเงิน บาท ต้นต่าง ๆ
 ทำการป่าไม้
 วันที่ พระพุทธศักราช เจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาตน

คำเตือน

๑) ใบอนุญาตฉบับนี้ ผู้รับอนุญาตจะโอนให้ผู้อื่น ผู้ใดไม่ได้
เป็นอันขาด เว้นไว้แต่จะได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงาน ผู้ออกใบอนุญาต
ฉบับนี้ เป็นลายลักษณ์อักษรให้ โอนเสียก่อน จึงโอนได้

๒) ผู้รับอนุญาต หรือผู้แทนตัว ของผู้รับ อนุญาต ในเวลากระทำ
การตามใบ อนุญาตนี้ ต้องถือใบอนุญาตนี้ไว้ ถ้าเป็นลูกจ้าง ต้องถือ
ใบคู่มือที่เจ้าพนักงานได้ ออกให้ ไว้เสมอ ถ้าเจ้าพนักงาน บ้าไม่ หรือ
กรมการอำเภอ กำหนด ผู้ใหญ่บ้าน ในท้องที่จะ เรียกใบอนุญาต หรือ
ใบคู่มือ ตรวจจุดเมื่อใด ต้องให้ตรวจจุด เมื่อนั้น

๓) ใบอนุญาตนี้ เมื่อสิ้นอายุลงแล้ว ต้องส่งคืน ต่อผู้ออกใบ
อนุญาตภายใน ๑ เดือน นับตั้งแต่วันที่ ใบอนุญาต ฉบับนี้ สิ้นอายุลง

จ่านักหอสมุด

๒๓

ประกาศ

ใช้ กฎข้อบังคับ วางระเบียบ การหาของป่า
ว่าด้วยการเจาะเผด็นยาง ทำน้ำมันยาง พ.ศ. ๒๔๖๕
ในมณฑล พายัพ, มหาราชฎวร์, นครไชยศรี, ราชบุรี,
นครศรีธรรมราช, บัตตานี, สุราชฎวร์, อยุธยา, จันทบุรี,
นครราชดีมา, นครสวรรค์, ปราชิน, พิศณุโลก, ภูเก็ต,
รวม ๑๔ มณฑล

ตามความในกฎข้อบังคับ วางระเบียบ การหา ของป่า ว่าด้วย การ
เจาะเผด็นยาง ทำน้ำมันยาง พ.ศ. ๒๔๖๕ ข้อ ๑ มีว่า เมื่อจะใช้กฎ
ข้อบังคับในมณฑลใดเมื่อใด จะประกาศในหนังสือ ราชกิจจานุเบกษา
เป็นสำคัญนั้น

บัดนี้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ฯ ให้ ใช้กฎ ข้อบังคับวางระเบียบการ
หาของป่า ว่าด้วยการเจาะ เผด็นยาง ทำน้ำมันยาง พ.ศ. ๒๔๖๕ ใน
ท้องที่ มณฑล พายัพ, มหาราชฎวร์, นครไชยศรี, ราชบุรี, นครศรี
ธรรมราช, บัตตานี, สุราชฎวร์, อยุธยา, จันทบุรี, นครราชดีมา,
นครสวรรค์, ปราชิน, พิศณุโลก, ภูเก็ต, รวม ๑๔ มณฑลแต่บัดนี้
เป็นต้นไป

กระทรวงเกษตราธิการ

ประกาศมาณวันที่ ๑๕ มิถุนายน พระพุทธศักราช ๒๔๖๕

เจ้าพระยาพดเทพ

เด็นมาบัติ กระทรวงเกษตราธิการ

12/10/2566

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๘ วันที่ ๒๕ มิถุนายน หน้า ๓๑)

ประกาศ

เก็บเงิน อากรค่านาคำบดคอเถาะ คำบดตุโยะตาดำ
 คำบดโหระจูด, คำบดกายุกตะ, ท้องที่อำเภอโตะโมะ
 จังหวัดนราธิวาส ใน อัตรานาปางดอย ชั้นเบญจะ
 ตั้งแต่ พระพุทธศักราช ๒๔๖๕ เป็นต้นไป

พระบาท สมเด็จพระรามาธิบดี ศรีดินทรมหาวชิราวุธ พระมงกุฎเกล้า
 เจ้าอยู่หัว มีพระบรมราชโองการ ดำรัสเหนือเกล้า ฯ ให้ประกาศให้
 ทราบทั่ว กันว่า ตามประกาศกระแสพระบรมราชโองการ ลงวันที่ ๒๒
 มีนาคม พระพุทธศักราช ๒๔๖๑ โปรดเกล้า ฯ ให้จัดการ เก็บเงินอากร
 ค่านาในท้องที่ อำเภอโตะโมะ จังหวัดนราธิวาส โดยเหตุ การ ทำนา
 ไม่ไคร้จะได้ผล เพราะ พัน ที่ กนดาร์ นั้น

บัดนี้ ความทราบใต้ฝ่าตองขุดีพระบาทว่า การ ทำนา ของราษฎร
 ในคำบดคอเถาะ, คำบดตุโยะตาดำ, คำบดโหระจูด, คำบดกายุกตะ
 ท้องที่อำเภอโตะโมะ จังหวัดนราธิวาส รวม ๔ คำบดนี้ได้ผลบริบูรณ์
 ดีขึ้น กว่า กาด ก่อน แล การ ซ้อ ซาย แลกเปลี่ยน ก็ ดีดวก ขึ้น จึง ทรง
 พระกรุณาโปรดเกล้า ฯ ให้จัดเก็บเงินอากรค่านาใน คำบดคอเถาะ, คำบด

๖๕

ดูโยธาตดำ, ตำบลโหดระจตุ, ตำบลทากุยกตะ ที่ซึ่งที่อำเภอโตะ โมะระ
จังหวัดนราธิวาส รวม ๔ ตำบลใน อัครา นาวางดอย ชั้นเบญจะไร้ระ
๔๐ สดางค์ ตั้งแต่พระพุทศ์กราช ๒๔๖๕ เปน คันไป

ประกาศมาณวันที่ ๓๐ มิถุนายน พระพุทศ์กราช ๒๔๖๕ เปน ปี
ที่ ๑๓ ในรัชกาลปัจจุบันนี้

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๕ วันที่ ๒ กรกฎาคม หน้า ๗๒)

เจ้านักหอสมุด

ประกาศเสนาบดีกระทรวงพระคลังมหาสมบัติ

ยกเว้นผูกขาดเพิ่มเติมตามมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติฝิ่น พ.ศ. ๒๔๖๔

พระเจ้าพยาเชอ กรมพระจันทบุรีนฤนาถ เสนาบดีกระทรวงพระคลังมหาสมบัติ ขอประกาศให้ทราบทั่วกันว่า ตามประกาศในราชกิจจานุเบกษาเล่มที่ ๓๘ ลงวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๖๔ ให้ยกเว้นผูกขาดฝิ่น จากแผ่นดินที่ต้องห้ามตามความในมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติฝิ่น พ.ศ. ๒๔๖๔ อีกจำนวน ๑ รวมกับที่ได้ประกาศยกเว้นไว้แล้วเป็น ๑๒ จำนวน บัดนี้ขอประกาศขอยกเว้นฝิ่น ซึ่งนับว่าเป็นแผ่นดินที่ได้รับความยกเว้นจากข้อห้ามตามมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติฝิ่น พ.ศ. ๒๔๖๔ คือ

ยาปรุงขึ้นตามตำรา *Pharmacopocia*

1. MISTURA RHEI ET OPIATA.

R	Opium powder	0.1
	Camphor refined	0.1
	Oil of Menthae pip	0.1
	Tincture Rhei Compound	1.0
	„ Capsiei	1.0
	Alcohol 60° p. to	5.0

12/10/2566

Dose 0.90 to 1.8 ml,

2. MISTURA OPII BENZOICA.

R	Opium powder	0.02
	Camphor refined	0.03
	Tincture Myrrhae	0.2
	Tincture Capsici	0.2
	Oil of Clove	0.0032
	Acid Benzoic powder	0.0064
	Alcohol 95%	0.8
	Water to	2.0
	Dose 0.90 to 1.8 ml,	

3. ยาพิศาศอุทรา

R	Borneal Crystal	0.016
	Cardamon seed powder	0.032
	Ginger powder	0.016
	คัสตี	0.016
	Camphor refined	0.032
	Nutmeg powder	0.016
	Opium powder	0.001
	Talcum powder	0.01
	Gelatine	0.003

Make 0.13 tablets, Dose 5 to 10 tablets.

๖๘

การยกเว้นยาจะยกเว้นให้เฉพาะยาที่ได้กล่าวไว้ หรือชื่ออื่นที่เรียก
แทนชื่อที่กล่าวนี้ แต่ เป็นยาที่ปรุงขึ้นตามตำรา Pharmacopoeia
ของ ประเทศที่มีสัตินญาทางพระราชไมตรี กับ กรุงสยาม

หอรัษฎากรพิพัฒน์

ประกาศ มาณวันที่ ๑ กรกฎาคม พระพุทธศักราช ๒๔๖๕

ศุภโยคเชษม

รองเสนาบดีแทน

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๕ วันที่ ๒ กรกฎาคม หน้า ๗๓)

ประกาศกระแสพระบรมราชโองการ

ในการใช้สัญญานานาชาติ ว่าด้วยการเดินในอากาศ

มีพระบรมราชโองการ ในพระบาทสมเด็จพระวชิรเกล้าเจ้าอยู่หัว พระมหากษัตริย์แห่งราชอาณาจักรไทย พระมิ่งคุณเกล้าเจ้าอยู่หัว ดำรัสเหนือเกล้าฯ ตั้งว่า
 ด้วยการใช้สัญญานานาชาติ ว่าด้วยการเดินในอากาศ ซึ่งได้
 ลงนามกันที่ปารีส ในวันที่ ๑๓ ตุลาคม พระพุทธศักราช ๒๔๖๒ และ
 ได้มีพระราชสัตยาบัน ลงวันที่ ๒ กุมภาพันธ์ ศกเดียวกันนั้น ได้ทรง
 พระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศกระแสพระบรมราชโองการ แต่เมื่อ
 วันที่ ๙ กุมภาพันธ์ พระพุทธศักราช ๒๔๖๒ แล้ว ว่าตามความใน
 สัญญาที่ว่ามี กำหนดวันใช้สัญญาตั้งแต่ ๔๐ วัน นับจากวันที่จะได้
 ลงพระราชสัตยาบันให้เก็บไว้ตามสัญญา นั้น เป็นต้นไป

บัดนี้ พระวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าจรัญศักดิ์กฤดากร อัครราชทูตสยาม
 กรุงปารีส ได้ลงพระราชสัตยาบันที่ว่ามีให้เก็บไว้ตามสัญญา และได้
 ลงนามในบันทึกการมอบสัตยาบันไว้เป็นสำคัญ แต่เมื่อวันที่ ๖ มิถุนายน
 พระพุทธศักราช ๒๔๖๕ นี้แล้ว

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ตั้งว่า ให้กำหนดเริ่มใช้สัญญา
 ฉบับนี้ในกรุงสยาม ตั้งแต่ ๔๐ วัน นับจากวันที่ ๖ มิถุนายน พระพุทธ
 ศักราช ๒๔๖๕ กล่าวคือตั้งแต่ วันที่ ๑๖ กรกฎาคม ศกนี้ เป็นต้นไป

และให้เจ้าพนักงานทุกกระทรวงทบวงกรม แดบนตาผู้ซึ่งมีการ เกยวข้อง
กับ ข้อความ ที่ กล่าวไว้ ในสัญญา นี้ ถือ ตาม กระทำตาม ความ ในสัญญา
ที่ ว่านี้ ทุกข้อทุกประการ ตั้งแต่วันที่ ๑๖ กรกฎาคม อันกล่าวแล้วนั้น
เป็น ต้น ดับไป

ประกาศ มา ณ วันที่ ๙ กรกฎาคม พระพุทธศักราช ๒๔๖๔ เป็น
ที่ ๑๓ ในรัชกาลปัจจุบันนี้

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๘ วันที่ ๙ กรกฎาคม หน้า ๗๖)

ประกาศเรื่องข้าราชการชั้นสัญญาบัตร

ตองหา เป็นจำเลยในคดีอาญา

ไฟล์ที่...
จัดพิมพ์...
๗๐๖๖...
๗๐๖๖...

มีพระบรมราชโองการดำรัสเห็นเกล้า ๆ ให้ประกาศทราบทั่วกันว่า
ข้าราชการ ชั้นสัญญาบัตร ตองหา ในคดีอาญา คัดต้อง ขอพระบรมราช
อนุญาต ก่อน ที่ จะ รับ คดี ใด พิจารณา หรือ ดั่ง กกขงค้ว จำเลยนั้น บัดนี้ ทรง
พระราชดำริเห็นว่า ในเวลานี้ จำนวน ข้าราชการ ชั้นสัญญาบัตร
เพิ่มพุด มาก ขึ้น เป็น อัน มาก ถึง เวลา ที่ จะ เปลี่ยนแปลง ระเบียบ การ
ให้ คัดววก แก่ ทาง การ ของ คัด แต่ นี้ คดี ใด ให้ ถอ เป็น ระเบียบ ดั่งนี้ คือ

เมื่อ ข้าราชการ ชั้นสัญญาบัตร ตองหา เป็น จำเลย ในคดี ใด ๆ ให้ คัด
รับ ใด พิจารณา และ ดำเนินการ ไป ตาม กระทบ ความ และ ถ้า มี
เหตุ จำเป็น ที่ จะ ตอง กกขงค้ว จำเลย ก็ ให้ ดั่ง กกขงค้ว ได้ ทศเคย ใด โดย ไม่ ตอง
รอขอพระบรมราชานุญาต ก่อน เป็น แต่ ให้ คัด รับ รายงาน มา ยัง กระ
ทรวงยุติธรรม เพื่อ นำ ความ ขึ้น กราบ บังคม ทูล พระกรุณา เช่น เดียว กับ ที่
ได้ เคย ปฏิบัติ อยู่ แล้ว ใน เรื่อง ยึด ทพย สัมบัติ ข้าราชการ ชั้นสัญญาบัตร
ดังนี้

ประกาศมา ณ วันที่ ๒๓ มิถุนายน พระพุทธศักราช ๒๔๖๕ เป็น ปี
ที่ ๑๓ ในรัชกาลปัจจุบันนี้

ประกาศรวมการปกครองท้องถิ่น

และ แบ่งปันหน้าที่ ราชการ ระหว่าง กระทรวงมหาดไทย
กับ กระทรวงยุติธรรม

มี พระบรมราชโองการ ดำรัสเห็นชอบเกล้า ๆ สั่งว่า แต่ เดิม มา การ
ปกครอง ท้องที่ แยกย้าย กัน อยู่ เป็น หลาย กระทรวง / คือ การ ปกครอง
พระนคร เป็น หน้าที่ กระทรวงนครบาล การ ปกครอง หัวเมือง เป็น หน้าที่
กระทรวง ต่าง ๆ ซึ่ง เมื่อ พุทธศักราช ๒๔๓๕ (ร.ศ. ๑๑๑) ได้ โปรด
เกล้า ๆ ให้ รวม มาไว้ เป็น หน้าที่ กระทรวงมหาดไทย แต่ แห่ง เดียว บัดนี้
ทรง พระราชดำริเห็นว่า ราชการ ได้ ดำเนิน มา ถึง ชัด คั้น ชน คุ้มควร แล้ว
ที่ จะ รวม หน้าที่ ปกครอง นี้ไว้ ใน กระทรวง เดียวได้ เพราะฉะนั้น จึง ทรง
พระกรุณา โปรดเกล้า ๆ ให้ รวม หน้าที่ ราชการ ใน กระทรวงนครบาล นอก
จาก ที่ จะ ได้ กล่าว ถึง ต่อ ไป ข้างล่างนี้ เข้าไว้ ใน กระทรวงมหาดไทย

ส่วน การ ปกครอง ท้องที่ พร้อม ทั้ง งาน ประชาภิบาล นคราภิบาล ฯลฯ ๆ
อื่น เป็น หน้าที่ เฉพาะ กรุง เทพ พระมหานคร นั้น ให้ มี ด้ มุ พระนครบาล
เป็น หัวหน้า รับ ผิดชอบ อย่าง ด้ มุ เทศาภิบาล แห่ง มณฑล ต่าง ๆ ทัง พระราช
อาณาจักร

อนึ่ง ทรง พระราชดำริเห็นว่า กรมราชทัณฑ์ เป็น กรม ที่ มี หน้าที่ เกี่ยวพัน
อยู่ กับ ศาลยุติธรรม เป็น ประกิต ใน การ ที่ แล้ว มา ได้ อาศัย ฝาก ไว้ ให้

เสนาบดีกระทรวงนครบาลควบคุม เป็นการชั่วคราว เท่านั้น บัดนี้ สืบควร
 จะยก กลับคืนไป มอบให้ กระทรวงยุติธรรมดูแล บังคับบัญชาตามหน้าที่
 ได้ กรม ๑ กับ กรมอัยการ ซึ่งแต่เดิม มาทาง กรุงเทพ ฯ ขึ้น อยู่ใน กระทรวง
 ยุติธรรม แต่ ฝ่าย หัวเมือง ขึ้น อยู่ใน กระทรวงมหาดไทย และ
 ภายหลัง ได้ยก ไปรวมไว้ เป็น กรมเดียว กัน ขึ้น อยู่ใน กระทรวงยุติธรรมนั้น
 บัดนี้ สืบควร ที่ จะยก มาไว้ใน กระทรวงมหาดไทย เพื่อให้ เจ้านาหมาย
 ปกครอง ได้ ปฏิบัติ ภาระหนัก ขึ้น เพราะ ฉะนั้น ให้ โอน กรมราชทัณฑ์ จาก
 กระทรวงนครบาล มาขึ้น กระทรวงยุติธรรม และ โอน กรมอัยการ จาก
 กระทรวงยุติธรรม มาขึ้น ใน กระทรวงมหาดไทย ตั้งแต่ บัดนี้ เป็นต้นไป
 ประกาศ มาณวันที่ ๑ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๖๕ เป็น บที่ ๑๓
 ในรัชกาลปัจจุบัน

(ราชกิจจานุเบกษาตอนพิเศษ เล่ม ๓๘ วันที่ ๒ สิงหาคม หน้า ๘๐)

ประกาศแก้ไขเพิ่มเติม

พระราชบัญญัติลักษณะเกณฑ์ทหาร พ.ศ. ๒๔๖๐

มีพระบรมราชโองการในพระบาทสมเด็จพระวชิรเกล้าเจ้าอยู่หัว ด้มีพระบรมราชโองการในพระบาทสมเด็จพระวชิรเกล้าเจ้าอยู่หัว
 มหาจักรพรรดิ พระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ดำรัสเห็นชอบเกล้าฯ ว่า บรรดา
 คนกองเกิน อัตรากำลังที่ไดรับ ความ ผกผันดังดัชน ตามความในพระราชบัญญัติ
 ลักษณะเกณฑ์ทหาร พ.ศ. ๒๔๖๐ มาตรา ๔๕ แลฉนั้น สมควร
 จะให้มนตรีเขา มา รายงาน รับตรวจ ในเวลา มีการ เรียก ระดม พลย่อย
 เพื่อ ทดสอบ ความ พรังพร้อม เช่นเดียว กับบรรดา คนกองเกิน ทั้งหลาย
 ด้วย จึงให้แก้ไขความในพระราชบัญญัติลักษณะเกณฑ์ทหาร พ.ศ. ๒๔๖๐
 มาตรา ๔๕ ก, ดับไปดังนี้

“ มาตรา ๔๕ ก, นอกจากหน้าที่ซึ่งกล่าวไว้ใน มาตรา ๔๕—๔๖
 ๔๗ และ ๔๘ นั้นแล้ว ในเวลาปรกติ ถ้ามีการ เรียก ระดม พลย่อย
 ดำรับ ทดสอบ ความ พรังพร้อม เมื่อใด บรรดาคนกองเกิน ชั้นที่ ๑
 ที่ ๒ ที่ ๓ และ คนกองเกิน อัตรากำลังที่ไดรับ ความ ผกผัน ดังดัชน ตาม ความ
 ในมาตรา ๔๕ แล้ว มंत्रीเขา มา รายงาน รับตรวจ ตาม กำหนด
 ในบ ๑ ไม่เกิน ๑ วัน ”

ทรงให้แก้ไขเพิ่มเติมดังต่อไปนี้

ประกาศมาณวันที่ ๓ สิงหาคม พระพุทธศักราช ๒๔๖๕

ประกาศ

ใช้ กฎข้อบังคับ วางระเบียบการหาของป่า
ว่าด้วย การ เก็บ รวงผึ้ง พ.ศ. ๒๔๖๔
ในมณฑลพายัพแถมมณฑลมหาสารคาม

ตาม ความในกฎข้อบังคับ วางระเบียบ การหาของป่า ว่าด้วย การ
เก็บ รวงผึ้ง พ.ศ. ๒๔๖๔ ข้อ ๑ มีว่า “เมื่อจะใช้กฎข้อบังคับนี้ใน
มณฑลใด เมื่อใด จะ ประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นสำคัญ” นั้น
บัดนี้ ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ ใช้กฎข้อบังคับวางระเบียบ การ
หาของป่า ว่าด้วย การ เก็บ รวงผึ้ง พ.ศ. ๒๔๖๔ ในมณฑลพายัพ
แถมมณฑลมหาสารคาม แต่ บัดนี้ ดับไป

กระทรวงเกษตราธิการ

ประกาศ มาณวันที่ ๘ สิงหาคม พระพุทธศักราช ๒๔๖๕

เสนาบดีไปตรวจราชการ

พระยาสุรพิภพเกษตราธิการ

ปลัดทูลฉลอง ตงนามแทน

ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ

ใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔

ในท้องที่ มณฑลภูเก็ต, มณฑลปาดังเบซาร์, มณฑลนครราชสีมา
และมณฑลพิษณุโลก

โดยมาตรา ๒ แห่งพระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔ ซึ่งว่า
“เสนาบดี กระทรวงศึกษาธิการ มีอำนาจที่จะ ทำบัญชี เพิ่มเติม เพื่อขยาย
การใช้ ในอำเภอและตำบลอื่น ๆ ได้อีกต่อไป เมื่อเห็นว่า เป็นกาจัดสมควร
ที่จะ ทำดังนี้” นั้น บัดนี้ สันนิษฐานว่า จะใช้ พระราชบัญญัติ ประถมศึกษา
พ.ศ. ๒๔๖๔ ในท้องที่ มณฑลภูเก็ต เพิ่มขึ้น อีก ๗ ตำบล มณฑลปาดัง
เบซาร์ ๒๘ ตำบล มณฑลนครราชสีมา ๑๕ ตำบล มณฑลพิษณุโลก
๙ ตำบล จึงทำบัญชี เพิ่มเติม ขยายการใช้ พระราชบัญญัติ ประถมศึกษา
พ.ศ. ๒๔๖๔ ตามท้าย ประกาศนี้ และ กำหนดให้ ใช้ตั้งแต่วันที่ ๑๕
สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๖๕ เป็นต้นไป

ประกาศ ตั้งแต่วันที่ ๕ สิงหาคม พระพุทธศักราช ๒๔๖๕

เจ้าพระยาธรรมศักดิ์

จางวางเอก เสนาบดี

บัญชีเพิ่มเติม กองทศไช พระราชบัญญัติ ประถมศึกษา

พระพุทธศักราช ๒๔๖๔

มณฑล	จังหวัด	อำเภอ	ตำบล
ภูเก็ต	ระนอง	เขาน้อย	หงาว หาดส้มแป้น
		ตะกั่ว	บางพระเหนือ บางแก้ว ทรายแดง
		กะเปอร์	บางหิน นาคา
ป่าจันทน์	ชลบท	บางปลาดู	บางปลาดู หนองรี นาป่า ดอนศรีชะพือ มาบไผ่ เด็มต บ้านม่วง

มณฑล	จังหวัด	อำเภอ	ตำบล
ปราจีนบุรี	ชนบท	<p>บางปลาทู</p> <p>ศรีราชา</p> <p>พนัสนิคม</p> <p>พานทอง</p>	<p>หนองซำซาก</p> <p>เหมือง</p> <p>ทุ่งซำ</p> <p>หนองขาม</p> <p>บึง</p> <p>หมอนนาง</p> <p>ไร่หลักทอง</p> <p>นามะตม</p> <p>นางหิน</p> <p>หนองเหียง</p> <p>หนองปรือ</p> <p>หน้าพระธาตุ</p> <p>หนองหงส์</p> <p>เกาะตอย</p> <p>บ้านมอญ</p> <p>หนองคำตั้ง</p> <p>บางหัก</p>

มณฑล	จังหวัด	อำเภอ	ตำบล
ปราจีนบุรี	ชลบุรี	พานทอง	หนองจับอั้ง
		บางตะมุง	บางตะมุง นาเกลือ ดีดหีบ
นครราชสีมา	บวรรมย์	เมืองบวรรมย์	โนเมือง บ้านตลาดโพธิ์
		พุดไธตั้ง	พุดไธตั้ง บ้านเป นาโพธิ์
		นางรอง	นางรอง จะบวก ยางตา
		ตะลุง	ประโคนไชย
		ชัยภูมิ	โนเมือง โพนทอง

มณฑล	จังหวัด	อำเภอ	ตำบล
นครราชสีมา	ชัยภูมิ	จักรรัตน์	บ้านกอก
		กิ่งบ้านชวณ	บ้านชวณ
		ผกบัง	ผกบัง
พิษณุโลก	อุตรดิตถ์	กิ่งบ้านยาง	บ้านยาง
		ดงแตง	พันแขวน น้ำท่วม บ้านด่าน น้ำโป่ง แม่พล นารต คณมวง
		ตรอน	หาดสังแคว วังแดง

ประกาศ

ห้ามมิให้ใช้เครื่องมือชนิดอื่นต่าง ๆ ซ้อนใหญ่, แด่เครื่อง
 กางกันทางปลาเดิน กระทำการจับสัตว์น้ำตาม คตของรังสิต
 แด่คตของ ๖ วาถ่ายบน คตของ ๖ วาถ่ายล่าง คตของ ๒๖
 แด่คตของชอยต่าง ๆ ซึ่งบริษัทคานาตั้งยามได้จัดไว้ ในเขตรองที่
 จังหวัดพระนครศรีอยุธยา, จังหวัดสระบุรี, จังหวัดชัยภูมิ, จังหวัด
 ประทุมธานี, ซึ่งขึ้นแก่มณฑลอยุธยา แลจังหวัดระยอง, จังหวัด
 นครนายก, ซึ่งขึ้นแก่มณฑลปราจีนบุรี แลจังหวัดมณฑลบุรี ซึ่งขึ้น
 แก่กรุงเทพมหานคร ตั้งแต่ พระพุทธศักราช ๒๔๖๕ เป็นต้นไป

พระเจ้าพญาเชอ กรมพระจันทบุรีนฤนาถ เสด็จมาตั้งกระทรวงพระคลัง
 มหาสมบัติ ประกาศให้ทราบทั่วกันว่า ตามความใน มาตรา ๑๓ แห่ง
 พระราชบัญญัติค่าน้ำคัก ๑๒๐ (พ.ศ. ๒๔๔๔) "ให้เสนาบดีมีอำนาจ
 ที่จะห้ามมิให้ใช้เครื่องมือ อย่างหนึ่ง อย่างใดในที่แห่งหนึ่งแห่งใดได้"
 นั้น บัดนี้ปรากฏว่า มีบุคคลบางจำพวกได้ใช้เครื่องมือ บางชนิด
 เช่นอวน ฉูดากักคาม คันคตของ ๒ ฟัง กระทำ การจับสัตว์น้ำใน ตำบลของ
 รังสิต แด่คตของชอยต่าง ๆ ซึ่ง บริษัทคานาตั้งยามได้จัดชุดไว้ คตของเหล่านี้
 เป็นที่แคบคน สัตว์น้ำไม่มีทางหลบหลีก กระทำให้สัตว์พืพพันธ์
 สัตว์น้ำเสียได้

เพราะฉะนั้น นับแต่ พระพุทธศักราช ๒๔๖๕ เป็นต้นไป ห้ามมิให้
 ผู้ใดใช้เครื่องมือชนิดอวนต่าง ๆ ชนิดใหญ่, แต่เครื่อง กางกั้น ปิดทาง
 ปลาเดิน ลง กระทำ การ จับสัตว์น้ำ ตาม ตำราของ วังสิต, คดอง ๖ ฉา
 ต้ายบน, คดอง ๖ ฉา ต้ายล่าง, คดอง ๒๒ แต่คดองชอยต่าง ๆ ซึ่ง
 บริษัทคนาสยามได้ ชูตัวไว้ในเขตท้องที่จังหวัดพระนครศรีอยุธยา, จังหวัด
 ตระบุรี, จังหวัดชัยภูมิ, จังหวัดประทุมธานี, ซึ่ง ชน แก่มณฑลอยุธยา
 แต่จังหวัดฉะเชิงเทรา, จังหวัดนครนายก, ซึ่ง ชน แก่มณฑลปราจีนบุรี
 แต่จังหวัดมณฑลบุรี, ซึ่ง ชน แก่ กรุงเทพมหานคร ต่อไป

หอรัษฎากรพิพัฒน์

ประกาศ มาณวันที่ ๑๐ สิงหาคม พระพุทธศักราช ๒๔๖๕

ศุภโยคเกษม

รองเสนาบดี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๕ วันที่ ๒๐ สิงหาคม หน้า ๕๔)

ประกาศตั้งสภาการคลัง

มีพระบรมราชโองการเหนือเกล้าฯ ดังให้ประกาศให้ทราบทั่วกัน
ว่า ด้วยทรงพระราชดำริห์ถึงปัญหาเรื่องเงินแผ่นดินซึ่งกระทรวงทบวง
การต่าง ๆ ยื่น คือ กระทรวงพระคลังมหาสมบัติ กราบ บังคมทูล พระ
กรุณา และ พระราชทาน พระราชวินิจฉัย อยู่เสมอ มา นั้น ย่อม มี การที่
จะ ต้อง ทรงพิจารณา มาก มายนัก กระ ทำให้ เป็น พระราชภาระ อยู่ มาก
สมควร ที่ จะ จัดการ แก้ไข ให้ ดี ยิ่ง ขึ้น กว่า ก่อน ได้ คือ จะ โปรดเกล้าฯ
ให้ มี กรรมการ ของ คณะนครคีรี หนึ่ง เรียกว่า “สภาการคลัง” สำหรับ
พิจารณาปัญหา ท่องปวง ใน เรื่อง ที่ เกี่ยว กับ พระราชทรัพย์ สำหรับ แผ่นดิน
มี จำนวน ๑ เสนาบดีกระทรวงพระคลังมหาสมบัติ และ ราชเลขาธิการ
เป็น กรรมการ โดย ตำแหน่ง ๒ กับ กรรมการ นอก จาก นั้น สัก แต่ แต่ จะ ทรง
พระกรุณา โปรดเกล้าฯ ดัง ผู้ใด

ให้ กรรมการ แห่ง สภา นั้น ปฏิบัติ หรือ พริ้ม กัน แล้ว ทำ รายงาน
ขึ้น กราบ บังคมทูล พระกรุณา เพื่อ จะได้ มี พระราชวินิจฉัย โดย สดวก
ประกาศ มา ณ วันที่ ๒๔ สิงหาคม พระพุทธศักราช ๒๔๖๕ เป็น
ที่ ๑๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

ประกาศตั้งสภานายกและกรรมการสภาการคลัง

มีพระบรมราชโองการ เห็นชอบเกล้า ๆ ตั้งว่า เมื่อได้ ทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ๆ ให้ตั้งสภาการคลังขึ้น แล้วตามประกาศ ลงวันที่ ๒๔ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๖๕ จึง ทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ๆ ตั้ง กรรมการแห่งสภานั้น ดังต่อไปนี้ :-

๑ มหาอำมาตย์นายก สัมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมพระยาเทวะวงศ์วโรปการ เป็น สภานายก แห่งสภาการคลัง

๒ มหาอำมาตย์เอก พระเจ้าพญาเชอ กรมพระจันทบุรีนฤนาถ เสด็จประทับที่กระทรวง พระคลัง มหาสมบัติ เป็น กรรมการ โดย ตำแหน่ง

๓ มหาเสวกเอก พระยาจักรปาณิศร์ศรีศิวสุทธี ราชเลขาธิการ เป็น กรรมการ โดย ตำแหน่ง

๔ ระบุพระนาม และนาม ต่อไปนี้ เป็น กรรมการ โดย ทรง พระกรุณาโปรดเกล้า ๆ เด็ดอกตั้ง คือ

๕ นายพลโท สัมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอ เจ้าฟ้ากรมพระนริศรานุวัดติวงศ์

๖ นายพดตรี พระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมหลวงสวัสดิวัดนวิศิษฎ์
12/10/2566

๗ มหาอำมาตย์นายก เจ้าพระยายมราช

๘๕

๗ มหาอำมาตย์เอก เจ้าพระยาพลเทพ

ให้กรรมการทั้ง ๗ นั้น เป็น กรรมการไปจน ตตตต เวตต กว่ำจะ
โปรดเกล้า ๆ ให้เปิดยื่น แปรตงใหม่ ดีบไป

ประกาศ มาตวันที่ ๒๔ ตงหาคม พระพุทธศักราช ๒๔๖๕ เปนปี
ที่ ๑๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

(ราชกิจจานุเบกษาตอนพิเศษ เล่ม ๓๘ วันที่ ๒๖ ตงหาคม หน้า ๘๗)

ประกาศแก้ไขใช้สัญญานานาชาติ

ว่าด้วยการเดินในอากาศ

ด้วยตามประกาศกระทรวงพระบรมราชโองการในการใช้สัญญานานาชาติ
ประเทศ ว่าด้วยการเดินในอากาศ ซึ่งได้ประกาศในหนังสือพิมพ์
ราชกิจจานุเบกษา ลงวันที่ ๙ กรกฎาคม พระพุทธศักราช ๒๔๖๕ นั้น
ความในวรรคท้ายว่า ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้กำหนดเริ่มใช้
สัญญาฉบับนี้ในกรุงสยาม ตั้งแต่ ๔๐ วัน นับจากวันที่ ๖ มิถุนายน
พระพุทธศักราช ๒๔๖๕ ถัดไปคือ ตั้งแต่ วันที่ ๑๖ กรกฎาคม คำนี
เป็นต้นไปนั้น ยังคงคาดเคลื่อนอยู่ ด้วยกำหนดวันเช่นบรรทมกอบัดตยา
บันสัญญาที่ว่านี้ นั้น คือ วันที่ ๑ มิถุนายน พระพุทธศักราช ๒๔๖๕
และถึงแม้ว่า พระองค์เจ้าจรัญศักดิ์กฤดากร อรรค
ราชทูตสยาม ณ กรุงปารีส ได้ลงนามในวันที่ ๖ มิถุนายน ก็ดี ยังให้
นับกำหนดวันที่ ๑ มิถุนายน นั้น เป็นสำคัญ

จึง ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้กำหนดเริ่มใช้สัญญาฉบับนี้ใน
กรุงสยาม ตั้งแต่ ๔๐ วัน นับจากวันที่ ๑ มิถุนายน พระพุทธศักราช ๒๔๖๕
คือ ให้เริ่มใช้สัญญานี้ ตั้งแต่ วันที่ ๑๑ กรกฎาคม เป็นต้นไป

ประกาศมาณวันที่ ๒๕ สิงหาคม พระพุทธศักราช ๒๔๖๕

ข้อบังคับลักษณะปกครองหัวเมืองชั่วคราว

พ.ศ. ๒๔๖๕

(ฉบับที่ ๑)

เจ้าพระยามรราช เสด็จขึ้นดำรงตำแหน่งพระมหาดไทย รับพระบรมราชโองการเห็นเกล้า ๆ สั่งว่า เมื่อได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ๆ ให้รวมการบังคับบัญชาราชการในกระทรวงการปกครองขึ้นแล้ว กรมควรจะวางระเบียบการปกครองหัวเมืองและมณฑลขึ้นไว้ให้เป็นหลักฐานที่จะดำเนิน การต่อไป จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ๆ ให้ตั้งข้อบังคับขึ้นไว้ชั่วคราวดังต่อไปนี้

หมวดที่ ๑

ว่าด้วยการใช้ข้อบังคับ

มาตรา ๑. ข้อบังคับนี้ให้เรียกว่า ข้อบังคับลักษณะปกครองหัวเมืองชั่วคราว พ.ศ. ๒๔๖๕

มาตรา ๒ ให้ใช้ข้อบังคับนี้ทั่วทุกจังหวัด มณฑลในพระราชอาณาจักร และเมื่อได้ประกาศข้อบังคับนี้แล้ว ก็ให้ยกเลิกกฎอื่น ๆ ที่ขัดกัน กับข้อบังคับนี้ด้วย

ว่าด้วยการ ปกครอง มณฑล

มาตรา ๓ เพื่อให้เป็นที่เข้าใจผิดใน อำนาจ สัมหเทศาภิบาล ที่มีอยู่
แล้ว ใน มณฑล หนึ่ง ให้มี สัมหเทศาภิบาล เป็น ประธาน ดำเนินราชการ
ใน มณฑล นั้น รับ ผิดชอบ รักษาการ ใน มณฑล นั้น ให้ เรียบร้อย ตาม
แบบแผน และ ให้มี อำนาจ บังคับ บัญชา พนักงาน ทังหลาย ใน มณฑล นั้น

มาตรา ๔ เพื่อให้ สัมหเทศาภิบาล มีอำนาจ ดำเนินราชการ ได้จริงตาม
ที่กล่าว แล้ว ใน มาตรา ๓ สัมหเทศาภิบาล มี อำนาจ ให้คุณ และ โทษ แก่
พนักงาน ทังหลาย ใน มณฑล นั้น โดยมี กำหนด ขัดขืน ดังต่อไปนี้ คือ

(๑) ให้คุณ และ โทษ ทุกประการ ในเรื่อง ตำแหน่ง และ เงินเดือน
แก่ พนักงาน ชั้น ผู้น้อย สุดแท้ แต่ จะ ได้ ตกลง กัน กับ เจ้า กระทรวง ของ
พนักงาน นั้น ๆ ว่า จะ มอบ ให้ ทำ ได้ เพียง ชั้น ไต

(๒) เพื่อ รักษา วินัย ใน ราชการ ให้ สัมหเทศาภิบาล มี อำนาจ ลง
โทษ พนักงาน ทังหลาย ใน มณฑล นั้น ได้ ตาม ลำดับ ชั้น ดัง ได้ กำหนด ไว้ ใน
ตาราง ข้าง ทาย ขอบ คบ นี้ ฝ่าย ผู้ ที่ ต้อง รับ โทษ นั้น ถ้า หาก ว่า รู้ ดี ก
ว่า คน ต้อง รับ โทษ โดย ไม่ เป็น ยุติธรรม จะ ยื่น เรื่อง ราว คือ เจ้า กระทรวง
ของคุณ เพื่อ ขอ ความ กุณา ก็ ได้ แต่ ต้อง ให้ สัมหเทศาภิบาล ทราบ ด้วย
ว่า จะ ยื่น เรื่อง ราว เช่น นั้น เพื่อ จะ ได้ รอก การ ลง โทษ ไว้ ก่อน

มาตรา ๕ ใน มณฑลหนึ่งให้ มี พนักงาน เจ้านาที่ ฝ่ายปกครอง รับผิดชอบเป็น แผนกการ ชูอยู่ในความ บังคับ บัญชา ของ สุ่มุเทศำภิบาล คือ

(๑) ปลัด มณฑล เป็น เจ้านาที่ รับผิดชอบ รักษาการ ใน แผนกปกครอง ตาม ระเบียบ ที่ เสนาบดี กระทรวงมหาดไทย จะ ได้ กำหนด

(๒) ผู้บังคับการ ตำรวจ มณฑล เป็น เจ้านาที่ รับผิดชอบ รักษาการใน แผนก การ รักษา ความ สงบ เรียบร้อย ปราบ ปราม โจร ผู้ร้าย ตาม ระเบียบที่ เสนาบดี กระทรวงมหาดไทย จะ ได้ กำหนด

(๓) ชัยการ มณฑล เป็น เจ้านาที่ รับผิดชอบ รักษาการ ใน เรื่อง ที่ เกี่ยว แก่ คดีการ ใต้สวน ฟ้องร้อง ตามกฎหมาย และ ข้อ บังคับ ที่ มี ชัย แวด หรือ ที่ เสนาบดี กระทรวงมหาดไทย จะ ได้ วางระเบียบการ แก่ ไชใหม่ต่อไป

(๔) พนักงาน นาที่ แผนกอื่น ซึ่ง เสนาบดี เจ้ากระทรวง ได้ ตกตงเห็นชอบ พรอมกัน จัดตั้ง ขึ้นไว้ ให้ เป็น เจ้านาที่ รับผิดชอบ รักษา การ ใน แผนก นั้น ๆ และ ให้ อยู่ใน บังคับ รับผิดชอบ ของ สุ่มุเทศำภิบาล ต่อไป เมื่อ การ นั้น ๆ ได้ อยู่ใน ความ บังคับ บัญชา แล้ว ก็ ให้ สุ่มุเทศำภิบาล มี อำนาจ ที่ จะ บังคับ บัญชา พนักงาน เหล่านั้น ได้ ตาม ความ โน มาตรา ๓

มาตรา ๖ ให้ พนักงาน ซึ่ง เป็น เจ้านาที่ รับผิดชอบ ตาม แผนก การ มี อำนาจ ดังนี้ คือ

๑) ให้ มี อำนาจ ที่ จะ สั่งการ บาง อย่าง ตาม แต่ เสนาบดี กระทรวงมหาดไทย จะ ได้ วางระเบียบ ขึ้นไว้

๒) ให้มีอำนาจที่จะสั่งการ แทนผู้แทนสหกรณ์ เมื่อได้ รับมอบการ
ในเวลาเมื่อไม่อยู่ แต่ตาม ปกติให้ ผู้แทนสหกรณ์ มอบฝากการ แก่
เจ้าหน้าที่ ผู้มียศ สูง ใน ที่นั้น เป็น ผู้ แทนตัว

๓) ในเวลา มีเหตุพิเศษ และผู้แทนสหกรณ์ กำหนด ได้ สั่งมอบหมาย
การงาน ให้ ปลัด มณฑล รักษาการ และ สั่งการแทน ถ้า ปลัด มณฑล
ก็ไม่อยู่ ให้ อัยการ มณฑล เป็น ผู้ รักษาการ และ สั่งการแทน

๔) ให้มี อำนาจ ที่ จะสั่งกัก หรือ ตัดเงินเดือน พนักงาน ร้อง ๆ ได้
กับทั้ง อำนาจ อย่างอื่น ที่ มี อยู่ แล้ว รายงาน ต่อ ผู้แทนสหกรณ์

หมวดที่ ๓

ว่าด้วยการ ปกครอง จังหวัด

มาตรา ๗ ใน จังหวัด หนึ่ง ให้มี ผู้ว่าราชการ จังหวัด เป็น ประธาน
เป็นผู้รับผิดชอบ รักษาการ ในจังหวัดนั้น ให้ เรียบร้อย ตามแบบแผน และ
ให้ มี อำนาจ ที่ จะบังคับบัญชา พนักงาน ทั้งหลายใน จังหวัด นั้น

มาตรา ๘ ให้ผู้ว่าราชการ จังหวัด มีอำนาจให้ คุณ และ โทษ แก่ พนักงาน
ทั้งหลายใน จังหวัดนั้น โดยมี ขัดขืน ดังต่อไปนี้ คือ

(๑) มี อำนาจ ที่ จะต้ง จะเตือน จะ เบียดขับ บรรดา พนักงาน ที่ ทำการ
อยู่ในความ บังคับรับผิดชอบ ดังแต่ แต่จะได้ มีความ ตกตง กันใน ระหว่าง
เจ้า กระทรวง ต่าง ๆ กับ เลขาธิการ กระทรวงมหาดไทย กำหนด เพียงชั้นใด

(๒) เพื่อรักษาวินัยในราชการ ให้ผู้ว่าราชการ จังหวัดมีอำนาจ
 ดึงโทษ พนักงาน ทั้งหลายใน จังหวัด นั้น ตาม ลำดับ ชั้น ดังได้ กำหนดไว้ ใน
 คาสตรา ขวางท่าย ขอบงกบนี้ ฝ่าย ผู้ที่ ต้อง รับโทษนั้น ถ้าหากว่า ผู้ใด
 ว่าคน ต้องรับโทษโดยไม่ใช่ ยุติกรรม จะยื่นเรื่องราวต่อสมุหเทศาภิบาล
 เพื่อ ขอความกรุณา ก็ได้ แต่ ต้อง ให้ ผู้ว่าราชการ จังหวัด ทราบด้วยว่า
 จะยื่น เรื่องราวเช่นนั้น เพื่อ จะได้ รอกการ ลงอาญาไว้ก่อน

มาตรา ๙ ในจังหวัดหนึ่ง ให้มีพนักงาน เจ้าน้ำที่ ฝ่าย ปกครอง รับ
 ผลิตชอบ เป็น แขนกการ อยู่ใน ความ บังคับ บัญชา ของผู้ว่าราชการ จังหวัด
 คือ

- ๑) ปลัดจังหวัด เป็นเจ้าน้ำที่ รับผลิตชอบรักษาการในแผนกปกครอง
- ๒) ผู้บังคับกอง ตำรวจจังหวัด เป็นเจ้าน้ำที่ รับผลิตชอบ รักษาการ
 ในแผนก การ รักษา ความสงบ เรียบร้อย ปราบปรามโจร ผู้ร้าย
- ๓) อัยการ จังหวัด เป็นเจ้าน้ำที่ รับผลิตชอบ รักษาการใน เรื่อง ที่
 เกyser แก่คดีกรได้สดวน ฟ้องร้อง ตาม กฎหมาย และ ขัด บังคับ ที่มี อยู่ แล้ว
 หรือที่ เสด้านัด กระทรวงมหาดไทย จะได้วางระเบียบการ แก่ ไซใหม่ต่อไป
- ๔) พนักงาน น้ำที่ แขนกอื่น ซึ่งเสดานัด เจ้ากระทรวงได้ ตกกลงเห็น
 ชอบ พรอมกัน จัดตั้ง ขึ้นไว้ เป็น เจ้าน้ำที่ รับผลิตชอบ รักษาการ ในแผนก
 นั้นๆ และให้ อยู่ในบังคับ รับผลิตชอบ ของผู้ว่าราชการ จังหวัดต่อไป เมื่อ

การนั้นๆ ได้ อยู่ใน ความ บังคับ บัญชา แล้ว ก็ให้ ผู้ว่าราชการ จังหวัด
มีอำนาจ ที่จะ บังคับ บัญชา พนักงาน เหล่า นั้น ได้ ตาม ความ ใน มาตรา ๘

มาตรา ๑๐ ให้พนักงาน ซึ่ง เป็น เจ้านาย ที่ รับผิดชอบ ตาม แผนการมี
อำนาจ ดังนี้ คือ

๑) ให้มีอำนาจ ที่จะ ดึงการ บางอย่าง ตามแต่ เห็นว่า กระทบ
มหาดไทย จะ ได้ วางระเบียบ ขึ้นไว้

๒) ให้มีอำนาจ ที่จะ ดึงการ แทน ผู้ว่าราชการ จังหวัด เมื่อ ได้รับ
มอบการ ใน เวลา ผู้ว่าราชการ จังหวัด ไม่อยู่ แต่ตาม ประกฏให้ ผู้ว่า
ราชการ จังหวัด มอบฝาก การ แก่ เจ้านาย ที่มี ยศสูง ใน ที่นั้น เป็นผู้ แทนตัว

๓) ในเวลา มีเหตุ พิเศษ และ ผู้ว่าราชการ จังหวัด ถูกละทิ้ง ได้ มอบ
หมาย การงาน ให้ ปลัดจังหวัด รักษาการ และ ดึงการ แทน ถ้า ปลัด
จังหวัด ก็ไม่อยู่ ให้ อัยการ จังหวัด เป็น ผู้รักษาการ และ ดึงการ แทน

๔) ให้มีอำนาจ ที่จะ ดึง กบ หรือ คัด เงินเดือน เจ้าพนักงาน รอง ๆ
ได้ กับ ทง อำนาจ อย่างอื่น ที่ มีอยู่ แล้ว รายงาน ต่อ ผู้ว่าราชการ จังหวัด

หมวดที่ ๔

ว่าด้วยการ ปกครอง อำเภอ

มาตรา ๑๑ ให้แบ่งการปกครอง อำเภอ เป็น ๒ ชั้น คือ ภายในเขต

12/10/2566

กรุงเทพ พระนคร ชั้นใน ที่ ได้ แบ่ง ออก เป็น ๒๕ อำเภอ ตาม

ประกาศ กระทรวง นครบาล ลงวันที่ ๑๕ ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๕๘ ซึ่งจะได้
เรียกว่า เขต ชั้น ใน พระนคร ตอนหนึ่ง ภายนอก พระนคร และ หัวเมือง
ซึ่งได้จัดแบ่ง ชั้นการ ปกครอง มีกำหนด ผู้ใหญ่บ้าน มาแต่เดิมแล้ว จะ
ได้เรียกว่า เขต ชั้นนอก พระนคร ตอนหนึ่ง

มาตรา ๑๒ การ ปกครอง ท้องที่ ภายในเขต ชั้นในพระนคร ซึ่งได้แบ่ง
การ ปกครองไว้เป็น ๒๕ อำเภอ แล้วนั้น คงให้รักษาราชการ ต่อไป จนกว่า
จะได้ประกาศ เปลี่ยนวิธี การ ปกครองใหม่ในภายหน้า

มาตรา ๑๓ การปกครอง ท้องที่ อำเภอหนึ่ง ให้มี นายอำเภอ เป็น
ประธาน เป็นผู้รับผิดชอบ ปกครอง รักษาราชการใน อำเภอ นั้นให้เรียบร้อย
ตามแบบแผน และให้มี อำนาจ ดังต่อไปนี้ คือ

๑) ให้มี อำนาจ ที่จะคงถอน เปลี่ยนแปลง บรรดาพนักงาน ททำการ
อยู่ใน ความ รับผิดชอบ ซึ่ง มีตำแหน่ง ชั้น เล่มขน หรือ เทียบ ด้วยชั้น
เล่มขน ลงมา และมี อำนาจ ที่จะตั้ง โฆษ บรรดา เจ้านาย พนักงาน ททำการ
อยู่ใน ความ บังคับ บัญชาได้ ดังได้ กำหนดไว้ใน ตาราง ข้างท้าย
ของบังคับนี้ แล้ว รายงาน ต่อ ผู้ว่าราชการ จังหวัด

๒) เพื่อ มีให้ต้อง เสียเวลา ทบทวนในคดี เล็กน้อย ให้ นายอำเภอ
มี อำนาจ ที่จะว่ากล่าว คดี ชั้น โทษได้ ท่านของ ผู้ พหุภาษา ชั้น ๒ ตามพระ
ธรรมนูญ ศาลยุติธรรม คก ๑๒๗ แต่ไม่มี อำนาจ คัดสัน เดี๋ยวชาติ เหมือน
อย่าง ผู้ พหุภาษา

มาตรา ๑๔ การปกครองท้องถิ่น อำเภอ ขึ้นนอกพระนครใน อำเภอหนึ่ง ให้มี พนักงาน หน้าที่ ปกครอง รับผิดชอบ เป็น แผนกการ อยู่ใน บังคับบัญชา นายอำเภอ คือ

- ๑) ปัตติอำเภอ เป็นเจ้าหน้าที่ รับผิดชอบรักษาการใน แผนกปกครอง
- ๒) ปัตติตำรวจ อำเภอ เป็นเจ้าหน้าที่ รับผิดชอบ รักษาการในแผนก การ รักษา ความ สงบ เรียบร้อย ปราบปราม โจร ฝู ร้าย
- ๓) พนักงาน หน้าที่ แผนกอื่น ซึ่ง ด้ ้นาบัด เจ้ากระทรวง ได้ ตกลง เห็น ชอบ พรอมกัน จดตง ฐนไว้ ให้ เป็นเจ้าหน้าที่ รับผิดชอบ รักษา การใน แผนก นั้น ๆ และให้ อยู่ใน บังคับ รับผิดชอบ ของนาย อำเภอต่อไป และ เมื่อ การ นั้น ๆ ได้ อยู่ใน ความ รับผิดชอบ แล้ว ก็ให้ นาย อำเภอ มี อำนาจ ที่จะ บังคับ บัญชา พนักงาน เหล่า นั้น ได้ ตามความใน มาตรา ๑๓ ข้อ ๑

มาตรา ๑๕ ให้ พนักงาน ซึ่ง เป็น เจ้าหน้าที่ รับผิดชอบ ตาม แผนก การ มี อำนาจ ดังนี้ คือ

- ๑) ให้มี อำนาจ ที่จะ ทำ หรือ สั่งการ บางอย่าง ในหน้าที่ ตามที่ ด้ ้นาบัด กระทรวงมหาดไทย จะ ได้ วางระเบียบ ฐนไว้
- ๒) ให้มี อำนาจ ที่จะ ทำ หรือ สั่งการ ในฝ่าย ราชการ แทน นายอำเภอ ได้ เมื่อ ด้ ้นาบัด กระทรวงมหาดไทย ได้ วางระเบียบการไว้ ให้ ทำ เช่น นั้น
- ๓) ให้มี อำนาจ ทำ หรือ สั่งการ แทน นายอำเภอ เมื่อไม่อยู่ แต่ตาม ปกติ แล้ว ให้ นายอำเภอ มอบหมาย การ แก่ เจ้าหน้าที่ ผู้ มยศ ด้ ้น ใน ที่ นั้น ให้ เป็น ผู้ แทนตัว

- ๔) ถ้าในเวลาใดมีเหตุพิเศษ และ นายอำเภอ ก็หาได้มอบ หมาย
 การงาน แก่ผู้ใดแล้ว ให้ปลัดอำเภอ รักษาการ และ ตั้งการแทน
- ๕) ให้มีอำนาจที่จะ สั่งกัก หรือ ตัดเงินเดือน พนักงาน ร้อง ๆ ได้
 กับทั้ง อำนาจ อย่างอื่น ที่ มออยู่ แล้ว รายงาน ต่อ นายอำเภอ

หมวดที่ ๕

ว่าด้วยการเบ็ดเตล็ด

มาตรา ๑๖ ถ้ามี ราชการ แขนกอื่น ซึ่งเป็น ระเบียบ การ ประจำ หรือ
 ระเบียบใหม่ ที่ เสนอบัด เจ้า กระทรวง นั้น ๆ ได้ ทำ ความ ตกตง เห็น ชอบ
 พร้อมกัน กับ เสนอบัด ราชการ มหาตไทย แล้ว และ มอบการ อย่างใด
 แขนกใดให้ อยู่ใน ความ บังคับ บัญชา ของ ผู้ปกครอง ท้องที่ แล้ว ก็ให้ ผู้
 บังคับ บัญชา ท้องที่ นั้น ๆ มี อำนาจ เห็นชอบ พนักงาน แขนกนั้น ๆ ในการ ที่จะ
 ให้ คุณให้ โทษ เหมือนดัง ราชการใน แขนก ปกครอง ตามข้อ บังคับ นี้

มาตรา ๑๗ เพราะ เหตุ ที่ การ ปกครอง ท้องที่ กรุงเทพมหานคร ต่าง
 กัน กับ มณฑลที่ หาดายใน พระราชอาณาจัก อยู่ เหตุ นั้น ในการ บังคับ
 บัญชา ราชการในชั้น ใน พระนคร ให้ มี มุพระนครบาล ตั้งการ โดยอนุมัติ
 เสนอบัด ราชการ มหาตไทย

กระทรวงมหาดไทย

ขอบังคับให้ ใ้ ณ วันที่ ๒๖ สิงหาคม พระพุทธศักราช ๒๔๖๕

มหาอำมาตย์นายก เจ้าพระยาอมราช

ผู้ส่งโทษ	ผู้รับโทษ	คดีเงินเดือน	กักเงินเดือน
ผู้ว่าราชการจังหวัด	<p>(๑) ปลัดจังหวัด และข้าราชการ มีตำแหน่ง เทียบชั้น</p> <p>(๒) นายอำเภอ และข้าราชการ มีตำแหน่ง เทียบชั้น</p> <p>(๓) ปลัดอำเภอ และข้าราชการ มีตำแหน่ง เทียบชั้น</p>	<p>๑ ใน ๖</p> <p>๑ ใน ๕</p> <p>๑ ใน ๔</p>	<p>ไม่ได้</p> <p>๑ เดือน</p> <p>๒ เดือน</p>
นายอำเภอ	<p>(๑) ปลัดอำเภอ และข้าราชการ มีตำแหน่ง เทียบชั้น</p> <p>(๒) พนักงานรอง จากตำแหน่งที่กล่าวมาแต่</p>	<p>๑ ใน ๕</p> <p>๑ ใน ๒</p>	<p>๑ เดือน</p> <p>๑ เดือน</p>

หมายเหตุ

- (๑) ข้าราชการ เทียบชั้น ๒+ ข้าราชการ จังหวัด คือ
- ปลัดมณฑล
 - ผู้บังคับการ ตำรวจมณฑล
 - อัยการมณฑล
 - คตงมณฑล
 - ตำรวจกรมณฑล
 - ศึกษาธิการมณฑล
 - ผู้ตรวจมณฑล
 - เกษตรกรมณฑล
 - พิศตมณฑล
 - ตำรวจัดไปรษณีย์ โทรเลข
 - ตำรวจัดแพทย์
- (๒) ข้าราชการ เทียบชั้น ปลัดจังหวัด คือ
- ผู้บังคับการ และผู้กำกับ การกรม หรือกองตำรวจ จังหวัด
 - อัยการจังหวัด
 - คตงจังหวัด
 - ตำรวจกรมจังหวัด
 - ศึกษาธิการจังหวัด

ผู้ตั้งจังหวัด

เกษตรจังหวัด (หรือกรมการ ตำแหน่งนา)

ปลัดผู้ว่าราชการ

เดิมย่นตรามณฑล

ผู้ตรวจการมณฑล

(๓) ข้าราชการเทียบชั้นนายอำเภอ คือ

ตำรวจใหญ่ และตำรวจแขวง ตำรวจ

แพทย์

พร้าวมรงค์

เจ้าจังหวัด

นายด่านภาษี หรือผู้ตรวจการ จังหวัด

พนักงานไปรษณีย์ โทรเลข

เตชานุการมณฑล

(๔) ข้าราชการเทียบชั้น ปลัดอำเภอ คือ

หัวหน้าตำรวจโรงพัก อำเภอ

ตำรวจพาการ อำเภอ

นายด่านภาษี อำเภอ

12/10/2566

ศึกษาราชการอำเภอ

ดีเลิศ อำเภอ

เดิมย่นตราจังหวัด

อักษรเลข จังหวัด

โยธาจังหวัด

มหาดเด็กรายงาน

ข้าราชการ ตำแหน่ง อนทเจ้า กระทรวงใด ดั้งเดิม เป็นพิเศษ เทียบ ด้วย
ตำแหน่ง ชั้นใด ก็ให้เทียบเข้า ตำแหน่ง ชั้นนั้น

อำนาจ ตง โทษ ให้เทียบ ตามตำแหน่ง

ปลัด จังหวัด และข้าราชการ มีตำแหน่ง เทียบชั้นปลัด จังหวัด ให้มี
อำนาจ เทียบชั้น นายอำเภอ ในแพนท การนั้น ๆ

(ราชกิจจานุเบกษาตอนพิเศษ เล่ม ๓๕ วันที่ ๓๐ สิงหาคม น้ ๑๐๒)

จ่านักหอสมุด

กฏที่ ๑

เรื่องให้ ข้าราชการผู้ใหญ่ออกไป
สืบสวนผู้ร้ายด้วยตนเอง

ด้วยในเวลานี้ เกิดโจร ผู้ร้าย ชุกชุม ชนในท้องที่ หลายมณฑล จะ
 เป็นด้วยเหตุใดบ้าง ก็ตาม แต่เมื่อ ระวังถึง นานที่ใด ทรงพระกรุณา
 โปรดเกล้าฯ ให้มีเทศาภิบาล เจ้าเมือง กรมการ ก็ด้วย พระราช
 ประสงค์ที่จะทรง ปกครอง บังกัน เหตุร้าย รักษาชีวิต และทรัพย์สิน
 ของประชาชนให้ อยู่เป็น ปกติสุข ถ้าหากว่า เจ้านาย ท้องหลาย ซึ่งมี นาน
 เป็นผู้ปกครอง ด้วยกัน จะไม่พร้อม ใจกัน เข้ากับัน ปรามปรามโจร ผู้
 ร้ายเสียให้สงบ ใหรายฎร เป็นที่ อุ่นใจ แล้ว ค้นหาเหตุ แฉก มาแห่งเหตุ
 ซึ่งมีอยู่หลายอย่างรวมกันขึ้นพิจารณาแก่ ไซเสีย โดยเต็มกำลัง แดบดินแดน
 ก็เท่ากับไม่ได้ ปกครอง หรือลดความดีความชอบของผู้ปกครอง ในท้องที่นั้น ๆ
 แล้ว แต่เมื่อ เป็นเช่นนั้น แน่แล้ว ก็จะได้ คิดหัดให้ ผู้อื่นเข้ามา
 จตุการ คือไป จึง จะได้ ชื่อ ว่า ได้ ตั้ง ใจทำราชการ ดันอง พระเดช
 พระคุณ เต็มกำลัง ในหน้าที่ แล้ว
 เพื่อให้ กวดขัน การปกครอง อันเป็นส่วน สำคัญทั้งนี้ จึงขอ กำหนด
 ระเบียบการไว้ดังต่อไปนี้

๑ เมื่อเกิดคดีอกถกรรจ์ ปดณ ซึ่งทรัพย์ ฆ่ากันตาย ชนในท้องที่
ใดเมื่อใด ให้ผู้ว่าราชการ จังหวัด กับผู้บังคับ กองตำรวจ จังหวัดนั้น ๆ
ต้องออกไปหรือ แยกกันไปสืบ และไต่สวนในที่เกิดเหตุ ด้วยตนเองในทันที
ถ้าไปไม่ได้ด้วยเหตุใด ให้รายงานชี้แจง ดังตามลำดับ จนถึงกระทรวง

๒ ถ้าในคดีเรื่องใดยังไม่ไต่สวน หรือยังไม่ไต่ผลถกถาม หรือ
ของกลาง ก็ให้ผลตเปลี่ยน กันอยู่ทำการ สืบสวน โดยเต็มกำลัง และความ
สามารถ

๓ ถ้าผู้ร้าย หลบหนีไปที่ใด ในจังหวัดใด ในมณฑลใดภายใน
พระราชอาณาจักร ก็ให้ แยกย้าย กันติดตามไปโดย แข่งแรงให้ ถึงที่สุด
เต็มความ สามารถ เพื่อได้ตัวคนร้าย มาลงโทษ ตามกฎหมาย ถ้า
เป็นเรื่อง สำคัญก็ให้ ผู้ว่าราชการ จังหวัด ออกติดตามไป ด้วยตนเอง

๔ ถ้าเรื่อง ไต่สวน ความ สามารถ แน่แล้ว ก็ให้รายงานชี้แจง การ
ที่ใด กระทำไปแล้ว มาให้ทราบ

๕ ในเรื่อง ชิงย ตำรวจ มั่วสุม ประชุมกัน ทำผิด กฎหมาย อันเป็น
เหตุร้ายให้ ทำการสืบ หาหลักฐาน แต่จัดการ โดยแข่งแรง เพื่อทำร้าย
และ ฟ้องร้อง หรือจัดการ เนรเทศ เสียให้จงได้

๖ ถ้าในท้องที่ใด จังหวัดใด เกิดโจร ฝูราย ชุกชุม ให้ส่งมหเทศา
ภิบาล ปลัดมณฑล ผู้บังคับ ตำรวจ มณฑล แยกกัน ออกไป ประຈำ
จัดการ ชยในท้องที่ อำเภอ นั้น ๆ จนกว่า จะสงบ เรียบร้อย แล้วจึงให้กลับ

๗ ให้เจาพนักงาน ผู้ปกครอง ทองที่ ทุกชั้น จึงเป็นที่ เขาใจไว้ ให้แน
 ษิตว่า การจับ ฝราย นั้นจะไม่ถอ เป็นความชอบ เป็นแต่ นับว่า ฝนน
 ไคกระทำการ ครบถวน แก่หน้าที่ เท่านั้น แต่จะถอเป็น ความชอบ ต่อเมื่อได
 ปกครอง บองกัน เหตุรายให้ ชีวิต เดทรพย ด้มบค ของชา แผ่นดินใน ทอง ที่
 นน อยู่นั้น เป็นปรกติ ค้ช พอด้สมควร เพราะไม่มี เหตุการณ์ หรือมี
 แต่่นอย เป็นการจรแปลกมา

แต่จะถอเป็นความผิด ความบกพร่อง เมื่อการปกครองยังไม่เรียบร้อย
 เพราะปราบปรามโจร ฝรายไม่ราบคาบ ก็ตาม หรือ เพราะ แตกความ
 ด้มคค ในฝาย เจาพนักงาน ผู้ปกครอง ทองที่ ไม่กลมเกลียวกัน ด้วยการ แข่ง
 ยถออำนาจไม่เป็นผ ใหญ่ฝนนอย อันเป็นต้นเหตุให้เกิดเสียหายแก่ราชการ
 ก็ตาม ให้ฝ บงคบบัญชา ทุกชั้น จึงถอ เป็นช้อ ถ้าคณู ที่จะระมิต ระวง
 แต่จัด การ ตามอำนาจในทันทีได้.

แต่ด้วย เหตุนี้ ฝ บงคค บัญชา ทุกชั้น งคการ ขอบำเหน็จ ความชอบ
 ในเรื่อง เจาพนักงาน จับฝรายได้ ตั้งแต่ บคคไป นอกจาก จะขอให้ แก่
 กำนัน ผ ใหญ่บ้าน แดราชการ ทชวย เจาพนักงาน หรือขอ บำเหน็จบ้านนญ
 เป็นเงิน ซึ่งได้ มะระเบียบ อย่แต่ว หรือทจะ มีค้อไป เป็นแต่ให้ รายงานการ
 กระทำ ว่ามีผลเพียงไร เท่านั้น

๑๐๔

แต่ให้ เสนอ ความชอบ ความดี เฉพาะผู้ที่ทำการ ปราบปราม แวด
และ ดำรง จัดการ รักษา การปกครอง ท้องที่ เรียบร้อย เป็น ประกาศ
เป็นที่ นิยม ชมชื่น ของประชาชน ผู้อยู่ ในความ คมครอง
ทรงให้ ถู เป็นระเบียบ โดยเคร่งครัด

กระทรวงมหาดไทย

วันที่ ๒๖ สิงหาคม พระพุทธศักราช ๒๔๖๕

มหาอำมาตย์นายก เจ้าพระยาวัยมราช

เสนาบดี กระทรวงมหาดไทย

ประทับตราพระราชลัญจกรน้อย มาเป็นสำคัญ

(ราชกิจจานุเบกษาตอนพิเศษ เล่ม ๓๘ วันที่ ๓๐ สิงหาคม ปี ๑๑๕)

๑๐๖

๓ ถัดความ รังเกียจ เกียจงอน หรือ ทำโหด หน่วงเหนี่ยว ด้วยอุบาย โดยตรง หรือ โดยอ้อม ไม่กตมเกิดขึ้น ในหน้าที่ ราชการ กัด

๔ ถือเอากิจ ส่วนตัว มาจับแค้นใน เวลา ทำหน้าที่ ราชการ ซึ่ง พอ เป็น ที่เห็นได้ กัด ให้ มุ่งคบมยุธา ทักษะ ว่ากล่าว ตกเตือน ถ้ายก ไม่หาย ก็ให้จัดการให้ออกไปเสีย ให้ พ้นจากหน้าที่ ราชการ ตามอำนาจ

กระทรวงมหาดไทย

วันที่ ๒๖ สิงหาคม พระพุทธศักราช ๒๔๖๕

มหาอำมาตย์นายก เจ้าพระยามรราช

เสนาบดี กระทรวงมหาดไทย

ประทับตรา พระราชดีห์ น้อยมาเป็นสำคัญ

(ราชกิจจานุเบกษาตอนพิเศษ เล่ม ๓๘ วันที่ ๓๐ สิงหาคม หน้า ๑๑๕)

พระราชบัญญัติ

ของกัน ดูกเรือ หดบนัน จาก นาท ในเรือ คาชาย

มี พระบรมราชโอง การใน พระบาท สัมเด็จพระวามาธิบดี ศรีสินทร มหาจักรพรรดิ พระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ดำรัสเหนือเกล้า ฯ ว่า การเดินเรือ คาชายใน ประเทศสยามได้ เจริญ มานาน และ กำดั่ง เจริญโดยรวดเร็ว แต่ยังมีได้ มีกฎหมายบทใด บัญญัติ ขึ้น เพื่อ บอง กัน ดูกเรือหดบนัน จากเรือ คาชาย หรือไม่ อยู่ในเรือ เกิน เวลา อัน สัมควร จึง ทรง พระกรุณาโปรดเกล้า ฯ ให้ตรา พระราชบัญญัติ ขึ้น ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ ให้เรียก พระราชบัญญัติ นี้ว่า พระราชบัญญัติ ของกัน ดูกเรือ หดบนัน จากนัท เรือคาชาย หรือไม่ อยู่ใน เรือ เกิน เวลา อัน สัมควร

มาตรา ๒ ให้เริ่มใช้ พระราชบัญญัติ นี้ ตั้งแต่ วันที่ ๑ มกราคม พุทธศักราช ๒๔๖๕ เป็นต้นไป

มาตรา ๓ คำว่า ดูกเรือ ในพระราชบัญญัตินี้ ให้พึงเข้าใจว่า บทคดีที่รับจ้าง ทำกิจการในเรือ เดินทะเล ไม่เลือกกว่าใน นัทใด ๆ เวนเสีย แต่ ผู้ที่ เป็น นายเรือ หรือ เป็น นำร่อง

มาตรา ๔ ดูกเรือ มี นัท ต้อง ทำกิจการ อยู่ในเรือ ใน นัท ซึ่งตนรับจ้าง จนกว่า จะ หมดสิ้นเวลา สัญญาจ้าง

มาตรา ๕ เมื่อถูกเรือคนใด (ก) ตะเตยหรือไม่ยอมตงประจำเรือของตน หรือไปทะเลในเรือลำนั้น โดยไม่มีเหตุอันสมควร กัด หรือ (ข) ไปจากเรือของตน หรือจากหน้าที่โดยมิได้รับอนุญาต หรือหลบหนีจากเรือก่อนครบกำหนดสัญญาจ้าง กัด ผู้นั้นจะต้องถูกจับและส่งตัวไปยังเรือลำนั้น หรือมอบหมายให้แก่ นายเรือ หรือ นายรองของเรือลำนั้น

มาตรา ๖ ให้เป็นหน้าที่ของ ตำรวจพระนครบาล หรือ ตำรวจภูธรประจำตำบลที่จะจับ หรือออกหมายสั่งให้จับ ถูกเรือ ความ เหตุ ซึ่งกำหนดไว้ใน มาตรา ก่อนหน้า เมื่อ นายเรือ หรือ นายรอง ของ เรือดำที่เกี่ยวของได้ นำคำร้อง อัน ถูก ต้อง มา ยื่น และใน คำร้อง นั้น จะ ต้อง ชี้แจง โดยความรับผิดชอบ ของ นายเรือ หรือ นายรอง ผู้นั้น ว่า ถูกเรือ ผู้นั้น ว่าเป็น ผู้ทำงานการ ประจำเรือ ของ ตน แต่ได้ กระทำ ความ ผิด ต่อ หน้าที่ อย่างใด อย่างหนึ่ง ดังที่ได้ กำหนดไว้ ใน มาตรา ๕ ถ้าแต่ ตำรวจพระนครบาล หรือ ตำรวจภูธร เป็น ผู้จับ ก็ให้ เป็น หน้าที่ ของ ผู้จับ ที่จะ นำตัว ถูกเรือ ผู้ต้อง จับ ไป ส่งตงเรือ หรือ ส่งตัวไว้ แก่ นายเรือ หรือ นายรองของ เรือ ที่ เกี่ยวของ นั้น แต่ อย่างไร กัด ถ้า หากปรากฏภายหลัง ว่า คำร้อง ของ นายเรือ หรือ นายรอง นั้นไม่ได้ มี เหตุ แห่ง ความ จริง หรือ แห่ง กฎหมาย แล้ว ตำรวจพระนครบาล หรือ ตำรวจภูธร ที่ได้ กระทำ การ จับกุม นั้น จะไม่ ต้อง รวม ผิด อย่างใด ต่อ ถูกเรือ ผู้ต้อง จับ

มาตรา ๗ เมื่อเจ้าหน้าที่ เห็นว่า รัฐบาล ของประเทศใดช่วยเหลือ หรือ
 ช่วยเหลือ ในกร ติดตาม แลจับ กุม คุก หรือ ซึ่งหลบหนี หรือไป
 เสียโดยไม่ได้ รับ อนุญาต จากเรือ ค้าขาย สยาม ในประเทศนั้น ก็ให้
 เจ้าหน้าที่นั้น บอกกล่าว เป็น ถายตักษณอกษรว่า ขอความ ทงหลายในพระ
 ราชบัญญัตินี้ ให้ ใช้ ในเมื่อ มัดคุกเรือ หลบหนี หรือไปเสียโดยไม่ได้ รับ
 อนุญาต จากเรือ ของประเทศ ที่ช่วยเหลือนั้น ในกรณีเช่นนี้ เมื่อพนักงาน
 กงสุล ต่างประเทศ ร้องขอมา ให้ตำรวจ พระนครบาล หรือตำรวจธร
 ประจําตำบล กระทำ เหมือน หนึ่งว่า มัดคุกเรือ หลบหนี หรือไป เสีย จาก
 เรือ สยาม นั้น แต่ก่อนที่ จะได้ กระทำ เช่น กล่าวนี้ ตำรวจพระนครบาล
 หรือตำรวจธร ประจํา ท้องที่นั้น ต้องได้ รับ คำชี้แจงให้ เป็นที่ พอใจ
 ว่า นายเรือ หรือ นายรองได้ นำหลักฐาน พยานมา แสดง ต่อพนักงาน
 กงสุล แล้วว่า คุกเรือได้ หลบหนี หรือไปเสียโดย ไม่ได้ รับ อนุญาต
 ดังเช่นที่ กำหนดไว้ ในมาตรา ๖ นั้น จริง

มาตรา ๘ ผู้ใดให้ความ พักพิง หรือ ซ่อน เรน คุกเรือ คน หนึ่ง คนใด
 ซึ่ง อยา ถูกจับตาม ความใน พระราชบัญญัตินี้ โดยทราบ อยุ่แล้ว หรือ
 มีเหตุ ซึ่งควร ทราบได้ ว่า คุกเรือ คนนั้นได้ หลบหนี หรือไปเสีย จาก
 เรือโดยไม่ได้ รับ อนุญาต ผู้นั้นมีความผิด ต้อง ระวัง โทษ ปรับไม่เกิน
 ครึ่งละ ๒๐๐ บาท

มาตรา ๙ ให้ได้เนาบัตั้กระทรวง มหาดไทย มีหน้าที่ปฏิบัติกรให้เป็นไปตตาม พระราช บัญญัตินี้ จงทุกประการ แต่ในโอกาสที่จะได้ชยายชอความใน พระราชบัญญัตินี้ ต้าหรับใช้ จบกุม ตุกเรือ ซึ่งหลบหนี หรือไปเสียโดยไม่ได้ รับ อนุญาต จากเรือ ค้าขาย ต่างประเทศ ตั้งบัญญัติไว้ ในมาตรา ๗ ให้ได้เนาบัตั้กระทรวงมหาดไทย ปฏิบัติกร ร่วมกัน กับได้เนาบัตั้กระทรวงการ ต่างประเทศ แต่ให้ได้เนาบัตั้ ทั้ง ๒ นี้ เป็นเจ้านาที่ ตังกล่าวไว้ในมาตรา ๗

ประกาศมาณวันที่ ๓๑ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๖๕ เป็นปีที่ ๑๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๘ วันที่ ๓ กันยายน หน้า ๑๒๑)

ประกาศเพิ่มเติม

ห้ามมิให้ ใช้ เครื่อง มือ ชนิด แห่ถอด ขนาดต่าง ๆ

กระทำการ จับ สัตว์น้ำ ตาม คำสั่งของ รังสิต และ คลอง ๖ วาด้ายบน
คลอง ๖ วาด้ายล่าง คลอง ๒๖ แด่คลองซอยต่าง ๆ ซึ่งบริษัทคูนาสยาม
ได้ขุดไว้ ในเขตฯ ท้องที่จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จังหวัดสระบุรี จังหวัด
ธัญบุรี จังหวัดปทุมธานี ซึ่งชนแก่มณฑลอยุธยาแต่จังหวัดฉะเชิงเทรา
จังหวัดนครนายก ซึ่งชนแก่มณฑลปราจีนบุรี
แต่ จังหวัด มนบุรี ซึ่งชนแก่ กรุงเทพมหานคร
ตั้งแต่ พระพุทธศักราช ๒๔๖๕ เป็นต้นไป

พระเจ้าพญาเธอ กรมพระจันทบุรีนฤนาถ เสด็จมาที่ กระทรวงพระคลัง
มหาสมบัติ ประกาศให้ ทราบ ทัดกันว่า ตาม ความใน ประกาศ เสด็จมาที่
กระทรวง พระคลัง มหาสมบัติ ลงวันที่ ๑๐ สิงหาคม พระพุทธศักราช
๒๔๖๕ ห้ามมิให้ ผู้ใด ใช้ เครื่องมือ ชนิด อื่นต่าง ๆ ซ้อนใหญ่ และ
เครื่องงา กั้น ทางปลาเดิน กระทำการ จับ สัตว์น้ำ ตาม คำสั่งของ รังสิต
แแต่คลอง ๖ วาด้ายบน คลอง ๖ วาด้ายล่าง คลอง ๒๖ แแต่คลองซอย
ต่าง ๆ ซึ่ง บริษัทคูนาสยามได้ขุดไว้ ในเขตฯ ท้องที่ จังหวัด พระนคร
ศรีอยุธยา จังหวัดสระบุรี จังหวัด ธัญบุรี จังหวัดปทุมธานี
มณฑล อยุธยา ๒๕๖๖ แต่จังหวัดฉะเชิงเทรา จังหวัด นครนายก มณฑล

ปราจีนบุรี แดงจังหวัด มนบุรี ซึ่งขึ้น แก่กรุงเทพมหานคร ตั้งแต่พระพุทธ
ศักราช ๒๔๖๕ เพื่อเป็นทาง บำรุง รักษาพืชพันธุ์ สัตว์น้ำ ตามอำนาจใน
มาตรา ๑๓ แห่งพระราชบัญญัติค่าน้ำศึก ๑๒๐ (พ.ศ. ๒๔๔๔) นั้น

บุคคล ปรากฏว่ามีบุคคล บาง จำพวก ใช้ เครื่องมือ ชนิด แห่ทอด ขนาด
ต่าง ๆ กระทำการ จับสัตว์ น้ำตาม ลำคลอง รางน้ำ ตัดคลอง ซอย ต่าง ๆ
ซึ่งบริษัท คุณาสยามได้ ขุดไว้ คลอง เหล่านี้ เป็นคลอง ทดิน แด แคม
ถ้าจะยอมให้ มล ใช้ เครื่องมือ แห่ กระทำการ จับสัตว์ น้ำแล้ว ก็อาจจะมี
ผู้ระดมกัน ใช้ เครื่องมือ ชนิด ที่กล่าว ประตักกัน กระทำการ จับสัตว์ น้ำครา
งหลาย ๆ ราย สัตว์ น้ำไม่มี ทางหลบหนี ก็จะทำให้ พืชพันธุ์ สัตว์น้ำ
สูญเสียได้

เพราะฉะนั้น นับตั้งแต่ พระพุทธศักราช ๒๔๖๕ เป็นต้นไป ห้าม
มิให้ ผู้ใดหนึ่ง ใช้ เครื่องมือ ชนิด แห่ทอด ขนาดต่าง ๆ กระทำการจับสัตว์
น้ำตามลำคลอง และเขตร ที่ขุด ซึ่งกล่าวไว้ ในประกาศ ดังวันที่ ๑๐
สิงหาคม พระพุทธศักราช ๒๔๖๕ ดับไป

หอรัษฎากรพิพัฒน์

ประกาศมาณวันที่ ๒๘ สิงหาคม พระพุทธศักราช ๒๔๖๕

ศุภโยคเกษม
รองเสนาบดีแทน

ประกาศแก้ไขเพิ่มเติม

ความใน พระราชกำหนด เครื่อง แต่งตัวแบบทหารบก

พระพุทธศักราช ๒๔๖๒

มี พระบรมราชโองการ ดำรัสเห็นชอบเกล้าฯ ให้แก้ไขและเพิ่มเติม ความใน พระราชกำหนด เครื่อง แต่งตัวแบบทหารบก พระพุทธศักราช ๒๔๖๒ ดังต่อไปนี้

๑) มาตรา ๔ ให้เติมความใหม่ว่า “ข้อ ๖ เข็มขัด และ คันทวนหนึ่งข้าง สำหรับ ดำพาย” แล้วแก้ไขข้อ ๖ เดิม เป็น ข้อ ๗

๒) มาตรา ๕ ให้ยกเลิกความในข้อ ๔ เดิม แล้วใช้ความใหม่ว่า “ข้อ ๔ เสื้อสักกระหนวดสีน้ำเงินแก่รูปวัดเขาค้อปิดกระตุมแถวเดียว มีแถบขาวคนชอมมือ และ ปลายคอเสื้อ ๒ แถบ และที่หลัง ๑ แถบ กับ มีอักษร พระปรมาภิไธยย่อ ร.ร. ๖ ไต่ พระมหามงกุฎติดที่ชอมมือ ท่อนนอกเสื้อ มีลวดขาวขลิบตลอด”

๓) มาตรา ๑๖ ให้ยกเลิกความในข้อ ๒ เดิม แล้วใช้ความใหม่ว่า “ข้อ ๒ เข็มสักกระหนวดสีน้ำเงินแก่รูปวัดเขาค้อปิดกระตุมแถวเดียว มีแถบเงินคน ทชอมมือ และ ปลายคอเสื้อ ๒ แถบ และที่รบบนของแถบ ทงทชอมมือ และปลายคอเสื้อมีเส้นลวดเงินขลิบติด และที่หลัง

มีแถบเงิน ๑ แถบ มีอักษรพระปรมาภิไธยย่อ ร. ร. ๖ ไต่พระมหา
มงกุฎซึ่ง ทำด้วยโลหะขาว ตกที่ข้อมือเสื้อ ทบอบนำออกเสื่อมรดกชาวขัตติ
ยคตอด ”

๔) มาตรา ๔๑ ให้ยกเลิกความในข้อ ๕ เดิม และใช้ความ
ใหม่ว่า “ข้อ ๕ ประเภท เต็มยศแบ่งเป็น ๒ อย่าง คือ

เต็มยศขาว หมวกยอดมณี เสือแบบหวดวงขาวคาดเข็มขัด และ ดัฟฟาย
คนชัฟหนังเหลือง กางเกงขายาวสีดำมีแถบ รองเท้าหนังดำ

เต็มยศ เหมือนกับ เต็มยศขาว แต่ใช้ เสือดำกระหนวดสีแดงแทนเสื
แบบหวดวงขาว และคาดเข็มขัดดัฟฟายคนชัฟหนังขาวแทนหนังเหลือง

ประกาศ มาณวันที่ ๘ กันยายน พระพุทธศักราช ๒๔๖๕

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๕ วันที่ ๑๐ กันยายน หน้า ๑๕๗)

ประกาศ

ห้ามมิให้ใช้เครื่อง มือชนิด อวน ต่าง ๆ ซ้อนใหญ่
 เครื่อง กางกันทางปลาเดิน แหทอด ขนาดต่าง ๆ ลง
 กระทำการ จับสัตว์น้ำในลำคลอง ส่องน้ำสายใหญ่ ตั้งแต่
 แควป่าสัก ถึง ตำบลแยกหนองแค สายตะวันตก ตั้งแต่ตำบลแยก
 หนองแค จุดคลอง ๖ วา สายบน สายใต้ ตั้งแต่ ตำบลแยก
 หนองแค จุดปากคลอง ๑๓ คลองรังสิต ประยูรศักดิ์ ในมณฑล
 ออยุธยา ตั้งแต่ พระพุทธศักราช ๒๔๖๕

พระเจ้าพี่ยาเธอ กรมพระจันทบุรีนฤนาถ เสด็จประทับระทรวงพระคลัง
 มหาสมบัติ ประกาศให้ทราบทั่วกันว่า ตามความใน ประกาศ ลง
 วันที่ ๑๐ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๖๕ แต่ประกาศ ลงวันที่ ๒๘ สิงหาคม
 พ.ศ. ๒๔๖๕ ห้ามมิให้ใช้เครื่อง มือชนิดอวนต่าง ๆ ซ้อนใหญ่, แต่
 เครื่อง กางกัน ทางปลาเดิน, แหทอดขนาดต่าง ๆ กระทำการ จับสัตว์น้ำ
 ตาม ลำคลองรังสิต, คลอง ๖ วา สายบน, คลอง ๖ วา สายล่าง, คลอง ๒๖
 แต่ คลองซอยต่าง ๆ ซึ่ง บริษัทคณาต์ยามได้ขุดไว้ใน เขตท้องที่ จังหวัด
 พระนครศรีอยุธยา, จังหวัดสระบุรี, จังหวัดชัยภูมิ, จังหวัดประทุมธานี
 ซึ่ง ชน แกมณฑลอยุธยา แต่จังหวัดฉะเชิงเทรา, จังหวัดนครนายก
 ซึ่ง ชน แกมณฑลปราจีนบุรี แต่จังหวัดมณฑลบุรี ซึ่ง ชน แก่ กรุงเทพ
 มหานคร ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๖๕ เพื่อ บำรุงรักษา พืชพันธุ์สัตว์น้ำตาม
 อำนาจในมาตรา ๑๓ แห่งพระราชบัญญัติ คำนวณค่า ๑๖๐ (พ.ศ. ๒๔๔๔)

12/10/2566

น

บัดนี้ ปรากฏว่า ตาม ลำคลองส่งน้ำสายใหญ่ ซึ่งได้ทรง พระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้กระทรวงเกษตรธิการ จัดการขุดขึ้น สำหรับทำการท่อน้ำ แต่เจ้าหน้าที่บริเวณแควป่าสัก นั้น เป็นทำเลที่ สุ่มควม จะ ห้าม การใช้ เครื่องมือจับสัตว์น้ำ บางอย่าง เช่น อวนต่าง ๆ ซ้อนใหญ่, แต่เครื่อง กางกันทางปลาตื้น, แห่ทอดขนาดต่าง ๆ เพื่อ เป็นทางรักษาพืชพันธุ์สัตว์น้ำ เช่นเดียวกับที่ได้ ประกาศห้ามใน เขตวัดคลองรังสิต แด่คลองซอยต่าง ๆ ซึ่งบริเวณนั้นได้ขุดไว้แล้ว

เพราะฉะนั้น ห้ามมิให้คนใดคนหนึ่ง ใช้ เครื่องมือชนิดอวนต่าง ๆ ซ้อนใหญ่ และ เครื่อง กางกันทางปลาตื้น แห่ทอดขนาดต่าง ๆ ลงกระทำการจับสัตว์น้ำใน คลองส่งน้ำสายใหญ่ แควป่าสัก ตั้งแต่ท่าหวด ถึงข้ามแยกหนองแค สายตัวนกก ตั้งแต่ข้ามแยกหนองแค จุดคลอง ๖ วาด้ายบน ด้ายโต ตั้งแต่ข้ามแยกหนองแค จุดปากคลอง ๑๓ คลองรังสิตประยูรศักดิ์ ใน เขตวัดของที่ จังหวัด พระนครศรีอยุธยา, จังหวัดสระบุรี, จังหวัด รัษฎบุรี ใน มณฑลอยุธยา ตั้งแต่ พระพุทธศักราช ๒๔๖๕ เป็นต้นไป

หอรัษฎากรพิพัฒน์

ประกาศ มาณวันที่ ๑๓ กันยายน พระพุทธศักราช ๒๔๖๕

ศุภโยคเกษม
รองเสนาบดีแทน

ประกาศ

ดัดชั้นหนา ค้ำบดค่างพดตง จัดเก็บ เป็นนาฟางดอย
ชั้นเบญจะ แดเดือนชนหนา ค้ำบดค่างจากชนจัดเก็บ เป็น
นาฟางดอยชั้นจิดวา ในท้องที่ อำเภอนนดาว จังหวัดนคร
ราชสีมา ตั้งแต่ พระพุทธศักราช ๒๔๖๕ เป็นต้นไป

พระเจ้ายาเขอ กรมพระจันทบุรีนฤนาถ เสด็จประทับที่ระทรวงพระคตัง
มหาสมบัต รับพระบรมราชโองการเห็นเกล้า ๆ ทรงพระกรุณาโปรด
เกล้า ๆ ให้ประกาศให้ทราบทั่วกันว่า เติมได้จัดเก็บเงิน อากรค่านา
ค้ำบดค่างพด เป็นชั้นจิดวา, ค้ำบดค่างจาก, เป็นชั้นเบญจะ ในท้องที่
อำเภอนนดาว จังหวัดนครราชสีมา นั้น ยังไม่เหมาะ กับพื้นที่ เพราะ
เหตุว่า การทำนาใน ค้ำบดค่างพดได้ผลเมตตชาวไม่บริบูรณ์ และ การ
ซ้อขาย ก็ไม่ใคร่ดีดวก ส่วน การทำนา ค้ำบดค่างจากได้ผลบริบูรณ์ แต่
การซ้อขาย ก็ดีดวกดี

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ๆ ให้ดัดชั้นหนา ค้ำบดค่างพดตง จัดเก็บ
เป็นนาฟางดอยชั้นเบญจะ อัคราไร่ละ ๔๐ ดัตางค์ และเดือนชนหนา ค้ำบด
ค่างจาก ชนจัดเก็บ เป็นนาฟางดอยชั้นจิดวา อัคราไร่ละ ๖๐ ดัตางค์ ตั้งแต่
พระพุทธศักราช ๒๔๖๕ เป็นต้นไป

หอรัษฎากรพิพัฒน์

ประกาศมาณวันที่ ๑๓ กันยายน พระพุทธศักราช ๒๔๖๕

ศุภโยคเกษม

รองเสนาบดีแทน

ประกาศเพิ่มเติมข้อความ

ในมาตรา ๑๔๐ และ ๑๔๕ แห่งพระราชบัญญัติ

จัดวางการรถไฟแคว้นหลวง

พระพุทธศักราช ๒๔๖๔

มีพระบรมราชโองการ ใน พระบาทสมเด็จพระรามาธิบดีศรีสินทรมหาวชิราวุธ พระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ดำรงตำแหน่งองค์ที่ ๖ ประกาศให้ทราบทั่วกันว่า สภากรรมการรถไฟได้นำความกราบบังคมทูลพระกรุณา เห็นสมควรว่า จะมีทางผ่อนผันให้รถไฟหัดถกรรมบางตำบลได้ มีโอกาสบรรเทาทุกคนโดยส่วน และรับตั้งคืนค่า เพื่อความสะดวกในการคมนาคมแห่งสาธารณชน กับเพื่อได้เป็นผลประโยชน์รายได้ของบริษัท ซึ่งทำการรถไฟหัดถกรรมนั้น ทรงพระราชดำริเห็นชอบด้วยทางการแล้ว จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ยกเลิกข้อความในมาตรา ๑๔๐ และ ๑๔๕ แห่งพระราชบัญญัติจัดวางการรถไฟแคว้นหลวง พระพุทธศักราช ๒๔๖๔ และเปลี่ยนแปลงข้อความใหม่ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป

“มาตรา ๑๔๐ รถไฟหัดถกรรมนั้น คือรถไฟที่ทางหรือบริษัทซึ่งประกอบหัดถกรรมฤพาณชยกรรมได้สร้างขึ้นมาไว้เพื่อรับตั้งคนงานและบรรทุกสิ่งของซึ่งเกิดขึ้นโดยธรรมชาติ หรือสิ่งซึ่งประดิษฐ์ขึ้นกับสิ่งอื่น ๆ ที่เขาเป็น จะต้องใช้สำหรับกิจการนั้น ๆ

ตามปรกติกการ ห้ามมิให้เรียก ราคาค่าโดยส่งน ถูค่าระวางบรรทุก
 ดินค้า แต่ได้ภากรกรมการรถไฟ อาจอนุญาตให้ทำก็ได้ตามที่เห็น เป็น
 การสมควร โดยมีกำหนดเวลาไม่เกิน ๒ ปี และต่อ ๆ ไปอีก
 คราวละ ๒ ปี เพื่อให้รถไฟหัตถกรรม เก็บค่าโดยส่งน และ ค่าระวาง
 บรรทุก ดินค้าใน อัตรา ตาม แต่ได้ภาจะอนุมัติ และ อนุญาตให้เก็บ การ
 ออกใบอนุญาตให้ทุก ราย จำ ต้อง เป็น ไป ตาม บท แห่ง พระราชบัญญัติ
 ใน ส่วน ที่ ๖ หมวดที่ ๔ ว่าด้วยความ ปราศรัย แห่งประชาชน แต่ ถ้า
 การที่ อนุญาตให้ นั้น จะ ส่งเสริม ให้รถไฟหัตถกรรม ทำการ แข่งขัน ประชัน
 กับรถไฟแผ่นดิน หรือ รถไฟ ผู้รับ อนุญาต ที่มี อยู่ แล้ว ท่าน ห้าม มิ ให้
 ออกใบอนุญาตให้ หนึ่ง ถ้าได้ ออกใบ อนุญาตให้ แก่ รถไฟหัตถกรรม
 บาง แดวกด ถ ให้ ใบอนุญาตนั้น สิ้น อายุไป เอง ใน ทันท ที่ รถไฟหัตถกรรมได้
 มากระทำ การแข่งขัน ประชัน กับรถไฟแผ่นดิน หรือรถไฟ ผู้รับ อนุญาต ถึง
 แม้ ว่า ใบอนุญาต นั้น จะ ยังไม่ทันครบ กำหนดบริบูรณ์ก็ได้ และ ท่าน บังคับ
 ไว้ ด้วยว่า ใน ใบอนุญาต เช่นนี้ หมดทั้ง มวญ ซึ่ง ได้ ออก ให้ ไป แก่ รถไฟ หัตถ
 กรรม ละ ต้อง สิ้น อายุไป ใน คราวเดียว พร้อม กัน กับ การ สิ้น กำหนด เวลา
 ที่ใต้ พระราชทาน พระบรมราชา อนุญาต นั้น

“ มาตรา ๑๔๕ ถ้า ห้างหรือบริษัทใดที่รับ อนุญาตให้ ส่งวางและ ใ
 รถไฟหัตถกรรม บังอาจรับส่งคน โดยส่งน ถูรับบรรทุก ดินค้าของ ผู้อื่น
 โดย คิด เขา ค่า โดยส่งน และ ค่าระวางบรรทุก ผิด ต่อบท พระราชบัญญัติ

๑๒๐

หรือไม่ว่า ฎีกาฉบับนี้ ฎีกาตาม ความใน หนังสือ อนุญาต ข้อใด ข้อหนึ่ง
กิด ท่าน ว่า ห้าง ฎีกาบริษัท นั้น มีความ ผิด ต้อง ระวัง โทษ ให้ ปรับ เป็น
พินัย ไม่ เกิน กว่า ๑๐๐๐ บาท ทุก ๆ ครั้ง ที่ กระทำ ผิด ไป นั้น
ประกาศ มา ณ วันที่ ๑๙ กันยายน พระพุทธศักราช ๒๔๖๕ เป็น ปี
ที่ ๑๓ ในรัชกาล ๖๕

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๕ วันที่ ๒๔ กันยายน หน้า ๑๓๓)

กฎเสนาบดี

ว่าด้วย อำนาจ ตงอาญา ทหารเรือ

ที่ ๑ / ๒๔๖๔
๑๑๒๔๓

พแนกกฎหมาย

ตามความใน ประมวลกฎหมาย อาญา ทหาร มาตรา ๗ มีว่า “ นายทหาร ผู้มีอำนาจ บังคับ บัญชาคนั้น ท่านให้มี อำนาจ ตงอาญา แก่ผู้กระทำความผิด ต่อวินัยได้ ตามตักษณ กฎหรือ ข้อบังคับ ทหารบก ทหารเรือ ซึ่งจะได้ทรง พระกรุณาโปรดเกล้า ฯ ให้ตั้งขึ้นไว้ ” แต่เสนาบดี กระทรวง ทหารเรือได้ รับพระบรม ราชานุญาตให้ตรากฎใน เรื่องนี้ ขึ้นไว้แล้ว แต่ บัดนี้ กฎที่โต ตรารุ่นไว้ แล้วนั้น ราชการได้ดำเนิร แต่เปลี่ยนแปลง เป็น การพนั ดมัย ดมควร จะต้อง แก่ไข กฎเพื่อให้ เหมาะแก่ กาด จึงได้นำ ความ ชนกราบ บังคมทูล พระกรุณา ขอพระราช ทาน พระบรม ราชานุญาต ออกกฎใหม่ เรียกว่า “ กฎว่าด้วย อำนาจ ตงอาญา ทหารเรือ ฐานตะเมิด ยุทธวินัย ” แต่ได้ รับพระราชทาน พระบรมราชานุญาตแล้ว มีข้อความ ปรากฏต่อไปนี้

อนึ่งกฎนี้ ถ้าจะเรียกโดย ย่อให้ เรียกว่า “ กฎยุทธวินัย ” ห้ามมิให้ เรียกย่ออย่างอื่น

หมวด ๑

ว่าด้วยวินัย

ข้อ ๑ นายทหาร เรือผู้บังคับบัญชา มีอำนาจ ลงอาญา แก่ผู้ที่อยู่ในอำนาจ บังคับบัญชา ของคนใด โดยระเบียบ แห่งกฎนี้ ในความผิดต่อกฎหมาย อาญา ทหาร มาตรา ๘ แต่ ๙ ที่ให้ ถือว่าเป็นความผิดต่อกฎหมาย อาญา ทหาร นั้น อีกอย่างหนึ่ง

ข้อ ๒ วินัยทหารนั้น คือ วินัยบัญญัติใน สิ่งซึ่ง ทหาร ต้องประพฤติ หรือต้อง งดเว้น อันเป็น นิยมบัญญัติ ใน ขนบธรรมเนียม ทหาร หรือ เป็นบัญญัติ ด้วยกฎข้อ บังคับ หรือ ใ้ของ คำสั่งสอน ของผู้ บังคับบัญชา ทหาร ผู้ใดประพฤติ ละเมิด ข้อวินัย บัญญัติ ทว่านี้ อย่าง ใดอย่างหนึ่ง ก็จะชักให้ เห็น เป็น ตัวอย่าง กว้าง ๆ คือ

- (๑) คือหรือไม่ ปฏิบัติตาม คำสั่ง โดย ปราณีต หรือขัด คำสั่ง
- (๒) เกียจคร้าน ประมาท หรือ ย่อหย่อน ต่อหน้าที่ ราชการ
- (๓) ไม่สนใจ ใ้จ้การ ฝึกหัด สั่งสอน
- (๔) กล่าวคำเท็จ หรือ ใ้วจาจั่ว
- (๕) ขาดหรือ บกพร่อง ในความ เคารพต่อ ผู้ใหญ่
- (๖) ประพฤติกรรยาคั่ว
- (๗) 12/10/2568 ใ้เมรัย

(๘) ขาดความสามัคคีในพวกเพื่อนทหาร เหล่านี้เป็นต้นไซ้ให้
ถือว่า ทหาร ผู้นั้นกระทำผิดต่อวินัย

หมวด ๒

อำนาจลงอาญา

ข้อ ๓ อาญาสำหรับ ลงโทษ แก่ผู้กระทำผิดต่อวินัย ทหารนั้น ให้
มีกำหนดไว้เป็น ๗ สถาน ดังนี้

๑	สถานหนึ่ง	ให้มตมือ
๒	สถานหนึ่ง	ให้จำขัง
๓	สถานหนึ่ง	ให้กักขัง
๔	สถานหนึ่ง	ให้ขงมต
๕	สถานหนึ่ง	ให้กักยาม
๖	สถานหนึ่ง	ให้ลงทัณฑ์กรรม
๗	สถานหนึ่ง	ให้ภาคทัณฑ์

ข้อ ๔ โทษให้มตมือนั้น คือ มตมือ ทั้ง ๒ ข้าง ตัดจน ตรงข้อมือ
ด้วยฝ่า หรือเชือกที่ ไม่สามารถ จะบาดได้ ให้แน่นพอมือจะรูดออกไม่ได้
แต่ไม่ให้แน่นเกินไป จน โศกิต จะเดินไม่ได้ สัตว ก มีขง มต แก้ว
นั้นให้ผูกโยง กับสิ่งหนึ่ง ดังใดได้ แต่ไม่ให้สูง เกินไป จนฝ่าเท้าทั้ง ๒
พันพพันกับไม้ให้ผูกโยง ตากแดด ตากฝน

โทษให้จำขังนั้น คือ จำตรวน แล้วยังไว้ในที่ควบคุม หรือใน
เรือนจำทหารเรือ

โทษให้กักขังนั้น คือ ขังในที่ควบคุม หรือในเรือนจำ ทหารเรือ แต่เฉพาะ คนเดียว หรือรวม กันหลายคน แลแต่ คำสั่ง

โทษให้ขังมตนั้น คือ ขังไว้แต่ผเดียว ในห้อง ที่มีคนไม่มี แสงสว่าง ที่สามารถ จะอ่าน หนังสือได้ แต่ให้ มีอากาศโปร่ง พอสมควร แก่ การหายใจ แต่ห้าม มีให้ผของขัง พบปะ พูดจา กับผหนึ่ง ผใด หาก จะเปิดห้องมตนั้นได้ ก็แต่เวลา รับประทานอาหาร หรือเวลา จำเป็นอย่างอื่น ๆ เท่านั้น

โทษให้กักขังนั้น คือ กักตัวไว้ในบริเวณใด บริเวณหนึ่ง ตามแต่จะกำหนดให้

โทษให้ตั้งทัณฑ์ขมั้น คือ ให้ กระทบการต่าง ๆ เช่น เช็ดล้าง กวาด ถูพื้น ในเรือ หรือบริเวณ โรงทหาร หรือกระทบการ อย่างอื่น ๆ เป็นพิเศษ เพิ่มจากหน้าที่ อันเป็น กิจการ ตามธรรมเนียม ซนอีก ส่วนหนึ่ง

โทษให้ ภาดทัณฑ์นั้น คือ ผู้กระทำผิด มีความผิดจนควร ต้องรับโทษสถานหนึ่ง สถานใด ดังกล่าวมาแล้ว แต่มีเหตุ จนควรปรานี จึงเป็น แต่แสดง ความผิด ของผู้นั้น ให้ ปรากฏไว้ หรือให้ ทำทัณฑ์บน

นอกจาก อาญา ที่กล่าวไว้ นี้ ห้ามมิให้ คิดขมใหม่ หรือใช้ วงจรโทษ อย่างอื่น เป็นอันขาด

ข้อ ๕ นายทหาร หรือผ บังคับบัญชา มีอำนาจ ที่จะ ตั้งอาญา แก่ผ กระทำผิด ต่อวินัย ทหาร ซึ่ง ข้อยในโต บังคับบัญชา ของคนได้ ตามลำดับ ชั้นอำนาจ แต่ศรัทธาโทษดังต่อไปนี้ (ดูตาราง)

ผู้สมัคร ตั้งโทษชั้น	อาญาสำหรับตั้งโทษ	ผู้รับโทษ										คำอธิบาย	
		ก	ข	ค	ง	จ	ฉ	ช	ซ	ฅ	ญ		
๑	มิดมือ จำขัง ขัง กักขาม ทัณฑ์ขกกรรม	ไม่เกิน " " " "	๑๕ วัน ๒๑ วัน	๒๑ วัน ๑ เดือน	๑ เดือน ๔๕ วัน	๔๕ วัน ๒ เดือน	๒ เดือน ๓ เดือน	๓ เดือน ๔ เดือน	๔ เดือน ๕ เดือน	๕ เดือน ๑๕ วัน	๑๕ วัน ๑๕ วัน	๑๕ วัน ๑๕ วัน	๑ กำหนดโทษในตารางนี้ คือ กำหนด ที่สูงสุด ผู้ตั้งโทษจะตั้งโทษ เกินกำหนด นี้ไม่ได้ แต่ต่ำกว่านี้ได้
๒	มิดมือ จำขัง ขัง กักขาม ทัณฑ์ขกกรรม	ไม่เกิน " " " "	๑๕ วัน ๑๕ วัน	๒๑ วัน ๒๑ วัน	๑ เดือน ๑ เดือน	๔๕ วัน ๔๕ วัน	๒ เดือน ๒ เดือน	๓ เดือน ๓ เดือน	๔ เดือน ๔ เดือน	๕ เดือน ๑๕ วัน	๑๕ วัน ๑๕ วัน	๑๕ วัน ๑๕ วัน	๒ โทษมิดมือนี้ ให้ใช้ได้ทุกแห่งเป็น เวลา ๑ ชั่วโมง ถ้าจะตั้ง ลงอาญา มิดมือ เกินกว่า ๑ ชั่วโมง ต้องแบ่ง ออกมิด เป็น พักๆ เวลาว่างใน ระหว่าง พักหนึ่ง ๆ ต้อง ไม่น้อยกว่า ๑ ชั่วโมง
๓	มิดมือ จำขัง ขัง กักขาม ทัณฑ์ขกกรรม	ไม่เกิน " " " "	๑๕ วัน ๑๕ วัน	๒๑ วัน ๑ เดือน	๑ เดือน ๑ เดือน	๔๕ วัน ๔๕ วัน	๒ เดือน ๒ เดือน	๓ เดือน ๓ เดือน	๔ เดือน ๑๐ วัน	๕ เดือน ๑๕ วัน	๑๕ วัน ๑๕ วัน	๑๕ วัน ๑๕ วัน	๓ โทษทัณฑ์ขกกรรม นี้ มีกำหนดไว้เป็น วันๆ คือ หมายความว่า ทำทัณฑ์ขกกรรมทุก ๆ วัน จนกว่าจะครบ แต่มีให้เกินกว่า วันละ ๖ ชั่วโมง
๔	มิดมือ จำขัง ขัง กักขาม ทัณฑ์ขกกรรม	ไม่เกิน " " " "	๑๕ วัน ๑๕ วัน	๒๑ วัน ๑ เดือน	๑ เดือน ๑ เดือน	๔๕ วัน ๒๑ วัน	๒ เดือน ๑ เดือน	๓ เดือน ๔ เดือน	๔ เดือน ๗ วัน	๕ เดือน ๑๕ วัน	๑๕ วัน ๑๕ วัน	๑๕ วัน ๑๕ วัน	ผู้ใดจะตั้งลงโทษทัณฑ์ขกกรรมให้กำหนด โดยชัดเจนว่า ทัณฑ์ขกกรรมกี่วัน แต่ วันละ กี่ชั่วโมง ส่วนที่กำหนดอำนาจไว้เป็น ชั่วโมง นี้ ตั้งลงโทษได้เฉพาะวันเดียว ภายใน กำหนดเท่านั้น
๕	มิดมือ จำขัง ขัง กักขาม ทัณฑ์ขกกรรม	ไม่เกิน " " " "	๑๕ วัน ๑๕ วัน	๒๑ วัน ๑ เดือน	๑ เดือน ๑ เดือน	๔๕ วัน ๒๑ วัน	๒ เดือน ๑ เดือน	๓ เดือน ๑ เดือน	๔ เดือน ๕ วัน	๕ เดือน ๗ วัน	๑๕ วัน ๑๕ วัน	๑๕ วัน ๑๕ วัน	คำอธิบายโทษในช่อง ซ. การขัง เมื่อ ถึงเวลาเรียน หรือฝึกหัด จะ ให้เรียน แต่ฝึกหัด ด้วยก็ได้
๖	มิดมือ จำขัง ขัง กักขาม ทัณฑ์ขกกรรม	ไม่เกิน " " " "	๑๕ วัน ๑๕ วัน	๒๑ วัน ๑ เดือน	๑ เดือน ๑ เดือน	๔๕ วัน ๑๐ วัน	๒ เดือน ๑๐ วัน	๓ เดือน ๑๕ วัน	๔ เดือน ๓ วัน	๕ เดือน ๓ วัน	๑๕ วัน ๑๕ วัน	๑๕ วัน ๑๕ วัน	กักขามนี้ ให้คงกักตัว เฉพาะ วันปล่อย วันเสาร์ วันอาทิตย์ ตามปรกติ การมิดมือ ให้มิดได้ ในเวลาว่าง ซึ่งไม่ ใช่เวลาเรียน หรือ ฝึกหัด
๗	มิดมือ จำขัง ขัง กักขาม ทัณฑ์ขกกรรม	ไม่เกิน " " " "	๑๕ วัน ๑๕ วัน	๒๑ วัน ๑ เดือน	๑ เดือน ๑ เดือน	๔๕ วัน ๑๐ วัน	๒ เดือน ๑๐ วัน	๓ เดือน ๑๕ วัน	๔ เดือน ๓ วัน	๕ เดือน ๓ วัน	๑๕ วัน ๑๕ วัน	๑๕ วัน ๑๕ วัน	
๘	มิดมือ จำขัง ขัง กักขาม ทัณฑ์ขกกรรม	ไม่เกิน " " " "	๑๕ วัน ๑๕ วัน	๒๑ วัน ๑ เดือน	๑ เดือน ๑ เดือน	๔๕ วัน ๑๐ วัน	๒ เดือน ๑๐ วัน	๓ เดือน ๑๕ วัน	๔ เดือน ๓ วัน	๕ เดือน ๓ วัน	๑๕ วัน ๑๕ วัน	๑๕ วัน ๑๕ วัน	
๙	มิดมือ จำขัง ขัง กักขาม ทัณฑ์ขกกรรม	ไม่เกิน " " " "	๑๕ วัน ๑๕ วัน	๒๑ วัน ๑ เดือน	๑ เดือน ๑ เดือน	๔๕ วัน ๑๐ วัน	๒ เดือน ๑๐ วัน	๓ เดือน ๑๕ วัน	๔ เดือน ๓ วัน	๕ เดือน ๓ วัน	๑๕ วัน ๑๕ วัน	๑๕ วัน ๑๕ วัน	

ข้อ ๖ ตามตาราง อัตราอำนาจตงโทษในข้อ ๕ นั้น ข้าราชการ
ทหารเรือชั้นใด มีอำนาจเป็นผู้ตงโทษชั้นใด แต่เป็นผู้รับโทษ
ชั้นใด ให้มีกำหนดไว้เป็น ๒ เกณฑ์ คือ

(๑) ตำดับชั้นตามตำแหน่ง (๒) ตำดับชั้นตามยศตงแจ้งใน
ตารางต่อไปนี้

ตำแหน่งชั้น	เป็นผู้ตงโทษชั้น	เป็นผู้รับโทษชั้น	เทียบตามยศ
เด็บบต	๑	—	
นบตหรือ	๒	—	
ผบญชการกรบวณเรือ	๓	ก	นายพตเรือ
ผบงคบการกองเรือ	๔	ข	นายนาวาเอก
ผบงคบการเรือชั้น ๑	๕	ค	นายนาวาโท
ผบงคบการเรือชั้น ๒			
ตนเรือชั้น ๑	๖	ง	นายนาวาตรี
ผบงคบการเรือชั้น ๓			
ตนเรือชั้น ๒	๗	จ	นายเรือเอก
นายกราบเรือ			
ตนเรือชั้น ๓	๘	ฉ	นายเรือโท, ตรี
นายคองไนเรือ	๙	ช	พันเจ้า
	—	ซ	นักเรียนนาย
		ด	ทหารเรือ
	—	ณ	เจ้า
	—	ญ	พตทหารนักเรียนเจ้า

ข้อ ๗ ตาม อตรา กำหนดชั้น ผู้ลงโทษ แลรับโทษใน ข้อ ๖ นี้ ถ้า
ชั้นที่ได้ กำหนดไว้ตาม ตำแหน่ง แลยศ นันไม่ตรง กัน ทั้ง ๒ ฝ่าย ก็ให้
ถ้อยศ หรือตำแหน่ง ที่ เป็น กำหนดอตราชั้น ที่สูง เป็น เกณฑ์ ในการลง โทษ
หรือรับโทษตาม กฎนี้

ข้อ ๘ ตำแหน่ง ผู้ที่ รับราชการ ในกระทรวง ทหาร เวช ซึ่งมิได้ กำหนด
ชั้นไว้ ถ้า มีความ ผิด จะ ต้อง รับโทษ แลได้ ก็ให้ ถ้อยศ ตำแหน่ง ที่ได้ รับ
ราชการ อยู่ใน เวลาที่ กระ ทำความ ผิด นั้น ชน เทียบ เคียง กับ ชั้น ที่ คตกาย
หรือ เสมอ กัน ตาม ข้อ ๖ แห่ง กฎนี้

ข้อ ๙ กำหนด อำนาจ ลงโทษ ตาม ที่ ตราไว้ ในตาราง ข้อ ๕ นี้
ผู้มี อำนาจ ลงโทษ สูง ลงโทษ ได้ เต็ม ที่ ในสถาน โด ๑ สถานหนึ่ง แต่ ๑ สถานเดียว
ถ้า สูง ลงโทษ ทั้ง ๒ สถาน พร้อม กัน ให้ ลงโทษ ได้ แต่ เพียง กำหนด ไม่เกิน
กว่า กึ่ง ของ กำหนดโทษ ใน สถาน นั้น ๆ กับ ห้าม มิให้ ลงโทษ มาก กว่า
๒ สถาน

ข้อ ๑๐ ก่อน ที่ ผู้มี อำนาจ ลงโทษ จะ สูง ลงโทษ ครั้ง คราวใด ก็ด้
ให้ พิจารณา เสีย ให้ ถ้วน แน่น อนว่า ผู้ที่ จะ ต้อง รับโทษ นั้น มี ความ
ผิด จริง แล จึง สูง ลงโทษ ต้อง ระวัง อย่า ให้ เป็น การ ลงโทษ ไป โดย
โทษะ จิตร หรือ ลงโทษ แก่ ผู้ที่ ไม่ มีความ ผิด โดย ชัด เจน นั้น เป็น อัน
ขาด เมื่อ พิจารณา ความ ผิด ละ เอียด แล ต้อง ช้ แรง ความ ผิด ค่อย ผู้ กระ

ทำผิดนั้นให้เขาใจชัดเจนว่า กระทำผิดในข้อใดเพราะเหตุใด แล้วจึงลงโทษ

ข้อ ๑๑ ผู้มีอำนาจบังคับบัญชาทางโทษ ข้าราชการ ชั้นสัญญาบัตร ต้องส่งรายงาน การลงโทษ แล้วนั้น เสนอตามลำดับ จน ถึง เสนอมาถึงกระทรวงทหารเรือ

ข้อ ๑๒ เมื่อผู้มีอำนาจบังคับบัญชาได้ทราบ ว่า ผู้ซึ่ง อยู่ในบังคับบัญชา ของ ตน มีความผิดจนปรากฏแน่นอน แล้ว แต่ความผิดนั้นควรรับโทษที่เหนืออำนาจจะสั่งกระทำได้ ก็ให้ทำรายงานชี้แจงความผิดของผู้ที่กระทำ ความผิดนั้น ทั้งออกความเห็น ว่า ควรลงโทษเพียงใด เสนอตามลำดับ จนถึงผู้มีอำนาจลงโทษได้ พร้อมกับความผิด เพื่อให้ผู้นั้นส่ง การต่อไป

ข้อ ๑๓ นายทหาร ที่เป็นหัวหน้าควบคุมทหารไป แต่ตำพั้ง มีอำนาจที่จะลงโทษผู้ที่อยู่ใต้อำนาจ ในระหว่างเวลาที่ควบคุมอยู่นั้น เสมอกับผู้มีอำนาจเหนือจากตำแหน่ง ของ ตนขึ้นไป อีกชั้นหนึ่งได้ เว้นไว้แต่ นายทหาร ซึ่งมีอำนาจเป็นผู้ลงโทษ ชั้นที่ ๒

ข้อ ๑๔ ถ้าผู้มีอำนาจสั่งลงโทษ ได้สั่งลงโทษผู้กระทำผิดในสถานจำขัง หรือ ขังแล้ว แต่ผู้ที่กำลังรับโทษ จำขัง หรือ ขัง อยู่ นั้น กระทำผิดซ้ำอีก^{๖๖} ผู้มีอำนาจลงโทษ จะสั่งเพิ่มโทษ ก็ได้พิจารณา

กำหนดโทษที่ส่งไว้เดิมนั้น ก่อน แต่ห้ามมิให้เพิ่มกำหนดเวตาให้
 ผู้กระทำผิดต้อง ถูก จำขัง หรือ ชัง ทั้ง กำหนดเดิม แต่ กำหนดที่เพิ่ม
 ขึ้นใหม่ รวมกัน เกิน กว่า กำหนดอำนาจ ของ ผู้ตั้ง ลง โทษนั้น เป็น อันขาด
 หาก ผู้กระทำผิด นั้น ควร ต้อง รับโทษ เกิน กว่า กำหนด อำนาจ ของ ผู้
 ที่ จะ ตั้งลงโทษ นั้น แล้ว ก็ให้ปฏิบัติ การ ตาม ที่ กล่าวไว้ ใน ข้อ ๑๒ นั้น
 ข้อ ๑๕ ผู้ใด เคย ได้รับโทษ จำขัง หรือ ชัง เดียว หรือ ชังรวม
 เพราะได้ เจตนา กระ ทำ ความ ผิด ต่อ วินัยทหาร อย่าง หนึ่ง อย่างใด มาแล้ว
 ไม่น้อย กว่า ๒ ครั้ง เมื่อ พ้นโทษ แล้ว แต่ไป กระทำ ความ ผิด ชัง อีก
 ภายใน กำหนด ๑ ปี นับ แต่ วันที่ ได้ พ้นโทษ ไป ไซ้ เรียกว่า ผู้ ไม่ เซ็ด
 หาดาบ

ข้อ ๑๖ ผู้ใด เป็น ผู้ ไม่ เซ็ด หาดาบ จะ เซ็ด ขลงโทษ ให้ ชัง มัด ตัด
 นายทหาร ผู้ซึ่ง มี อำนาจ จะ ตั้ง ให้ ลงโทษ ชัง มัด ตัด เช่น นี้ เฉพาะ แต่
 นายทหาร ผู้ซึ่ง มี อำนาจ ลงโทษ ตั้งแต่ ชั้น ๓ ขึ้นไป จึง จะ ตั้ง ให้ ลงโทษ
 โดย วร ชัง มัด ตัด

ข้อ ๑๗ การ ชัง มัด เช่น นี้ จะ ชัง ได้ เพียง ครั้ง ละ ๑ ยก (คือ
 ๕ วัน หรือ ๑๒๐ ชั่วโมง) เท่านั้น แต่ ถ้า จะ ชัง มัด ต่อ ไป ก็ ต้อง ให้
 อยู่ใน ที่ สว่าง เสีย ก่อน ไม่น้อย กว่า ๒๔ ชั่วโมง จึง ให้ ชัง มัด ต่อ ไป ได้
 รวม ชัง มัด ใน ความ ผิด คราว เดียว กัน ต้อง ไม่ เกิน กว่า ๓ ยก

ข้อ ๑๘ ก่อนที่จะกำหนดให้ธงไทย ชงมัตถน ให้คงเกณฑ์ กำหนดโทษจำขัง หรือ ชงเดี่ยวหรือชงรวม ตามตารางอัตราโทษในข้อ ๕ แห่ง กฎนี้ เดิม ก่อน แลวจึงให้เทียบกำหนดโทษ ชงมัตถตาม อัตรา ดังนี้ คือ —

จำขัง หรือ ชงเดี่ยว หรือ ชงรวม มีกำหนดตั้งแต่ ๕ วันขึ้นไป แต่ไม่ถึง ๙ วัน เทียบเท่ากับ ชงมัตถ ๑ วัน

จำขัง หรือ ชงเดี่ยว หรือ ชงรวม มีกำหนดตั้งแต่ ๙ วันขึ้นไป แต่ไม่ถึง ๑๔ วัน เทียบเท่ากับ ชงมัตถ ๒ วัน

จำขัง หรือ ชงเดี่ยว หรือ ชงรวม มีกำหนดตั้งแต่ ๑๔ วันขึ้นไป แต่ไม่ถึง ๒๑ วัน เทียบเท่ากับ ชงมัตถ ๓ วัน

จำขัง หรือ ชงเดี่ยว หรือ ชงรวม มีกำหนดตั้งแต่ ๒๑ วันขึ้นไป แต่ไม่ถึง ๑ เดือน เทียบเท่ากับ ชงมัตถ ๔ วัน

จำขัง หรือ ชงเดี่ยว หรือ ชงรวม มีกำหนดตั้งแต่ ๑ เดือนขึ้นไป แต่ไม่ถึง ๓ เดือน เทียบเท่ากับ ชงมัตถ ๑ ยก

จำขัง หรือ ชงเดี่ยว หรือ ชงรวม มีกำหนดตั้งแต่ ๓ เดือนขึ้นไป แต่ไม่ถึง ๖ เดือน เทียบเท่ากับ ชงมัตถ ๒ ยก

จำขัง หรือ ชงเดี่ยว หรือ ชงรวม ๖ เดือน เทียบเท่ากับ ชงมัตถ ๓ ยก

ข้อ ๑๙ ให้ผู้มีอำนาจลงโทษ ฟังธงโทษ ผู้กระทำความผิดต่อ วินัยทหาร ตาม ลักษณะ กฎนี้ เดิม ใน ภายใน กำหนดเวลา ๓ เดือน นับแต่วันกระทำความผิด

เป็นต้นไป ถ้าพ้น ๓ เดือนไปแล้วไซ้จะ ตั้งตงโทษโดยอำนาจตนเอง
 มิได้ เมื่อ ยัง จะเอาโทษแก่ผู้กระทำผิดต่อไป ก็ให้หนักตนน ซินศาล
 ขบ ๒๐ เมื่อ ผู้มีอำนาจได้ ตั้งตงโทษ ตามกฎนี้แล้ว ผู้ที่ ตั้งตงโทษ
 หรือ ผู้มีอำนาจ บังคับบัญชา ผู้ที่ ตั้งตงโทษนั้น มี อำนาจ เพิ่มโทษหรือ
 ตัดโทษ หรือ ยกโทษ เสียได้ แต่ ถ้าเพิ่มโทษ แล้ว โทษ ที่ ตั้งเพิ่ม ซิน นัน
 รวมกับ ที่ตั้งไว้ แล้วเดิม ต้อง มีให้เกิน อำนาจ ของผู้ที่ตั้ง ตงโทษใหม่ นั้น

หมวด ๓

วัชรองทุกซ์

ข้อ ๒๑ ในการ ที่จะ รักษา ยุทธวินัย ให้เป็น ระเบียบ เรียบ ร้อย ตนน
 ผู้บังคับบัญชา ย่อม มีอำนาจ ในการ ที่จะ ดงอาญา หรือ บังคับ บัญชา อยู่
 เอง เป็น ขรรคมตา แต่ การ ดงอาญา หรือ บังคับ บัญชา อาจจักผิด ทาง
 ยุติธรรม หรือ เป็นการ กดขี่ แก่ผู้ น้อยได้ จึงเป็น การสมควร ที่จะ ให้ผู้
 น้อย มีโอกาส ร้องทุกซ์ได้ ใน ทาง อันเป็น ระเบียบไม่ ก้าวถ่าง

ข้อ ๒๒ คำชี้แจง ของ ทหารว่า ผู้บังคับ บัญชา กดขี่ตน ด้วยอำนาจ
 อันไม่ เป็น ยุติธรรม หรือ ผิด พระราชกำหนด กฎข้อ บังคับ หรือ ว่า ตน มิได้
 รับผิดชอบ ประ โยชน์ตาม ที่ ควรจะ ได้รับ ใน ราชการ นั้น เรียกว่าใบ ร้องทุกซ์

ข้อ ๒๓ ทหาร ที่ จะยื่น ใบ ร้องทุกซ์ ได้ แต่ สำหรับตนเอง แต่ ผู้เดียว
 ห้ามมิให้ยื่น ใบร้องทุกซ์ แทน ผู้อื่น เป็น อันขาด แต่ ห้าม มิให้ รวมกัน

เข้ามา ร้องทุกข์ พร้อมกัน หลายคน แต่ ห้ามมิให้ ประชุมกัน เพื่อ หรือ เรื่อง จะยื่นใบ ร้องทุกข์

ข้อ ๒๔ ห้ามมิให้ ยื่นใบ ร้องทุกข์ ในเวลาที่คน กำลัง เข้าแถว หรือ ขณะ ที่คน ทำหน้าที่ ราชการ อย่างหนึ่ง อย่างใด อยู่ เช่น เวลาคืนยาม เป็น เวร คำน เป็นคน แต่ ห้ามมิให้ ยื่นใบ ร้องทุกข์ ก่อนเวลา ด่วงไป แล้ว ๒๔ ชั่วโมง นับ ตั้งแต่ ที่มเหตุ จะต้อง ร้องทุกข์ เกิดขึ้น

ข้อ ๒๕ ห้ามมิให้ ร้องทุกข์ ว่า ผู้บังคับบัญชา ลง อาญา แรง เกินไป ถ้าหากว่า ผู้บังคับบัญชา นั้น มิได้ ลง อาญา เกิน อำนาจ ที่ เขา จะทำได้ตาม ความใน ข้อ ๖ แห่งกฎนี้

ข้อ ๒๖ การ ที่ จะยื่นใบ ร้องทุกข์ นั้น ถ้ากล่าวโทษ ผู้ใด ให้ ยื่นต่อผู้ บังคับบัญชาโดยตรง ของผู้ นั้น แต่ ต้องเป็น ผู้ที่ มี อำนาจ เห็นผู้ ซึ่ง ถูกกล่าวโทษคนหนึ่งเช่น เป็นต้นว่า พลทหารจะกล่าวโทษนายตอม ให้ ยื่นใบ ร้องทุกข์ ต่อ นายกราบ ถ้า จะกล่าวโทษนายกราบ ให้ ยื่นต่อคนเรือดังนี้ - หรือ เป็นต้นว่า ถ้า นายทหาร ชั้น นายกราบ จะ ร้องทุกข์ กล่าวโทษ ผู้บังคับการเรือด ก็ให้ ยื่นใบ ร้องทุกข์ ต่อ ผู้บังคับการกองเรือดังนี้

ให้ผู้ร้องทุกข์ มาหาผู้ที่ จะ รับใบ ร้องทุกข์ ในที่ ทำการ หรือ ที่ บ้าน แต่ จะร้องทุกข์ ด้วยปาก หรือ จะเขียน เป็น หนังสือ ก็ได้ ถ้า อยู่ต่างตำบล ให้นำใบเขียน เป็น หนังสือ ส่งได้

ถ้าหากว่า ผู้ร้องทุกข์ ไม่ทราบชัด ว่า คนใด ความเดือดร้อน เพราะผู้ใด
แน่ เช่น ไม่ได้รับเงิน รางวัล ประจำเดือน แต่ก็ไม่ทราบว่า เพราะเหตุใด
หรือใคร ห้ามมิให้จ่าย ก็ให้ยื่นใบร้องทุกข์ ต่อ ผู้บังคับบัญชา โดยตรงของ
คน เพื่อ เสนอไป ตาม ลำดับ ชั้น จนถึง ที่สุด คือ ผู้ที่จะสั่งการได้ส่วน
แต่แก่ ความเดือดร้อน นั้นได้

ข้อ ๒๗ ถ้าเขียน ความ ร้องทุกข์ เป็น จดหมาย แดง จดหมาย นั้น
ต้องลงนามจริง ของผู้ร้องทุกข์ ถ้าผู้ร้องทุกข์ เขียน หนังสือไม่เป็น ให้
วาน ผู้อื่น เขียน ให้ ได้ แต่ต้อง กตถายนว แม่ม่อ ดึง เป็นพยาน ถ้าแต่
ใบร้องทุกข์ ฉบับใดไม่ มีนามตรง หรือไม่ มีลายมือตงความว่า ห้ามมิให้
ผู้บังคับบัญชา ชั้นใดได้ส่วน พิจารณาใบ ร้องทุกข์ นั้น เป็น อันขาด

ข้อ ๒๘ เมื่อผู้ใดได้ ร้องทุกข์ ต่อ ผู้บังคับบัญชา ตาม ระเบียบที่ ว่า
มานี้แล้ว แต่ เวลา ถ่วงพิน ไป ๑๕ วัน ยังหาได้ รับ ความ ชำแจง ประการ
ใดไม่ ทั้ง ความ เดือดร้อน กังไม่ปลดเปลื้องไป ให้ผู้ ร้องทุกข์ ยื่น
ใบ ร้องทุกข์ ใหม่ ต่อ ผู้บังคับ บัญชา ชั้นที่ส่ง ถัดขึ้นไป เป็นลำดับ จนถึง เสนา
บดี กระทรวง ทหารเรือ แต่ในใบ ร้องทุกข์ ครั้งนี้ให้ ชำแจง มาด้วย ว่า
ได้ ยื่น ใบ ร้องทุกข์ ต่อ ผู้บังคับ บัญชา โดยตรง มาแล้ว แค่นี้ นั้น ๆ

ข้อ ๒๙ ส่วน ผู้บังคับ บัญชา นั้น ถ้าได้ รับ ใบ ร้องทุกข์ เมื่อใด ต้อง
12/10/2566
ได้ส่วน เหตุการณ์ แดงจัดการ แกไข ความเดือดร้อน หรือ ชำแจง ให้ผู้ยื่นใบ

ร้องทุกข์ เขาใจ เหตุการณ์ จะเพิกเฉยเสียไม่ได้ เป็น อันขาด ถ้าผู้ใด
เพิกเฉย นับว่า กระทำผิด ต่อ ยุทธฉนวนย ตระเมต กฏนี้ ต้อง มีโทษ

ข้อ ๓๐ ถ้าผู้บังคับบัญชาผู้รับใบร้องทุกข์ ชี้แจงแก่ผู้ยื่นใบร้องทุกข์
ว่าความเดือดร้อน ที่กล่าว มีได้เกิดจาก ความ อพยติธรรม หรือ เป็นการผิด
พระราชกำหนด กฏข้อ บังคับ ประการใด แต่ผู้ร้องทุกข์ ยังไม่หมด ความ
สงสัย ก็ให้ ยื่นใบร้องทุกข์ ต่อ ผู้บังคับบัญชา ที่ เหนือ ขึ้นไปได้ แต่
ต้อง ชี้แจง มาด้วยว่า ได้ ยื่นใบร้องทุกข์ นี้ ต่อผู้หนึ่ง ๆ ได้ รับคำ ชี้แจง เช่น
นั้น ๆ ครองหนึ่ง แล้ว

ข้อ ๓๑ ถ้าหาก ปรากฏ ชัดว่า ข้อความ ในใบ ร้องทุกข์ เป็น ความเท็จ
หรือ การ ร้องทุกข์ นั้น กระทำไปโดยผิด ระเบียบ ที่กล่าว มา นี้ เช่นเขียน
ใบร้องทุกข์ แล้วไม่ ลงนามจริง ตั้งนี้ เป็นต้น หรือผู้ใด ครอบงวน ผู้บังคับ
บัญชาด้วยใบร้องทุกข์ ซึ่งไม่ มีมูล แห่งความจริง ผู้ที่ กระทำการ ทั้งนี้
ความผิด ชฐานตระเมต ยุทธฉนวนย ต้องรับโทษ ตาม กฏนี้ หรือ ถ้าเป็น การ
ร้ายแรง มาก ก็ต้อง นำ ขึ้น ศาลทหาร

ข้อ ๓๒ การยื่นใบ ร้องทุกข์ ตาม ระเบียบ ที่ กล่าว นี้ เฉพาะ สำหรับ
เรื่อง ที่เนื่องด้วย กิจราชการ คือ ร้องทุกข์ ว่าได้ รับความ อพยติธรรม จาก
ผู้บังคับบัญชา หรือผู้บังคับบัญชา ก่อตั้งโดย ผิด พระราชกำหนด กฏข้อ บังคับ
หรือ เมื่อคน ชาติผดประโยชน์ ที่ควร ได้ ในราชการตั้งว่ามาแล้ว ใน ข้อ ๓๒
นั้น เท่านั้น ถ้า มีกิจส่วนตัว โดยแท้ แล้ว ทหารจะ พดจา กับผู้บังคับบัญชา

๑๓๕

พระราชบัญญัติ

ว่าด้วยการ กระทำผิด อาญา เนื่องแต่ วัตถุประสงค์

มีพระบรมราชโองการ ใน พระบาทสมเด็จพระรามาธิบดีศรีสินทรมหาวชิราวุธ พระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ดำรัสเหนือเกล้าฯ ให้ประกาศ จงทราบทั่วกัน ว่า

โดยที่ การ ระเบิด ซึ่ง มี ผู้ กระทำ ให้ เกิด ขึ้น ด้วย ความ เจตนา ทำผิด อาญานั้น น่าจะ เป็นอันตราย ต่อความ สันติราบคาบ ของ ประชาชนยิ่ง กว่าธรรมดา จำต้อง แยกออก ค้างขาด จาก การ ระเบิด ประเภท อื่น ๆ ซึ่ง ได้ มี บัญญัติ และ กำหนด โทษไว้แล้ว ใน กฎหมายอาญา ที่ ไซอู ๓๒๓๓

จึง ทรง พระกรุณา โปรดเกล้าฯ ให้ตรา พระราชบัญญัติไว้ โดย บท มาตราต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า พระราชบัญญัติว่าด้วยการ กระทำผิด อาญา เนื่องแต่ วัตถุประสงค์

มาตรา ๒ ให้ ไซ พระราชบัญญัตินี้ เป็น กฎหมาย ตั้งแต่ วันที่ ได้ ประ กาศใน ราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ใน พระราชบัญญัตินี้ “วัตถุประสงค์” หมายความว่า วัตถุประสงค์ ใดๆ ซึ่งอาจ ให้เกิดผล ด้วยการ ระเบิด กับทั้ง สิ่งของ ใดๆ สำหรับ ทำ วัตถุประสงค์ และ รวม ทั้ง เครื่อง อุปกรณ์ เครื่องมือ เครื่องกล อัน

ภาวะ ฤๅ ของ เหล่านี้ แต่ ส่วนใด ส่วนหนึ่ง ซึ่ง อาจ ใช้ ฤๅ ประกอบ ขึ้น ใช้ สำหรับ วัตถุประสงค์ เพื่อ ก่อ ให้ เกิด ฤๅ ให้ สิ้น อด แก่ การ ระเบิด

มาตรา ๔ บุคคลใด ทำ ให้ เกิด การ ระเบิด ขึ้น โดย ใช้ วัตถุประสงค์ ด้วย เจตนา และ ความ มุ่งหมาย เพื่อ จะ ทำ อันตราย แก่ ชีวิต ก่อ ฤๅ ก่อ ให้ เกิด อดหามัน เพื่อ ทำ ให้ ตน ตกใจ เพื่อ ทำร้าย ร่างกาย ฤๅ เพื่อ ทำ ให้ เกิด ข้ำ รุด บบ ฆาตย แก่ ทศพย กัด แม้ การ เสียหาย จะ ได้ มชน แก่ บุคคล ฤๅ ทศพย จรง ฤๅ ไมม่ กตาม ท่านว่า บุคคล นั้น มีความผิด ต้อง รวางโทษ จำคุก ตั้งแต่ เจ็ดปี ถึง ยี่สิบปี ฤๅ ปรับ ตั้งแต่ หกรอยบาท ถึง ห้าพันบาท ฤๅ ทั้งจำ และ ปรับ ทั้ง สอง สถาน

ถ้า การ ระเบิด เป็น เหตุ ให้ ถึง ตาย ไชร ท่านว่า ต้อง รวางโทษ ประหารชีวิต

มาตรา ๕ บุคคลใด กระทำ การ อย่าง ใด ด้วย เจตนา จะ ให้ เกิด การ ระเบิด ฤๅ สัมคบกกัน จะ ทำ ให้ เกิด การ ระเบิด โดย ลักษณะ ที่ ก่อ ฤๅ ใว้ ใน มาตรา ข้างบนนี้ ถึงแม้ ว่า จะ ไมได้ มี การ ระเบิด เกิด ขึ้น กัด ท่านว่า บุคคล นั้น มีความผิด ต้อง รวางโทษ จำคุก ตั้งแต่ เจ็ดปี ถึง สิบห้าปี ฤๅ ปรับ ไม่เกิน สองพันบาท ฤๅ ทั้งจำ และ ปรับ ทั้ง สอง สถาน

มาตรา ๖ บุคคลใด ทำ วัตถุประสงค์ ฤๅ มี วัตถุประสงค์ ใว้ เป็น ของ ตน ฤๅ จงใจ หน่วงเหนี่ยว เก็บเอา วัตถุประสงค์ ใว้ ใน ความ ครอบงำ ของ ตน จน มี เหตุ อันควร ตั้งสัย ว่า การ ที่ ประพฤติ เช่น นั้น เป็น ไป ด้วย ความ มุ่งหมาย

จะกระทำ ฤๅช่วยเหลือให้ผู้อื่น กระทำความผิดที่ตั้งบัญญัติไว้ใน
 มาตราข้างบนนี้ ท่านว่า บุคคล นั้น มีความผิดต้อง รวางโทษ จำคุก
 ไม่เกินสี่ปี ฤๅปรับไม่เกินสองพันบาท ฤๅทั้งจำ และปรับทั้งสองสถาน
 เว้นแต่จะแสดงให้เป็นที่น่าพอใจได้ว่าคนทำ ฤๅมี ฤๅหวังเห็นจะได้
 เขา วัตถุประสงค์นั้นไว้เพื่อความประสงค์อันชอบด้วยกฎหมาย เช่น สำหรับ
 ค้ำขาย ตามปกติ สำหรับใช้ในเหมืองแร่ ฤๅที่ขุดหิน สำหรับการทดลอง
 ต่าง ๆ ในทางวิทยาศาสตร์ ฯลฯ

มาตรา ๗ ผู้ใดเก็บ วัตถุประสงค์ไว้เพื่อตนเอง ฤๅแทนผู้อื่นโดยความ
 เต็มใจ จนเกิดการระเบิดขึ้น เป็นการเสียหาย แก่บุคคล ฤๅทรัพย์สิน ท่าน
 ว่า ผู้นั้น มีความผิดต้อง รวางโทษ ตั้งที่ บัญญัติ ไว้ ใน มาตรา ๒๐๑ แห่ง
 กฎหมาย ดักษณอาญา

ประกาศ มาณวันที่ ๒๘ กันยายน พระพุทธศักราช ๒๔๖๕ เป็น
 ที่ ๑๓ ในรัชกาล บัณฑิต

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๘ วันที่ ๑ ตุลาคม หน้า ๑๕๐)

ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ

ใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔

ในท้องที่ มณฑลราชบุรี

โดยมาตรา ๒ แห่งพระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔ ซึ่งว่า
“ เสนาบดี กระทรวงศึกษาธิการ มีอำนาจที่จะทำบัญชีเพิ่มเติมเพื่อขยาย
การใช้ในอำเภอและตำบลอื่น ๆ ได้อีกทั่วไป เมื่อเห็นว่าเป็นภาคสมควร
ที่จะทำดังนี้ ” นั้น บัดนี้สมควรที่จะใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษา
พ.ศ. ๒๔๖๔ ในท้องที่ มณฑลราชบุรีเพิ่มขึ้นอีก ๑๒๑ ตำบล จึงทำ
บัญชีเพิ่มเติมขยายการใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔
ตามท้ายประกาศนี้ และกำหนดให้ใช้ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๖๕
เป็นต้นไป

ประกาศแต่วันที่ ๒๘ กันยายน พระพุทธศักราช ๒๔๖๕

เจ้าพระยาศรีสุริยวงศ์

จางวางเอก เสนาบดี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๘ วันที่ ๑ ตุลาคม หน้า ๑๕๕)

บัญชีเพิ่มเติมของท.ท.ไช พระราชบัญญัติ ประถมศึกษา

พระพุทธศักราช ๒๔๖๔

มณฑล	จังหวัด	อำเภอ	ตำบล
ราชบุรี	ราชบุรี	เมืองราชบุรี	บ้านไร่ โคกหม้อ คตองแค คตองกระดิน พงด้ววย ฮเวือ คตองถาด หตุมน บางหวาย คตองตาจำ บ้านซ้อง หินกอง เกาะพดด้บพตา คตองไค ตำเนินตะดวาก ด้หมัน แพงพวย บ้านไร่

มณฑล	จังหวัด	อำเภอ	ตำบล
ราชบุรี	ราชบุรี	ดำเนินสะดวก ท่ามะกา บ้านโป่ง	ชาวเหนือ ดอนคลัง ดอนข่อย บัวงาม คลองชนพิทักษ์ ทาด ดอนมดตะนอย ท่ามะกา ยางม่วง พระแท่น เขาลำดิ่งหาบ วังศาลา นครชุม โพพยอม เบิกไพร ปากแสด ท่าผา บ้านยาง หนองกบ หนองข่อย

มณฑล	จังหวัด	อำเภอ	ตำบล
ราชบุรี	ราชบุรี	โพธาราม	ชำแระ คตองตาครด บางโคนด ลำมะทะ คตองมะจาม คตองควาย เขาดิน ท่ามะเดื่อ
		หัวโพ	บ้านใหม่ วัดแก้ว ดอนพรม ดอนคา ดอนดาด ตถนนใหญ่ เตาอิฐ
		ปากท่อ	หนองกะทุม วังมะนาว
		กิ่งวัดเพลง	เวียงทุม คตองชนอน จอมประทัด

มณฑล	จังหวัด	อำเภอ	ตำบล
ราชบุรี	เพชรบุรี	คดองกะแซง	หน้าพระदान ต้นมะม่วง หนองไต้น ช่องตะแคง บ้านกม นาง โพพระ โพไร่หวาน บางจาก ธงไชย ท่าช้าง บ้านหัด ดงอพิศ ท่าแรงตก ท่าแรงออก บางแก้ว บางขุนไชย ปากทะเล เขายอย ดอนทรวาย ทิมคาง

มณฑล	จังหวัด	อำเภอ	ตำบล
ราชบุรี	เพชรบุรี	เขาย้อย	หนองปลาไหล สระพัง ห้วยโรง ยางหย่อง วังไคร้ ท่าไม้รวก แม่กลอง แหลมใหญ่ บางนางจัน ตมทวน คลองเขิน ควนโค้ง อัมพวา บางช้าง สวนหุดวง บางนางดี วัดประดู่ ยี่สาร เหมืองใหม่ บางคนที คอนมะโนรา กะตังจา
	ดมทงคราม	บ้านปรก	
		อัมพวา	
		บางคนที	

มณฑล	จังหวัด	อำเภอ	ตำบล
ราชบุรี	ดมูทงครวม	บางคณท	บางกตวย ยายแพง บางพรหม

ประกาศเพิ่มเติมข้อบังคับลักษณะปกครองลูกเสือ

พระพหุศักราช ๒๔๖๑

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ผู้ทรงดำรงตำแหน่ง ด้ภานายกกรรมการ
 การจัดการ ลูกเสือ ทว่า พระราชอาณาจักร ทรง พระราชปรารภว่า
 ตาม ที่ ได้ ทรง พระกรุณาโปรดเกล้า ฯ ให้จัดการ ลูกเสือ ขึ้น ก็ ด้วย
 พระราชประสงค์ ที่ จะอบรมกุลบุตร ให้ ได้ ลักษณะ ดังที่ ได้ ทรง บัญญัติไว้
 ใน ข้อบังคับลักษณะปกครอง ลูกเสือ ซึ่ง ถัดมาโดย ย่อว่า ลูกเสือ ต้อง
 มี ลักษณะ เป็น ผู้จงรักภักดี คือ พระมหากษัตริย์ และ รักษาชาติ ศาสนา
 จริย ๗ ประพฤติตน ตาม พระราชกำหนด กฎหมาย อยู่ใน ถ้อยคำ ของ
 ผู้ปกครอง เห็นอกเห็นใจ เป็น ผู้เตรียมพร้อม ทั้ง กาย ใจ ทรวด
 และ ความ วิชา คือ ผักหนาดกำลังกายให้แข็งแรง ว่องไว ไซ้ ได้อย่างนุก ผักหนาด
 ใจให้ ได้ ที่ ทำตาม คำสั่ง โดย ซบพสน ด้วย ความ กตัญญู องอาจ ระวัง
 เก็บหอมรอมริบ เพื่อได้ระ ช่วยชาติได้ เติม ที่ เมื่อ ถึง คราว ใน เวลา
 ปกติ ก็ จะ ได้ เป็น ประโยชน์ แก่ตน ไม่ ต้อง ตก อยู่ใน ที่ เบียดเบียน
 ผู้อื่น ทั้ง จะ ได้ วิชา ด้วย คนอื่น ที่ ตกทุกข์ ได้ยาก ด้วย นั้น ก็ ปราบกฎ
 ผลดีพระราชประสงค์ เป็น ล้วนมาก อยู่ แล้ว มีบางข้อที่ควร จะ ตั้งเสริม
 12/10/2566
 ให้ยิ่งขึ้น เช่น การอบรมให้ ระวัง เก็บ หอมรอมริบ เพื่อได้ระ ช่วยชาติ

๑๔๘

ขอสงวนเพิ่มเติมนี้ ให้ใช้ แต่เฉพาะ ท้องที่ที่ สภานายก กรรมการ
จัดการ ตกเดือนมกราคม เห็นสมควร จะใช้ได้เป็นลำดับไป เมื่อได้กำหนด
ให้ใช้ในท้องที่ใดเมื่อไรแล้ว บอกมายัง สภากฎหมาย กลาง ทาง
อุปนายกให้ทราบเป็นคราว ๆ ด้วย

ประกาศแต่วันที่ ๒๙ กันยายน พระพุทธศักราช ๒๔๖๕

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๘ วันที่ ๘ ตุลาคม หน้า ๑๖๓)

ประกาศออกใบอนุญาตร่อนหาแร่

ตาม ความใน พระราชบัญญัติ การ ทำเหมืองแร่ พ.ศ. ๒๔๖๑

หมวดที่ ๓ ตอนที่ ๓ อำเภอดำรงวิทยะ อำเภอต้นหมิงมัย

จังหวัดนครราชสีมา มณฑลรัตนคัณฑ์

เดี๋ยวนี้ กระทรวงเกษตรกรรมรับพระบรมราชโองการ เห็นเกล้า ๆ
 ดังนี้ ความทราบได้ ผิดของชุด พระบาท ว่า มีผู้ร่อนหาแร่ใน ตอนที่
 อำเภอดำรงวิทยะ กับอำเภอต้นหมิงมัย จังหวัดนครราชสีมา มณฑลรัตนคัณฑ์ มากขึ้น
 สมควรที่จะให้ผู้ร่อนหาแร่รับใบอนุญาตร่อนแร่คือราช โดหักิจประจำท้องที่
 ตามพระราชบัญญัติการทำเหมืองแร่ พระพุทธศักราช ๒๔๖๑ หมวดที่ ๓
 ต่อไป

จึง ทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ๆ ให้ประกาศใช้ พระราชบัญญัติการทำ
 เหมืองแร่ พระพุทธศักราช ๒๔๖๑ หมวดที่ ๓ ในตอนที่ อำเภอดำรงวิทยะ
 อำเภอต้นหมิงมัย จังหวัดนครราชสีมา มณฑลรัตนคัณฑ์ มังคัมการ ต่อไป
 ถ้าผู้หนึ่ง ผู้ใด จะ ร่อนหาแร่ใน ๒ อำเภอ นั้น แล้ว ต้อง รับใบอนุญาตร่อน
 แร่คือราช โดหักิจ ประจำ ท้องที่ เสีย ก่อน ส่วน ค่าธรรมเนียมใบอนุญาต
 ร่อนหาแร่ นั้น ให้เก็บ ๕ บาท ตาม กฎเดี๋ยวนั้น วันที่ ๓ เดือน

๑๕๑

พระราชบัญญัติว่าด้วยการเดินอากาศ

พระพุทธศักราช ๒๔๖๕

มีพระบรมราชโองการ ใน พระบาท สมเด็จพระรามาธิบดีศรีสินทรมหาวชิราวุธ พระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ดำรัสเห็นชอบเกล้า ฯ ให้ประกาศ
จริง ทราบทั่วกัน ว่า

โดยที่ ได้ทรงพระราชดำริ เห็นว่า การ เดิน อากาศได้ก้าวหน้าไปสู่
ความเจริญ แลเห็น การ สัมคอง ที่ จะ ให้ มี การวาง ขอบบังคับ ใน เรื่อง
การ ค่าขาย และ การ คมนาคม ทางอากาศ เช่น

อนึ่ง โดยที่ ใน บัดนี้ จก ต้อง ประกาศใช้ ขอบบังคับ เช่น นี้ เพราะเหตุ
ที่ ได้ทรงพระกรุณา โปรดเกล้า ฯ พระราชทานพระราชดำริต่ยามัน ตั้งวันที่ ๒
กุมภาพันธ์ พระพุทธศักราช ๒๔๖๒ สำหรับสัญญาอนุญาตว่าด้วย
ขอบบังคับ สำหรับ การ เดินอากาศ ซึ่งได้ ลงนาม ณ ที่กรุงปารีส ตั้งวันที่ ๑๓
ตุลาคม พระพุทธศักราช ๒๔๖๒ นั้น แล และ สยาม เปน ประเทศ
หนึ่งในบรรดาที่ได้ ลงนามไว้

จึง ทรงพระกรุณา โปรดเกล้า ฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

๑๕๒

พแนก ๑

ข้อความเบงคน

มาตรา ๑

พระราชบัญญัตินี้ ให้เรียก ว่า “พระราชบัญญัติ การ เติ น อากาศ
พระพุทศักราช ๒๔๖๕”

มาตรา ๒

ให้ ใช้ พระราชบัญญัตินี้ เป็น กฎหมาย ตั้งแต่ วันที่ ได้ ประกาศ ในราช
กิจจานุเบกษา เป็น ต้น ไป

มาตรา ๓

ในพระราชบัญญัตินี้

“ต้นามบิน” หมาย ความ ว่า ที่คน หรือน้ำ ซึ่ง มี เขตต์ ที่ กำหนดไว้
อย่าง แน่นอน เป็น ที่ ซึ่ง มุ่งหมายไว้ ว่า จะ ใช้ และ สามารถ จะ ใช้ สำหรับ
การลงดิน หรือ การ ขึ้น บิน ของ อากาศยาน และ รวม ทั้ง ตก, เรือ น, โรง,
เรือ, ท่า สำหรับ เรือ เข้า เทียบ และ ดิ่ง อื่น ๆ ที่ ก่อตั้ง ขึ้น ในที่นั้น หรือ
เป็น ของ ที่ นั้น ทั้งสิ้น ด้วย

“อากาศนาวา” หมาย ความ ว่า อากาศยาน ซึ่งเบา กว่า อากาศ

“ต้นามบิน ที่ ได อนุมัติ แลว” หมาย ความ ว่า ต้นามบิน ซึ่ง เจานาที่
ได อนุมัติ และ ให้ ใบ สำคัญไว้ แลว

“ เครื่องบิน ” หมายความว่า เครื่องบินบก เครื่องบินทะเล หรือ ยาน อย่างอื่น ซึ่งหนักกว่า อากาศ

“ อากาศยาน ต่างประเทศ ” หมายความว่า อากาศยาน ต่างประเทศ ซึ่ง มิได้ ขึ้น ทะเบียน ตาม วิธีที่ พระราชบัญญัติ อนุมัติ และ โดยปกติ มิได้ เก็บ รักษา อยู่ใน ประเทศ ดัยาม

“ ดันามิน ของ รัฐบาล ” หมายความว่า ดันามิน ซึ่ง รัฐบาล หรือ ผู้อื่น ที่ ทำการ ใน นาม ของ รัฐบาล เป็นผู้ รุงรักษา

“ อากาศยาน บรรทุกคน โดยดัาน ” และ “ อากาศยาน บรรทุกของ ” หมายความว่า อากาศยาน ซึ่ง รับ ดั้ง หรือ มุง หมาย ไว้ สำหรับ รับ ดั้ง คน โดย ดัาน หรือ ของ เพื่อ ค่าจ้าง หรือ ค่า โดยดัาน หรือ ค่า บรรทุก

“ บุคคล ประจำนำที่ ” ซึ่ง เกี่ยว กับ อากาศยาน หมายความว่า ผู้บังคับการ, ผู้ขับ, คนหน, ช่างกล และ คนอื่น ๆ ในบรรดา ผู้ที่ ประจำ การ ใน นั้น ทั้งหมด

“ ที่เห็นได้ ” ตาม ที่ ไซ กับ โคมไฟ หมายความว่า ที่เห็นได้ ใน คน ที่มืด และ ท้องฟ้า ปลอดโปร่ง

“ ระหว่างทาง ” เมื่อ ไซ กับ อากาศยาน หมายความว่า อากาศยาน นั้น มิได้ ตรีง อย กับ พื้นดิน หรือ สิ่งใด บนบก หรือ ในน้ำ

“ เสด็จมาตม อานาจ ” หรือ “ กระทบวงทม อานาจ ” หมายความว่า เสด็จมาตม หรือกระทบวง ซึ่งได้รับ พระบรมราชโองการมอบหมายให้มาที่ อำนวยกิจการ อันเกี่ยวข้องกับ การ เติบ ฮากาศ

พแนก ๒

ข้อกำหนดทั่วไปในการบิน

มาตรา ๔

ห้ามมิให้ผู้ใดใช้ หรือ ช่วยเหลือใน การใช้ ฮากาศยาน เว้นไว้แต่เมื่อ เปรินไปโดยชอบด้วย บทบัญญัติใน พแนกนี้ เท่าที่พึงใช้ แก่บุคคล เช่น นั้น เป็น คน ๆ และ การ ปฏิบัติตาม นั้น โดยถูกต้อง ถึง เพียง นั้น ให้ ถือว่า เป็น ข้อกำหนด ข้อหนึ่ง ใน ใบอนุญาต ทุก ๆ ฉบับที่ ได้ ออกให้ตาม ความใน พระราชบัญญัติ นี้

มาตรา ๕

ห้ามมิให้ผู้ใด นำ ฮากาศยาน ขึ้น บิน หรือ ช่วยเหลือใน การนี้ เมื่อ ฮากาศยาน นั้น

- ก) มิได้ ขึ้น ทะเบียน ตาม วจรตบญัตติไว้ ใน พแนก ๓ และ
- ข) ไม่มี เครื่องหมายสัญชาติ และ ทะเบียน ที่ กำหนดไว้ ใน ใบสำคัญ สแดง การ ขึ้น ทะเบียน ซึ่งได้ ออกให้ตาม ความใน พแนกนี้ คติ อยู่ ตาม วจรตบญัตติไว้ ใน พแนก ๖

๑๕๕

มาตรา ๖

ผู้ขับอากาศยานทุกเครื่อง และบุคคลประจำหน้าที่ทั้งหมดในอากาศยาน
บรรทุกคนโดยสาร และ อากาศยานบรรทุกของทุกเครื่อง ต้องเป็นผู้ที่ได้รับใบอนุญาต
ตามวิธีที่บัญญัติไว้ในพแนก ๔

มาตรา ๗

ห้ามมิให้ผู้ควบคุมอากาศยานอนุญาตให้นำอากาศยานนั้นขึ้นบิน
เมื่อไม่มีใบสำคัญแสดงการขึ้นทะเบียนของอากาศยานนั้น และใบ
อนุญาตประจำตัวของบุคคลประจำหน้าที่ทุก ๆ คน ซึ่งตามความในพระ
ราชบัญญัตินี้ได้กำหนดให้มีใบอนุญาตนั้นติดไปในอากาศยานนั้นด้วย

มาตรา ๘

ห้ามมิให้ผู้ใดนำวัตถุระเบิด อาวุธ หรือ กระสุนปืนไปมาในอากาศยาน
และ ห้ามมิให้ผู้ควบคุมอากาศยานอนุญาตให้นำสิ่งเหล่านี้ไปมา
ในนั้น

ห้ามมิให้ผู้ใดนำไปรษณีย์หรือเครื่องวิทยุโทรเลขหรือโทรศัพท์ไปมา
ในอากาศยาน โดยมีได้รับความยินยอมเป็นลายลักษณ์อักษรของ
กระทรวงที่มีอำนาจและกระทรวงคมนาคม (พระราชบัญญัติวิทยุโทรเลข)
(กรมไปรษณีย์และโทรเลข) และ ห้ามมิให้ผู้ควบคุมอากาศยานอนุญาต
ให้นำสิ่งเหล่านี้ไปมาในนั้น

มาตรา ๙

ห้ามมิให้ผู้ขับ หรือ ผู้ควบคุม อากาศยาน ใช้ ที่อื่น นอกจาก สนามบิน
ที่ได้ อนุมัติ แล้ว เป็น ที่ลงดิน หรือ ขึ้นบิน โดยปรกติ

มาตรา ๑๐

ห้ามมิให้ผู้ขับ หรือ ผู้ควบคุม อากาศยานขับ หรือ อนุญาตให้ขับ
อากาศยาน นน ข้ามนคร หรือ เมือง เว้นไว้ แต่ในระยะ หนึ่ง ฟุต ที่จะ
ให้ อากาศยานลงดินภายนอกนคร หรือ หนึ่งเมืองนอก ในเมื่อ เครื่อง ต่าง ๆ
ที่ เป็น กำลัง ให้เคลื่อน ที่ไป นั้น ตัดขาด เพราะ เครื่องกุด หรือ เครื่องยนต์ ได้
หักลงโดยลง หรือโดยเหตุอื่น

มาตรา ๑๑

ห้ามมิให้ผู้ใดใน อากาศยาน

- ๑) ทำการบินผาดแผลงหรือแสดงการบินเหนือพื้นที่ของนครหรือเมือง
หรือบริเวณที่ตั้งของหมู่บ้าน หรือ
- ๒) ทำการบินผาดแผลงหรือแสดงการบินเหนือบริเวณที่กำลังมีการ
แข่งเรือ การชุมนุมประกวดมโหรี หรือ การชุมนุมเพื่อกีฬาหรือกีฬา
ต่าง ๆ หรือ การประชุมอย่างอื่น ๆ ของประชาชน เว้นไว้แต่ในที่
ซึ่งผู้นั้นได้รับเชิญเป็นลายลักษณ์อักษรสำหรับการบิน เช่นนั้น จากผู้
จัดการให้มีการประชุมนั้น ๆ หรือ

๓) ทำการบินอย่างใด ซึ่งโดยเหตุที่อยู่ในระยะ อันต่ำเตี้ย หรือเฉียด ใกล้กับ บุกด หรือเคหะสถาน อาจ เป็น อันตราย แก่ ความ ปราศรัย ของ ประชาชน

มาตรา ๑๒

ห้าม มีให้ ผู้ใด ทั้ง หรือ จดการ หรือ อนุญาต ให้ ทั้ง สิ่งใด ลง จาก อากาศ ยาน ใน อากาศ เว้นไว้แต่

ก) อับเฉา ซึ่ง ไม่ เป็น สิ่ง ที่ ต้อง ห้าม มี ให้ ทั้ง ตาม บทบัญญัติ ใน มาตรา ๗๕

ข) ไปรษณีย์ เช่น ที่ เสนาบดี ผู้ มี อำนาจ และ อธิบดี กรม ไปรษณีย์ และ โทรเลข ราชอาณาจักร อนุญาต ให้ ทั้ง ได้ และ

ค) สิ่ง อื่น ๆ ซึ่ง อาจ มี อนุญาต ให้ วิชา ให้ ทั้ง ได้ โดย คำสั่ง ทัวไป หรือ คำสั่ง เฉพาะ ของ เสนาบดี ผู้ มี อำนาจ หรือ ของ เจ้าพนักงาน ผู้ ใด รับ อำนาจ จาก เสนาบดี ผู้ มี อำนาจ โดย คำสั่ง ใน เรื่อง นั้น เป็น สาย ตั๊กขันธ์ อักษร ล้วน กระดาษ ที่ แยก เป็น แผ่น ๆ มี แต่ เฉพาะ ข้อ ความ เป็น ตัว อักษร พิมพ์ อย่าง เดียว เท่านั้น ถ้า ใด รับ อนุญาต เป็น สาย ตั๊กขันธ์ อักษร จาก ผู้ วิจารณ์ จ้าง หวด ก้อน แล้ว จะ ทั้ง ลง ใน ที่ใด ก็ ได้

๑๕๘

มาตรา ๑๓

ให้ผู้ขับ และ ตุนหน ทุกคน ถัด ขอบงคืบในอากาศ ตั้งมี อยู่ใน พแนก ๘
และ ให้ผู้ควบคุมอากาศยาน ทุกคน จัดการ ให้ผู้ ที่ อยู่ใน อากาศยานของตน
ถัด ขอบงคืบ เหล่านั้น จึง ทุก ประการ

มาตรา ๑๔

ห้าม มิให้ผู้ขับ อากาศยานบรรทุกคนโดยลำนำอากาศยาน นั้น ขึ้นบน
พร้อมด้วย คนโดยลำนำ เมื่อ อากาศยาน นั้น ยัง มิได้ เป็นไปโดยชอบ ด้วย
บทบัญญัติใน พแนก ๕ คือ

- ๑) ยังมีได้ มิผู้ ให้ ใบ ลำคณู ดีแดงความ ดีสมควร ที่จะ เต้น อากาศได้
- ๒) ยังมีได้ มิผู้ กระทำ การ ตรวจตรา และ การ ถอด เครื่อง ทังปวง
ออกตรวจ แก่ โดย ถวนถึ เป็น คราว ๆ และ
- ๓) ยังมีได้ มิผู้ กระทำ การ ตรวจดู สอบ ความ เรียบ ร้อย ใน วันที่จะ
ขึ้นบน และ มิมี ใบ ลำคณู ต่าง ๆ ที่ ก่อตัวไว้ ใน พแนก นั้น และ ที่ เกี่ยว
กับ อากาศยาน เช่น นั้น ติดไป ด้วย ทั้งหมด

มาตรา ๑๕

ห้าม มิให้ผู้ขับ หรือผู้ควบคุม อากาศยานบรรทุก คนโดยลำนำ ใช้ ดันาม
12/10/2566
บน ที่ใด อนุมัติ แล้ว แห่ง ใด ซึ่ง เจาพนักงาน ผู้ ได้รับ อำนาจ จากเสนาบดี

๑๕๙

ผู้มีอำนาจโดยคำสั่งใน เรื่อง นั้น เป็น ตายตักษณ อักษร มิได้ กำหนดไว้
สำหรับให้ อากาศยาน บรรทุกคนโดยผ่านไซ้ นั้น เป็น ที่ตั้งดิน หรือ ชนบท
โดยปรกติ

มาตรา ๑๖

ห้ามมิให้ผู้ควบคุม อากาศยานบรรทุกคน โดยผ่าน หรือ ของ อนุญาต
ให้นำ อากาศยาน นั้น ชนบท เมื่อไม่มี สัมมุขุม คิดไว้ใน อากาศยาน นั้น
โดยชอบด้วยบทบัญญัติใน พแนก ๗

มาตรา ๑๗

บุคคลทุกคนที่ มาถึง หรือไปจากประเทศสยามโดยอากาศยาน นั้น ให้
ปฏิบัติตาม บทบัญญัติใน พแนก ๘ เท่าที่จะ พัง ต้องใช้ แก่ตน

มาตรา ๑๘

เจ้าพนักงาน ฝ่าย พดเวอน และ ทหาร ที่ มียศเห็นชอบ พดตำรวจ หรือ
นายสิบตรี และ ซึ่ง ใ้รับอำนาจ โดย คำสั่งทวงไปหรือคำสั่งเฉพาะ ใน เรื่องนั้น
เป็น ตายตักษณ อักษร นั้น เพื่อ การ ตรวจตรา จะ เรียกร้องให้ บุคคล
ประจำหน้าที่ใน อากาศยาน นำใบ อนุญาต ของ ตน ออก ส่แดงก็ได้ หรือจะ
ให้เจ้า ของหรือ ผู้ควบคุม อากาศยานนำใบ สำคัญ หรือสัมมุขุม ที่ เกี่ยวกับ
อากาศยานนั้นซึ่งเจ้านาทได้ ออกให้ ไว้ หรือมีรักษาไว้ ตามความในพระราช

1๒1๒/25๖๖

บัญญัติให้ ออกัสแดง ก็ได้ และบุคคล เช่น นั้น ทุกคน คง ปฏิบัติ ตาม คำ
เรียกของ เช่น นั้น

มาตรา ๑๙

ในอาคารสถาน สำหรับคน โดยสถาน นั้น เจ้าของ ต้อง จัดการ ให้ มี
แจ้งความคิดไว้ ให้เห็นได้ชัด เพื่อบรรเทา ความ มี ให้ผู้ โดยสถาน ทำสิ่ง
ใดบ้าง

พแนก ๓

การ ชน ทะเบียน

มาตรา ๒๐

ใบสำคัญ สแดง การ ชน ทะเบียน สำหรับ อาคารสถาน นั้น เด่นาบตี ผู้
อำนาจ หรือ เจ้าพนักงาน ผู้ใด รับ อำนาจจาก เด่นาบตี ผู้มีอำนาจ โดย คำสั่ง
ใน เรื่อง นั้น เป็น ตามลักษณะ อักษร จะ ออกให้ ตาม คำขอของ ของเจ้า
ของ หรือ ผู้อนท ได้ ยิน ใน นาม ของ เจ้าของ แห่ง อาคารสถาน นั้น ก็ได้

แต่ ห้าม มิให้ ออกใบ สำคัญ เช่น นี้ ให้ สำหรับ อาคารสถาน ซึ่ง เป็น ของ

- ก) บุคคล ซึ่ง มิใช่ คน ใน บังคับ สยาม หรือ
- ข) ห้างหุ้นส่วน ซึ่ง มิมี สถาน กงงาน แห่ง ใหญ่ อยู่ ใน พระราชอาณาจักร

ค) บริษัทจำกัดสิ้นใช้ซึ่งไม่มีสำนักงานแห่งใหญ่อยู่ในพระราชอาณา
จักร และ นายก หรือ ประธาน แห่ง คณะกรรมการ อำนวยการ ถ้า มี กับ
ทั้ง อย่าง น้อย ที่ สัก ต้อง ใน ตาม ขตง จำนวน กรรมการ อำนวยการ ทั้งหมด
ไม่มีสัญชาติเป็นไทย

เว้นไว้แต่เมื่อมีคำสั่งทั่วไปหรือคำสั่ง เฉพาะ ของ เสด็จมาตุ มณอำนาจ

มาตรา ๒๑

คำขอรับ เช่นนี้ ทุก ฉบับ ให้ ทำ ต้อง กัน เป็น สอง ใบ ตาม แบบ ก. ซึ่ง
วางไว้ในใบแนบที่ ๖ และ ให้ ยื่น พร้อม ด้วย

๑) ค่าธรรมเนียมเป็นเงินยี่สิบบาท ซึ่งให้ เติรับคน ถ้าไม่
รับ ความยินยอม ตาม คำขอรับ

๒) ใบสำคัญแสดงสัญชาติและความสมควรของ เจ้าของตามแบบ ข.
ซึ่งวางไว้ในใบแนบที่ ๖ ซึ่ง ผู้แทน ของ กระทรวง ที่ มี อำนาจ หรือ เจ้า
พนักงาน ซึ่ง ผู้ นั้น ได้ มขอรับ อำนาจ ใน เรื่อง นี้ ให้ เป็น นายตักษณ อักษร ได้
ลงนาม และ ออกให้ ไว้ ภายใน หกสิบ วัน ก่อน วันที่ยื่น คำขอรับ และ

๓) สำหรับ อากาศยานบรรทุกคนโดยลำ นั้น ให้ยื่นใบ สำคัญ
แสดง ว่า อากาศยาน นั้น สมควร ที่จะ เติ น อากาศได้ ซึ่ง ได้ มี ผู้ ออก ให้
ตามความใน มาตรา ๓๓ และ ๓๔

12/10/2566

มาตรา ๒๒

ถ้าได้รับความยินยอมตามคำขอของ แดวไซร์ ก็ให้ผู้นั้น คำขอของ
ใ้ รมมอบใบสำคัญแสดงการขึ้นทะเบียน ต้อง กัน เป็นสองใบ ตามแบบ ก.
ซึ่ง วางไว้ในใบแนบที่ ๒

มาตรา ๒๓

เมื่อมีการ เปลี่ยนกรรมสิทธิ์ แห่ง อากาศยาน ซึ่ง ไ้ ขึ้น ทะเบียน ตาม
ความใน มาตรา เหล่านี้ ขณะใด ทำ ให้ถือ ว่าใบสำคัญแสดง การ
ทะเบียน ของ อากาศยาน เช่น นั้น เป็น อันใด เด็ก ถอน แลว

พแนก ๔

การ ออกใบอนุญาตให้แก่บุคคล ประจำนำที่

มาตรา ๒๔

ใบอนุญาตที่ กล่าวถึงใน มาตรา ๒ นั้น เ็นบาทผู้ มีอำนาจ หรือ
เจ้าพนักงาน ซึ่ง ไ้ รมอำนาจ จากเ็นบาทผู้ มีอำนาจ โดยคำสั่งใน เรื่องนั้น
เป็น ตายถักษณ อักษร อาจ ออกให้ ไ้

แต่ห้าม มีให้ ออกใบ อนุญาต เช่น นี้ ให้แก่ผู้ใด ซึ่ง มีใช้ คนใน บงค
สยาม เว้นไว้ แต่เมื่อ มีคำสั่ง ทวไป หรือ คำสั่ง เฉพาะ ของ เ็นบาทผู้ มี
อำนาจ

มาตรา ๒๕

คำขอร้องให้ออกใบอนุญาต เช่นนี้ ให้ทำต้องกันเป็นสองใบตามแบบ ข. ซึ่งวางไว้ในใบแนบที่ ๖ นั้น อย่างใดที่สุดที่จะเป็นไปได้ และให้ยื่นพร้อมด้วย

๑) ค่าธรรมเนียมเป็นเงินห้าบาท ซึ่งให้ได้รับคืน ถ้าไม่ได้รับความยินยอมตามคำขอร้อง

๒) ใบสำคัญ แสดงสัญชาติ และความสมควร ของบุคคล ซึ่งขอร้องให้ออกใบอนุญาตให้แก่ตน ซึ่งต้องมีผลออกให้ตามวิธีที่บัญญัติไว้ในข้อ ๒ แห่ง มาตรา ๒๑ และ

๓) รูปถ่ายของบุคคล ซึ่งขอร้องให้ออกใบอนุญาตให้แก่ตน ซึ่งมีได้สนิทบนกระดาษแข็ง สองรูป

มาตรา ๒๖

บุคคล ซึ่งขอร้องให้ออกใบอนุญาต สำหรับผู้ขับให้แก่ตน เพื่อจะขับอากาศยานอื่น นอกจาก อากาศยานบรรทุกคน โดยลำาน หรือ ของ นั้น จะต้อง กำหนด

๑) ให้ยื่นใบสำคัญของแพทย์ตามแบบ ง. ซึ่งวางไว้ในใบแนบที่ ๖ อันเจาานาทแพทย์ซึ่ง กระทรวง ที่มีอำนาจได้แต่งตั้งไว้ ได้ออกให้แสดงว่าผู้ขอร้อง มีลักษณะบริบูรณ์ตามข้อกำหนดที่ปวงใน เรื่องความ
12/10/2566
 บริบูรณ์แห่งสติ และ กาลังกาย ซึ่งระบุไว้ในใบแนบที่ ๑ นั้น เพียงไร

๒) เมื่อผู้นั้นมีความยินยอมว่าเป็นผู้ขับอากาศยานของทหาร
ก็ให้ยื่นใบสำคัญแสดงความสามารถในการบิน สำหรับผู้ขับเครื่องบิน
ส่วนบุคคล ตามแบบ จ. ซึ่งวางไว้ในใบแนบที่ ๖ ซึ่งได้รับไว้ภายหลัง
การสอบไล่จนได้ ทำตามวิธีที่บัญญัติไว้ในใบแนบที่ ๒ สำหรับผู้ขอของ
เช่นนี้

นอกจากนี้ จะกำหนดให้บุคคลเช่นนี้ นำหลักฐานมาพิสูจน์ว่า มี
ความชำนาญในการขับอากาศยานพอสมควร มาแต่ก่อนแล้วก็ได้ หรือ
เมื่อนำหลักฐานเช่นนี้ มาพิสูจน์ไม่ได้ จะให้ทำการทดสอบในทางวิธี
การก็ได้

มาตรา ๒๗

บุคคลซึ่งขอรับให้ออกใบอนุญาตสำหรับผู้ขับให้แก่คนเพื่อจะขับ
อากาศยาน บรรทุกคนโดยสาร หรือของนั้น จะต้องกำหนด

๑) ให้ยื่นใบสำคัญของแพทย์ตามแบบ ง. ซึ่งวางไว้ในใบแนบ
ที่ ๖ อันเจ้าหน้าที่แพทย์ซึ่งกระทรวงมีอำนาจได้แต่งตั้งไว้ ได้ออกให้
ว่าผู้ขอรับมีลักษณะบริบูรณ์ตามข้อกำหนดทั้งปวงในเรื่องคุณสมบัติ
แห่งสติและกำลังกาย ซึ่งระบุไว้ในใบแนบที่ ๑ นั้นเพียงไว้

๒) เมื่อผู้นั้นมีความยินยอมว่าเป็นผู้ขับอากาศยานของทหาร
ก็ให้ยื่นใบสำคัญแสดงความสามารถในการบิน สำหรับผู้ขับอากาศยาน
บรรทุกคนโดยสาร ตามแบบ จ. ซึ่งวางไว้ในใบแนบที่ ๖ นั้น

๒) ให้ยื่นใบสำคัญแสดง ความ สามารถในทางเทคนิค ตามแบบ ฉ. ซึ่งวางไว้ในใบแนบที่ ๖ ซึ่งได้รับไว้ภายหลัง การสอบได้ อันได้ ทำตาม วัตถุประสงค์ไว้ในใบแนบที่ ๓ สำหรับ ช่างกล

ผู้ขอรอง เช่นนี้ จะ กำหนดให้ ทำการ ทดสอบ ใน ทางวิชา การ และวิชา การ กิตติ

มาตรา ๓๐

บุคคล ซึ่งขอรองให้ ออกใบอนุญาตให้เป็นบุคคลประจำหน้าที่ในอากาศยานบรรทุก คนโดยลำาน หรือ ของ ใน ตำแหน่ง อื่น นอกจาก ผู้ขับคนหน หรือ ช่างกล นั้น จะ ต้อง กำหนดให้ ยื่นใบ สำคัญ ตาม แบบ ช. ซึ่งวางไว้ในใบแนบที่ ๖ ซึ่ง ผู้ที่ได้รับ อนุมัติในเรื่อง นั้น จาก เจ้าพนักงาน ผู้ได้รับ อำนาจ ตาม ความใน มาตรา ๒๔ ได้ ออกให้ แสดง ว่า ผู้นั้น กอบด้วย ความ รู้ ทักษะ ใน ข้อบังคับ ใน อากาศ ตั้ง มี อยู่ใน พแนก ๘ นั้น เป็น อย่างดี

มาตรา ๓๑

๑) ใบอนุญาตทุกฉบับ ตาม ความใน พแนกนี้ ให้ ออกตามแบบ ช. ซึ่งวางไว้ในใบแนบที่ ๖ และ นอก จาก ตั้งบัญญัติไว้ อย่าง อื่น ใน ค่ะไปนี้ ให้คง ใช้ ได้ชั่วคราว หนึ่ง เป็น เวลา หนึ่ง ปี ตั้งแต่วันที่ ออก นั้น เป็น ต้นไป

๒) ใบอนุญาต ซึ่งได้ ออกตาม ความใน พแนกนี้ เจ้าพนักงาน ผู้ได้รับ อำนาจ ตาม ความใน มาตรา ๒๔ สำหรับ เป็น ผู้ออกให้ นั้น จะ ต่อ

12/10/2566

อายุให้สำหรับ คราวต่อไป เป็น เวลาเช่น เดียว กัน ก็ได้ ตาม แต่ จะเห็น
สมควร และ ก่อน ที่ จะ ต่อ อายุใบอนุญาตให้เจ้าพนักงาน เช่น ว่า นั้น
จะ กำหนดให้บุคคล ซึ่ง ขอร้องให้ต่อ อายุใบอนุญาต นั้น ทำการ ทดลอง
ในทางวิธี การ หรือ วิชาการ ก็ได้

๓) ให้มีอัตราค่าธรรมเนียม เป็น เงิน ห้า บาท สำหรับใบอนุญาต
ทุก ๆ ฉบับที่ ต่อ อายุให้ตาม ความใน ข้อ ๒

๔) เมื่อได้ กำหนดให้ผู้ ขอร้องให้ ออกใบอนุญาต หรือ ต่อ อายุใบ
อนุญาตทำการ ทดลองใน ทางวิธีการอย่างใด ก็ได้ ให้มี อัตราค่าธรรมเนียม
เป็น เงิน อีก ยี่สิบ บาท

๕) ให้ถือ เป็น ข้อ กำหนด ข้อ หนึ่ง ในใบอนุญาตทุก ฉบับ ที่ได้ ออก
ให้ตาม ความใน พแนกนี้ ว่าอาจมี การ เด็กนอนหรืองดเสียได้ ตามความ
พอใจ ของ เสนาบดี ผู้มี อำนาจ หรือ ของ เจ้าพนักงาน ผู้ ใ้รับ อำนาจ
ตาม ความใน มาตรา ๒๔

มาตรา ๓๒

ผู้ ขับ ต้นหน หรือ ช่างกต ซึ่ง ใ้รับใบอนุญาต ตาม ความใน พแนกนี้
นั้น จะ กำหนดให้มีการ ตรวจใน ทางแพทย์ต่อไป เป็น ครั้ง คราว ตาม
แต่ เจ้าพนักงาน ผู้ ใ้รับ อำนาจตาม ความใน มาตรา ๒๔ จะ จัดการ ก็ได้

ใบสำคัญสำหรับ อากาศยานบรรทุกคนโดยสำ
 ด้แต่ง ความ ส้มควร ที่ จะ เติน อากาศได้ ด้แต่ง การ ถอดเครื่อง ทั้งปวง
 ออกตรวจ แก่ โดยอนันต์ และ การตรวจสอบความ เรียบร้อยเป็นคราว ๆ

มาตรา ๓๓

๑) สำหรับ อากาศยานบรรทุก คนโดยสำ นั้น เสนาบตี ผู้มี อำนาจ
 หรือ เจ้าพนักงาน ผู้ได้รับ อำนาจจากเสนาบตี ผู้มี อำนาจ โดยคำสั่ง ในเรื่อง
 นั้น เป็น ตายลักษณะ อักษร อาจ ออกใบสำคัญ ด้แต่ง ความ ส้มควร ที่ จะ
 เติน อากาศได้ ตาม แบบ ณ. ซึ่ง วางไว้ ในใบแนบที่ ๖ นั้น ให้สำหรับ
 อากาศยาน เครื่อง หนึ่ง ซึ่ง เป็น แบบเฉพาะ อย่างใด อย่างหนึ่ง (ในค่อไป
 นี้ จะ เรียกว่า “ อากาศยานแบบ ”) ได้ ตามวิธี และ อนุโตม ตาม ข้อ
 กำหนดทั้งปวง ตั้งระบไว้ ในใบแนบที่ ๔

๒) สำหรับใบสำคัญ เช่นนี้ ให้มี อัตรา ค่าธรรมเนียม ฉบับละ
 ร้อยบาท

มาตรา ๓๔

๑) เมื่อได้ ออกใบสำคัญ ด้แต่ง ความ ส้มควร ที่ จะ เติน อากาศได้ นั้น
 ให้สำหรับ อากาศยาน แบบเครื่อง หนึ่ง แล้ว เสนาบตี ผู้มี อำนาจ หรือ
 เจ้าพนักงาน ผู้ได้รับ อำนาจ จาก เสนาบตี ผู้มี อำนาจ โดย คำสั่ง ใน เรื่องนั้น

เป็นลายลักษณ์อักษร จะ ออกใบสำคัญ แสดง ความ สัมควร ที่ จะ เติมน้ำมัน
 อากาศได้ ตามแบบ ณ. ซึ่ง วางไว้ในใบแนบที่ ๖ นั้น ให้สำหรับ
 อากาศยาน ต่อ ๆ ไปซึ่ง เป็น แบบ เดียว กัน ตามวิธี และอนุ โดม ตาม ข้อ
 กำหนดทั้งปวง ดังระบุไว้ในใบแนบที่ ๔ นั้น ก็ได้

๒) สำหรับใบสำคัญเช่นนี้ ให้มี อัตราค่าธรรมเนียม เฉลี่ย ๖๖๖
 บาท

มาตรา ๓๕

อากาศยานบรรทุกผู้โดยสาร โดยด้านทุกเครื่อง และ เครื่องกวดเครื่องหนึ่ง ๆ
 ของ อากาศยาน เช่นนี้ ทุก เครื่อง ต้อง ให้ บุคคล คน หนึ่ง หรือ หลาย คน
 ซึ่งได้รับ อนุมัติ จาก เสนาบดี ผู้มี อำนาจ หรือ เจ้าพนักงาน ผู้ได้รับ อำนาจ
 จาก เสนาบดี ผู้มี อำนาจ โดยคำสั่ง ใน เรื่อนั้น เป็นลายลักษณ์อักษร สำหรับ
 เป็นผู้ ทำการ ตรวจสอบ และ ถอดเครื่อง ของ อากาศยาน และ เครื่องกวด
 ออกตรวจ แก่ โดย ถวนถิ ตาม ความ ใน มาตรา นี้ นั้น ตรวจสอบ และ ถอด
 เครื่อง ออกตรวจ แก่ โดย ถวนถิ เป็น คราว ๆ

ถ้าหากว่า ในการ ตรวจสอบ และ ถอดเครื่อง ออกตรวจ แก่ โดย ถวนถิ
 เช่นนี้ ได้ ปรากฏว่า อากาศยาน หรือ เครื่องกวด ยัง ควร แก่ การบิน ถัด
 หรือ ยัง เรียบร้อย อยู่ ถัด หรือ เป็น ประการใด ถัด ให้บุคคล ที่ ทำการ
 ตรวจสอบทุก ๆ ราย นั้น ออกใบสำคัญ แสดง ความ เห็น เช่นนี้ ให้ต้อง
 กันเป็น สองใบ ตามแบบ ณ. ซึ่ง วางไว้ในใบแนบที่ ๖

มาตรา ๓๖

ห้ามมิให้นำอากาศยานบรรทุกคนโดยลำานขึ้นบิน

- ๑) เมื่อได้นำอากาศยานนั้นขึ้นบินมาแล้ว รวมเวลาที่บินทั้งหมดถึงต้องร้อยชั่วโมง และในระหว่างเวลานั้นมิได้มีผู้ให้ใบสำคัญไว้ว่าอากาศยานนั้นยังควรแก่การบิน ตามความในมาตรา ก่อนนี้ หรือ
- ๒) เมื่อเครื่องกลเครื่องใดของอากาศยานนั้นได้เดินมาแล้ว รวมเวลาที่เดินอยู่ทั้งหมดถึงร้อยชั่วโมง และในระหว่างเวลานั้นมิได้มีผู้ให้ใบสำคัญไว้ว่าเครื่องกลนั้นยังเรียบร้อยดีอยู่

มาตรา ๓๗

ผู้ที่ได้รับอำนาจจากเด่นาบติผู้มีอำนาจโดยคำสั่งทั่วไป หรือคำสั่งเฉพาะในเรื่องนี้เป็นสายลักษณะอักษร จะตรวจตราอากาศยานบรรทุกคนโดยลำานในเวลาใดก็ได้ และถ้าหากว่าเนื่องจากการตรวจตราเช่นนั้นได้เห็นว่า การที่จะให้อากาศยานเครื่องใดมีใบสำคัญแสดงความสามารถที่จะเดินอากาศได้นั้นไว้ต่อไป ย่อมมิเป็นการอันปราศภัยไซ้ร ใบสำคัญเช่นนั้นของอากาศยานเครื่องนั้น เจ้านาทซึ่งได้ขอออกให้ จะเพิกถอน หรือตัดเสียก็ได้

มาตรา ๓๘

- ๑) ห้ามมิให้อากาศยานบรรทุกคนโดยลำานออกเดินทางพร้อมด้วยคนโดยลำานไปยังที่ใดในวันใด ถ้าในวันนั้นมิได้มีผู้อื่นนอกจากผู้ขับอากาศยานนั้นได้ตรวจสอบความเรียบร้อยก่อนแล้ว

๒) การ ตรวจสอบ ความ เรียบร้อย เช่นนี้ ให้ ทำ พัง ที่ อากาศยาน และ ที่ เครื่องกีด ทั้งหมด โดยบุคคลคน เดียว หรือหลายคน ซึ่งได้ อนุมัติ จากเจ้าพนักงาน ที่อาจได้ รับอำนาจจากเจ้าพนักงาน ผู้มีอำนาจ โดย คำสั่งทั่วไป หรือ คำสั่ง เฉพาะ ใน เรื่อง นั้น เป็น ตายดักษณ อักษร สำหรับ เป็น ผู้ทำ การ ตรวจสอบ ความ เรียบร้อย ของ อากาศยาน และ เครื่องกีด ตาม ความ ใน มาตรา นี้

๓) ถ้า หากว่า ใน การ ตรวจสอบ ความ เรียบร้อย เช่นนี้ ได้ ปรากฏ ว่า อากาศยาน และ เครื่องกีด เครื่องหนึ่ง ๆ ของอากาศยานนั้น ควร แก่ การบิน ทั้งหมด ซึ่ง มุ่งหมายไว้ นั้น ทุก ประการ ก็ ให้ ผู้ ตรวจสอบ ความ เรียบ ร้อย ใน รายหนึ่ง ๆ ลงนามในใบสำคัญแสดง ความ เห็น เช่นนั้น ซึ่ง ทำ ต้อง กัน เปน สองใบ ตาม แบบ ฎ. ซึ่ง วางไว้ ในใบแนบที่ ๖ ในใบสำคัญนี้ ให้บอกวัน และ เวลา ที่ ลงนามไว้ และ ให้ ผู้ ที่ ทำ การงาน อยู่ กับ เจ้าของ (จะ เป็น ผู้ขับ อากาศยาน นั้น ก็ได้) ลงนาม กำกับไว้ ด้วย

มาตรา ๓๕

ใบสำคัญ ทุก ๆ ฉบับ ซึ่ง บังคับไว้ ใน มาตรา ๓๕, ๓๖ และ ๓๘ นั้น ให้ เจ้าของ อากาศยาน เก็บ รักษา ไว้ ใบ หนึ่ง และ อีก ใบ หนึ่ง ให้ คัด ไปใน อากาศยาน

มาตรา ๔๐

ก่อนเริ่มการบิน ให้ผู้ขับอากาศยานบรรทุกคนโดยสถานทุกเครื่อง
ตรวจดูให้แน่ใจว่า อากาศยานนั้น มีได้ บรรทุก น้ำหนัก มากกว่าที่บ่งไว้ใน
ใบสำคัญแสดง ความ สัมควร ที่จะ เดิน อากาศได้ และ อากาศยาน นั้น
ควร แก่ การ เดินทาง ซึ่ง มุ่งหมายไว้ นั้น ทุก ประการ แล้ว ลงนามในใบ
สำคัญ แสดง ความ เห็น เช่น นั้น ตาม แบบ ฏ. ซึ่ง วางไว้ ใน ใบแนบที่ ๖
ใบสำคัญ นี้ให้ติดไป ใน อากาศยาน นั้น ด้วย

พแนก ๖

เครื่องหมาย สัญชาติ และทะเบียน

มาตรา ๔๑

เครื่องหมายสัญชาติ และทะเบียน ของ ประเทศ สยาม นั้น ดังต่อไปนี้

เครื่องหมายสัญชาติ คือ อักษร H (ตามแบบโรมัน)

เครื่องหมายทะเบียน คือ อักษรใหญ่ตาม แบบโรมัน หนึ่ง มีสี่ตัว
มีสระหนึ่ง ตัว เป็น อย่าง น้อย และ อย่างไร ก็ดี คงมี อักษร S เป็นตัวต้น

มาตรา ๔๒

๑) เครื่องหมายสัญชาติ และทะเบียน นั้น ให้ทำ เป็น สี่ตำแหน่ง

ขวา ตาม วิธี ดังต่อไปนี้ และ มีเส้นตาขีดไว้ ข้าง ใต้

๑๗๓

ก) สำหรับ เครื่องบิน เครื่องหมาย เหล่านี้ ให้ เขียนไว้ ที่ พนดาง ของ บกชน ดังข้าง ตระ แห่ง และ ที่ พนบน ของ บกชน บน ข้าง ตระ แห่ง ตอน บน ของ ตัว อักษร หั้น ไป ทาง ขอบ ข้าง น้า เครื่องหมาย เหล่านี้ ให้ เขียนไว้ ตาม ตาน ข้าง ของ ตัว กิ่ง ต้อง ตาน ใน ระหว่าง บก กับ แพนหาง ด้วย ถ้า หาก ว่า เครื่องบิน นั้น ไม่ มี ตัว กิ่ง ก็ ให้ เขียน เครื่องหมาย เหล่านี้ ไว้ ที่ เป็ด

ข) สำหรับ อากาศยาน เครื่องหมาย เหล่านี้ ให้ เขียน ไว้ ที่ ตาน ข้าง กิ่ง ต้อง ตาน ใกล้ กับ ที่ ซึ่ง นาคคใหญ่ ที่ สุด และ ที่ พนบน ห่าง จาก เครื่องหมาย ที่ ตาน ข้าง เป็น ระยะ เท่า กัน

๒) เครื่องหมาย สัญชาติ สำหรับ เครื่องบิน และ อากาศยานนั้น ให้ เขียน ไว้ ที่ ข้าง ขวา และ ข้าง ซ้าย ของ พนดาง ของ แพนหาง ชั้น ดัง ที่ สุด หรือ ของ หาง เดือย ชั้น ดัง กับ ที่ พนบน ของ แพนหาง ชั้น บน หรือ ของ หาง เดือย ชั้น ดัง แต่ แต่อันใด จะ ใหญ่ กว่า ก็ ให้ เขียน เครื่องหมาย นี้ ไว้ ที่ ตาน ข้าง ของ หาง เดือย เดียว กิ่ง ต้อง ตาน ด้วย หรือ ถ้า มี หาง เดือย เดียว มาก กว่า หนึ่ง ก็ ให้ เขียน ไว้ ที่ ตาน นอก ของ อัน ที่ อยู่ ข้าง นอก กิ่ง ต้อง อัน

มาตรา ๔๓

สำหรับ เครื่องบิน ขนาด ดัง ของ เครื่องหมาย ทบก และ ที่ แพนหาง ให้ เท่า กับ ดี ใน ห้า ของ เส้น ตรง จาก ขอบ น้า ถึง ขอบ หลัง ของ บก และ แพนหาง และ เครื่องหมาย ที่ หาง เดือย เดียว ให้ ใหญ่ ตาม แต่ จะ เป็น ได้ ขนาด

110/2566

สูง ของ เครื่อง หมาย ที่ ดำ คั่ว หรือ เปด ให้ เท่า กับ สี่ ใน ห้า ของ ส่วน ที่ แคบ ที่ สุด ของ ดำ คั่ว หรือ เปด ใน ตอน ที่ จะ ได้ เขียน เครื่อง หมาย นั้น ไว้

สำหรับ อากาศ นาวา เครื่อง หมาย สัญลักษณ์ ที่ เขียน ไว้ ที่ แพนหาง ให้ มี ขนาด สูง เท่า กับ สี่ ใน ห้า ของ เส้น ตรง จาก ขอบ นำ ถึง ขอบ หลัง ของ แพนหาง และ ที่ ทาง เลี้ยว เลี้ยว ให้ ใหญ่ ตาม แต่ จะ เป็น ได้ ขนาด สูง ของ เครื่อง หมาย อื่น ๆ นั้น อย่าง น้อย ที่ สุด ให้ เท่า กับ หนึ่งใน สิบสอง ของ เส้น รอบวง ของ นำ คัด ตาม ขวาง ของ อากาศ นาวา ตรง ที่ ซึ่ง ใหญ่ ที่ สุด ใดๆ ก็ ตั้ว เดช หรือ อักษร ของ เครื่อง หมาย สัญลักษณ์ หรือ ทะเบียน ไม่ จำ ต้อง มี ขนาด สูง เกิน ๒.๕ เมตร

มาตรา ๔๔

ขนาด กว้าง ของ ตั้ว เดช หรือ อักษร ให้ เท่า กับ สอง ใน สาม ของ ขนาด สูง และ ขนาด กว้าง ของ เส้น ให้ เท่า กับ หนึ่งใน หก ของ ขนาด สูง ตั้ว เดช หรือ อักษร นั้น ให้ เขียน เป็น แบบ ตั้ว พิมพ์ อย่าง เกดียง ๆ และ ให้ มี รูป ตรง และ ขนาด เป็น อันหนึ่ง อัน เดียว กัน ให้ เว้น ช่อง ไฟ ไว้ ใน ระหว่าง ตั้ว เดช หรือ อักษร ทุก ๆ ตั้ว เท่า กับ กึ่ง หนึ่งใน ของ ขนาด กว้าง ของ ตั้ว เดช หรือ อักษร

มาตรา ๔๕

ขนาด กว้าง ของ เส้น ซึ่ง ขัด ไว้ ได้ เครื่อง หมาย นั้น ให้ เท่า กับ ขนาด กว้าง ของ เส้น แห่ง ตั้ว เดช หรือ อักษร และ ช่อง ไฟ ใน ระหว่าง ที่ สุด ข้าง ถ่าง ของ เครื่อง หมาย กับ เส้น นั้น ให้ เท่า กับ ขนาด กว้าง ของ เส้น

มาตรา ๔๖

ในที่ใด มี เครื่อง หมายถึง สัญชาติ และ ทะเบียน ปรากฏ อยู่ด้วยกัน ก็ให้ มี เส้นเชื่อม ซึ่งมี ขนาดยาว เท่า กับขนาดกว้างของ ตัวเลขหรืออักษร เขียน ไว้ ใน ระหว่าง เครื่อง หมายถึง สัญชาติ และ เครื่อง หมายถึง ทะเบียน

มาตรา ๔๗

เครื่อง หมายถึง สัญชาติ และ ทะเบียน นั้น ให้ แต่งไว้ ให้ ปรากฏ อย่าง ดี ที่สุดที่จะพึงเป็นไปได้ ตามรูปร่างของอากาศยานที่ได้ ประดิษฐ์ขึ้น เครื่อง หมายถึง เหล่านี้ ให้ พกเก็บ รักษาไว้ มิ ให้ มืด ดับ เข้า บัด บง เสีย และ ให้ เห็นได้

พแนก ๗

สัมตปม

มาตรา ๔๘

- ๑) สัมตปมซึ่งกำหนดให้ รักษาไว้ สำหรับอากาศยานบรรทุก คน โดย ฉาน หรือ บรรทุก ของ เครื่อง หนึ่ง ๆ นั้น คือ
 - ก) สัมตปมเดินทาง หนึ่ง เด็ม
 - ข) สัมตปม อากาศยาน หนึ่ง เด็ม
 - ค) สัมตปม เครื่องกต สำหรับ เครื่องกต ทุก เครื่อง ๆ หนึ่ง เด็ม
- และ
- ข) สัมตปม สัญญาณหนึ่ง เด็ม

๒) ส้มุดปุม ชนิดหนึ่ง ๆ ให้แยกเป็น เต็ม ๆ แต่ว่าส้มุดปุมทั้งหมดนี้ให้บรรจุรวมไว้ในถุงกันน้ำ ซึ่ง น้ำไม่ซึม เข้าได้ และ เก็บไว้ใน อากาศ ยาน

มาตรา ๔๙

ส้มุดปุม นั้นให้ รักษาไว้ตามวิธี และให้มี รายละเอียด อยู่ในนั้นตามที่ กำหนดไว้สำหรับ ชนิดหนึ่ง ๆ ดังปรากฏในบทบัญญัติใน โบบนแบบที่ ๕ และ ส้มุดปุม อากาศยาน กับ ส้มุดปุม เครื่องบิน ให้รักษาไว้ตามแบบ ก. และ ข. ซึ่ง วางไว้ใน โบบนแบบที่ ๖

พแนก ๘

ข้อบังคับในอากาศ

หมวด ๑

โคมไฟ

มาตรา ๕๐

ข้อบังคับ ทั้งปวงใน เรื่อง โคมไฟนั้น แม้ อากาศ จะมี ตกษณ เป็น อย่างไร ก็ดี ให้ปฏิบัติ ตาม ตั้งแต่ อากติคย์ ตกไปจน อากติคย์ ขึ้น และในระหว่าง เวลาเช่น นั้น ห้าม มิให้ ส่อง โคมไฟ อย่าง อื่น ให้ ประจักษ์ ซึ่ง อาจ เป็น เหตุให้ เขาใจ ผิดไปว่า เป็น โคมไฟ ที่ บังคับ ไว้ นั้นได้ โคมไฟ ที่ กล่าว นั้น ห้าม มิให้ ใช้ อย่าง ที่ มี แสง ส่อง ที่ บาดตา

มาตรา ๕๑

๑) เครื่องบิน ซึ่ง อยู่ใน อากาศ หรือเคลื่อน ที่ไป มา อยู่ บนบก หรือในน้ำ ด้วย กำลัง ของ เครื่อง นัน เอง ให้มี โคมไฟตั้งถ่วง ต่อไป นติด อยู่ คือ

ก) ข้างหน้า โคมไฟสีขาว ที่เห็นได้ ในระหว่างมุม อัน แยกออกไป สองข้าง กว้าง ร้อยสี่สิบองศา แบ่งครึ่ง ด้วย พัน ตั้งตรง ตั้งในแนว ทางบิน และให้ มี ลักษณะ อย่าง ที่ จะ เห็นได้ ในระยะ ๘ กิโลเมตร เป็น อย่าง น้อย ที่สุด

ข) ข้างขวา โคมไฟสีเขียว ที่ประดิษฐ์ขึ้นและ ติดไว้ จะตั้ง แต่ง อันไม่ ขาดคอง ให้ ประจักษ์ ในระหว่าง พัน ตั้งตรง ตั้งสอง พัน ซึ่ง บรรจบ กัน เข้า เป็นมุม อันแยก ออกไป สองข้าง กว้าง ร้อยสี่สิบองศา ใน เมื่อ วัด จาก ท่าบด ที่ตรง กับ หัว ของ เครื่องบิน นั้น ไป ทางขวา และให้ มี ลักษณะ อย่าง ที่ จะ เห็นได้ ในระยะ ๕ กิโลเมตร เป็น อย่าง น้อย ที่สุด

ค) ข้างซ้าย โคมไฟสีแดง ที่ประดิษฐ์ขึ้นและ ติดไว้ จะตั้ง แต่ง อันไม่ ขาดคอง ให้ ประจักษ์ ในระหว่าง พัน ตั้งตรง ตั้งสอง พัน ซึ่ง บรรจบ กัน เข้า เป็นมุม อัน แยก ออกไป สองข้าง กว้าง ร้อยสี่สิบองศา ใน เมื่อ วัด จาก ท่าบด ที่ตรง กับ หัว ของ เครื่องบิน นั้น ไป ทางซ้าย และให้ มี ลักษณะ อย่าง ที่ จะ เห็นได้ ในระยะ ๕ กิโลเมตร เป็น อย่าง น้อย ที่สุด

ข) ข้างหลัง และ ก้อนไปทางท้าย อย่างใดที่สุดที่จะ เป็นได้, โคมไฟสี่ขา ที่ ตั้งแต่งไปข้างหลัง และ เห็นได้ใน ระหว่างมุม อันแยก ออกไปสองข้าง กว้างรอยสี่ลบของค่า แบ่งครึ่ง ด้วยพิน ตั้งตรงตั้งในแนว ทางบิน และมีลักษณะ อย่าง ที่ จะ เห็นได้ ในระยะ ๕ กิโลเมตร เป็น อย่าง น้อย ที่สุด

๒) โคมไฟสี่เหลี่ยมและ แต่งทงจนข้าง นั้น ให้ทำ เครื่อง ประกอบ อย่าง ที่ มี ให้เห็นแสงไฟ เขียว จาก ข้างซ้าย หรือแสงไฟแดงจาก ข้างขวา

๓) เพื่อปฏิบัติ การให้ตรง ตาม ข้อ กำหนดใน เรื่อง โคมไฟ ที่ จะ ให้ เห็นได้ ตาม ที่ วางไว้ใน ข้อ ๑ หมาย อักษร (ก) ถึง (ฆ) แห่ง มาตรา นี้ ถ้าใน ที่ใด จะ ใช้ โคมไฟหลายดวง แทนดวง เดียว ย่น ที่ จะ ให้เห็น โคมไฟ เหล่านี้ นั้น สำหรับ ดวงหนึ่ง ๆ ก็ให้เป็น อย่าง แจกัถ คงจะมี ให้เห็นได้ มากกว่า หนึ่งดวง ใน คราว เดียว

คำอธิบาย—พิภคขนาดมุมตั้งกล่าวไว้ในมาตรานี้ให้กำหนดใน เมื่อ อากาศยาน นั้น อยู่ใน ท่า อย่างปรกติ สำหรับบินไป ตามทาง ที่ เป็น เส้น ตรงไป ตามระดับ

มาตรา ๕๒

๑) มาตรา ก่อน ๆ ที่ ว่าด้วย การ ติดโคมไฟ ที่ เครื่องบิน นั้น ให้ ใช้ แก่ อากาศยานว อุนโดม ตาม ความ เบ็ดเตล็ดต่าง ๆ ดัง ค่อยไปนี้

ก) โคมไฟ ทั้งหมดให้ติดไว้เป็นคู่ โคมไฟ ที่ ข้างหน้า และ ข้างหลัง อยู่ในแนวตั้ง และ โคมไฟ ที่ ด้านข้าง อยู่ในแนวระดับ

ข) โคมไฟทั้งสองดวงในคูหนึ่ง ๆ ทั้ง ข้างหน้า และ ข้างหลัง ให้ติดตั้งอย่าง ที่เห็นได้ในเวลา เดียวกัน

ค) ระยะระหว่าง โคมไฟที่ ประกอบ กัน เข้า เป็น คูหนึ่งนั้น ห้าม มีให้ เว้นไว้ น้อย กว่า ๒ เมตร

๒) อากาศหนาว ซึ่ง พ่วง อยุ่ กับ ตำลึง นั้น ให้มี โคมไฟ ดังกำหนด ไว้ ใน ข้อ ๑ และมี โคมไฟ ซึ่ง ระบุ ไว้ ใน มาตรา ๕๔ สำหรับ อากาศหนาว ซึ่ง ไม่ อยุ่ ใน อำนาจ นั้น เพิ่ม ขึ้น ด้วย

มาตรา ๕๓

เครื่องบน ซึ่ง อยุ่ บน พื่นหน้า และ ไม่ อยุ่ ใน อำนาจ (คือ ไม่ สามารถ จะ ให้ เกิด อันตราย ได้) ตาม ที่ กำหนด ไว้ ใน ข้อบังคับ สำหรับ บังคับ การ โทน กัน ใน ทศ) ให้มี โคมไฟ สี่ แดง ติด ไว้ สอง ดวง ซ้อน กัน ใน ระยะ ห่าง จาก กัน ใน แนวตั้ง ไม่น้อย กว่า ๒ เมตร และมี ลักษณะ อย่าง ที่ จะ เห็น ได้ ใน บริเวณ รอบ ทุก ด้าน ใน ระยะ ๓ กิโลเมตร เป็น อย่าง น้อย ที่ สุด นอกจาก นี้ ถ้า หาก ว่า เครื่องบน นั้น อยุ่ ระหว่าง ทาง ก็ ยัง ต้อง จุก โคมไฟ ที่ ตาม ข้าง ด้วย

มาตรา ๕๔

๑) อากาศหนาว ซึ่ง ไม่ อยุ่ ใน อำนาจ ด้วย เหตุใด หรือ ใด ให้ หุ้ก เครื่องกล เดียว โดย ความ ตั้งใจ นอกจาก โคมไฟ อื่น ๆ ที่ บังคับ ไว้ ให้ มี โคมไฟ สี่ แดง เพิ่ม ขึ้น อีก สอง ดวง สี่ แดง ไว้ ให้ เห็น ได้ ถนัด ซ้อน กัน ใน แนว ท พอน บ ใด ว่า เป็น เส้นตั้ง ใน ระยะ ห่าง จาก กัน ไม่น้อย กว่า ๒ เมตร

และประติษฐานซึ่งจะส่งแสงไปให้ประกายในทิศทางทั้งหมด และมีลักษณะ
อย่างที่จะเห็นได้ในระยะ ๓ กิโลเมตร เป็น อย่าง น้อยที่สุด

๒) ในเวลา กลางวัน อากาศหนาว ซึ่งพอง ขยับ กับ ดำขึ้น หรือไม่
ขยับใน อำนาจ ดึงยเหตุดึงกด ให้มี ลูกกลมสีดำ ดึงตึง หรือ ดึง ที่มี
ตั้งฐาน คล้าย กัน ขนาด กว้าง หน้าตัด สูง ๖๐ เซนติเมตร ตั้งแสงไว้
ให้เห็นได้ถนัด ซ้อนกันในแนว ที่ พอง จะนับได้ว่าเป็น เส้นตั้ง

๓) ในเวลา กลางวัน อากาศหนาว ซึ่งโยงไว้หรืออยู่ระหว่างทาง
แต่ได้หยุด เครื่องกลดึงโดย ความ ตั้ง โคนันให้มี ลูกกลม ลูกหนึ่ง หรือ ดึง
ที่มีตั้งฐาน คล้าย กัน ขนาด กว้าง หน้าตัด ๖๐ เซนติเมตร ตั้งแสงไว้ให้
เห็นได้ถนัด และให้ อากาศหนาว ดำขึ้น ประพุดต่อ อากาศหนาว ดำนั้น
เหมือนกันที่ พอง ประพุดต่อ อากาศหนาวที่ไม่ ขยับใน อำนาจ

มาตรา ๕๕

๑) อากาศหนาว ซึ่งโยงไว้ใกล้พื้นดิน ให้มี โคมไฟติด อยู่ ดึง
ดวง ตามที่ กำหนดไว้ใน ข้อ ๑ แห่ง มาตรา ๕๒

๒) นอกจากนั้น ถ้าหากว่าโยงไว้แต่ไม่ใกล้พื้นดิน ก็ให้ อากาศหนาว
นั้นมี โคมไฟ อีกดวง ติดไว้ได้ เพลได้ในระยะ ไม่น้อย กว่า ๕ เมตร
ซ้อนกัน ในแนวตั้ง ห่าง จาก กัน ไม่น้อย กว่า ๒ เมตร ดวงสูง ที่สุด
และต่ำที่สุด ของ โคมไฟ เหล่านี้ให้ ใช้ อย่าง ที่มี สดแสง และ ดวงกลาง
ให้ ใช้ อย่าง ที่มี สดขาว และ โคมไฟ เหล่านี้ให้ ใช้ อย่าง ที่มี ลักษณะ
เช่น ที่ จะ เห็นได้ ในระยะ ๓ กิโลเมตร เป็น อย่าง น้อยที่สุด

๓) นอกจากนั้น ที่สายโยงให้มีคอมไฟ หมู่ละ ตามดวง คตาย กับ ที่
 ก่อวาง แถวใน ข้อความ ตอน ก่อน ติดไว้ในระยะ ๓๐๐ เมตร ต่อ หมู่
 วัดจาก อากาศหนาว นอกจากนั้น ณะตั้งที่ อากาศหนาว นั้น โยง อยุ่ กับ
 พนดณ ก็ให้มี หมู่คอมไฟเช่น เดียว กัน สำหรับ หมายถึง ที่ อยุ่ ของ ตั้ง นั้น
 หมู่ หนึ่ง ตวย

๔) ใน เวลา ก่อวางวัน ที่สายโยงให้มีชง กระทบก ขนาดกว้างนำต
 ไม่น้อยกว่า ๒๐ เซนติเมตร และ ขนาดยาว ไม่น้อยกว่า ๒ เมตร ทำให้
 เห็น เป็น สี่ขา และ แดง สดับ กัน เป็น ปลดอง ๆ ขนาดยาว ๕๐ เซนติเมตร
 ติด อยุ่ แทน หมู่คอมไฟใน ที่ เดียว กัน กับ ที่ระบไว้ ใน ข้อความ ตอน ก่อน

มาตรา ๕๖

เครื่องบิน ซึ่ง อยุ่ กับ ทบหนก หรือในน้ำ แต่มีได้ โยง หรือ ทอดล่ดมอ
 ไว้ ให้มีคอมไฟตาม ที่บ่งคบไว้ ใน มาตรา ๕๑

มาตรา ๕๗

เพื่อ บอง กัน มิให้ การ โดน กัน กับยาน ที่ไป มา บนพน ใ้บฏบค
 ตามบทบัญญัติดังต่อไปนี้

ก) เครื่องบิน ซึ่ง ทอดล่ดมอ หรือโยง อยุ่ในน้ำ ให้มีคอมไฟสี่ขา
 ดวง หนึ่ง ซึ่ง ประคิษฐุ์ขึ้น ตั้ง จะ ดังแดง ขึ้นไม่ ชาติ ตอนไป ให้ประจักษ์ ใน
 บริเวณรอบ ทุกด้าน ในระยะ ๒ กิโลเมตร เป็น อย่าง น้อย ที่ตั้ง นั้น
 ติด อยุ่ ขางนำใน ที่ซึ่ง จะ ให้เห็น ได้ ต่ที่สุด

ข) เครื่องบิน ซึ่งมีขนาดยาว ๕๐ เมตร หรือกว่า ขึ้นไป เมื่อทอด
 ส้อมหรือโยง อยู่ในน้ำ ให้มีโคมไฟ เช่น นีลิต อยู่ใน ตอนหน้า คองหนึ่ง
 และ ที่ท้าย หรือใกล้ท้าย อีกคองหนึ่ง และ โคมไฟดวง ข้างหลัง นีลิต
 ไว้ ในระดับ ซึ่งต่ำกว่าคอง ข้างหน้า ไม่น้อยกว่า ๕ เมตร

คำอธิบาย — ขนาดยาว ของ เครื่องบิน นั้น ให้ถือเอาขนาดยาว
 โดยตลอด

ค) เครื่องบิน ซึ่งมี ส่วนหาง ๕๐ เมตร หรือกว่า ขึ้นไป เมื่อทอด
 ส้อมหรือโยง อยู่ในน้ำ ให้ติดโคมไฟ เช่น ที่ระบุไว้ใน หมายอักษร (ก)
 เพิ่มขึ้นไว้ ที่ ปลายปีก ต่าง ข้างละดวง

คำอธิบาย — ส่วน หาง ของ เครื่องบิน นั้น ให้ถือเอา ขนาดกว้างที่สุด
 ที่วัดได้ ในทางข้าง

มาตรา ๕๘

เมื่อโคมไฟใด ๆ ซึ่ง บังคับไว้ ในพแนก นีลิต หรือ เดียตง ก็ให้ อากาศ
 ยานลงดินใน โอกาส ครั้งแรก ที่ สัมควร จะทำได้ โดย ปราศภัย

มาตรา ๕๙

ห้ามมิให้ถือ ข้อความใด ๆ ใน มาตรา เหล่านี้เป็น เหตุขัดขวาง ต่อ
 การ ที่จะปฏิบัติ ตาม ข้อบังคับพิเศษอย่างใด ๆ ซึ่งรัฐบาล ของ ประเทศใด
 ใดตั้ง ขึ้นไว้ ใน เรื่อง โคมไฟ ที่ให้มิเพิ่มเติม ขึ้น เพื่อหมาย ตำแหน่ง ในกระ
 บวน ^{12/10/๕๖} และ โคม สัญญาณสำหรับ อากาศยาน ดังเครื่อง หรือ มาก กว่า

ขึ้นไป หรือสำหรับ อากาศยาน ที่เดิน เป็น กระจวน หรือ ชัดขวาง ต่อ การแสดง สัญญาณเป็น เครื่องหมายให้รู้กัน ซึ่งบรรดาเจ้าของอากาศยาน ได้รับอนุญาต จาก รัฐบาล ของ คน ๆ ใ้ใช้ได้ ได้ตกลงใช้ และ นำขึ้น ทะเบียน และ ประกาศให้ทราบโดย ชอบ ด้วย แลว นั้น

หมวด ๒

สัญญาณ

มาตรา ๖๐

- ๑) อากาศยาน ซึ่งมุ่งหมาย จะ ลงดินในดินนามบิน ที่มี การ ตรวจตรา ดู แล พนดินใน เวลา กลาง คืน นั้น ก่อน ที่ จะลง ให้ จุดพลั่วสีขาว หรือ สดแดง โคม เขียว ให้เห็น แดง ไฟ แวบ ๆ และ นอกจากนั้น ให้ส่งสัญญาณ หมู่อักษร ซึ่งรวมกัน เข้า เป็น เครื่องหมาย เรียก ของ คน นั้น ด้วย เครื่องหมาย อักษร แบบ มอร์ส ตาม ที่ ใช้กัน ใน การ ส่ง โทรเลข ของ นานา ประเทศ
- ๒) อนุญาต ให้ดัง นั้น จะ ได้ มี ไป จาก พนดิน ด้วย การ ส่ง สัญญาณ เครื่องหมาย เรียก อย่าง เดียว กัน นั้น ทวนไป แล้ว จุดพลั่วสีขาว หรือ สดแดง โคม เขียว ให้เห็น แดง ไฟ แวบ ๆ ขึ้น ใน ภายหลัง
- ๓) การ จุดพลั่วสีแดง หรือ การ สดแดง ไฟสีแดง ให้ ประจักษ์ โฟดง ขึ้น จาก พนดิน นั้น ให้ ถือ เอา เป็น คำสั่ง ว่า มี ให้ อากาศยาน นั้น ลง

มาตรา ๖๑

- ๑) อากาศยาน ซึ่งมี เหตุอัน บังคับ ให้ ลงดิน ใน เวลา กลาง คืน นั้น ก่อน ที่ จะลง ให้ จุดพลั่วสีแดง หรือ ทำ แดง ไฟ แวบ ๆ เป็น จังหวะ ถ่วง รวม กัน เป็น ชุด หนึ่ง ด้วย โคมไฟ ที่ ใช้ ใน การ เดิน อากาศยาน

๑๘๔

มาตรา ๖๒

เมื่ออากาศยาน เครื่องใด อยู่ใน เวลา อับจน และ ต้อง การ ความ ช่วยเหลือ ก็ให้ ใช้ หรือส่งแจ้งสัญญาณดังต่อไปนี้ให้ประจักษ์ พร้อมกันทั้งหมด หรือแยกกัน เป็น อย่าง ใด อย่าง หนึ่ง

- ๑) สัญญาณนานาชาติ “ S.O.S. ” ด้วย สัญญาณที่ เห็น ได้ หรือ สัญญาณทาง วิทยุ โทรเลข
- ๒) สัญญาณบอกเหตุอับจนตามประมวญรณสัญญาณนานาชาติ ซึ่ง หมาย ด้วย อักษร NO.
- ๓) สัญญาณสำหรับระยะใกล้ เป็นรณจักร์ดี มีตุกลม หรือ ดิ่งใด ที่มี รูปคล้าย ตุกลม อยู่ เห็น หรือ ใด หนึ่ง
- ๔) การ ดั่งเสียง เรือยี่ไป ด้วย เครื่อง สำหรับ ดั่งเสียง อย่าง ใด อย่าง หนึ่ง
- ๕) สัญญาณด้วยพลุดัสขาว ซึ่ง จุด ชน ทะนะนิต ติต ใด หนึ่ง เรือยี่ไป

มาตรา ๖๓

ในเวลาที่อยู่ในหมอก อากาศมืดมัว หรือพายุฝน อย่างจัด จะเป็น กตางวนกัต หรือกตางคินกัต ให้อากาศยานซึ่งอยู่ในน้ำดังเสียงสัญญาณ ด้วย เครื่อง ดั่งเสียง อย่าง ใด อย่าง หนึ่ง กตาว คือ

ก) ถ้ามีได้ทอดสมอ อยู่หรือโยงไว้ ก็ให้สิ่งเดียวกัน ประมาณ
ห้าวินาที ซ้อน ๆ กัน คราวละสองหน โดยให้มีเวลาเว้นว่างในระหว่าง
นั้น คราวละหนึ่ง วินาทีโดย ประมาณ ใน ว่าง ทุก ๆ คราวให้มี
เวลาเว้นว่างไม่มากกว่าสองนาที

ข) ถ้าทอดสมอ อยู่หรือโยงไว้ ก็ให้สิ่งเดียวกัน ประมาณ ห้า
วินาที คราวละหนึ่ง ใน ว่าง ทุก ๆ คราวให้มีเวลาเว้นว่างไม่
มากกว่าหนึ่ง นาที .

หมวด ๓

การไปมาในอากาศ

มาตรา ๖๔

ให้เครื่องบินติดอากาศนำวาเดิมอ และให้เครื่องบินและอากาศนำวา
หลุดกับดัดเดิมอ ทั้ง ที่ผูกไว้ และ ที่ลอยไปใน อากาศ

มาตรา ๖๕

อากาศยาน ซึ่งมี เครื่องยนต์ สำหรับทำให้ เดินไปมานั้น เมื่อปรากฏว่า
กำลัง เดินไป ตาม ทาง ของ คน ก็ จะ ผ่าน ตอนใด ๆ ของ อากาศยาน
เครื่อง อื่น ในระยะห่าง จาก นั้น น้อย กว่า สองร้อย เมตร ก็ ต้อง เคลื่อน
ที่ไป มา โดย ชอบ ด้วยบทบัญญัติ ใน หมวดนี้ ทันที

มาตรา ๖๖

เมื่ออากาศยานต้องเครื่องซึ่งมีเครื่องยนต์สำหรับทำให้เดินไปมา
นั้น พบกัน โดยที่เส้นทางกันโดยตรงหรือเกือบตรง ก็ให้
อากาศยานทั้งสองนั้นต่างเบี่ยงนทางเดินของตนไปทางขวา

มาตรา ๖๗

เมื่ออากาศยานต้องเครื่องซึ่งมีเครื่องยนต์สำหรับทำให้เดินไปมา
นั้น อยู่ในทางเดินซึ่งตัดกัน ก็ให้อากาศยานซึ่งมีอากาศยานอีกเครื่อง
หนึ่งอยู่ทางขวาของตนเองหลีกเลี่ยงไปให้พ้นทางของอากาศยานอีก
เครื่องหนึ่งนั้น

มาตรา ๖๘

ให้อากาศยานซึ่งเดินไปชนอากาศยานเครื่องอื่นหลีกเลี่ยงให้พ้นทาง
ของอากาศยานซึ่งตนได้เดินไปนั้นนั้น โดยการเบี่ยงนทางเดินของตน
เองไปทางขวา และห้ามมิให้ผ่านโดยการลอดไป

อากาศยานทุกเครื่องซึ่งเดินไปชนอากาศยานเครื่องอื่นจากทิศทาง
ใดก็ตาม ถ้าหากว่ามุมในระหว่างทิศทางเดินของอากาศยานซึ่งตน
ได้เดินไปชนกับทิศทางซึ่งตนเห็นอากาศยานนั้นกว้างกว่าร้อยละยี่สิบ
แปดว่าเมื่อคิดเปรียบเทียบกับที่ขยของอากาศยานซึ่งตนได้เดินไปชน
นั้นแล้ว ก็อยู่ในที่ซึ่งในเวลาดังนั้นจะไม่สามารถเห็นคอมไฟท์
ตามข้างตงใดของหนึ่งของอากาศยานนั้นได้ ให้ถือว่าอากาศยาน

ซึ่งคนใดคนหนึ่งนั้นเป็น อากาศยาน นำ และตนเองเป็น อากาศยานตาม และ การเปลี่ยนทิศทาง อย่างใด ๆ ที่ได้มีขึ้นใน ภายหลัง ระหว่าง อากาศยาน ทั้ง สอง นั้น ห้ามมิให้ถือว่าได้ทำให้อากาศยาน ตาม เป็น อากาศยาน ที่ เดิน คัดทาง ภายใน ความหมายใน หมวดนี้ หรือได้ปลด เบ็ด อากาศยาน ตาม จากกรณียะ ต้อง หลีกไปให้พ้น อากาศยาน ซึ่งคนใดคนหนึ่ง จนกว่าจะไต่ผ่าน และ พ้นไปโดยเรียบร้อย

โดยเหตุที่ในเวลากลางวันอากาศยาน ซึ่งเดินไปทันอากาศยานเครื่องอื่นนั้น ย่อมไม่ทราบตระหนักแน่ได้เสมอไปว่าตน อยู่ ข้างหน้า หรือข้างหลัง แห่งทิศทาง เดิน ของ อากาศยาน ซึ่งคนใดคนหนึ่ง ถ้า อยู่ใน ความสงสัย ก็ให้เขาใจเอาว่าตนเป็น อากาศยานตาม และให้ หลีก ออกไปให้พ้น ทาง

มาตรา ๒๘

ในที่ใด อากาศยาน เครื่องใด เครื่องหนึ่งใน สอง เครื่อง จะต้อง หลีกออกไปให้พ้นทาง ตาม ความใน หมวดนี้ ก็ให้ อากาศยาน อีก เครื่องหนึ่ง คงเดินไป ตาม ทางเดิน ของตน และ ด้วย ความเร็ว ตาม เดิม ถ้าหากว่า เนื่อง จาก การ ที่ อากาศ มีคับสน หรือ เหตุอื่น ๆ อากาศยาน อีก เครื่องหนึ่งซึ่ง คงเดินไป ตาม ทางเดิน ของตน และ ด้วย ความเร็ว ตาม เดิม นั้น เห็นว่า ได้เขา เกิด กั้นจนการ ไต่ผ่าน นั้น จะ หลีกได้โดย การที่อากาศยานเครื่อง

ซึ่งหลักทำ การ แต่ ถ้า พัง หนี ไม่ได้ แล้วไซ้ ร์ ก็ ให้ อากาศ ยาน อี ก เครื่อง
หนึ่ง หนึ่ง ทำ การ อย่าง ที่ จะ เป็น ประ โยชน์ ที่ สัก สำ หรับ บัง บัด การ โด น กั น

มาตรา ๗๐

อากาศ ยาน ทุก เครื่อง ซึ่ง ตอง หลุด ออก ไป ให้ พน ทาง ของ อากาศ ยาน
อี ก เครื่อง หนึ่ง ตาม ที่ กั น หนด ไว้ ใน หมวด นี้ หนี ถ้า หา ก ว่า พุ ด คิ ก าร ณ์
ใน การ หนี ยอม ให้ ทำ ไ ต แล ว ไ ซ้ ร์ ก็ ให้ หลุด เจ ยง จาก การ เติ น ตั ด ด้ ว
อากาศ ยาน อี ก เครื่อง หนึ่ง หนี

มาตรา ๗๑

ใน การ แล ้น ไป ตาม ทาง ใน อากาศ ซึ่ง เจ น าน ที่ ใน รา ช ก าร ได้ รับ ร อง แล ว
หนี ถ้า หา ก ว่า เป็น การ ปร าศ กั ย และ พัง ทำ ไ ต แล ว ไ ซ้ ร์ ก็ ให้ อากาศ ยาน
ทุก เครื่อง ตง แล ้น ไป ซ่าง ซว าทอง ทาง เช่น นี้

มาตรา ๗๒

อากาศ ยาน ซึ่ง อยู่ บน บก หรือ ใน ภา และ กั ด ัง จะ แล ้น ชน หนี ห้าม
มิ ให้ พยายาม ออก แล ้น ไป คน ก ว่า จะ ไม่ มี ทาง อัน ตรา ย แต่ การ โด น กั น
กับ อากาศ ยาน ที่ กั ด ัง จะ แล ้น ตง

มาตรา ๗๓

อากาศ ยาน ทุก เครื่อง ซึ่ง อยู่ ใน เมฆ หมอก อากาศ มี ต ม ั่ว หรือ
มี เหตุ ก าร ณ์ อย่าง อื่น ๆ ซึ่ง ทำ มิ ให้ แล ้น ไ ต ตั น หนี ให้ แล ้น ไป ต วย
12/10/2566 ๑

ความ ระมัด ระวัง โดยที่เอาใจใส่ใน การพิจารณา พุศศิการณ์ และ เหตุการณ์ที่มีอยู่

มาตรา ๗๔

ในการ ปฏิบัติความ และ คำนึงความ ตามบทบัญญัติ แห่งหมวดนี้ ให้คำนึง ถึงการ ที่จะมิ ให้ มี อันตราย ทั้งหลาย ทั้งปวง ใน การเดิน อากาศยาน และ การ โดนกั้น เกิดขึ้นได้ นั้น เป็นใหญ่ และ ถ้าหาก ว่า มี พุศศิการณ์ พิเศษ อย่าง ใด ๆ ซึ่ง ทำให้ จำเป็น ต้อง ปฏิบัติ ให้ คลาดเคลื่อน ไป จาก บท บัญญัติ ที่กล่าว แลว เพื่อ จะ หลีกเลี่ยง อันตราย โดย หนึ่ง นั้น ก็ให้ ทำตาม ความ จำเป็น เช่นนั้นได้

มาตรา ๗๕

การ ที่ ขอบเขต ใดๆ ก็ นก จาก ทราบ อย่าง ดัดจริต และ นำส่ง จาก อากาศยาน ใน อากาศ นั้น เป็นสิ่ง ห้าม

มาตรา ๗๖

ณะต้นนามบท ที่ใด หนึ่งคน แลว ทุกแห่ง ซึ่งที่ใด ชักชวนใจ ใน ที่ตั้งต้น ให้ถือเอา เป็น เครื่องหมาย ว่า ถ้าหากว่า อากาศยาน ซึ่ง กำลัง จะลงดิน เห็น ว่าเป็นการ จำเป็น จะต้อง ทำการ วนรอบ หรือ ไม่รอบ ก็ให้ ทำการ วน เช่นนั้น ไปทางซ้าย (ตรงกันข้าม กับ เข็มนาฬิกา) หรือ ทางขวา (ตาม เข็มนาฬิกา) แลว แลว แล้วของ ซึ่ง ให้ ขงชาว เป็น เครื่องหมายว่า ให้ทำ

12/10๒2566, ๕

การ วนไป ทางขวา แปลว่า ทิศ ขง ใว้ ขางขวา หรือ ขาง ที่ มี โคมไฟ ดี้ เชี่ยว
ของ อากาศยาน และ ใ้ หงแดง เป็น เครื่องหมาย ว่า ใ้ ทำ การ วนไป ทาง ซ้าย
แปลว่า ทิศ ขง ใว้ ขางซ้าย หรือ ขาง ที่ มี โคมไฟ ดี้ แต่ง ของ อากาศยาน

อากาศยาน ที่ ไป จาก ดั นามบิน ซึ่ง ไ้ ได ออนุมัติ แลว นั้น ก็ เช่น เดียว กัน ใ้
ปฏิบัติ การ ใ้ ดัง รอย กัน กับ การ วน เช่น ที่ หง นั้น ดี้ แต่ง เป็น เครื่องหมาย ใ้

มาตรา ๗๗

เมื่อ อากาศยาน เครื่อง ไ้ ได ออก ไป จาก ดั นามบิน ซึ่ง ไ้ ได ออนุมัติ แลว ก็
ห้ามมิ ใ้ เสียว จนกว่า จะ ไ้ ได อยู่ใน ระยะ หารอ ยเมตรี จาก กำบด ที่ ไ้ ได เกิด ที่ ดี้
ของ ดั นามบิน นั้น และ การ เสียว ที่ ทำ ใน ภาย หตัง นั้น ก็ ใ้ ปฏิบัติ ใ้ ดัง
รอย กัน กับ เครื่องหมาย การ วน

มาตรา ๗๘

อากาศยาน ซึ่ง บิน อยู่ใน ระยะ ระหว่าง หารอ ย กับ พนเมตรี จาก กำบด
ที่ ไ้ ได เกิด ที่ ดี้ ของ ดั นามบิน ที่ ไ้ ได ออนุมัติ แลว นั้น เมื่อ ไม่ อยู่ใน ระยะ ที่ สูง
ขึ้น ไป กว่า สอง พนเมตรี ก็ ใ้ ปฏิบัติ การ ใ้ ดัง รอย กัน กับ เครื่องหมาย
การ วน

มาตรา ๗๙

การ ดงคิน โดน ผาด แผลง นั้น เป็น สิ่ง ที่ ต้อง ห้าม มิ ใ้ ทำ ณะ ดั นามบิน
ที่ ไ้ ได ออนุมัติ แลว และ การ บิน ผาด แผลง นั้น ก็ เป็น สิ่ง ที่ ต้อง ห้าม มิ ใ้ ทำ

12/10/2566

ภายใน ระยะจากตำบลที่ใกล้ที่สุดของสนามบิน เช่นนั้น ออกไปในทิศทางใด ๆ ตั้งแต่สองพันเมตร ลงมา เป็น อย่างน้อยที่สุด

มาตรา ๘๐

เมื่อ อากาศยาน เครื่อง ใด ออก แล่นไป จาก สนามบิน ที่ ใด อนุมัติ แล้ว หรือ แล่น ลง ณ ที่นั้น ก็ให้ทำเช่นนั้น ทนตม เว้นไว้ แลเมื่อ เหตุการณ์ อันเนื่องด้วย ธรรมชาติ ของสนามบิน นั้นไม่ ยอมให้ทำได้

มาตรา ๘๑

ถ้าหากว่า อากาศยาน ต้องเครื่อง หรือ มากกว่า นั้น กำลัง แล่น เข้า ไปยังสนามบินที่ใด อนุมัติ แล้วเพื่อประโยชน์ที่จะลงดิน ก็ให้ อากาศยาน ที่บินอยู่ สูงกว่า รับผิดชอบ สำหรับ การ หลีกเตียง อากาศยาน ที่ อยู่ ต่ำกว่า และ ใน เรื่อง การ ลงดิน นั้น ก็ให้ ปฏิบัติ ให้ตอง ตาม บท มัญญัติ ใน

มาตรา ๖๘

มาตรา ๘๒

ในการที่ อากาศยาน ซึ่ง สแดง สัญญาณ ให้ประจักษ์ว่าอยู่ใน เวลาอับจน พยายาม จะ ทำการ ลงดิน ณสนามบิน ที่ใด อนุมัติ แล้วนั้น ให้ อากาศยานอื่น ๆ หลีก ออกไปให้ พนทาง

มาตรา ๘๓

ต้นามบิน ที่ได้อนุมัติ แล้วทุกแห่ง ให้ถือว่า แบ่งออกเป็น ๓ ตอน เมื่อ แล ทวนลม ให้ ตอนทาง ขวามือ เป็น ตอน สำหรับ ออกถ่่นไป และ ให้ ตอน ทางซ้ายมือ เป็น ตอน สำหรับ ลงดิน ให้ ตอน ใน ระหว่าง ตอน ทั้งสองนั้น เป็น ตอนกลาง เมื่อ อากาศยาน เครื่องใด จะลงดิน ก็จะต้อง พยายาม ที่จะลง ให้ โดด ชัด กับตอนกลาง อย่างที่ จะพึงเป็นไปได้ แต่ว่า จะต้อง ลงทางซ้าย ของอากาศยาน ที่ได้ลงดิน แล้วแล้ว เมื่อ อากาศยาน เครื่องใดได้ ถ่นเข้าลง แล้ว หรือได้ ถึงที่หยุดในที่สุด แห่ง การวิ่ง เมื่อ ลงดิน นั้นแล้ว ก็ให้เลื่อน เข้าไปใน ตอนกลาง โดยทันที เมื่อ อากาศยาน เครื่องใด จะออกถ่่นไปนั้น ก็เช่นเดียวกัน ให้ อยู่โดด ออกไปทางขวา ของตอนที่ สำหรับ ออกถ่่นไปนั้น อย่าง ที่ จะพึง เป็น ไปได้ แต่ว่าให้ พ้นจาก อากาศยาน ซึ่ง กำลัง ออกถ่่นไป หรือ กำลัง จะออกถ่่นไปนั้น มาทางซ้าย

มาตรา ๘๔

ห้ามมิให้ อากาศยาน เครื่องใด เริ่มออกถ่่นไป จนกว่า อากาศยาน ซึ่งได้ ออกถ่่นไป ก่อนนั้น จะได้ พ้นต้นามบินไปโดย เรียบร้อย แล้ว

มาตรา ๘๕

บท บัญญัติ แต่ หนหลัง นั้น ให้ ใช้ ในการ ลงดินใน เวลาถ่่นลงดิน ฉะนั้น ต้นามบิน ที่ได้อนุมัติ แล้วนั้น เช่นเดียวกัน กล่าวคือ เมื่อ มีเครื่องหมาย ซึ่งให้ เป็น ดังต่อไปนี้ นั้น จัดวางไว้ ให้ ประจักษ์

ก) ให้ โคมไฟสีแดง เป็น เครื่องหมาย ว่า ให้ทำการ วนไปทางซ้าย และ ให้ โคมไฟสีเขียว เป็น เครื่องหมาย ว่า ให้ทำการ วนไปทางขวา ตอน ทางขวามือ นั้น จะมี โคมไฟสีขาว วางเรียงรายใน ที่ ซึ่ง มีรูป เป็น อักษร "L" เป็น เครื่องหมายไว้ และ ตอน ทางซ้ายมือ นั้น ก็จะมี เครื่องหมาย ไว้เช่นเดียวกัน ให้ อักษร "L" ต่างหันหลัง ให้กัน และ กัน แปล ว่า ด้านยาว ของ อักษร "L" จะเป็น เครื่องหมาย อันสีแดงชอบ ของ ตอน กลาง ให้ทิศทาง แห่ง การ ดงดิน นั้น ตรงไป ตาม ด้าน ยาว ของ อักษร "L" และ ไปทาง ด้านสั้น โดยไม่ แปรปรวน โคมไฟที่วาง เรียงราย เป็น อักษร "L" นั้น จะต้อง วางไว้ดัง จะ ให้ โคมไฟ ที่ เป็น เครื่องหมาย อันสีแดง ที่สุด ข้างบน ของ ด้านยาว ช้อยตรง กำบด ที่ โดด ที่สุด ณะสนามบิน อัน เป็น ที่ ซึ่ง เครื่องบิน บก จะ ถูก คอง พนดิน ไต โดย ปราศภัย โคมไฟ ซึ่ง เป็น เครื่องหมาย อันสีแดง ด้านสั้น ของ "L" นั้น จะต้อง เป็น เครื่องหมาย อันสีแดง ที่สุด ของ พนดิน ซึ่ง เป็น ที่ ดง สำหรับ อากาศยาน คือ

- ดังแดงว่า เครื่องบิน บก จะ คอง ไม่ วง เลย ด้านสั้น ของ อักษร "L" ไป

ข) ใน ที่ ใด มี ประสงค์ จะ ประหยัด โคมไฟ และ บุคคล ประจำ น้ำ ที่ จะ ใช้ วิชา ดัง คอ ไป นี้ ก็ ได้ ให้ วาง โคมไฟ ไว้ ใน ด้าน ของ สนามบิน ข้าง เหนือ ดงต้องดวง เพื่อ จะ หมาย ที่ สุด ของ ตอน กลาง ให้ เห็น ซึ่ง คอ โคมไฟ ทั้ง ดงต้องดวง นั้น คัดกัน กับ ทิศทาง ของลม เป็น มุมฉาก ให้ วาง โคมไฟ ไว้ ดัง คอ ไป นี้ อีก ดงต้องดวง^{๖๖} กล่าว คือ ดวงหนึ่ง ให้ อยู่ ณะ ด้าน ของ สนามบิน

๑๙๔

ข้างใต้ ตรงเส้นจากขนาน กับทิศทาง ของลม และ ผ่านตรงกลาง ระหว่าง โคมไฟ สองดวง ณะด้าน ข้างเหนือลม นั้น สำหรับ ติดแสง ขนาดของสนาม บิน และ ทิศทาง ของลม และ อีก ดวงหนึ่ง ให้ อยู่ ตรงกลาง ระหว่าง โคมไฟ สองดวง ซึ่งหมายถึง ใต้ ของตอน กวาง

อนึ่ง จะวาง โคมไฟ เพิ่มเติมไว้เป็นระยะ เท่า ๆ กัน ตามเส้น ขอบเขตต์ ของตอนกวาง และ ที่ชายของตอน สำหรับออกเดินไป กับของตอน สำหรับ ลงดิน บนเส้น ซึ่งตรงไป บนแนวโคมไฟ ทั้ง ด้านดวง ณะด้าน ข้างเหนือ ลม นั้น ก็ใต้

มาตรา ๘๖

ในที่ ใกล้ชิด กับ สนามบิน ห้ามมิให้ โยง อากาศ นาวาไว้ อย่างอื่น นอกจาก ใกล้ พื้นดิน โดย มิได้รับ อนุญาต เป็น พิเศษ จากเจ้าของ แห่ง สนามบิน นั้น

ให้วางเครื่องหมาย อันสมควรไว้ บนสิ่ง ที่ กีดขวาง ทั้งปวง ซึ่ง คิดแน่น อยู่ กับที่ และ อาจ เป็นอันตราย แก่การบิน ภายในเขตต์ ๕๐๐ เมตร ของสนามบิน นั้น ทุกแห่ง

มาตรา ๘๗

อากาศยาน ทุกเครื่อง ซึ่ง เคลื่อนที่ ไปมาในน้ำ ด้วยกำลัง ของตนเองนั้น ให้ปฏิบัติตาม ข้อบังคับ ที่ ใช้ อยู่ใน เวลานั้น สำหรับ บัองกัน การ โดนกัน ใน

ทะเล และเพื่อประโยชน์ตามความใน ข้อบังคับ เช่น นี้ให้ถือ ว่าเป็น
เรือกลไฟลำหนึ่ง แต่ให้มีโคมไฟ ดัง กำหนดไว้ใน พแนกนี้ และมีใช้
อย่าง ที่ ระบุไว้ในข้อบังคับ เหล่านี้ว่า สำหรับเรือกลไฟ เลี้ยง ด้วยญาณ
ดังระบุไว้ใน ข้อบังคับ เหล่านี้ ห้ามมิให้ อากาศยาน เช่นนี้ ไช หรือ ไช
แก่ อากาศยาน เช่นนี้ นอกจาก ดัง บัญญัติไว้ใน มาตรา ๒๒ และ ๒๓

มาตรา ๘๘

เพียงแต่ การ ปฏิบัติ ตาม ข้อความ ที่ กำหนดไว้ใน พแนกนี้ อย่างเดียว
เท่านั้น ห้ามมิให้ ถือว่า เป็นการ ปิดตเปิดอง เจ้าของ หรือ บกคดประจำ
หน้าที่ ของอากาศยาน ฉุกเฉินแห่งความ เด็ดเดี่ยวในเรื่อง การ ระมัดระวัง ซึ่ง
อาจ จะต้องทำ ด้วยโดย วิธีปฏิบัติ การ อย่าง ดำเนินใน อากาศ หรือตาม
พฤติการณ์ อย่างพิเศษในเหตุการณ์ โดย เฉพาะ

พแนก ๙

ข้อบังคับ สำหรับ อากาศยาน ที่มาถึง หรือไปจาก ประเทศสยาม

หมวด ๑

คำอธิบาย

มาตรา ๘๙

เพื่อ ประโยชน์ ตามความใน พแนกนี้ เมื่อใด มีความ ตกลง กันกับ
เด็นาบัต กระทรวง พระคลัง มหาสมบัต แดว เด็นาบัต ผู้ท มอานาจอาจ

แจ้งให้ทราบโดย ประกาศใน ราชกิจจานุเบกษาได้ ว่า ตำนามบินแห่งใดเป็น
แห่งที่ได้ กำหนดให้ เป็น ตำนามบิน ตำนามบิน

มาตรา ๙๐

เพื่อ ประโยชน์ ตามความ ใน พแนกนี้

ก) ผู้นำของเขา และ ผู้ตั้ง ของออก นั้น มีความหมาย เช่นเดียว
กัน กับใน พระราชบัญญัติ ภาษีอากร

ข) อธิบดี หมายความว่า อธิบดี กรมศุลกากร

ค) สถานที่ตรวจ หมายความว่า บริเวณ ณะ ตำนามบิน ตำนามบิน ซึ่ง
อธิบดีได้ อนุมัติให้ เป็น สถานที่ตรวจ

ง) ผู้ขับ หมายความว่า รวมทั้งผู้ควบคุมด้วย

ถ้อยคำอื่น ๆ มีความหมาย เช่นเดียวกัน กับใน บทบัญญัติทั่วไปใน
พระราชบัญญัตินี้

หมวด ๒

วิธีปฏิบัติราชการ เมื่อมาถึง พระราชอาณาเขตต์สยาม

มาตรา ๙๑

ห้ามมิให้ อากาศยาน ซึ่ง เดินทาง จาก ต่าง ประเทศ เข้ามา ใน พระราช
อาณาเขตต์สยามลงดินณะที่ใดในพระราชอาณาเขตต์เป็นครั้งแรก เว้นไว้
แต่ ณะ ตำนามบิน ตำนามบิน แต่ ว่าห้าม มิให้ เขาความ ตามมาตรา นี้ ไซ้

ในที่ซึ่งอากาศยาน มีเหตุอันบังคับให้ต้องลง เครื่องก่อน เวลาที่ถึงสนามบิน
ด้านภาษี เพราะอุปคเหตุ หรือข้อความไป แห่งอากาศ หรือเหตุ ซึ่งหลีกเลี่ยง
ไม่ได้ ในเหตุเช่นนั้นให้ปฏิบัติตาม ตาม วิธีที่ วางไว้ ใน มาตรา ๑๑๐
(ก่อนไป)

มาตรา ๙๒

ห้ามมิให้ ผู้ใด ใน อากาศยาน ซึ่ง เข้า มาใน พระราช อาณาเขตต์ สยาม
นำ หรือ อนุญาตให้ นำของ ติดมาใน อากาศยาน ด้วย คือ

ก) ของ ใด ๆ ซึ่ง พระราชบัญญัติ ที่ เกี่ยวกับ ภาษี อากร ห้าม มิให้
นำเข้า

ข) ไปรษณีย์ ใด ๆ เว้นไว้แต่ เมื่อ ได้ รับ อนุญาต เป็น ดาย ลักษณะ
อักษร จาก อธิบดี กรมไปรษณีย์ และ โทรเลข

มาตรา ๙๓

ห้ามมิให้ ผู้ใด ใน อากาศยาน ซึ่ง เข้า มาใน พระราช อาณาเขตต์ สยาม
ทุบต้อย หรือ เบียดเบียนแปลงตรา ซึ่ง เจ้าพนักงาน ศักอากาศระดัณามบิน ซึ่งตน
ได้ จากมา ยัง พระราช อาณา เขตต์ สยาม นั้น ได้ ประทับ คัดไว้ กับ ส่วนใด
ของ อากาศยาน หรือ กับ ของใด ๆ ใน อากาศยาน นั้น

มาตรา ๙๔

ห้ามมิให้ อากาศยาน เครื่อง ใด ซึ่ง มี ท่อน บดบัง หรือ พร่างไว้ เพื่อ ใช้
สำหรับ ช้อนของนั้น เข้ามาใน หรือ ออกไปจาก พระราช อาณาเขตต์ สยาม

มาตรา ๙๕

ผู้ขับอากาศยาน ซึ่งใดเดินทาง จากที่ใด ภายนอก พระราช อาณาเขตต์ ดัยาม เขามา ถึงต้นามบิน ด้านภษา นน เมื่อใด นำอากาศยาน ของตนลง ดินแล้ว ให้นำไป ยังต้นามบิน ตรวจ ณะต้นามบิน นนโดยทันที แต่ ถ้า หากว่า ผู้ขับ ของอากาศยาน เครื่องใดใด พิจารณ์ ว่า พฤติ การณ์ ซึ่ง ตนไม่ ดำรงรถ บังคับได้นั้นใด ชัดขวาง ตนไว้ไม่ให้สามารถ นำอากาศยาน ของตน ไปยังต้นามบินตรวจได้ และใด พิจารณ์ ว่าตนใด ทำรายงาน โดย ถูกต้องตาม ที่ กำหนดไว้ ในมาตรา ๙๖ (ถัดไป) นน แล้ว และ ของที่ บรรทุก มา ใน อากาศยาน ที่ ถัดแล้วนั้น ก็ใด ชนไปยัง ต้นามบิน ตรวจ ต่อหน้า เจ้า พนักงาน ศักดการ หรือ ผู้ซึ่งใด รับ อำนาจ จากต้นามบิน กระทรวง พระ คตง มหาสมบัตโดยชอบนน ทั้งหมด แล้วไซริ ก็มีให้ถือว่า ผู้ขับ ของ อากาศยาน เครื่องนั้นใด ปฏิบัติการ ผ่าฝน หรือ ละเลย ไม่ปฏิบัติ ตาม ความ ใน มาตรา นี้

มาตรา ๙๖

เมื่อ อากาศยาน ซึ่ง มาจากที่ใด นอก พระราช อาณาเขตต์ ดัยามใดลง ดิน ณะต้นามบิน ด้านภษา แล้ว ภายใน ยี่สิบสี่ ชั่วโมง ให้ผู้ขับ

ก) ทำรายงาน ยื่น ต่อ เจ้าพนักงาน ศักดการ ผู้มี หน้าที่ ณะที่ นน ตาม แบบ ซึ่งอธิบดีของคับไว้ และ

ข) ดงรายชื่อยืด ทั้งหลาย ตามที่มี กำหนด ไว้ ใน แบบ เช่น นั้น ตามจริง และ

ค) ยื่นรายงาน ของตน ต่อ เจ้าพนักงาน เช่น นั้น พร่อม ด้วย สุ่มด ปม บานชี้ รายการ บรรทุก และ โบบอก ภาษี ของใน อากาศยาน ของตน ซึ่ง เจ้าพนักงาน ศุภการ ผู้ นำ ที่ ณะต้นนามบิน ซึ่ง ตนได้ จาก มา ยัง พระราช อาณาเขตต์ ดัยามนั้น ได้ ลงนามไว้ และ

ง) ส่ง คนโดย ด่าน ทั้ง หมด ซึ่ง บรรทุก มาใน อากาศยาน นั้น ลงดิน ณะต้นนามบิน เช่นนั้น เพื่อ การตรวจ สัมภาระ และ เมื่อได้ ทำ รายงาน แล้ว ให้ นำของใน อากาศยาน นั้น ออกด้แดง ทั้งหมด และ ถ้าหากว่า ไตรบคำ เรียกรอง ให้ ลงดิน เพื่อการตรวจไซร ก็ให้ ทำตาม

มาตรา ๕๗

ถ้าหากว่า อากาศยานได้ บรรทุกของ หรือคน โดยคน ณะต้นนามบินแห่งใด หรือ ณะที่อื่น ๆ ภายใ พระราชอาณาเขตต์ ดัยาม เพื่อ นำไปส่ง ณะต้นนามบิน ด่านภาษี โดยทาง อากาศ แล้วไซร ก็ให้ ผู้ขับ รับใบเบกต้อง ตามแบบ ซึ่ง ด้เนาบตี กระทรวง พระคตัง มหาสมมต และ อธิบดี บงคปไว้ นั้น จากเจ้าของ หรือ เจ้าพนักงาน ผู้ พทกษ รักษา ดันามบิน ซึ่ง อากาศยาน นั้น จากไป และ เมื่อถึง ดันามบิน ด่านภาษี และนำใบล้ำคณ เช่นนั้น ออกด้แดง ^{12/10/2566} ถ้าเจ้าพนักงาน ศุภการ ไม่ มี มุเหตุ ที่ทำให้ ดังด้ย ว่า คังแต่

เมื่อได้รับใบสำคัญ เช่นนั้น เป็นต้นมา อากาศยาน นั้นได้ ไปและ ณะที่ใด
ภายนอก พระราช อาณาเขตต์สยาม แล้วไซ้ร ก็ให้ อากาศยานนั้น พรอมทั้ง
ของ และ คน โดยต้น ที่บรรทุกไป ในนึ่งทั้งหมดได้ รับความยกเว้น จากการ
ตรวจตรา ของ เจ้าพนักงาน เช่นนั้น

หมวด ๓

วิธีปฏิบัติการ เมื่อไปจาก พระราชอาณาเขตต์สยาม

มาตรา ๙๘

ห้ามมิให้อากาศยาน บินไปยังที่ใด ภายนอก พระราชอาณาเขตต์สยาม
เมื่อมิได้ ออกไป จากสำนวมิน ด่านภาษี

มาตรา ๙๙

ก่อนเวลา ที่ จะรับของ ขนบรรทุกในอากาศยาน ให้ผู้ ขนอากาศยาน
ทุกเครื่อง ซึ่งจะได้ บรรทุกของ ออกไปนั้น ส่งใบ แจ้งข่าวว่าจะออกไป
ยังที่ มุ่งหมายใน ต่างประเทศ นั้น แก่เจ้าพนักงาน ศุ่ศการกร ผู้ มานที่ ตาม
แบบ ซึ่ง ครอบค้ บังคับ ไว้ ในใบ แจ้งข่าว นั้น ให้แสดงรายละเอียด ตามที่ มี
กำหนดไว้ ในแบบ เช่นนั้น ตามจริง

มาตรา ๑๐๐

ให้ผู้ ขนอากาศยาน ทุกเครื่อง ซึ่ง มุ่งหมาย จะบินไปยังที่ใด ภาย นอก
12/10/2566
พระราชอาณาเขตต์สยาม ทำคำร้อง ขออนุญาต ออกจาก สำนวมิน ตาม

แบบ ซึ่ง อธิบดี บังคับไว้ นั้น เป็น สอง ฉบับ ขึ้นต่อ เจ้าพนักงาน ศักการ
 ผู้ มี หน้าที่ ณะ ด้ นาม บิน ตำน ภา ชี พร อม กน กบ ด้ ม ต ปร ม ด้ เป็น ของ อากาศ ยาน นั้น
 ถ้า หาก ว่า อากาศ ยาน นั้น บรรทุก ของ ใด ๆ ก็ ให้ ผู้ ขบ ขน มา ญ ชี ร าย
 การ บรรทุก และ ใบ บอ ก ภา ชี ตาม แบบ ซึ่ง อธิบดี บังคับไว้ คือ บอ ก ช น ิต
 และ จ ำน ว น ของ ที่ มี อยู่ ใน อากาศ ยาน นั้น ด้วย

ให้ ผู้ ขบ แล ด้ ร าย ทะ ะ ย ี ๓ ด้ ท ัง บ ัง ด้ วั ใน น ั้น ค ำ ม ด้ มี ก ำ ห ัน ด้ วั ใน แบบ
 นั้น ๆ ตาม จ ริ ง และ เมื่อ เจ้า พนักงาน เช่น นั้น ได้ ด้ น ำ วั ใน น ั้น แล ด้ ก็
 ให้ ถ ็ ด้ วั เป็น การ อนุ ญ ำ ต ให้ อ อก และ ให้ อากาศ ยาน เติ น ทาง ไป ย ัง ที่ ม ุ ัง
 ห ำ ย ของ ตน ใน ต ำ ง ป ระ เเท ศ ได้

มาตรา ๑๐๑

ห้ามมิให้ ผู้ ขบ อากาศ ยาน เครื่อง ใด ออ ก บิน ไป ย ัง ที่ ใด ภาย นอก พระ
 ราชา ณา เช ต ด้ ด้ ย ำ ม จ น ก ว่า จะ ได้ รั บ อนุ ญ ำ ต ให้ อ อก และ ให้ เติ น ทาง ต ัง
 ระ บ ุ วั ใน มา ต ร ำ ก ่อน นั้น หรือ เมื่อ ได้ รั บ อนุ ญ ำ ต ให้ อ อก และ ให้ เติ น ทาง
 เช่น นั้น แล ด้ ก็ ห้าม มิ ให้ แะ ณะ ที่ ใด ใน พระ ราชา ณา เช ต ด้ ด้ ย ำ ม ก ่อน
 อ อก ไป ย ัง ที่ ม ุ ัง ห ำ ย ของ ตน ใน ต ำ ง ป ระ เเท ศ นั้น เว ้น ใ ด้ ต ัง บ ัญ ญ ำ ต
 วั ใน มา ต ร ำ ๑๑๐

ผู้ ขบ อากาศ ยาน ซึ่ง ม ุ ัง ห ำ ย จะ ด้ ด้ น ั ณะ ด้ น ำ ม บิน ต ำ น ภา ชี ห ำ ้ง ห ำ ้ง
 หรือ ห ำ ย ห ำ ้ง ก ่อน ที่ จะ อ อก ไป ย ัง ที่ ม ุ ัง ห ำ ย ของ ตน ใน ต ำ ง ป ระ เเท ศ

ให้ยื่นคำร้อง ขออนุญาต ออก และเดินทาง ดังกล่าวแล้ว นั้นคณะตุลาการ
วินิจฉัยว่า แห่งที่ผิดที่คน ดงดิน

หมวด ๔

การนำของเขา และออก

มาตรา ๑๐๒

ห้ามมิให้ผู้ใด ซึ่งนำของเขา โดย อากาศยาน นำของไปสู่ที่ใดใน พระ
ราชอาณาจักรเขตศัฎยาม นอก จาก ด่านาม บิน ค่าน ภาษี หรือ ขน ของ ดง จาก
อากาศยาน เว้นไว้แต่ คณะตุลาการ (เมื่อไม่จนถึง ต่อหน้า เจ้าพนักงาน
ศุลกากร ตามบท บัญญัติใน มาตรา ๙๕) หรือ ขนของดง เว้นไว้แต่ใน
ระหว่างเวลาตามที่ อธิบดี อัจฉริยะ ได้ หรือ ย้ายของไปจาก ด่านศัฎยาม
เมื่อมีใบออก ภาษี ของนั้น โดยชอบด้วย ชอบบังคับ ตามวิธี ที่ บัญญัติ ไว้ ใน
พแนกน กอน และ มิได้ นำออกให้เจ้าพนักงาน ศุลกากร ผู้ มีหน้าที่ นั้นตรวจ
ดู ทั้ง เจ้าพนักงาน ผู้ นั้น มิได้ ขออนุญาต ให้ย้ายไปได้ โดยชอบ

มาตรา ๑๐๓

ห้ามมิให้ผู้ใด ถ่ายของ ใด ๆ ออกจาก อากาศยาน ซึ่ง ได้นำของ นั้น ๆ
เข้ามา จนกว่า จะได้ ทำรายงาน ตามที่ กำหนดไว้ ในมาตรา ๙๖ และ
จะ ได้รับ ขออนุญาต จาก เจ้าพนักงาน ศุลกากร ผู้ มีหน้าที่ นั้น แล้ว

มาตรา ๑๐๔

ผู้ซึ่งได้นำของใด ๆ เข้ามายัง อากาศยาน นั้น ให้ทำใบบอกภาชนะ
ของ นั้น ๆ โดยชอบด้วย บทบัญญัติ ใน พระราชบัญญัติ ภาชนะบรรจุ
คือ หัวหน้าเจ้าพนักงาน ศุลกากร ในท้องที่ ซึ่งต้นนามบิน อันเป็นที่ซึ่งได้นำ
ของ เข้ามานั้น ตั้งอยู่ ในใบ บอกภาชนะ นั้น ให้ตั้ง รายละเอียด ทั้งหลาย ซึ่งมี
กำหนดไว้ ในแบบ สำหรับ การบอก ภาชนะนั้น ตามจริง และ ให้เขียน ภาชนะ
ที่จะเก็บ สำหรับ ของ ที่ต้นนั้น คือ เจ้าพนักงาน เช่นนั้น ตามเวลา และ วิธี ที่
พระราชบัญญัติ ซึ่งกล่าว แลown บังคับไว้

มาตรา ๑๐๕

ของทั้งหมด ที่ ได้ บรรทุก อากาศยาน เข้า มายัง ต้นนามบิน ด้านภาชนะ นั้น
ให้บอกภาชนะโดย ชอบ และ ถ่ายออก ภายใน สิบวัน นับ ตั้งแต่ เวลา ที่
อากาศยาน เข้ามายัง ต้นนามบิน นั้น หรือ ภายใน ระยะเวลาใด ๆ ที่ อธิบดี
อาจ อนุญาตให้ต่อไปอีกได้นั้น

มาตรา ๑๐๖

ของ ทั้งหมด ที่ ได้ บรรทุก อากาศยาน เข้ามา และ เจ้าพนักงาน ศุลกา
กร ผู้มี หน้าที่ ย่อม มีได้ ตรวจ และ มีได้ อนุญาตให้ย้ายไปได้นั้น ให้เก็บ
รวบรวมไว้ ใน โรงเก็บของ ที่ชนลงดิน ณ ต้นนามบิน ด้านภาชนะ และ ห้าม
มิให้ ย้าย ของ เช่นนี้ ไปจาก โรงเก็บของ ที่ชนลงดิน นั้น ก่อนที่ เจ้าพนักงาน
งาน เช่นนั้น ได้ตรวจ และ อนุญาตให้ย้ายไปได้

มาตรา ๑๐๗

๑) ผู้ส่งของ ออกจะส่งของใด ๆ ออกไปโดย อากาศยาน ให้ยื่นใบ
 บอกรายชื่อ ตามแบบ ซึ่ง อธิบดีบังคับไว้ นั้น คือเจ้าพนักงานศุลกากร ผู้มีหน้าที่
 ณะต้นนามบิน ด้านภาษา อันเป็นที่ ซึ่ง อากาศยาน นั้นได้รับอนุญาตให้ออก
 ไปยังที่ มุ่งหมาย ของตนใน ต่างประเทศ และในใบบอกรายชื่อ นั้นให้บอก
 รายละเอียด ซึ่งมี กำหนดไว้ในแบบ เช่นนั้น ตามจริง และ เมื่อ เจ้าพนักงาน
 ศุลกากร ผู้มีหน้าที่ใด ตกลงนามไว้ ในนั้น แล้ว ก็ให้ถือว่า เป็นการ อนุญาต
 ให้ออก และให้ ส่งของ นั้น ออกได้

๒) ห้ามมิให้ผู้ใดส่งของ ออกโดย อากาศยาน จน กว่า เจ้าพนักงาน
 ศุลกากร ผู้มีหน้าที่ จะได้อนุญาตให้ทำ เช่นนั้นได้

มาตรา ๑๐๘

ห้ามมิให้ผู้ใด ซึ่งมี ได้รับความยินยอม ของ เจ้าพนักงาน ศุลกากร ผู้มี
 หน้าที่ นั้น ชนของใด ๆ ซึ่ง บรรทุกไว้ ใน อากาศยาน เพื่อ การ ส่งออก นั้น ตง
 จากอากาศยานใน เมื่อได้รับอนุญาตให้ออก ตามความในมาตรา ๑๐๗ นั้น
 แล้ว หรือเปิด หรือ เปลี่ยนแปลง หรือ งักงัน แฉฉับใด หรือ ทุบต่อย
 เครื่องหมาย หรือ ตรา ซึ่ง เจ้าพนักงาน ศุลกากร ได้ประทับไว้ กับของใด ๆ
 ใน อากาศยาน ซึ่ง กำลัง จะออกไป จาก ประเทศ สยาม

๒๐๕

หมวด ๕

บทปกครอง

มาตรา ๑๐๙

ห้ามมิให้ ผู้ใด ทำสัญญาใด อย่างใด สิ่งไปย้ง หรือ มา จาก อากาศยาน
ซึ่ง เข้ามาใน หรือ ออกไปจาก พระราช อาณาเขตต์ ดัษยาม เชน ไร่ แต่
สัญญาณ เชนแก่ พระราชบัญญัติ นี อนุญาต แต่ ถ้า หากว่า บุคคล ผู้ทำ
สัญญาณ เชนนั้นใด พุ้จหน้าว่า สัญญาณ นั้น มิได้ ไรเพื่อ ประโยชน์ ในการ
หัดกเลี้ยง หรือ ช่วยเหลือ แก่คน ใดในการหัดกเลี้ยง บทบัญญัติในพแนก
นี้ แลวไซร ก็ห้ามมิให้ ถอว่าใด ทำความผิดตามความใน มาตรา นี้

มาตรา ๑๑๐

ถ้าหากว่า อากาศยาน ซึ่ง มาจาก หรือ ไปย้ง ที่ใด ภายนอก พระราช อา
ณาเขตต์ ดัษยาม นั้น ต้องตงติในที่ใด นอกจาก สันามบิน ด้านภาษี ก็
ให้ ผู้ขับ ราชงาน ต่อ เจ้าพนักงาน ศุลกากร หรือ เจ้านาท ฝ่าย ตำรวจภูธร
หรือ ตำรวจ พระนครบาลโดย ทนท และ เมื่อได้รบ คำเรียกรอง ก็ให้
ยื่น สัมมุปม ซึ่ง เป็นของ อากาศยาน นั้นแก่ เจ้าพนักงาน หรือ เจ้านาท เชนนั้น
และ ห้ามมิ ให้ อนุญาตให้ ชนของ ใด ๆ ลงจาก อากาศยาน นั้น โดยมิได้
รับ ความยินยอม ของ เจ้าพนักงาน ศุลกากร และ ห้ามมิ ให้ ผู้ โดยส่าน
หรือ ผู้ใด ใน บรรดาบุคคล ประจำนัท ใน อากาศยาน นั้น ออกไปจากตำบล

ที่ เกิด ชด คัด คอ กับ ทน น โดยมิได้ รั บ ความ ยินยอม ของ เจ้าพนักงาน
 ศุ่ ด กากร หรือ เจา นาท ี่ ฝาย ค้า รวจ ภูธร หรือ ค้า รวจ พระนครบาด ถ้าหาก
 ว่า ติ สง คณ ัน น เป น ด้ นาม บิน แล ว ไซ้ ้ ก็ ให้ ฝ ช บ ราย งาน คอ เจ้า ของ
 หรือ เจ้า พนักงาน ฝ พ ท กษ รั กษา ด้ นาม บิน ัน น โดย ทน ท ี่ ว่า อากาศ ยาน
 ัน น มา ด้ ัง แดง มา จาก ทั ไ ต แดง ให้ เจ้า ของ หรือ เจ้า พนักงาน ฝ พ ท กษ
 รั กษา ด้ นาม บิน ัน น รាយ งาน คอ เจ้า พนักงาน ศุ่ ด กากร โดย ทน ท ี่ ว่า อากาศ
 ยาน ัน น มา ด้ ัง แดง ห้าม มิ ให้ อนุญา ตให้ ั ช น ของ ไ ต ี่ ด้ ัง จาก อากาศ ยาน
 ัน น หรือ ให้ ฝ ช โดย ด้ นาม หรือ ฝ ช ไ ต ใน บร ร ต บ ก ค ล ป ระ จ ำ ำ ท ี่ ใน อากาศ
 ยาน ัน น ออก ไป จาก ด้ นาม บิน โดย มิ ได้ รั บ ความ ยินยอม ของ เจ้า พนักงาน
 เช่น ัน น

มาตรา ๑๑๑

ก) ให้ เจ้า ของ หรือ เจ้า พนักงาน ฝ พ ท กษ รั กษา ด้ นาม บิน อนุญา ต
 ให้ เจ้า พนักงาน ศุ่ ด กากร เขา ไป ใน ด้ นาม บิน ของ ตน และ ต ร ว จ ต ร า ท ี่ ัน น
 หง ต ก เรือ น และ ของ ไ น ทน น หง ห ม ด ไ ต ด้ น ั ก วั เ ล ๓

ข) ให้ ฝ ช บ ั อากาศ ยาน อนุญา ตให้ เจ้า พนักงาน ศุ่ ด กากร ั ช น บ น
 อากาศ ยาน ของ ตน และ ต ร ว จ ต ร า อากาศ ยาน ัน น กั บ หง ของ ไ ต ี่ ท ี่
 บร ร ท ก วั ไ น ัน น ใน เ ว ล ๓ ไ ต ก ี่ ไ ต

ค) ให้ผู้นำของเขา หรือผู้ตั้งของ ออกซึ่งได้นำของใด ๆ เขา หรือ จะส่งออกไปโดย อากาศยาน นั้น ผู้นำของนั้น ๆ ออก สัปดาห์ แก่เจ้าพนักงาน ศุลกากร ผู้นำที่ ณะดีนามบิน อินเพน ที่ ซึ่งได้นำของนั้น ๆ เขา หรือ จะส่งออกไป และ อนุญาตให้เจ้าพนักงาน ผู้นั้น ตรวจสอบ ของ นั้น ๆ

มาตรา ๑๑๒

ให้บุคคลทั้งหมดที่ นำของ ไปรษณีย์ หรือผู้ โดยผ่าน เขามาใน หรือ ออกไปจาก พระราชอาณาเขตต์ ดัธยม โดย อากาศยาน หรือ เกี่ยวของ กับ การ นำตั้งของ หรือ บุคคล เขาออก เช่นนั้น และให้ ผู้ขับ อากาศยาน ทั้งหมดที่มาถึง หรือไปจาก พระราชอาณาเขตต์ ดัธยม ถัด และ ปฏิบัติตามบทบัญญัติใน พระราชบัญญัติ ภาษี อากร เหมือนหนึ่งว่า ข้อความใด ๆ ใน บทบัญญัติ เช่นนั้น ส่วน ที่ กล่าวถึง กำปั่น หรือ เรือ และ นายเรือ หรือ กัปตัน ของเรือ และ กล่าวถึง การ บรรทุก ของ ตงใน หรือ ถ่าย ออก จาก เรือ เป็น ข้อความ ที่ กล่าว ถึงรวม ทั้ง อากาศยาน และ ผู้ขับ อากาศยาน และ กล่าวถึง การ บรรทุก ของ ตงใน หรือ ถ่าย ออก จาก อากาศยาน นั้นด้วย กับ ทั้ง เหมือนหนึ่งว่า ข้อความใน บทบัญญัติ เช่นนั้น ส่วน ที่ กล่าวถึง ทำ สำหรับ บรรทุก และ ถ่าย ของ เป็น ข้อความ ที่กล่าว ถึงรวม ทั้ง ดีถาน ตรวจสอบ

๒๐๘

พแนก ๑๐

การ รับผิดชอบ โดย อากาศยาน

มาตรา ๑๑๓

ผู้รับผิดชอบในการ เติมน้ำมัน อากาศยาน ก่อให้เกิดอุบัติเหตุทุกคน ซึ่ง ทำ การ รับผิดชอบ ของ หรือ ผู้โดยสาร โดย อากาศยาน เพื่อ เดินทาง มี ภาระ และ อยู่ใน ความ รับผิดชอบ สำหรับ การ รับผิดชอบ เช่นเดียว กันกับ ผู้รับผิดชอบ อื่น ๆ

มาตรา ๑๑๔

ผู้ตั้ง หรือ ผู้รับของ ที่ส่งทางอากาศยาน มี ภาระ และ อยู่ใน ความ รับผิดชอบ เช่นเดียวกับ กับ ผู้ตั้ง หรือ ผู้รับ ในการ รับผิดชอบ ใน ทาง อื่น ๆ

มาตรา ๑๑๕

เจ้าของ อากาศยาน เป็น ผู้รับผิดชอบ สำหรับ ความ เสียหาย ที่ ได้ ทำ ให้ เกิดขึ้น แก่บุคคล หรือทรัพย์สิน โดย การ ทิ้ง สิ่งหนึ่ง สิ่งใด ลงจาก อากาศยาน ใน อากาศ โดย เจตนา หรือ ความ เินเฉื่อย หรือ ความ ผิดพลาด

แต่อย่างไร ก็ เจ้าของ อากาศยาน ไม่ เป็น ผู้รับผิดชอบ สำหรับ ความ เสียหาย ที่ ได้ ทำ ให้ เกิดขึ้น แก่บุคคล หรือ ทรัพย์สิน โดย การ ทิ้ง ระเบิด หรือ สิ่ง อื่น ๆ เช่น ทมิธอนุภาค ให้ ทิ้ง ได้ ตาม ความ ใน มาตรา ๑๒ แห่ง พระราชบัญญัติ นี้ กล่าว คือ ถ้าหากว่า ในการ ทำเช่นนั้น ได้ ปฏิบัติ ตาม ข้อ กำหนด พิเศษ

ซึ่ง อาจมี ระบุไว้ ในการ อนุญาต หรือได้ ทำ ความ ระมัดระวัง เช่น
ที่ พึง ระวัง ได้ จาก อนุชน

มาตรา ๑๑๖

ผู้ โดย ด่าน ซึ่ง ได้ ทำ ความ เสียหาย ให้ เกิด ขึ้น แก่ บุคคล หรือ ททรัพย์ โดย
การ ทั้ง สิ่งหนึ่ง สิ่ง ใด ลง จาก อากาศ ยาน ใน อากาศ โดย เจตนา หรือ ความ
เลินเล่อ หรือ ความ ผิดพลาด นั้น เป็น ผู้ รับผิดชอบ สำหรับ ความ เสียหาย
เช่นนั้น โดยตรง และ ฎเฉพาะ คน

มาตรา ๑๑๗

เจ้า ของ อากาศ ยาน เป็น ผู้ รับผิดชอบ สำหรับ ความ เสียหาย ที่ ได้ ทำ
ให้ เกิด ขึ้น แก่ บุคคล หรือ ททรัพย์ เมื่อ ลง ดิน ณะ ดัน บิน ที่ ได้อนุมัติ แล หรือ
ใน ที่ ซึ่ง ได้ จัดไว้ เป็น พิเศษ สำหรับ การ ลง ดิน ของ อากาศ ยาน เว้นไว้
แต่ เมื่อ ความ เสียหาย เช่น นั้น เป็น ส่วน ที่ เหตุ สู้ ต วิสัย ได้ ทำ ให้ เกิด ขึ้น
หรือ เนื่อง มา จาก ความ ผิด ของ ผู้ ตัด ดัน บิน หรือ ที่ นั้น หรือ ของ ผู้ ทำ
การ งาน อยู่ กับ ผู้ นั้น

เจ้า ของ อากาศ ยาน เป็น ผู้ รับผิดชอบ สำหรับ ความ เสียหาย ที่ ได้ ทำ ให้
เกิด ขึ้น แก่ บุคคล หรือ ททรัพย์ โดยการ ลง ดิน ใน ที่ อื่น ๆ นอกจาก ที่ อนุญาต
ไว้ ใน ข้อ ความ ตอน ก่อน นั้น ทั้งหมด แม้ แต่ เมื่อ การ ลง ดิน เช่น นั้น ได้
มี ขน เพราะ เหตุ สู้ ต วิสัย

มาตรา ๑๑๘

เจ้าของ อากาศยาน เป็นผู้รับผิดชอบ สำหรับ ความเสียหาย ที่ใด ทำให้
เกิดขึ้น แก่บุคคล หรือ ททรัพย์สิน เนื่อง จาก การ ลงดิน ของ อากาศยาน นั้น
แม้ ใน การ ที่ มี เหตุ สืบด้วย กติ ผู้ขับ หรือ ผู้ นำที่ ประจำ อากาศยาน ได้
ขอ ความช่วยเหลือ ของ บุคคล ซึ่ง เพื่อ จะ ให้ ความช่วยเหลือ เช่น นั้น จำ
ต้อง บุกรุก ททรัพย์สิน เป็น ของ บุคคล อื่น ๆ

เจ้าของ อากาศยาน เป็น ผู้รับผิดชอบ สำหรับ ความเสียหาย ซึ่ง บุคคล
เช่น นั้น ได้ ทำให้ เกิดขึ้น ด้วย เมื่อ บุคคล เช่น นั้น ถึง แม้ว ผู้ขับ หรือ ผู้
นำที่ ประจำ อากาศยาน มิได้ ขอ กติ ได้ บุกรุก โดย สุจริต เพื่อ จะ ได้ ให้
ความ ช่วยเหลือ เพราะ เหตุ ที่ อากาศยาน นั้น อยู่ใน ท่าทาง อย่าง ปรากฏ ว่า
น่า จะ มี ภัยอันตราย ซึ่ง ทำให้ คิด เห็น ว่า ความ ช่วยเหลือ เช่น นั้น เป็น สิ่ง ที่
เร่งร้อน และ จำเป็น

มาตรา ๑๑๙

เมื่อ ความเสียหาย ให้ เกิดขึ้น ด้วย การ ลงดิน ของ อากาศยาน หรือ
เนื่อง จาก การ นั้น ตงบัญญัติ ไว้ ใน ต้อง มาตรา ก่อน อย่างไร กติ ห้าม มิ ให้
ยึด อากาศยาน นั้น ไว้ และ ใน การ ที่ อากาศยาน นั้น จะ ออกเดิน ไป อีก
ห้าม มิ ให้ ชดชวางไว้ เพื่อ เป็น ประกัน สำหรับ เงิน ค่าเสียหาย ซึ่ง จะ ต้อง ใช้
ถาม

มาตรา ๑๒๐

มาตรา ๑๑๕, ๑๑๖, ๑๑๗, ๑๑๘, และ ๑๑๙ นั้นให้ใช้แก่อากาศยานต้นทุกชนิด แม้แต่เมื่อมิได้รับสั่งของหรือผู้โดยสารเพื่อยืนยัน

มาตรา ๑๒๑

ผู้โดยสารซึ่งได้ทำโดยเจตนาผิด โดยความเลินเล่อผิด หรือเนื่องจากการที่ตน ละเมิด ต่อคำสั่ง หรือคำสั่งแข็ง ซึ่ง คิดไว้ในอากาศยาน ตามความใน มาตรา ๑๙ หรือที่ผู้ขับ หรือคนอื่น ๆ ในบรรดาผู้ทำหน้าที่ประจำ อากาศยาน ซึ่งมีอำนาจที่จะให้คำสั่ง หรือคำสั่งแข็ง เช่นนั้นโดยชอบได้ ให้แก่ตนนั้น ได้ ทำความเสียหายให้เกิดชน แก่อากาศยาน แก่สิ่งใด ที่บรรทุกไว้ในนั้น หรือ แก่บุคคลอื่น ๆ ก็ได้ หรือได้ ก่อเหตุให้ อากาศยาน นั้น ทำความเสียหาย ให้ เกิด ชน แก่บุคคล หรือทรัพย์สิน เป็น ผู้รับผิดชอบ สำหรับ ความเสียหาย เช่นนั้น

มาตรา ๑๒๒

เมื่อ มี ผู้ทำ ความผิด ต่อ พระราชบัญญัตินี้ ตั้ง ระบุไว้ใน พแนก ๑๓ ผู้ตรวจตรา ซึ่งได้ แต่งตั้งไว้ ตามความใน มาตรา ๑๒๕ จะ ยับยั้ง การ ออกเดิน ของอากาศยานไว้ด้วยความ มุ่งหมาย ที่จะ ทำการ ได้ ส่วน ในเรื่อง นั้น ก็ได้ 12/10/2566

มาตรา ๑๒๓

เมื่อได้มีการ ทำความผิดในทางอาญา หรือ อดตวินินบาต หรือความตาย อันน่าสังสัย เกิดขึ้นใน อาภาศยาน และ เมื่อ ถือว่า การได้ส่วนใน เรืองนั้น เป็นการ จำเป็น เจ้านาที่ ฝ่ายปกครอง ท้องที่ ของตำบล ที่อาภาศยาน ดังตน มี อำนาจที่ จะ ขยาย การ ออกเดิน ของ อาภาศยาน นั้นไว้ ได้

มาตรา ๑๒๔

ในเหตุการณ์อย่างใด ก็ดี การได้ส่วนใน เรือง ความผิดทาง อาญา ตับัญญคดีไว้ ใน ต้องมาตรา ก่อนนั้น ต้องทำ อย่างเร็ว ที่สุด ที่ จะ ทำได้ ที่ เหม ให้ ถู เขาการ ได้ส่วน เหล่านี้ เป็นเหตุ ขัดขวาง หรือ ขยาย การ ออกเดินทาง ของอาภาศยาน ใน เมื่อ เจ้านาที่ ผู้มี อำนาจ จะ ถู หรือ จับกุม บุคคล หรือ หนึ่งชื่อ ที่ พง ต้อง ได้ส่วน นั้นไว้ เพื่อให้ อาภาศยาน และ บุคคลอื่น ๆ ซึ่ง มี เติ มี เรือง รว เกี่ยวของ ตวยนั้น ได้ ออกเดินทาง ต่อไป

พแนก ๑๑

การตรวจตรา และการยกเว้น

มาตรา ๑๒๕

เจ้าพนักงาน ของ รัฐบาล ซึ่ง ได้ รับ อำนาจ จาก เสนาบดี ผู้มี อำนาจ โดย คำสั่ง ทัวไป หรือ คำสั่ง เฉพาะ ใน เรืองนี้ เป็นตาย ตักษณ์ ออกกร อาจ

๒๑๓

ก) เขาในที่ดินซึ่งจำเปนต้องเขาไปเพื่อที่จะทำการ ตามอำนาจ และ ภาระของ ตน ตามความใน พระราชบัญญัตินี้ ในเวลาอันสมควร ได้ดินทุกเมื่อ

ข) เขาในคอนของ โรงงาน ซึ่งเป็นที่สร้าง หรือ รวบรวม ส่วนต่าง ๆ ของ อากาศยาน และ ตรวจตรา และ ตรวจดูอบ โรงงานนั้น กับทั้ง อากาศยาน หรือ ส่วนต่าง ๆ และ รูปเขียน ที่เกี่ยวกับส่วน เหล่านั้น ใน ระยะเวลาทำงานได้ดินทุกเมื่อ

ค) ขัน ตรวจตรา และ คน อากาศยาน ซึ่งคน มีมลเหตุที่จะ เชื่อว่า มี วัตถุระเบิด อาวุธ ระเบิดขึ้น เครื่อง วิทยุโทรเลข หรือ โทรศัพท์ หรือของ ซึ่ง ก่อถึง นำเขา หรือ ใด นำเขาแล้ว หรือ ก่อถึง นำออก นั้นได้

ง) เขา และ ตรวจตรา ที่หนึ่ง ที่ใด ซึ่งเป็น ที่เก็บ อากาศยาน นั้นได้

มาตรา ๑๒๖

โดยคำสั่ง ทั่วไป หรือ คำสั่ง เฉพาะ เป็น ดाय ดักชนี อักษร เต็มฉบับ ผู้ มีอำนาจ จะยกเว้น อากาศยาน เครื่อง ใด หรือ ประเภท ใด หรือ บุคคล คน ใด หรือ ประเภท ใด จากการ ทำตาม พระราชบัญญัตินี้ ทั้งหมด หรือ เป็น ส่วน ๆ ก็ได้ แล้ว แต่ขอ กำหนด ถ้า มี เช่นที่ อาจ ระบุไว้ ใน คำสั่ง เช่นนั้น

อากาศยานต่างประเทศ

มาตรา ๑๒๗

บทบัญญัติใน พระราชบัญญัติ ทว่าด้วย

- ก) การขึ้น ทะเบียน อากาศยาน
- ข) การออกไป อนุญาตให้แก่นักคิด ประจำ นำที่
- ค) ความ สัม ควร ที่จะ เดินอากาศได้
- ฅ) ด้ มุคปม

ห้ามมิให้ ใช้ สำหรับอากาศยานต่างประเทศในระหว่าง หนึ่งเดือน ตั้ง
แต่ วันที่ อากาศยาน นั้น เขามาถึง พระราชอาณาเขตต์ ดัยาม

แต่ ว่า

๑) ห้าม มิให้ ผู้ ได้นำ กอง อากาศยาน ทหารเรือ หรือ ทหารบก ต่าง
ประเทศ หรือ อากาศยาน ต่างประเทศ เครื่อง ใ้ ขึ้นบิน หรือ ลงดินเห็นอ
หรือใน พระราชอาณาเขตต์ ดัยาม หรือช่วยเหลือ ในการ หนี เว้นไว้ แต่
เมื่อได้ รับเชญ หรืออนุญาต เปนตาย ดั กษณอักษร จากเสนาบดี ผู้ มีอำนาจ
และ ใน การ ที่ อากาศยาน เช่น นี้ ลงดิน โดย ได้ รับเชญ หรือ อนุญาต เช่น นี้
ให้ ใช้การ ยกเว้น ทับบัญญัติไว้ ในพแนกนี้ แต่เพียง และตามขอ กำหนด เช่น
ที่อาจมี ระบุไว้ ในใบเชญ หรือใบ อนุญาต และ

๒) ในที่ซึ่ง อากาศยาน ต่างประเทศใด ๆ บินข้าม ตอนหนึ่ง ตอนใด ไป ภายหลังจาก การ ลงดินใน พระราชอาณาเขตต์ ดัชยาม ครั้งแรก เว้น ใด แต่ เมื่อ บินข้ามไป ตามวิธี เช่นที่อาจ เป็น อย่าง จำเป็น เพื่อ จะ ไป ยังที่ มุ่งหมายในต่างประเทศนั้น เมื่อใน อากาศยานนั้นไม่มี โป ต้าคณู และ โป อนุญาต ซึ่ง เจ้านาท์ ผู้รับผิดชอบในประเทศ ซึ่งเป็นเจ้าของ แห่ง อากาศ ยาน นั้นได้ขอกให้ และไม่มดัดแปลง ตามแบบ ซึ่งเจ้านาท์ เช่นนั้นได้ อนุมัติ ซึ่ง มี ข้อ สำคัญ ถูกต้อง ตาม ข้อ กำหนด ใน พระราช บัญญัติ นี้ หมด ไป ด้วย หรือมี เสนอ นำสิ่ง เหล่านี้ ออกให้ ตรวจตรา เช่น และ ในเวลาที่ เจ้านาท์ ซึ่ง ระบุ ใด หรือได้รับอำนาจ ตามความใน มาตรา ๑๘ นั้น เรียกรอ้ง กให้ ใช้บท บัญญัติใน พระราชบัญญัตินี้ ทั้งหมด สำหรับ อากาศยาน นั้น

พผนก ๑๓

บทกำหนดโทษ

มาตรา ๑๒๘

ผู้ใด ซึ่งเป็น เจ้าของ หรือเป็น ผู้หนึ่ง ในบุคคล ประจำ นาท์ ของ อากาศ ยาน ละเมิด ข้อ บทบัญญัติใน พผนก ๒ (มาตรา ๔ ถึง ๑๘) หรือ บทบัญญัติ อื่น ๆ ซึ่ง บทบัญญัติ บทใด ที่มี อยู่ใน พผนก ๒ กำหนดให้ตน ปฏิบัติตามนั้น ด้วย ประการใด ต้องระวาง โทษ จำคุกไม่เกิน หนึ่ง เดือน หรือ ปรับไม่เกิน สี่ร้อยบาท หรือ ทั้งสองสถาน

มาตรา ๑๒๙

ผู้ซึ่ง อากาศยาน ซึ่ง รู้ ดีกตน ว่า อยู่เหนือ พนท อื่น ระบุไว้ ใน ประกาศ กระแสร พระบรมราช โองการ ว่า เป็น พนท อื่นต้องห้าม นั้น คนใดไม่ให้

สัญญาฉบับอื่น ซึ่ง บัญญัติไว้ในมาตรา ๖๒ หรือไม่ตงดิน ภายนอก พื้นที่
อันต้องห้าม นั้น โดยเร็วที่สุดที่จะทำได้ เว้นไว้แต่ในการที่มีเหตุสุดวิสัย
ต้อง ระวัง โทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินสองพันบาท หรือ
ทั้งสอง สถาน

มาตรา ๑๓๐

ผู้ใด ซึ่งเป็น เจ้าของ หรือ เป็น ผู้ดูแล หรือ ทำการงานใน สนามบินที่
อนุมัติแล้ว ไม่ปฏิบัติตามบท บัญญัติใน พแนก ๘ แห่ง พระราชบัญญัติ
ในเรื่อง การดูแล สนามบิน ที่กล่าว แล้ว เช่น ในเรื่อง การ ชักธง โคมไฟ และ
อื่นๆ ต้อง ระวัง โทษ ปรับไม่เกิน สองร้อยบาท

มาตรา ๑๓๑

- ผู้ใด ซึ่ง อยู่ใน อากาศยาน
- ก) นำวัตถุระเบิด อาวุธ หรือ กระสุนปืน ใดๆ ไปมาโดยมิได้
รับอนุญาต หรือ
 - ข) นำไปรษณีย์ หรือ เครื่องวิทยุโทรเลข หรือ โทรศัพท์ ไปมา หรือ
ใช้เครื่อง เหล่านี้ ซึ่ง มี อยู่ใน อากาศยาน นั้นโดย มิได้ รับ อนุญาต เป็น ดาย
ลักษณะกษร จากเส้นาบต ผู้มีอำนาจ และเส้นาบต กระทรวงคมนาคม หรือ
 - ค) ทำการบิน ผาดแผลง หรือ ดัดแปลง การบิน ใดๆ ซึ่ง ขัดชั้น ต่อ
บทบัญญัติ แห่งมาตรา ๑๑ หรือ
 - ง) ทิ้ง สิ่งหนึ่ง สิ่ง ใด ลงจาก อากาศยาน นั้น
- ต้อง ระวัง โทษ จำคุกไม่เกิน ๖ เดือน หรือ ปรับไม่เกิน ห้าร้อย บาท
หรือ ทั้งสอง สถาน

มาตรา ๑๓๒

ผู้ใดละเมิดต่อบทบัญญัติ บทใดใน พแนก ๙ แห่ง พระราชบัญญัตินี้ ในเรื่อง การ มาถึง หรือ ไป จาก ประเทศสยามโดย อากาศยาน หรือ ใน เรื่องการ นำของ เข้า หรือออก ต้อง ระวังโทษ จำคุก ไม่เกิน หกเดือน หรือ ปรับไม่เกิน ห้าร้อยบาท หรือ ทั้งสอง ส่วน โดยไม่ตบด้าง อำนาจ ในการ ที่จะระงับโทษพิเศษอย่างใด หรือ การปฏิบัติตามที่อาจต้อง คำพิพากษา โดยการ ใช้ พระราชบัญญัติ ภาษี ออกร

มาตรา ๑๓๓

ผู้ใดซึ่ง อยู่ใน อากาศยาน ใช้ เครื่อง ถ่ายรูปในเวลาที่ บินข้าม พนท ษณ ต้องห้าม นั้นโดยมิได้รับ อนุญาต ต้อง ระวังโทษ จำคุกไม่เกินหนึ่ง เดือน หรือ ปรับไม่เกิน สองร้อยบาท หรือ ทั้งสอง ส่วน

มาตรา ๑๓๔

ผู้ใดทำสัญญาอย่างใด ตั้ง ไปยังอากาศยาน ซึ่งเข้ามาใน หรือออกไป จาก พระราช อาณาเขตที่ สยามเพื่อ ประ โยชน์ ที่ จะ หลีก เดียง หรือ ช่วย เหลือ แก่ผู้ใดในการ หลีก เดียง บทบัญญัติในพแนก ๙ แห่งพระราชบัญญัติ นี้ ต้อง ระวังโทษ จำคุกไม่เกิน สามเดือน หรือ ปรับไม่เกิน สามร้อย บาท หรือ ทั้งสอง ส่วน

พระราชบัญญัติตราไว้ ณ วันที่ ๒๖ สิงหาคม พระพุทธศักราช ๒๔๖๕ เป็นบท ๑๓ ในรัชกาลที่ ๖

ใบแนบที่ ๑

(ตามมาตรา ๒๖, ๒๗, ๒๘, และ ๒๙)

ข้อ กำหนดใน เรื่อง ของคุณ สำหรับ การ ให้ ใบ สำคัญ ของแพทย์

ก) ประสงค์ทั้งส่วนตัว และ เผ่าพันธุ์ ในเรื่อง ที่กล่าว ถึง ความมั่นคง แห่ง เส้น ประสาทโดย เฉพาะ

ความปราศจาก ข้อ บกพร่อง ใดๆ ใน เรื่องสติ สมาจาร หรือร่างกาย ซึ่ง จะขัด กับความสามารถในการบิน

ข) อายุ อย่าง น้อย ที่ สุด สำหรับ ผู้ขับ และ คน หน ของ อากาศยาน บรรทุกคน โดยส่วน หรือ ของนั้น ให้มีกำหนด ๑๙ ปี

ค) ผู้ขับหรือ ต้องไม่มี ทุกขเวทนา เนื่องมาจาก บาดแผล ใดๆ ซึ่ง เกิดขึ้นโดย บังคับ หรือ ศักดิ์ยกรรม ทั้ง ต้องไม่มี พักติ พิการ ใดๆ ซึ่ง คิดคิดว่า แต่ กำเนิด หรือ เกิดขึ้น อย่างอื่น ซึ่ง จะขัดกับ การ ปฏิบัติ นำที่ ใน อากาศยาน ตามความ สามารถ และ ปราศจาก ภัย

ง) ผู้ขับหรือ ต้องไม่มี ทุกขเวทนา เนื่องมาจาก โรคพาหะ หรือ ทุพพลภาพ ใดๆ ซึ่ง ทำให้ตน อยู่ใน ฐานะ ที่ อาจ จะเป็นผู้ ปราศจากความ สามารถใน การ ปฏิบัติหน้าที่ ใน อากาศยานนั้นขึ้นได้ โดยปัจจุบัน หัวใจปกติ และ บรรเทาเส้นประสาท ของผู้นั้น ต้อง มีความ สามารถ ที่จะ ทนทาน ผล แห่งการบิน สูง และการบิน เร็วไป เป็น เวลารานาน นั้นได้

ง) ผู้ซื้อต้องมีความไวอย่างสมควร กับการ ประกอบ ภาระตาม ความสามารถของตน มิให้ผู้ซบ หรือคนหน คนโตมตาเดินดี ซีแปร์ เมตโรเบีย มากกว่า ต้องคืออุปตรา เนือกตาม ต้อง มีกำลัง กำลัง กน อย่าง ดี และ เหมาะ กับการ หักแด้ ผู้ซื้อ ต้อง มีสายคาด ทั้งสองข้าง และ ต้อง มีความสามารถที่ จะ ตั้งเกิด เห็น ดีต่าง ๆ ได้ อย่าง ปกติ

จ) หูต้องถ่วง ต้อง เป็น อย่างปกติ ผู้ซื้อ ต้อง มีหู ใด อย่าง สมควร กับการ ประกอบ ภาระตาม ตามความ สามารถ ของตน

ฉ) ใน บรรดา เครื่อง ต่าง ๆ ใน หู ต้อง ไม่ มี อะไร ที่พิการ และ ต้อง ไม่ มีความ รุ้ ดี ดี มาก หรือน้อย เกิน สมควร

ช) ผู้ซื้อ ต้อง มี ช่อง จมูก ซึ่ง เป็น ทาง เข้า ของ อากาศ นั้น อย่าง ปกติ ไปรับ ทั้งสองข้าง และ ไม่ มี ทุกขเวทนา เนื่องมาจาก โรค ที่รุนแรง หรือ เรือง อย่าง น่าวิตก ซึ่ง เกิดขึ้น ใน เบื้องบน แห่ง ทางเดิน ของ อากาศ

๒๒๐
ใบแนบที่ ๒

(ควบคุมตรา ๒๖ และ ๒๗)

ลักษณะ แห่ง การ สอบได้ อัน จะ ต้องทำ เพื่อ การ ออกใบ สำคัญ
แสดง ความ สามารถในการบิน ให้แก่ ผู้ ขอร้อง ให้ ออกใบ อนุญาตให้
เป็นผู้ ขี่

๑) สำหรับ ผู้ ขอร้อง ให้ ออกใบ อนุญาตให้ เป็นผู้ ขี่ เครื่องบิน
ใบ สำคัญ แบ่งออก เป็น สอง ชนิด

“ ก ” แสดง ความ สามารถ ใน การบิน สำหรับ ผู้ ขี่ เครื่องบิน ส่วน
บุคคล (ใช้ สำหรับ การ ขี่ อากาศยาน บรรทุกคน โดยผ่าน หรือ ของไม่ได้)

“ ข ” แสดง ความ สามารถ ในการบิน สำหรับ ผู้ ขี่ เครื่องบิน บรรทุก
คน โดยผ่าน หรือ ของ

ใบ สำคัญ เช่นนี้ ผู้ สอบได้ ต้อง คน ซึ่ง ได้ รับ อนุมัติ จาก เจ้าพนักงาน ผู้
ได้รับ อำนาจ ตาม ความ ใน มาตรา ๒๔ อาจ เป็น ผู้ ออก ให้ ได้

การ ทดลอง ในทาง วิถีการ

การ ทดลอง ในทาง วิถีการ เพื่อ จะ ออกใบ สำคัญ แสดง ความ สามารถ
ในการบิน นั้น ให้ ทำ ภายใน กำหนด เวลา หนึ่ง เดือน

การ ทดลอง เช่นนี้ จะ ทำ เป็น ลำดับ อย่าง ดีก็ได้ และ อย่าง หนึ่ง ๆ
จะต้อง ทำ ซ้ำกัน ต้อง ครั้ง ก็ได้

การ ทดสอบ เช่นนี้ ให้มีผู้สอบได้ทั้งสองคน ระบุ เห็น เป็น พยาน ซึ่งจะ
ได้ส่งรายงาน ของคน เป็นทาง ราชการไปยัง เจ้า พนักงาน ผู้ ได้รับ อำนาจ
ตามความใน มาตรา ๒๔ เว้นไว้ แต่ เมื่อ มี บัญญัติไว้ อย่าง ชัด

ในการ ทดสอบในทาง วิชาการ อย่างหนึ่ง ๆ นั้น ผู้ เข้าสอบได้ ของ
อยู่ในเครื่องบิน แต่ ตำรับ

ใบสำคัญ “ ก ” แสดงความสามารถในการบิน

สำหรับ ผู้ขับ เครื่องบิน ส่วนบุคคล

ก) การ ทดสอบ สำหรับ การบินสูง และการบินร่อน คือ การบินโดย
ไม่ลงดิน ในระหว่างนั้น ให้ผู้ขับคงอยู่เหนือ ที่ซึ่ง ชนบิน นั้น ในระยะ
สูง อย่างน้อย ที่สุด ๒๐๐๐ เมตร ครอบคลุมเวลา หนึ่ง ชั่วโมง เป็น อย่างน้อย
ที่สุด การลง นนใน ที่สุดให้ทำด้วย การร่อนโดย ที่ หยุดเครื่องกล ทั้งหมด
เสียใน ระยะ ๑๕๐๐ เมตร เหนือ พื้นดิน ที่ จะลง การ ลงดิน นั้นให้ทำ
ภายใน ระยะ ๑๕๐ เมตร จาก ที่ซึ่ง ผู้สอบได้ ได้ กำหนด ไว้ ก่อน แล้ว นั้น
โดยไม่ทำให้ เครื่องกล เครื่องใด เครื่องหนึ่ง

ข) การทดสอบ ความคล่องแคล่ว คือ การบินโดยไม่ลงดินบินรอบ
หลัก (หรือท่อน) สองอัน ซึ่งอยู่ ห่างกัน ๕๐๐ เมตร ทำการ เดี่ยว เป็น
รูปเลขแปด แบบ สำหรับ ชุด หนึ่งรวม ห้าตัว ในการเดี่ยว ครั้งหนึ่ง ๆ จะ
ต้อง ถึงหลัก (หรือท่อน) อันใดอันหนึ่งในสองอัน การบิน นี้ให้ทำ เหนือ

พื้นดิน (หรือน้ำ) ในระยะสูงไม่เกิน ๒๐๐ เมตร โดยไม่ถูกต้อง พื้นดิน (หรือน้ำ) ส่วน การ ดงคืน นั้น

๑) ให้บิดเครื่องกวด ที่ ม อยู่ทั้งหมด นั่นเดียว ทีเดียว อย่าง ซ้ำ ทีสุด ให้ทำ เมื่อ เครื่องบิน ถูกต้อง พื้นดิน (หรือน้ำ) และ

๒) ในที่สุดให้หยุด เครื่องบิน ภายในระยะ ๕๐ เมตร จากที่ ซึ่งผู้ เขา ต่อมาได้ได้กำหนดไว้ ก่อน ออกบิน

ค) การ บินข้าม แคนดิน คือ การบิน ข้าม แคนดิน หรือ ดินทะเลเป็น ระยะทาง อย่าง น้อย ที่สุด ๘๐ กิโลเมตร การ ดงคืน ในที่สุด นั้นให้ทำณะ ที่ซึ่งได้ ออกบินไป

ใบสำคัญ “ ข ” แสดงความสามารถในการบิน

สำหรับ ผู้ ขับเครื่องบิน บรรทุก คน โดยด้าน หรือของ

การทดสอบในทาง วิชาการ นั้น ให้เป็นเช่นในข้อ ก (และ ข) ข้าง บน

ผู้เข้าสอบใดซึ่งมีใบสำคัญ “ ก ” อยู่แล้ว ไม่ต้องกำหนดให้ทำการ ทดสอบ เหล่านี้ โดย ติดต่อก

การทดสอบในทาง วิชาการ คือ ๆ ไป นั้น ให้เป็น ดังต่อไปนี้

การทดสอบความอดทน คือ การบินข้ามแดนดิน หรือถิ่นที่เต เป็นระยะทาง อย่างน้อย ที่สุด ๓๐๐ กิโลเมตร การ ลงดิน ใน ที่สุด นั้นให้ ทำณะที่ ซึ่งได้ ออกบินไป

การบินให้ ทำ ใน เครื่องบิน เครื่องเดียวกัน ตั้งแต่ คน จนตลอด และให้ ทำ ภายใน เวลา แปด ชั่วโมง รวม ทั้ง การ ลงดิน สองครั้ง ซึ่ง จำ ต้อง ทำ ใน ระหว่าง นั้นด้วย ใน การ ลงดิน นั้น เครื่องบิน ต้อง ไป หยุด นิ่ง อยู่ใน ที่ แห่งเดียว หรือ หลายแห่ง ซึ่งมี ให้ เป็น ที่ ซึ่ง ได้ ออก บิน ไป ส่วนที่ นั้นให้ ผู้สอบได้ เป็น ผู้กำหนด

ในเวลาที่จะ ขึ้นบิน ให้ ผู้เขาสอบได้ ได้ รับ คำ บอก เต่า ใน เรื่อง ทางเดิน ของคน กับ ให้ ได้ รับ แผน ที่ ติด ตัว ไป ด้วย ผู้สอบได้ จะ ได้ วินิจฉัย ว่า ได้ บิน ไป มา ทางเดิน นั้น โดยถูกต้อง หรือ ไม่

การบิน กดางคืน คือ การบิน ใน ระยะสูง อย่างน้อย ที่สุด ๕๐๐ เมตร เป็น เวลา สามสิบ นาที และ จะ ต้อง ทำ การ ลงดิน ใน ระหว่าง เวลา ภาย หลัง อาทิตย์ ตกสอง ชั่วโมง กับ ก่อน อาทิตย์ ขึ้นสอง ชั่วโมงนั้น ครึ่งหนึ่งด้วย

การ ทดสอบ ความชำนาญ ในการ ขับอากาศยาน ซึ่ง ได้ มี มา แรก ก่อน แล้ว การ ทดสอบ นี้ พง ต้อง ทำ ใน เครื่องบิน แบบที่ ผู้ขอรับ ต้อง การ ใบอนุญาต สำหรับ เป็น ผู้ขับ จะ ต้อง เป็น การ ทดสอบ ขับอยู่ เป็น เวลา อย่างน้อย ที่สุด สอง ชั่วโมง มีการ ลงดิน ด้วย ดีครั้ง และ ใน ครั้ง หนึ่ง ๆ ต้อง ไม่มี ส่วนใด ของ เครื่องบิน นั้น บบสลายไป

การ ทดสอบนี้ไม่จำเป็น ต้อง ทำคําหยาบผู้สอบได้ แต่ว่า ผู้เข้าสอบ
ได้ต้องนำ หลักฐาน มาพิสูจน์ ให้เป็นที่พอใจ ของผู้สอบได้ ว่าคนได้ ทำการ
ทดสอบ นี้

การสอบได้ในทางเทคนิค

การสอบได้ในทาง เทคนิค สำหรับใบดำคัญ “ ก ” และ “ ข ” ทั้งสอง
ชนิดนี้ ให้เป็นการสอบได้ใน เรื่องต่าง ๆ ดัง ต่อไปนี้ คือ

ข้อ บังคับในอากาศดังมี อยู่ใน พแนก ๘

ความรู้ ในทางวิชาการ เฉพาะในเรื่องความประทะคานทานของอากาศ
ซึ่งเกี่ยวข้องกับบก หางเสือเดี่ยว หางเสือ ขนดง และ ใบพัด น้ำที่ ของ ล้วน
ต่าง ๆ แห่ง เครื่องบิน และ เครื่องบังคับ ล้วน เหล่านี้

การประกอบ เครื่องบิน ใบพัด ฐานต่าง หางเสือเดี่ยว หางเสือ ขนดง
และ เครื่องบังคับ สูงเหต่าน

การ ทดสอบในทาง วิชาการ ซึ่งสายดวดแกงแนง

ความรู้ ทดไปในเรื่อง เครื่องกวด นํ้ามันระเบิด และ น้ำที่ ต่าง ๆ ของ
เครื่องกวด เหล่านี้ เครื่อง อํานวยดิน การ ประจํากาศ การจุดกาศ การพ่น
ไอเสีย

ลักษณะ รูปพรรณ ของเครื่องกวด อากาศยาน และ ความคิด อันเป็น
หลักทั่วไปในการ ประดิษฐ์ เครื่องกวดเหล่านี้ การปรับ และการ ประกอบ

สาเหตุที่ทำให้เครื่องกลเดินไม่เรียบร่อย เชื้อเพลิง และ น้ำมันการ
บรรยาย รายละเอียด ของเครื่องกลอากาศยานที่ใช้ การปรับ การยัดน้ำ
มัน การบำรุงรักษา การถอด และการประกอบส่วนที่สำคัญ สาเหตุแห่ง
ความชำรุด การใช้ดิน ผ่อนกาศ และ เครื่อง บังคับ อย่างอื่น ๆ

การ ทดลองในทาง วิจัยการในเรื่อง จัดการ แก๊ส และ ซ่อมแซม

การอ่าน แผนที่บท การกำหนดทิศ การตรวจสอบที่อยู่ของอากาศยาน
คู่มือย่นค่าศรั เบื้องต้น

๒ สำหรับ ผู้ขอรับ ให้ ออกใบอนุญาต ให้ เป็น ผู้ขับ อากาศนาวา

การสอบได้เพื่อจะออกใบสำคัญ แสดงความสามารถในการบิน สำหรับ
ผู้ขับ อากาศนาวา นั้น ให้ กระทำโดย วิธี ทดสอบดังนี้ กันกบที่ จะต้องทำ
เพื่อการ ออกใบ อนุญาต ให้ เป็น ผู้ขับ เครื่องบิน ให้มีการ แก๊ส เบ็ดเตล็ด
แปลง เช่นที่ ผู้สอบได้ตามคำสั่ง ของเจ้าพนักงาน ผู้ได้รับอำนาจ ตามความ
ใน มาตรา ๒๔ นั้น อาจ อนุญาตได้

การสอบได้ในทาง เทคนิก นั้น ให้รวมการ สอบได้ ความรู้ ใน เรื่อง
คุณสมบัติ ของกาศ และ ความรู้ ในวิชาการใช้ บัดดินนั้น เขาควย

ใบแนบที่ ๓

(ตมตรา ๒๘ และ ๒๙)

ลักษณะแห่ง การสอบได้อันจะคงทำ

เพื่อการ ออกใบ สำคัญ ด้แสดง ความ สามารถ ในทาง เทคนิก ให้ แก่ผู้ขอ
ร้องให้ ออกใบ อนุญาต ให้ เปน คน หน หรือ ช่าง กล

ใบ สำคัญ เช่นนี้ ใน ราย หนึ่ง ๆ ผู้สอบ ได้ ซึ่ง ด้ รับ อนุมัติ ใน เรื่อง นี้
จาก เจ้าพนักงาน ผู้ ด้ รับ อำนาจ ตาม ความ ใน มาตรา ๒๔ อาจ เปน ผู้ ออก
ให้ ด้ การ สอบ ได้ นั้น ให้ ทำ ใน เรื่อง ต่าง ๆ ดัง ต่อ ไปนี้

ด้สำหรับ คน หน

การ ด้ ดัน ที่ แห่ง ดวง ดาว ต่าง ๆ ทั้ง อย่าง ที่ เปน ไป จริง ๆ และ อย่าง
ที่ ด้ เหมือน จะ เปน ไป ภาพ แห่ง ท้องฟ้า ตาม ที่ เห็น ประจักษ์ อย่าง ต่าง ๆ
มุม ชั่วโมง, เวลา ปาน กลาง, เวลา จริง, และ เวลา ทาง ดาราคาสตร์
รูป และ ขนาด ของ โลก

แผนที่ ดาว

วิธี กำหนด เส้น ขั้ว ขวาง โลก, เส้น ขั้ว ยาว โลก, เวลา, และ อา ชิมู
ข้อ บัง คับ ใน อากาศ ดัง มี อยู่ใน พแนก ๘

การ ช่าง แผนที่ บก และ ทะเล และการ ด้ รวจ สอบ ที่ อยู่ ของ อากาศ ยาน

เข็ม ด้ เมริต อาน แม่เหล็ก เติค นิ นา ตี โอ หรือ อาริ ฮา ตี โอ (มุม

ขาง หรือ ความ เชื่อม กัน ใน ระหว่าง เข็ม แม่เหล็ก หรือ เมริต อาน แม่เหล็ก กับ

แนวคิดเห็นข้อ และทิศโคจรหรือเมดิอาน (ท.แท) เดวิดดิโอ (มุมข้าง หรือ ความเยื้องกันในระหว่าง เข็มแห่ง เข็มทิศ ของ เรือกับ เมดิอาน แม่เหล็ก เพราะเหตุแห่งความ เป็นแม่เหล็ก ของตัวมันต่าง ๆ ที่เป็นเหล็ก ของเรือ)

ทางเดิน, ทิศทาง, และการ แก่ ตั้งเหล่านี

การหักล้าง ความเยื้อง ของเข็มทิศ (ในทาง วิชาการ และวิธีการ)

การคำนวณ ฮาซิมูธ

การบินโดย ที่กำหนดค่าบด ซึ่งอากาศ ยานอยู่โดย อนุมาณด้วย ทางเดิน และระยะ ทางที่ได้เดินไปแล้ว การ ประมาณ ความเร็วใน การบินไป อากาศเคลื่อนที่ ออกไปจาก ทางเดิน ที่ต้อง การ จะบินไป นั้นโดยกระแสดม หรือ เหตุอื่น ๆ ตารางตราแวร์ส

โฆรโนเม็ตร, การเดิน ของโฆร โนเม็ตร, การสอบ

เข็ชชคณิต (เครื่องวัดมุมในระหว่าง สิ่งต่าง ๆ), การปรับ

ประคินทางการเดินทะเล

กฎ กำหนด ค่าบด ซึ่ง อากาศ ยาน อยู่โดย ฮาซิมูธ ทิศทาง และ ระยะ ลู่ง ของดาว

การเดินเรือเปนวงใหญ่

เครื่องต่าง ๆ ในการ เดินอากาศยาน

แผนที่ สแดง อุกฤษณศาสตร์ และลักษณะ อากาศ

ข้อบังคับ ของ นานา ประเทศ สำหรับ การ เติ น อากาศ และ การ เติ น ทเด
และบัญญัติ อย่าง ชั้น ๆ ของ นานา ประเทศ ซึ่ง ไ ต ครา ชั้น ไ ว ใน เรื่อง การ
เติ น อากาศ

สำหรับช่างกต

ข้อบังคับในอากาศตั้งมีอยู่ในพแนก ๘

ความ รุ ทว ไ ไป ใน เรือ ร เค็ อ ง กต นาม นระเบต และ นาทั ต่าง ๆ ของ
เครื่องกตเหล่าน เครื่อง อำนายคน การปรุงกาศ การจุดกาศ การพัน
ไ อเดี่ยว

ลักษณะปรพรรณ ของ เครื่องกต อากาศยาน และ ความคิด อันเป็น
หลักทวไ ในการ ประดิษฐ์ เครื่อง กตเหล่าน การปรับ และ การประกอบ
สาเหตุ ที่ทำให้ เครื่องกต เติ นไม่ เรียบร้อย เชอเพตง และ นามน
การบรรยาย รายตเอียด ของ เครื่องกตอากาศยาน ที่ ไ ช การ ปรับการหยอด
น้ำมัน การบำรุงรักษา การถอด และการประกอบ ส่วนที่ สำคัญ สาเหตุ
แห่งความ ชำ รุ ต การ ไ ช ดิน ผ่อนกาศ และ เครื่องบังคับ อย่าง ชั้น ๆ
การทดลอง ในทางวิธ การ ในเรื่อง จิตการ แก ไ ช และ ช่อมแซม

ใบแนบที่ ๔

(ฎมาตรา ๓๓ และ ๓๔)

ข้อกำหนดซึ่งต้องอนุโลมตามจึงจะออกใบสำคัญแสดงความสามารถที่จะเดินอากาศได้นั้น ให้สำหรับอากาศยานแบบ และให้แก่อากาศยาน
ต่อไปนี้ ซึ่งเป็นแบบเดียวกันนี้

อากาศยานแบบ

๑) พร้อม กับคำ ขอร้อง ของคนนั้น ให้ผู้ขอร้อง ส่งดำเนินาใบ
สำคัญแสดงความสามารถที่จะเดินอากาศได้ ซึ่งอาจได้ รับไว้ สำหรับ
อากาศยาน แบบเช่นนั้นแล้ว

ทั้ง ให้ผู้ขอร้อง ส่งรูปเขียน สดั่งสิ่งต่าง ๆ โดยทั่วไป ซึ่ง จะจัด
ตั้งไว้ในอากาศยาน ที่มุ่งหมาย จะทำเช่นนั้น พร้อมด้วยราย ดเอียดใน
เรื่อง สดั่งบทบรรทุก, เชื้อเพลิง, เครื่องกล และอื่น ๆ เช่นที่จะทำ ให้
สามารถ ลงความเห็น เบื้องต้นในเรื่อง ความ ปลอดภัย โดยทั่วไปได้นั้นด้วย

๒) ให้ผู้ขอร้อง ส่งรูปเขียน และราย ดเอียด ของอากาศยาน ซึ่ง
มุ่งหมาย จะทำเช่นนั้น ไปพร้อม กับคำ ขอร้อง หรือส่ง ตามไป ใน ภายหลังก
เช่นที่ อาจ เป็นการ จำเป็น สำหรับ การ สอดส่อง โดย ดเอียดใน เรื่อง ความ
ปลอดภัย ของอากาศยาน (รูปเขียน ดัดยเส้นขาว บนพื้นสี ฟ้าเงิน และแผน
ดั่งเขป อย่างหยาบ ๆ นั้น ถ้าหากว่าถูกคัดอง ตามส่วนโดยเต็มที่ ก็อาจ
พอเพียง ที่จะทำ ให้การ สอดส่อง ที่กล่าว แลวนั้น สามารถดำเนินไปได้)

๓) ผู้ชอรอง อาจดำเนิน การ ประดิษฐ์ ส่วน ของ อากาศ ยาน เฉพาะ ส่วนใดส่วนหนึ่ง หรือ ทั้งหมด นั้นต่อไปได้ เช่นและ ในเวลาที่ได้นุมัติ จากเจ้าพนักงาน ผู้ได้รับอำนาจ ตามความในมาตรา ๓๓ (ซึ่งในใบแนบนี้ จักได้เรียกว่า เจ้าพนักงาน)

๔) ผู้มิใช่ และทั้พระ สัมภาระ ในการ ประดิษฐ์ อากาศ ยาน นั้น ให้ เจ้าพนักงาน อนุมัติ อนุมัติ ตามคำ ช้แจง โดยละเอียด ในข้อ ๑๗) ของ ใบ แนบนี้

๕) เมื่อ การทำ อากาศ ยาน นั้นเสร็จแล้ว ให้ผู้ชอรอง อากาศ ยาน ของ ผู้ ชอรอง หรือ ของผู้ ประดิษฐ์ ทำ การ บิน ทดลอง ต่อหน้า เจ้า พนักงาน หรือ บุคคลซึ่งเจ้าพนักงาน ผู้นั้นได้ บังนามไว้ (ซึ่งในใบแนบนี้ จักได้เรียกว่า ผู้แทน ของเจ้าพนักงาน)

๖) เมื่อการ คำนวณ ด้บถ้วน การตรวจตรา และการบินทดลอง ของผู้ชอรองได้เสร็จสิ้น ลงอย่าง เป็นที่พอใจ และเมื่อการ แก่ ไข คัดแปลง อย่างใด ๆ ซึ่งเห็นว่า จำเป็น สำหรับ ความปลอดภัย นั้นได้สำเร็จ ไปตามความ พอใจ ของเจ้าพนักงานแล้ว ผู้ชอรอง อาจได้รับ คำชี้แจง ให้ นำอากาศ ยานนั้นไปมอบไว้ สำหรับ การ ทดลอง ในทางราชการณะ สนาม บินเช่นที่เจ้าพนักงานอาจระบุได้ (ซึ่งในใบแนบนี้ จักได้เรียกว่า ส่นามบิน ในราชการ)

๗) ก่อนการ มอบอากาศยานไว้สำหรับการ ทดลอง ในทางราชการ ผู้ซื้อ จะทำการแก้ไขเปลี่ยนแปลง แก้อากาศยานนั้นในเวลาใดก็ได้ กล่าวคือ ถ้าหากว่าได้นำรายละเอียดอย่างเต็มที่ และรูปเขียน สดแดงการแก้ไขเปลี่ยนแปลง ที่มุ่งหมาย จะทำนั้น เสนอต่อ เจ้าพนักงานก่อนแล้ว และการแก้ไขเปลี่ยนแปลง เช่นนี้ จะเกี่ยวเนื่อง ถึง ความ ปราศรัย นั้น เจ้าพนักงานได้อนุมัติแล้ว

๘) ในระหว่าง การทดลองในทาง ราชการ ซึ่งจะมีผู้แทน ของผู้ซื้อ เป็นคนดูด้วย เป็น จำนวน เช่นที่ เจ้าพนักงาน จะอนุมัติ ก็ได้ นั้น อากาศยานนั้น จะอยู่ในความ ควบคุม ของผู้ แทน ของเจ้าพนักงาน แต่ความ ให้เจ้าพนักงาน และผู้ แทนของเจ้าพนักงานเป็นผู้รับผิดชอบสำหรับ ความเสียหาย หรือชำรุด อย่างใดที่ใด ทำขึ้น แก้อากาศยานนั้น ในระหว่าง การทดลองในทางราชการ

๙) ถ้าหากว่า เนื่องจากการทดลองในทางราชการเช่นนั้น เจ้าพนักงานได้ คิดเห็นว่า สำหรับ ความ ปราศรัย จำเป็น ต้องมีการแก้ไขเปลี่ยนแปลง อย่างไม่บาง ก็ให้ผู้ซื้อ ทำการแก้ไขเปลี่ยนแปลงอย่างนั้น ๆ และเมื่อการแก้ไขเปลี่ยนแปลง เหล่านี้เสร็จแล้ว ถ้าหากว่า เจ้าพนักงานได้ กำหนด ให้มอบอากาศยานนั้นไว้สำหรับการ ทดลอง ในทาง ราชการ ต่อไปอีก ก็ให้ทำตาม

ใบสำคัญแสดงความสามารถที่จะเดินอากาศได้ นั้นให้อนุโลมตาม ข้อกำหนด และวิธีปฏิบัติการ ซึ่งระบุไว้ในข้อความต่อไปนี้เป็น

๑๓) ผู้ขอร้อง จะทำการ แก้ไข ตัดแปลง (รวมทั้งการ เปลี่ยนแบบ ของเครื่องกอด) แก้อากาศยาน ก็ได้ และจะทำให้ คณิตเคลื่อนไปจาก รูปเขียน ที่เปนมแบบกำหนดการสำหรับคนงานที่ใช้ ในการทำ อากาศยานแบบ ซึ่งได้อนุมัติ และได้มอบไว้ ตามความในข้อ ๑๑ แห่งใบแนบนี้ โดยครบถ้วน ทั้งชุดก็ได้ แก้ใหม่อบรายละเอียด อย่างเต็มที่ และรูปเขียน สดแดง การ แก้ไข ตัดแปลง ที่มุ่งหมาย จะทำนั้น ให้แก่เจ้าพนักงาน ก่อน และการ แก้ไข ตัดแปลง เช่นนี้ จะเกี่ยวข้องกับ ความ ปลอดภัย ของ อากาศยานนั้น ให้ทำได้ แต่โดย อนุมัติ ของเจ้าพนักงาน

๑๔) ในระหว่างการ ประดิษฐ์ อากาศยานนั้น การตรวจ คราฉม่อ และ การประดิษฐ์ กับ ทั้ง ทพะ สัมภาระ ให้เป็นไปโดย อนุมัติ ของ เจ้าพนักงาน โดยชอบ ด้วย คำสั่ง แข็ง ทักตัวไว้ โดยละเอียด ในข้อ ๑๘ แห่งใบแนบนี้

๑๕) ถ้าแต่ อากาศยาน ได้ เจ้าพนักงาน มีความ เห็นว่า ผิดแปลกไป จาก อากาศยาน แบบ มากมาย หรือ อากาศยาน ได้ ผู้ ประดิษฐ์ ได้ ทำขึ้น ไม่ เหมือน กับ อากาศยาน แบบ ใน เหตุ เช่น นั้น เมื่อ การ ทำ อากาศยาน นั้น ดำริ รุ่งแล้ว เจ้าพนักงาน จะ กำหนด ให้ ผู้ ขอบ อากาศยาน ของ ผู้ ขอร้อง หรือ ของ ผู้ ประดิษฐ์ ทำ การ บิน ทดลอง ต่อ หน้า ณ แทน ของ เจ้าพนักงาน ก็ได้ และ จะ กำหนด ให้ นำ อากาศยาน นั้น ไป มอบไว้ ณ ณะ สำนักรบ ใน ราชอาณาจักร สำหรับ

การทดลองเพิ่มเติมอีกได้ วัตถุประสงค์การ ในเรื่องนั้น จก ได้ เป็นตาม อย่าง
วัตถุประสงค์การอื่นเป็นบรรทัดฐาน ในการทดลองทดสอบกัน ในเรื่องอากาศยาน
แบบเช่นที่วางไว้ ในข้อ ๘, ๙ และ ๑๐ แห่งใบแนบนี้

๑๖) เมื่อการทำอากาศยานนั้นได้เสร็จสิ้นลงอย่างเป็นที่พอใจ และ
การทดลองอย่างใด ๆ ซึ่งเจ้าพนักงานอาจกำหนด ให้ทำได้ นั้นได้ทำเสร็จแล้ว
และเมื่อการแก้ไขข้อผิดพลาดอย่างใด ๆ ซึ่งเห็นว่าจำเป็นสำหรับความปลอดภัย
ของอากาศยาน ทำให้เสร็จสิ้นไปตามความพอใจ ของเจ้าพนักงานแล้ว จก ได้
ออกใบสำคัญแสดงความปลอดภัยที่จะเดินอากาศได้ นั้นให้

ก่อนการออกใบสำคัญเช่นนั้น ให้ผู้ขอรับมอบรูปเขียนที่แบบ
ดำเนินการสำหรับคนงานใช้ ในการแก้ไขข้อผิดพลาดอย่างใด ๆ แก่อากาศยาน
แบบหรือการทำให้คลาดเคลื่อนไปจากนั้น แก่เจ้าพนักงานเป็นจำนวน รวม
หนึ่งชุดโดยครบถ้วน

วัตถุประสงค์และทัพอะตัมภาระ :

๑๗) ในเรื่องอากาศยานแบบนั้น

ก) ผู้แทน ของเจ้าพนักงานจก ได้เป็นผู้ ทำการตรวจคว่ำฝั่มและ ทัพอะ
ตัมภาระ

ข) ในที่ใดเจ้าพนักงานมีความเห็นว่าสามารถ จะทำได้ จก ได้ รับรอง
ว่าการ ตรวจคว่ำ ฝั่มชั้นดี และชั้นน้อย และส่วน ประกอบ กับ ทั้ง ทัพอะ ตัมภาระ
สำหรับ อากาศยานแบบ ซึ่งผู้ ทำการงาน อยู่กับ ผู้ ประดิษฐ์ ได้ ทำ ในความ

ควบคุม ของผู้แทนของผู้ประคิษฐ์นั้น เปนอันใช่ ได้ แต่ว่าส่วนประกอบ
ส่วนหนึ่ง ๆ นั้น ในที่คดีจากโต มีผู้แทนของเจ้าพนักงานซึ่งจักได้ทำการ
ร่วมกันกับ กองตรวจตรา ของผู้ประคิษฐ์นั้น เปนผู้ตรวจตรา และอนุมัติ

ค) ผู้ประคิษฐ์จะคงแจ้งข่าวแก่เจ้าพนักงานเจ็ดวันก่อน เริ่ม
งานในการ ทำสวนโตของอากาศยานซึ่งจำเป็นต้องมี การตรวจตรา ก่อนงาน
ที่จะทำต่อไป

ข) ผู้ประคิษฐ์ต้องทำ ความขอ กำหนด ที่กล่าวไว้ ได้ นี้ โดย ต่แยก
สำหรับ อากาศยานต่อ ๆ ไปนั้น โดยตลอดด้วย

๑๘) ส่วนการทำอากาศยานต่อ ๆ ไปตามแบบโต แบบหนึ่งนั้น

ก) ผู้ประคิษฐ์ต้องสั่งแดง ให้ เปนที่พอใจแก่เจ้าพนักงาน ว่ากอง
ตรวจตรา ของคนนั้น เปนอย่างที่จะทำ ให้เชื่อแนได้ ว่าอากาศยานที่กอง
นั้นตกลง ให้เปนนันใช่ ได้นั้น • ในเรื่องที่สำคัญ ย่อมลงรอยกันกับแบบ
ที่เป็นตัวอย่าง นั้นทุกประการ

ข) ผู้ประคิษฐ์ต้องหาข้อ ทัพพะ ตัมภาระ ตาม มาณูชี้รายชื่อ ซึ่งได้
อนุมัติสำหรับแบบ ที่เป็นตัวอย่าง และต้อง จัดการให้ ทัพพะ ตัมภาระที่
ต้องการ ใน คราว หนึ่ง ๆ นั้น ปรากฏว่า ถูกต้อง ตาม มาณูชี้ รายชื่อ เหล่านี้
โดยการที่โต ตรวจสอดส่อง เฝ้าม และทดสอบ เช่นที่เจ้าพนักงาน อาจ

12/10/2566

อนุมัติโต นน ทุก ๆ คราว

ค) ผู้ประดิษฐ์ต้องจัดการ ณะ โรงงาน ของคน อย่างที่ จะกั้นมิให้มีการใช้ทพพะ ดั้มภาวะ อื่น นอกจากที่ได้อนุมัติแล้ว เช่นใน ข้อ ความ ที่หมาย ด้วยอักษร ข นั้นจนได้

ข) กองตรวจตรา ของผู้ประดิษฐ์ ซึ่งกล่าวถึงในข้อความ ที่หมาย ด้วยอักษร ก. นั้น ต้องตรวจตราไว้ ที่ชนเล็กชนน้อย ชนหนึ่ง ๆ และทุก ๆ ชน หรือมณฑล ก็คงทำให้มีทางที่จะสอบ สืบหาตัว บุคคลซึ่งเป็นผู้รับผิดชอบในการ ที่อนุมัติเช่นนั้น ค่อยไปได้ โดยตระหนัก ในที่ใดเห็นว่าทำได้ จะทำการ ตรวจตราโดยวิธีเลือกหยิบ มาตรวจก็เอาเป็นใช้ได้

ง) ผู้ประดิษฐ์ต้องจ่าย ชนเล็กชนน้อย หรือส่วนต่าง ๆ ไปยังโรงงาน เพื่อประกอบ เขาเป็นส่วน ประกอบนั้น แค่นั้นเมื่อได้ปฏิบัติ การในเรื่อง ดังเหล่านั้น โดยถูกต้อง ตามบทบัญญัติ แห่งข้อความ ที่หมาย ด้วยอักษร ข. แล้วเท่านั้น

จ) ในระหว่างงานที่ทำในการ ประกอบเข้าเช่นนั้น ผู้ประดิษฐ์ ต้องทำให้ มีการตรวจตราความดำเนินไปแห่งการนั้น ตามความจำเป็นอยู่ เสมอ และจดหมายเหตุการณ์ตรวจตรา เช่นนั้นผู้ลง ในใบ สแดงความดำเนิน ไปให้ปรากฏสำหรับ ส่วนประกอบ ส่วน หนึ่ง ๆ อื่นๆ ส่วน ประกอบ ทุก ๆ ส่วนนั้น ในที่สุดต้องมีผู้ใดคนหนึ่งซึ่งเป็นผู้ มีความสามารถในกองตรวจตรา ของผู้ประดิษฐ์นั้นเป็นผู้ตรวจตรา ซึ่งจักได้ ตรวจไว้ ที่ส่วนประกอบนั้น ๆ

12/10/2566

โดยอาคาร อันจักเป็นทางให้ ผู้ปฏิบัติงาน ผู้ตรวจได้ ในภายหลัง และ
แบบผู้ตั้งนามไว้ ในใบสั่งแดง ความดำเนินไปนั้นด้วย

ฉ) วิศวกรสำหรับทำการต่าง ๆ ของผู้ประดิษฐ์ซึ่งจะกล่าวต่อไปนี้
นั้นจำต้องได้ อนุมัติ จากเจ้าพนักงาน หรือ ผู้แทน ของ เจ้าพนักงาน จึงนับว่า
ใช้ได้ คือ วิศวกรเหล็กดี ให้มีรูปพรรณ แลลักษณะตามต้องการ โดยอาศัย
ความรอบ วิศวกรให้ ไม่แห้งอืด และวิศวกร ตัดหรือเดือย วิศวกร
ส่วนที่สำคัญ คือกลึงและวิศวกรทำารฉาบทาด้วย นามนชน

ช) ผู้ประดิษฐ์ต้องทำให้ เชื้อแก๊สได้ ภาเครื่องต่าง ๆ และส่วนอื่น ๆ
ซึ่งเกี่ยวเนื่อง ถึงความ สามารถที่จะเดิน อากาศได้ อันได้ ไซ้จากลม อัน
ซึ่งเป็นผู้ประดิษฐ์ผู้ผลิตช่วงนั้น ได้ มีผู้ตรวจตรา และอนุมัติโดยชอบด้วย
ข้อกำหนด ให้นาน แลวทางสั้น

ซ) ผู้ประดิษฐ์ (อากาศยานหรือเครื่องกล เช่นที่อากาศยานลงกันใจ ได้)
ต้องทำให้ เชื้อแก๊สได้ ภาเครื่องกล ทั้งหมดได้ มีผู้ตรวจตรา และ อนุมัติ
โดยชอบด้วยข้อกำหนด ให้นาน แลว และชก ประการ หนึ่งได้ มีผู้ทำการ
ทดลอง ในโรงงาน เช่นที่เจ้าพนักงานได้ กำหนดให้ท่านนี้ อย่าง เป้นที่พอใจ
แล้ว และ เพื่อกำหนด ให้ จดให้ ใหมมา หรือ ใต่ที่เหมาะ สำหรับ การทดลอง
และสิ่งของ ที่ต้อง ใช้ ในการนี้ไว้ตาม ความพอใจ ของเจ้าพนักงาน

ณ) ผู้ประดิษฐ์อากาศยาน ต้องทำการ ตรวจตราการ จัดตั้งเครื่องกล
ทั้งหมด ^{12/10/2566} และ เครื่อง ต่าง ๆ กับทั้งส่วน ทั้งปวง ที่คนได้ ทำให้ มอยู่ใน

อากาศยานนั้นโดยสามารถ การตรวจตรา เช่นนี้เพื่อที่จะทำให้ เชื่อแนได้
ว่าถึงเจ้าหน้าที่โดยถูกต้อง และให้ปรากฏด้วยบุคคลผู้รับผิดชอบ
ในการตรวจด้วย การลงนามในใบ สันตงความ ดำเนินไป ซึ่งได้ กล่าว ถึง
ในข้อความที่หมายด้วยอักษร จ.

ญ) ผู้ประคองผู้ต้องจำกักอำนาจของกองตรวจตราของตนให้ ให้ความ
ยินยอม ผ่อนผันใด แต่เพียงในสิ่งที่ไม่พาดพานไป ถึงน้ำหนัก กิ่งง หรือการ
ทำหน้าที่ ของส่วนหนึ่ง ส่วนใดเท่านั้น ถ้าหากเป็นสิ่งที่ พาดพานไปถึงคุณ
ลักษณะอันใดอันหนึ่ง ทักตำหนิไซริ ก็คงต้องเรื่อง ให้ผลออก แบบแห่ง
อากาศยานนั้น วนจณย และถ้าเป็นสิ่งที่ พาดพานไปถึงแบบที่เป็นตัวอย่าง
ก็คง เส้นข้อต่อ เจ้าพนักงาน ตั้งได้วางไว้ ในเรื่อง การ แก่ ไซริต แปลง แก่
แบบที่เป็นตัวอย่าง

อากาศยานที่ ประคองผู้ชนภายนอก พระราชอาณาเขตต์สยาม

๑๙) ในเรื่องอากาศยานแบบใด ๆ หรืออากาศยานต่อ ๆ ไป ที่
ประคองผู้ชนภายนอก พระราชอาณาเขตต์สยามนั้น ถึงแม้ว่าในการ
ประคองผู้อากาศยานนั้น จะมีได้ ทำ ตามข้อกำหนดที่ระบุไว้ ในใบแนบ
กิด ถ้าเจ้าพนักงานพอใจว่าเขาได้ ทำให้ เป็นไปตาม ข้อ กำหนดนั้น ๆ
โดยไม่บกพร่องแล้วไซริ จะ ออกใบสำคัญ สันตงความ สัมควรที่จะเดิน
อากาศได้ นั้นให้ตามความเห็นชอบ ของคนก็ได้

ใบแนบที่ ๕

(ตามมาตรา ๔๘ และ ๔๙)

คำชี้แจง สำหรับ การวินิจฉัยสัมมูล

๑) ผู้ประติษฐ์จักต้องเป็นผู้เขียนข้อความที่จะลงในชั้นนี้ และ
ลงนามไว้ในสัมมูลทุก ๆ เด็ม ถ้าหากว่าผู้ประติษฐ์ไม่สามารจะทำ
เช่นนั้นได้ เจ้าของภักจักต้องทำแทน ข้อความที่จะลงคือ ๆ ไปนั้น ผู้ขับ
หรือผู้อื่นในบรรดาบุคคลประจำหน้าที่ ซึ่งเป็นผู้รับผิดชอบจักต้องเป็นผู้เขียน
และลงนามไว้

๒) จักต้องมีสำเนาใบสำคัญ ดัดแปลงความ สัมควร ที่จะเดิน อากาศได้
นั้นเก็บไว้ในกระเบาะ ซ่างท้ายสัมมูล อากาศยานด้วยฉบับหนึ่ง

๓) ข้อความที่ลงทั้งหมด จักต้องเขียนด้วยหมึก เว้นไว้แต่ข้อความ
ที่จะลงในสัมมูลมีเดินทาง และสัมมูลสัญญาฉบับนั้น จะเขียนไว้ในสัมมูล
จดหมายเหตุ อย่างเดา ๆ ด้วยดินสอคำก็ได้ แต่จักต้องลงในสัมมูล
นั้น ๆ ด้วยหมึกทุกยี่สิบสี่ชั่วโมง

ถ้าหากว่ามีภการ สอดสวน อย่างใดในทางราชการ สัมมูลจดหมายเหตุ
อย่างเดา ๆ นั้นอาจถูกเรียกดูได้

๔) จักต้องไม่มีการขุดลบในสัมมูลใด ๆ หรือการฉีกแผ่นใด ๆ
ออกไปจากนั้น

- ๕) จักต้องมีตำแหน่งใดตำแหน่งหนึ่งในสมุดพิมพ์เล่มละหนึ่งฉบับ
 ๖) ในสมุดพิมพ์ต่าง ๆ นั้น ในชนิดหนึ่ง ๆ ให้มีรายละเอียดดังต่อไปนี้ คือ

๑.- ในสมุดเดินทาง

- ก, อากาศยานนั้นเป็นแบบใด เครื่องหมายสัญชาติ และทะเบียนของอากาศยานนั้น นามเต็ม สัญชาติและถิ่นฐานที่อยู่ของเจ้าของ นามของผู้ประคองผู้โดยสาร ส่วนเจ้าหน้าที่ และ
- ข, นอกจากนี้ สำหรับการ เดินทางทุกครั้ง ให้มีรายละเอียดเพิ่มขึ้น
๑. นาม สัญชาติและถิ่นฐานที่อยู่ ของ บรรดา บุคคล ประจำนำผู้โดยสาร ทุก ๆ คน และ
 ๒. คำบด วันและเวลาที่ออกเดินทาง ทางที่เดินไป หรือมา และ เหตุการณ์ต่าง ๆ ในระหว่าง การเดินทาง นั้นสิ้นทุก อย่าง รวมทั้งการลงดิน และลักษณะอากาศด้วย

๒.- ในสมุดอากาศยาน :-

- ก, อากาศยานนั้นเป็นแบบใด เครื่องหมายสัญชาติ และทะเบียนของอากาศยานนั้น นามเต็ม สัญชาติและถิ่นฐานที่อยู่ของเจ้าของ นามของผู้ประคองผู้โดยสาร ส่วนเจ้าหน้าที่ และส่วนของถังถังปวง
- ข, แบบและเครื่องหมายของเครื่องกล และแบบของใบพัด สลักเลขหมายเกี่ยวกับ เส้นผ่าศูนย์กลาง และ นามของผู้ทำ

- ก, แบบของเครื่องวิทยุทึดใหม่ไว้ ถาม
- ข, ตารางแสดงหลักฐำนอันจำเป็น ที่เกี่ยวกับการซึ่งถ่ายดวดแกลงนง
 สำหรับ บอกให้ ผู้ควบคุม อากาศยาน และ คุม การ รักษา อากาศ
 ยาน นั้นทราบ และ
- ง, รายงานที่จัดไว้ อย่างถวนถึ เตมที่ ใน เรื่อง ที่เกี่ยวกับ การ ช่างถดใน
 อยาของอากาศยาน รวมถึง การทดสอบ ถึ้นทุกอยาง ในการรับนั้
 ด้วย การถอดเครื่องที่ปวง ถอดตรวจแก ถึ้นทุกอยาง การเปด็ยน
 ด้วนต่าง ๆ บางอัน การแก ไขร้อมแซม และ การงานทั้งหมด
 ที่อยู่ในประเภทนั้น
- ๓.- ในปมเครื่องถด :-
- ก, แบบของเครื่องถด เลขหมายชุด นามผู้ทำ กำนดงของเครื่อง
 การหมนอยางมากที่ถดในอากาศปรกติ ของเครื่องถด ถึ้นรับและ
 วนที่นำออกใช้ การเปนครั้งแรก จำนวนเบนซินที่ใส่ จำนวน
 นามนที่ใส่
- ข, เครื่องหมายทะเบียนและแบบของอากาศยานซึ่งมีเครื่องถดนั้น จด
 ด้งไว้ ในนั้นและ
- ค, รายงาน ที่จัดไว้ อย่าง ถวนถึ เตมที่ ใน เรื่อง ที่เกี่ยวกับ การช่างถด
 ในอยาของเครื่องถด รวมถึง การทดสอบ ถึ้นทุกอยาง ในการ
 รับนั้ ด้วย จำนวนชั่วโมงที่ไ้เตนแล้ว การ ถอดเครื่อง
 ทั้งปวง ถอดตรวจแก ถึ้นทุกอยาง การ เปด็ยนด้วนต่าง ๆ บางอัน

การแก้ไขซ่อมแซม และการทำงาน ทั้งหมดที่อยู่ในประเภทเช่นนี้

๔.- ในปูนสัญญา :-

- ก, อากาศยานนั้น เป็นแบบใด เครื่องหมาย สัญชาติ และทะเบียนของอากาศยานนั้น นามเต็ม สัญชาติ และถิ่นฐานที่อยู่ของเจ้าของ
- ข, ตำบล วันและเวลาที่ตั้ง หรือรับ สัญญาอย่างใด ๆ และ
- ค, นามหรือเครื่องหมาย อย่างอื่น ของบุคคล หรือสถานที่ ซึ่งเป็นฝ่ายตั้งหรือรับสัญญา อย่างนั้น ๆ

ใบแนบที่ ๖

แบบ ก

(ตามมาตรา ๒๕๑)

แบบคำขอร้อง เพื่อยุติใบสำคัญแสดงการขึ้นทะเบียน อากาศยาน
 ข้าพเจ้ายินคำขอร้องเพื่อยุติใบสำคัญแสดงการขึ้นทะเบียนและให้ออก
ส่วนบุคคล
 เครื่องหมายสัญชาติและทะเบียนสำหรับอากาศยาน บรรทุกคนโดยด้านและของ
บรรทุกของ

ต่อไป

ผู้ทำ

เครื่องหมายของผู้ทำ

นามเต็มของเจ้าของ

๓๔๓

ถิ่นฐานที่อยู่ของเจ้าของ

ถิ่นฐานของอากาศยาน

คำบรรยาย

สำหรับเครื่องบิน

สำหรับอากาศยาน

เป็นเครื่องบินบก เครื่องบินทะเล
หรือเรือบิน

เป็นอย่างกระต้าง กิ่งกระต้าง
หรือไม่กระต้าง

จำนวนบก กตัวคือ บกชั้นเดียว
บกสองชั้น ๑ ๓ ๔

ส่วนจุเป็นตบาค

เป็น อย่าง ที่ ไร่ กางตั้ง ตั้ง หรือ กาง
ตั้ง

ขนาดยาวโดยตลอดเป็นเมตร

ขนาดยาวโดยตลอดเป็นเมตร

ขนาด กว้าง นำคต อย่าง มาก ที่สุด
เป็นเมตร

ส่วนทาง เป็นเมตร

ทพพะ ดิมถาระ ที่ ไร่ โนการ ทำ
เบดิอกห่ม และนามของผู้ทำ

ขนาดสูง อย่าง มาก ที่สุด เป็นเมตร

ภาคที่ ไร่ โดยปรกคิ

บก เป็น อย่าง ที่ทำให้ พบไต หรือไม่

ส่วนจุนำหนักที่ ไร่ ให้เป็น ประ โยชน
ได้

ที่นั่งหรือ ส่วนจุนคน โดยด้าน

ที่นั่ง หรือ ส่วนจุนคน โดยด้าน

๒๕๔

สำหรับเครื่องกล

เลขหมาย

ผู้หมนหรือประจำ

จำนวนผู้

แรงมา

ชื่อของผู้ทำ

ชื่อถาม และแบบทางเครื่องกล

น้ำหนักทั้งหมดของเครื่องบนพร้อมด้วยเครื่องกล

ส่วนน้ำหนักที่ใช้ให้เป็นประโยชน์ได้

* ถ้าผู้เจ้าได้แนบใบสำคัญติดมากับคำขอร้องนี้ด้วย คือ

* ถ้าผู้ขอร้องได้รับใบสำคัญ

หรือใบอนุญาตไว้แล้ว ก็เขียนแทนไว้ว่า (๑) ใบสำคัญแสดงสัญชาติ

“ใบสำคัญแสดงสัญชาติ และความสมควร และความสมควร

ของชาวเจ้านั้น ท่านได้อนุมัติเมื่อออกใบ

สำคัญ เลขหมาย (๒) ใบสำคัญแสดงความ

ลงวันที่ นั้นแล้ว” สมควรที่จะเดินอากาศได้ -

+ สำหรับอากาศยาน บรรทุกคนโดย

ด้านหน้า 10/2566

ข้าพเจ้า

ข้าพเจ้า ขอชี้แจงในทันที ว่า

นาย ย้ายที่

อาคารยานเป็นของ

บริษัท..... ทำการอยู่ที่

ห้าง..... ทำการอยู่ที่

และรายละเอียดที่แจ้งไว้ข้างบนในเรื่องอาคารยานนี้ เป็นความจริง ตาม
ความดีและความซื่อ อย่างดีที่สุดของข้าพเจ้า ถ้าได้ ยอกใบสำคัญแสดง
การจดทะเบียนใหม่แก่ข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้า ยอมถือข้อกำหนดต่อไปนี้
คือ

๑) เมื่อมีการ เปลี่ยนแปลง อย่างใดใน เรื่องเงินฐาน ของอาคารยานนี้
ถ้าการเปลี่ยนแปลง เช่นนั้น เป็นไป ขัดควรหนึ่ง ซึ่งเกินสิบ ห้าวัน ก็จะแจ้ง
ความให้ทราบโดยตนเอง หรือมีฉันทาก็โดยจดหมาย ลงทะเบียน

๒) เมื่ออาคารยาน หักตัวแล้ว นนใด หักส่งตายลง สูญหายหรือ
โอนไปเป็น ของผู้อื่น ก็จะแจ้งความให้ทราบ เช่นข้างบน และในการ
โอนนั้น จะบอก นามและที่อยู่ ของผู้รับโอนด้วย

๓) เมื่ออาคารยานใด หักส่งตาย สูญหาย พินท จะหาตัว กลับมา
ได้ หรือได้ โอนไปเป็น ของผู้อื่น ก็จะคืน ใบสำคัญ

(ลงนามผู้ชอวอง)
นามเต็ม และที่อยู่.....

๒๕๖

แบบ ข

(คุ มา ต ร ว ๒๑)

แบบใบสำคัญแสดงสัญชาติ และความ ดั ม ค ว ร

นาย อยู่ ที่ ตำบล

อำเภอ จังหวัด มณฑล

เป็น ผู้ ท ร ู จ ก ร ก น ก บ ข ว พ เจ า

ได้ ม ล พ ร ุ ค จ น แ ก ข ว พ เจ า ไ ห ร อ ย ่ ง เ ป น ท พ อ ใ จ จ ำ เ ป น ต ุ ณ ุ น จ ร ู ง แ ล ะ
ข ว พ เจ า เ ชื่ อ อ ย ่ ง แน ่ น อ น จ ำ เ ป น ม ล ส ุ น ุ ข า ต เ ป น

อยู่ ใน บ ั ง ค ับ ก ร ม ด ื ม ส ุ ม ช ึ่ง ข ว พ เจ า ได้ ก ะ ท ำ

ใน เ ร ื่ อ ง อ ป น ุ ส ุ ย ุ และ ช ้อ เ ล ื่ ย ุ ง ข อ ง ม ุ น ุ มี ได้ ส ุ ช ้อ ให้ เ ห น เ ห ตุ อ ย ่ ง ไ ต อ น เ ป น

ป ุ ฎ ิ บ ก ั ช ์ แ ก ก ร ม ท ุ จ ะ อ อ ก ใ บ อ น ุ ฎ ุ ย าค ใ ห้ เป็น เจ้า ของ
..... ข อ ก ำ ศ ุ ย าน

(ต ง น า ม)

(นายอำเภอ หรือผู้ บ ั ง ค ับ ก ร ม ต ำ ร ู จ)

ต ง ว น ท ุ

อ ำ เ ก อ

มณฑล ห ั ก จ ั ง ห ุ ด

๒๔๗

แบบ ค

(อนุมาตรา ๒๒)

แบบใบสำคัญ แสดงการขึ้น ทะเบียน อากาศยาน

อากาศยาน ดังบรรยายไว้ข้างใต้ ใต้ ทะเบียนตาม พระราชบัญญัติ
การบินอากาศ พระพุทธศักราช ๒๔๖๕ แล้ว และได้รับเครื่องหมาย
สัญชาติ และทะเบียนอื่นใด ออกให้ไว้ดังต่อไปนี้ คือ

เครื่องหมาย สัญชาติ

เครื่องหมายทะเบียน

คำบรรยาย

สัญชาติ

เลขหมาย และวันในทะเบียน

แบบของ อากาศยาน

ผู้ทำ

เลขหมาย ของผู้ทำ

คำบรรยาย

นามเต็ม ของเจ้าของ

ถิ่นฐานที่อยู่ของเจ้าของ

สัญชาติ ของเจ้าของ

ถิ่นฐานของ อากาศยาน

12/10/2566

ให้อากาศยานนั้น มีแผ่นโลหะจารึก ดังต่อไปนี้ติดไว้ ที่เปิด หรือ ใต้
ในทงเห็นได้ชัด

อากาศยานที่จดทะเบียนเลขหมาย.....สยาม

เครื่องหมาย.....

นามของเจ้าของ.....

ถิ่นฐาน ที่อยู่ของ เจ้าของ.....

ถิ่นฐานของอากาศยาน.....

(ตงนามเจ้าพนักงาน)

ตงวันที่

แบบ ข

(ตมาตรา ๒๕)

แบบคำขอร้อง เพื่อจะรับใบอนุญาตให้เป็นผู้ขับ

สำหรับ อากาศยานส่วนบุคคล

ข้าพเจ้า ขอยื่นคำ ขอร้อง ให้ ออกใบ อนุญาตให้ข้าพเจ้าเป็นผู้ขับ

เครื่องบิน
.....ส่วนบุคคล

อากาศนาวา

12/10/2566

ข้าพเจ้าได้แนบใบสำคัญ ตมมากับ คำขอร้องนี้ด้วย คือ

(๑) ใบสำคัญ แสดงสัญชาติ และ ความ สัมควร

(๒) ใบสำคัญ ของแพทย์

(๓) ใบสำคัญ แสดง ความ สามารถ ในการบิน " ก ") ชด
หรือ) อันใด
ใบสำคัญ แสดง ว่า ข้าพเจ้า ได้ รับ ความ นิยม) อันหนึ่ง
ว่า เป็นผู้ ขึ้น อากาศ ยาน ใน ราชอาณาจักร ทหาร) ออกเสีย

(๔) รูปถ่าย ของข้าพเจ้าเอง ซึ่งมี โต ผมนบน
กระดาษแข็ง สองรูป

ข้าพเจ้า ได้ ส่ง เงิน โดยทาง . เป็น จำนวน ห้า บาท

พร้อมกับ คำ ขอร้อง น

ข้าพเจ้า

(นาม เติม พร้อม ทง ยศ บรรดา คัด กติ (๑๓๑)

(ท่อ ย เซียน อย่าง เติม ท)

ลง วัน ท

หมายเหตุ — แบบ คำ ขอร้อง เพื่อ จะ รับ ใบ อนุญาต อย่าง อื่น ๆ ตาม ความ
ใน พแนก ๔ จะ คัด ยาก ณ กับ ขาง บน นี้ มี การ เปลี่ยนแปลง
ความ ที่ อาจ เป็น การ จำ เป็น สำหรับ อย่าง หนึ่ง ๆ

๒๕๐

แบบ ง

(ตามมาตรา ๒๖ และ ๒๗)

แบบใบสำคัญ ของแพทย์

ข้าพเจ้า ขอ ให้ ใบสำคัญ ใ้ ว่า ข้าพเจ้า ได้ ตรวจ นาย
อยู่ที่ ตำบล อำเภอ จังหวัด

มี นช.
เป็น ผู้ ตรวจ ก้น กับ ข้าพเจ้า
มณฑล ซึ่ง ได้ มพบ ัจฉน แก่ ข้าพเจ้า ให้ ร้อย ่าง เป็น ทพอ ใจ

ว่า เป็น คน วม นจรัง แด วม ใน ทาง แพทย์ ด้วย ความ มุ่ง หมาย ที่จะ ให้ ทราบ
แน่ ใน เรื่อง ความ สัม บรณ ์ แห่ง สติ และ กำ สังกาย สำหรับ การ บิน

ข้าพเจ้า ได้ พจรรณา ขอ กำ หนด ใน ทาง แพทย์ ซึ่ง ว่าง ใ้ ใน ใบ นบ วม ทัต
ใน “ พระราช บัญ ญ ุติ การ เติ น อากาศ

* ขอ ให้ งด ราย ต ะ ยี ค ใน ทั น พระ พท ุร ทั ค ์ กรา ษ ๒๔๒๕ ” แด ะ เมื
อ าย ่าง พอ ะ เพ ยง เพื ใ้ เ จ น าท แพ ทย ได้ ติ ร ว ัจ โดย ชอ ะ ะ แด ะ ข้า พ ะ เ จ
ด้ าม าร ติ ด ัง ความ เ ห น ติ ะ วม ุ อ ร อ ง เ ห น ว่า เป็น ุ ม ุ ส ก ษ ณะ บ ร ิ บ ร ณะ ตาม
ค ว ะ ร แก่ การ บิน เพ ยง ใ้ ร ขอ กำ หนด เ ห ล าด าน ุ เ ว น แ ต ะ ใน ส ัง ทั
จะ ก ติ าว ะ ค ือ เป็น ุ ค ือ *

ตาม ความ เ ห น ของ ข้า พ ะ เ จ ัน ุ ม ว่า เป็น ุ ม ุ ส ติ และ กำ สังกาย ุ ค ิว ะ
แ ก่ การ บิน ุ ไม่ ค ว ะ

(ติ ง นาม เ จ น าท แพ ทย)

(ต ำ แ ห ่ง)

12/10/2566
ติ ง วั น ทั

๒๕๑

แบบ ก

(ตามมาตรา ๒๖ และ ๒๗)

แบบใบสำคัญ "ก" แสดงความสามารถในการบิน

สำหรับผู้ขับอากาศยานส่วนบุคคล

ข้าพเจ้าขอใบสำคัญไว้ว่า

นาย..... อยู่ที่..... ตำบล.....

อำเภอ..... จังหวัด..... มณฑล.....

เป็นผู้ทรงจกนกย ข้าพเจ้า

ได้ มณ พค จน ให้ ข้าพเจ้า รู อย่าง เป็น ทพอ ใจ แล้ว ว่า เป็น คน น จร ง

ได้ทำการทดสอบ ดังต่อไปนี้

X จงดงแบบของเครื่องบิน บน เครื่องบิน แบบ X อากาศนาวา

หรืออากาศยานในทันที • คอหนาข้าพเจ้า ทั้งต้องอย่าง เป็นที่พอ ใจของข้าพเจ้า กล่าวคือ

ได้ทำการทดสอบทุก ๆ อย่างตามวิธีที่ข้าพเจ้าได้ ลงหมายเหตุ และ

ได้ลงนามไว้ ไคนัน ด้วยอักษรย่อ

ข้าพเจ้าทั้งต้องเห็นว่าเป็นผู้ ที่สามารถจะขับ เครื่องบิน ส่วนบุคคลได้ อากาศนาวา

จงบอกตำแหน่งไว้ในที่นี้ × ()
 เป็นต้นว่า ผู้ขับอากาศยานใน (ตงนาม) × ()
 ราชการทหาร () ผู้สอบได้
 ()
 ()
 ()
 ()
 ()

ตงวันที่.....

หมายเหตุ—แบบใบสำคัญ “ ข ” ด้แสดงความสามารถใน การบินสำหรับ
 ผู้ขับอากาศยานบรรทุกคน โดยลำนำหรือของจะคล้ายกันกับข้าง
 บนนี้ มีการเปลี่ยนแปลง การทตตอง ในคองท้าย

แบบ น

(ตมตรา ๒๘ และ ๒๙)

แบบใบสำคัญ ด้แสดงความ สามารถใน ทางเทคนิค ในนำที่

๒๕๖๖
 ๑๒๑๑๒๕๖๖
 คณทน
 ของอากาศยาน บรรทุกคน โดยลำนำ หรือของ
 ข้างกต

๒๕๓

ข้าพเจ้าขอใ้ใบสำคัญไว้ว่า ข้าพเจ้าได้สอบไล่ความรู้ของ

นาย อยู่ที่ ตำบล

อำเภอ จังหวัด มณฑล

ซึ่ง เป็นผู้ตรวจกนกกับข้าพเจ้า

ได้มอบพจนานุกรมให้ข้าพเจ้ารับอย่างเป็นที่พอใจแล้วว่า เป็น ความรู้จริง

ในเรื่อง สิ่งทึ่ระบุไว้ในใบแนบที่ ๓ แห่ง "พระราชบัญญัติการเดินอากาศ

พระพุทศักราช ๒๔๖๕" สำหรับ คนหน และ ผู้ นี้ได้สังเกตเห็นว่า

มีความรู้ในเรื่อง สิ่งหนึ่ง ๆ อย่างเป็นที่พอใจ

ข้าพเจ้าเห็นว่า เป็นผู้ ที่ สามารถ จะทำการในหน้าที่ คนหน ของอากาศ

ยานบรรทุกคนโดยลำนำหรือของใต้ ช่างกล

(ลงนาม) ผู้สอบได้

ลงวันที่

๒๕๔

แบบ ๗

(ตามมาตรา ๓๐)

แบบใบคำคัญต์แสดงความสามารถในหน้าที่ ของบุคคล ประจำหน้าที่
(อย่างอื่นนอกจาก ในหน้าที่ ผุ้ขับ คันหน หรือช่างกล)

ของอากาศยาน บรรทุกคน โดยดำน หรือของ

ข้าพเจ้าขอให้ ใบคำคัญต์ไว้ว่า ข้าพเจ้าได้ ดัดบได้ ความรู้ของ

นาย..... อยู่ที่..... ตำบล.....

อำเภอ..... จังหวัด..... มณฑล.....

ซึ่ง..... เป็นผุ้ ทวีจกนกับ ข้าพเจ้า.....

ได้ มผุ้ พค้จน ให้ข้าพเจ้ารืออย่าง เป็นทพอใจแคว้วว่าเป็นตัวผุ้ นจรง

เรื่องขอบงคบัในอากาศตั้งมอัยในพแนก ๘ แห่ง “ พระราชบัญญัติ การเดิน

อากาศ พระพุทธศักราช ๒๔๖๕ ” และผุ้ นได้ ดัดบให้ เห็นว่ามีความรู้

ท่วไปในเรื่องนั้น เป็นอย่างดี

ข้าพเจ้า เห็นว่า เป็นผุ้ ที่สามารถ จะทำ การใน หน้าที่ บุคคล ประจำ หน้าที่

(อย่างอื่น นอกจากในหน้าที่ ผุ้ขับ คันหน หรือช่างกล) ของอากาศยาน

บรรทุกคน โดยดำน หรือของได้

(ลงนาม)..... ผู้ดัดบได้

ตั้งวันที่.....
12/10/2566

๒๕๕

แบบ ๗

(ตามตรา ๓๑)

แบบใบอนุญาตสำหรับบุคคลประจำหน้าที่

เดขหมาย พ.ศ. ๒๕.....

(นามเต็ม)

อยู่ที่ (ที่อยู่)

เป็นผู้ได้รับใบอนุญาตนี้ไว้สำหรับ ทำการ ในหน้าที่

* จะต้องขจัดมา ออกเสีย * (ก) ผู้ขับเครื่อง บินส่วนบุคคล

ทั้งหมด คงงตไว้ แต่ที่ ควรตั้ง (ข) ผู้ขับอากาศยานบรรทุกคน

โดยผ่าน

เครื่องบินบก

หรือของ ซึ่งเป้น เครื่องบินทะเล ตามแบบต่อไปนี้

เรือบิน

(๑)

(๒)

* (ค) ต้นหนของอากาศยานบรรทุกคน โดยผ่าน หรือของ

* (ง) ช่างกตขของอากาศยาน บรรทุกคน โดยผ่านหรือของ

* (จ) ผู้ที่ประจำการใน อากาศยาน บรรทุกคน โดยผ่าน หรือของ

๒๕๖

สำหรับคราวหนึ่งเป็นเวลา บัดนี้แต่วันที่ เดือน พ.ศ. ๒๕.....

อนุโลมตาม พระราชบัญญัติการ เติ้นอากาศ พระพุทธศักราช ๒๕๖๕

(ตั้งนามเจ้าพนักงาน)

ตั้งแต่วันที่

รูปถ่ายของผู้ถือใบอนุญาตนี้

หมายเหตุ — แบบ ใบอนุญาต สำหรับผู้ขับอากาศยาน จะคล้าย กัน กับ ข้าง
บนนี้ มีการเปลี่ยนแปลง ตามที่อาจเป็นการ จำเป็น

แบบ ณ

(ตามมาตรา ๓๓ และ ๓๔)

แบบ ใบสำคัญแสดงความสามารถ ที่จะเดินอากาศได้

เลขหมาย

ข้าพเจ้าขอ ให้ ใบสำคัญไว้ ว่าอากาศยาน

แบบ

นามของผู้ทำ

12/10/2566 เลขหมายของผู้ทำ

นี้ เพื่อจะดูความสมควรที่จะเดิน อากาศได้ ไ้ ไ้ มการตรวจล้อยเช่น
อย่างอากาศยานแบบ

อากาศยานต่อ ๆ ไปซึ่งเป็นแบบเดียวกันกับอากาศยาน

.....ซึ่งได้ รับใบสำคัญ แสดงความ สมควร ที่จะเดินอากาศได้ แล้ว

เครื่องหมาย..... อันได้ ออกให้เมื่อ วันที่

และข้าพเจ้าได้ ให้ ใบสำคัญนี้ไว้ว่าสมควร ที่จะเดินอากาศได้ กล่าวคือ
ถ้าชอบด้วย ข้อกำหนดดังต่อไปนี้

(ก) นำหนักทั้งหมด รวมทั้งรายการบรรทุกน้ำหนักลงในนั้น
ทั้งสิ้นด้วย จักไม่เกิน กิโลกรัม

(ข) การบรรทุกน้ำหนัก รวมทั้งการจัดวางที่นั่ง ของคนโดยสาร
ด้วย จักเป็น อย่างที่ทำให้ศูนย์ ความหนัก คงอยู่ภายใน
ขีดคนดังต่อไปนี้

คือ

(ตงนาม)

(ตำแหน่ง)

คำขาด

ตั้งวันที่

๒๕๙

แบบ ๘

(ตามมาตรา ๓๘)

แบบใบสำคัญประจำวัน แสดงความ ปรากฏ ของอากาศยาน

อากาศยานแบบ เครื่องหมายทะเบียน.....

การตรวจตรา ณ เมื่อวันที่ เวลา.....

ข้าพเจ้าขอใบสำคัญไว้ว่าในวันนี้ ข้าพเจ้าได้ ตรวจสอบความเรียบร้อยของอากาศยานข้างบนนี้ และเห็นว่าสำหรับการบินในวันนี้ ถ้าบรรทุกน้ำหนักดังระบุไว้ในใบสำคัญ แสดงความ สัมควรที่จะเดิน อากาศได้ อากาศยานนี้ ย่อมปรากฏ ทุกประการ

(ลงนาม)

(ลงนามกำกับ)

ลงวันที่

ข้าพเจ้าขอใบสำคัญไว้ว่าในวันนี้ ข้าพเจ้าได้ ตรวจสอบความเรียบร้อยของเครื่องกต และสิ่งของ ที่ต้องใส ในอากาศยานข้างบนนี้ และตามความเห็นของข้าพเจ้า สำหรับการบินในวันนี้ สิ่งเหล่านี้ ย่อมปรากฏ ทุกประการ

(ลงนาม)

(ลงนามกำกับ)

ลงวันที่ 12/10/2566

(ควบคุมตรา ๔๐)

แบบใบสำคัญ ของผู้ขับแสดง ความ เรียบร้อย
โดยทั่วไปในอากาศยาน ก่อนการบิน

อากาศยานแบบ เครื่องหมายทะเบียน
เตรียมการ ที่จะบินจาก ไปยัง

การบรรทุกน้ำหนัก

น้ำหนักทั้งหมด ของอากาศยาน รวมทั้งรายการ บรรทุกน้ำหนักตั้ง
ในนั้น ทั้งสิ้นด้วย ไม่เกิน กิโลกรัม

การบรรทุกน้ำหนัก (รวมทั้งการ จัดวาง ที่นั่ง ของคน โดยด้าน ด้วย)
เป็นอย่าง ที่ทำให้ สันนิษฐาน ความหนักอยู่ ภายใน ข้อบังคับระเบียบไว้ ในใบสำคัญ
แสดง ความ สัมควร ที่จะเดิน อากาศได้ เป็นชั้น นามน และน้ำหนักเพียง
สำหรับการ เดินทาง ซึ่งมุ่งหมายไว้ . กล่าวคือ

เจ้าหน้าที่ และบุคคล ประจำหน้าที่

นาม
กรณยะ เลขหมาย ใบอนุญาต

จำนวนคนโดยด้าน

เห็นว่า อากาศยานสมควรแก่การเดินทาง ซึ่งมุ่งหมายไว้ นั้น ทุกประการ

(ตงนาม)

ตั้งวันที่ 0/2566

เวลา

๒๖๐ ก
แบบ ๗
(คุมাত্রา ๔๘ และ ๔๙)
แบบปมอากาศยาน

วันที่	เวลา	ผู้บังคับการ	ทางเดิน	เวลาที่อยู่ในอากาศ		จำนวนเบ็นซิน ที่ใช้	จำนวนน้ำมัน ที่ใช้	จำนวนน้ำ ที่ใช้	จำนวนคน โดยสาร	การซ่อมแซม หรือการเปลี่ยน ส่วนต่าง ๆ	หมายเหตุ	ลงนาม
				ชั่วโมง	นาที							
			ยกมา								เวลาที่อยู่ในอากาศตั้งแต่การตรวจ ตรา และถอดเครื่องออกตรวจแก้ โดยถนัดเป็นคราว ๆ ซึ่ง เป็นครั้ง ที่สุด ชั่วโมง นาที วันที่ วันที่มีการตรวจตรา และถอดเครื่อง ออกตรวจแก้ โดยถนัดเป็นคราว ๆ ซึ่งเป็น ครั้งที่สุด	

ยกไป

เจ้าหน้าที่หอสมุด

๒๖๐ ข
แบบ ท
(ตามมาตรา ๔๘ และ ๔๙)
แบบปมเครื่องกด

วันที่	เวลา	ช่างกดซึ่งควบคุม	การหมุนโยนที่		เวลาที่ไต่เตน	ข้อบกพร่องที่พบ	รายละเอียดในการ ถอดเครื่อง ออกตรวจแก้ อย่าง ถวนถั และการ เปลี่ยนส่วน	หมายเหตุ	ดงนาม
			บนพจน	ในอาคาร (ในการบ่มชั้น หรือ ถมในระตบ)					
								เวลาที่เตน ตั้งแต่การตรวจตรา และ ถอด เครื่อง ออก ตรวจ แก่ อย่าง ถวนถั เป็น คราว ๆ ซึ่ง เป็นครั้งที่สุด ชั่วโมง นาที วันที่ มีการ ตรวจตรา และ ถอด เครื่อง ออกตรวจแก้ โดยถวนถั เป็นคราว ๆ ซึ่ง เป็น ครั้งที่สุด	

เจ้าหน้าที่หอสมุด

๒๖๒

ใบแนบที่ ๖

แบบ ณ

อาภาศยาน

หมายเหตุ จักต้องไม่ทำการ ขูดตบ หรือแก้ไขในบาณซึ่ง
รายการบรรทุกของ ต้องไม่เขียนถ้อยคำ บาณซึ่งรายการ
ลงในระหว่างบรรทัดและสิ่งหนึ่ง ๆ ของ บรรทุกหรือใบบอก
ตงบนบรรทัดหนึ่งต่างหาก รายดเอียด ภาษอย่างทั่วไปถ้า
อย่างใด ๆ ซึ่งอาจจำเป็นจะตงเพิ่มเติมก็ได้ หรับของที่บรรทุก

สำหรับเจ้า
พนักงาน
คลังการใช้

อาภาศยาน	เครื่องหมาย.....
	นาม.....
	ถิ่นฐานที่อยู่.....
ผู้รับ	สัญชาติ.....
	เลขหมายใบอนุญาต.....
	คำบตที่ออกจาก.....
	ไปหรือมา... ประเทศ.....
ของ	คำบตที่มุ่งหมาย.....
	จะดังไปหรือมา..... ประเทศ.....
	จำนวนใบบอกภาษที่แนบไว้.....

๒๖๓

ผู้ขอให้ ใบสำคัญรับ รอง ความตก ต่องแห่ง บัญชี รายการ บรรทุก ของนี้ ตามบท กำหนดโทษ ซึ่งกฎหมายบัญญัติไว้ และได้ ลงนาม และลง วันไว้ ใน หนังสือสำคัญคดีของ เบื้อง โต้ของรายการที่ลงบรรทุกที่สุด

เครื่องหมาย และเลขหมาย หีบห่อ เครื่องหมาย เลขหมาย	จำนวน (เป็นตัวเลข และหนังสือ) และคำ บรรยายหีบห่อ	ลักษณะ ของที่มี น้ำหนัก	หมายเหตุ

ลงวันที่ ตกลงนามผู้ขอ.....

(ราชกิจจานุเบกษาตอนพิเศษ เล่ม ๓๕ วันที่ ๑๓ ตุลาคม ปี ๑๖๘)

แบบ ท.
ฮากาศยาน

คำบดตออกจากไปหรือมา.....

คำบดตทงหมายจะไปหรือมา.....

ใบบดภษซง.....

.....ได้ทำ

สำหรับของค่อไปนี้

หีบห่อ		คำบรยายบอกดง ทมอยู่ภษใน นน โดยอเยก	ดงจาก ประเทจ	ราคา	นำหนัก		หมายเหตุ
เครื่องหมาย และเลขหมาย	จำ นวน				คำบรยาย	รวมทงหีบห่อ	

ดงวันที่.....

ดงนามผู้ดง.....

๒๖๕

ประกาศ

ให้ใช้กฎข้อบังคับ วางระเบียบ วัตถุประสงค์ รักษาป่า

พระพุทศักราช ๒๔๕๖

ในมณฑลอุดร

ตามความในกฎข้อบังคับ วางระเบียบ วัตถุประสงค์ รักษาป่า พ.ศ. ๒๔๕๖
นี้ว่า ถ้าจะใช้กฎข้อบังคับ นี้ในมณฑล หรือ จังหวัดใด เมื่อใด และได้
กำหนด ชนิดไม้ ขนาดไม้ อัตราค่าภาคหลวง อย่างไร จะได้ ประกาศ
ในหนังสือราชกิจจานุเบกษา เป็น สำคัญ นั้น

บัดนี้ ทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ฯ ให้ใช้กฎข้อบังคับ วางระเบียบ วัตถุประสงค์ รักษาป่า พระพุทศักราช ๒๔๕๖ ในมณฑลอุดร แต่บัดนี้เป็น
ต้นไป กับให้กำหนด ชนิดไม้ ขนาดไม้ และอัตราค่าภาคหลวงไว้ ดังแจ้ง
อยู่ใน หมายชี้ท้าย ประกาศนี้

กระทรวงเกษตราธิการ

ประกาศ มา ณ วันที่ ๑๑ ตุลาคม พระพุทศักราช ๒๔๖๕

เจ้าพระยาพหลพลพยุหเสนา

เสนาบดี กระทรวงเกษตราธิการ

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๘ วันที่ ๑๕ ตุลาคม ปี ๒๔๕๕)

12/10/2566

บัญชีข้อไม้ประเภทหวงห้ามในมณฑลอุดร

ประเภท แขนงไม้	ชื่อไม้	ขนาดเล็กที่สุดวัด โดยรอบลำต้นตรง ๑ เมตร ๕๐ เซนติ จากพื้นดิน	อัตราค่าภาคหลวง คิดเป็นเมตร ดีเหนียมลูกบาทละ		หมายเหตุ
			บาท	ดีต่าง	
ประเภทหวงห้าม ชนิดที่ ๒	๑ ไม้พยอมหรือคยอม	๑๗๕	๗	—	
	๒ ไม้มะเกลือ	๒๐๐	๔	—	
	๓ ไม้พยอมแถมบหรือ ชิงชัน	๑๗๕	๔	—	
	๔ ไม้ประดู่	๑๗๕	๓	—	
	๕ ไม้เขวา	๑๗๕	๒	—	
	๖ ไม้แดง	๑๕๐	๒	—	
	๗ ไม้รัก	๑๕๐	๒	—	
	๘ ไม้ยาง	๒๕๐	๒	—	
	๙ ไม้พยอมน	๑๕๐	๑	๕๐	
	๑๐ ไม้เต็ง	๑๒๕ ๗๕	๑	๕๐	
	๑๑ ไม้รัง	๑๒๕ ๗๕	๑	๕๐	
	๑๒ ไม้ตะเคียน	๒๐๐	๑	๕๐	
	๑๓ ไม้กนเกรา	๑๕๐	๑	๕๐	
ประเภทหวงห้าม ชนิดที่ ๓ 12/10/2566	๑ ไม้ตะแบก	๑๕๐	๑	—	
	๒ ไม้มะค่าดงหรือ มะค่าแค	๑๕๐	๑	—	
	๓ ไม้มะค่าใหญ่	๑๕๐	๑	—	
	๔ ไม้กระบาก	๒๐๐	๑	—	
	๕ ไม้ตะเคียนหน ไม้พยอมหรือไม้ตำหรับ	๑๗๕	๑	—	
			เผาถ่าน	๒๐	

ประกาศกระทรวงมหาดไทย

แก้ไขอัตราค่าธรรมเนียมจดทะเบียน ตาม
พระราชบัญญัติรถยนต์ในจังหวัดเชียงใหม่

เดิมนามบัตร กระทรวงมหาดไทย ขอประกาศให้ทราบทั่วกันว่า ตามประกาศว่าด้วย การจดทะเบียน ตาม พระราชบัญญัติ รถยนต์ ลงวันที่ ๑๒ พฤษภาคม พระพุทธศักราช ๒๔๖๕ ข้อ ๓ เฉพาะค่าธรรมเนียมการจดทะเบียน เกวียน แด่ดอเดื่อน นั้น ปรากฏ ตามรายงาน ประชุมของกรรมการ ศุขาภิบาล เมืองเชียงใหม่ว่า ไม่เหมาะแก่ทางการ เพราะฉะนั้นให้ยกเลิกค่าธรรมเนียม เฉพาะ การจดทะเบียน เกวียน ที่ได้ ประกาศ แล้วนี้แต่ให้ เรียกค่าธรรมเนียม การจดทะเบียน เกวียน แด่ดอเดื่อนตามอัตราที่เปลี่ยนแปลงใหม่คือไปนี้ แทน คือ

เกวียน บรรทุก ซึ่งตาก เช่น ดอด้วยแรงสัตว์ พาหนะ ให้เรียกค่าธรรมเนียม การจดทะเบียน เฉพาะ เกวียน ที่ ใช้เข้ามาในเขต ศุขาภิบาล บัหนึ่งเล่มละ ๒ บาท

ส่วนดอเดื่อน ให้เรียกค่าธรรมเนียม การจดทะเบียน เฉพาะ ที่ใช้ ในเขต ศุขาภิบาล แด่คงเก็บเป็นรายปีตามอัตราเดิม

ประกาศมาณวันที่ ๑๑ ตุลาคม พระพุทธศักราช ๒๔๖๕
มหาอำมาตย์นายก เจ้าพระยาบวรราช

เดิมนามบัตร

12/10/2566

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๔ วันที่ ๑๕ ตุลาคม หน้า ๒๔๗)

กฎเสนาบดีกระทรวงเกษตราธิการ

พระพุทธศักราช ๒๔๖๕

เรื่อง โอนการราชโศภกิจในตำบลไทรษร

อำเภอท่าขนอน จังหวัดสุราษฎร์ธานี มาอยู่ในความ
ปกครอง ของ กองราชโศภกิจ จังหวัดตะกั่วป่า

ตามความในพระราชบัญญัติ การทำเหมืองแร่ พ.ศ. ๒๔๖๑ มาตรา
 ๑๘ และ ๒๑ ว่า ผู้ใดจะขอ อาชญาบัตร ผูกขาด ตรวจแร่ หรือ ขอ
 ประทานบัตร ทำเหมืองแร่ในห้วงเมืองมณฑลใด ให้ทำเรื่องราว ตามแบบ
 พิมพ์ หวดง ขึ้นต่อกองราชโศภกิจ ประจำท้องที่ ถ้าปรากฏว่า กองราช
 โศภกิจ ตำบลใด ตำบลหนึ่ง ซึ่งไม่ได้เป็น กองราชโศภกิจ ประจำท้องที่ จะ
 จัดการ เรื่อง เหมืองแร่ ได้ สดวก กว่า กองราชโศภกิจ ประจำท้องที่ แล้ว
 เสนอ คำนวณ ออกกฎ ให้ ยื่นเรื่องราวณะกองราชโศภกิจซึ่งไม่ได้ ประจำ
 ท้องที่ เดิมนั้น

บัดนี้ ปรากฏว่า การทำเหมืองแร่ในตำบลไทรษร อำเภอท่าขนอน
 จังหวัดสุราษฎร์ธานี กิจการ ยังดำเนินไปไม่ได้ สดวก เพราะ เหตุว่า
 การคมนาคม ระหว่าง ตำบล ที่ต่าง แล้ว กับ กองราชโศภกิจ ประจำท้องที่
 ซึ่ง ตั้งอยู่ที่ตำบลบ้านดอน จังหวัดสุราษฎร์ธานี ก็นานมาก เพราะฉะนั้น
 ให้ โอนการปกครอง แผนกราชโศภกิจ เฉพาะตำบลไทรษร อำเภอท่าขนอน

๒๖๙

จังหวัดสุราษฎร์ธานี ไปขึ้นอยู่กับความบังคับบัญชาของกองราชโสตกิจ
จังหวัดตะกั่วป่าในมณฑลภูเก็ตตั้งแต่วันที่ ๑ เดือนพฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๖๕
เป็นต้นไป ผู้ใดมีความประสงค์ จะขออาชญาบัตร ตรวจแร่ อาชญาบัตร
ผูกขาด ตรวจแร่ ประทานบัตร ทำเหมืองแร่ หรือ มี กิจเกี่ยวข้อง ของ แก่การ
ทำเหมืองแร่ใน ตำบลไทรษร อำเภอท่าขนอน จังหวัดสุราษฎร์ธานี แล
ก็ให้ยื่น เรื่องราว ตรงต่อกองราชโสตกิจ จังหวัดตะกั่วป่ามณฑลภูเก็ต

กระทรวงเกษตรธิการ

กฎให้ไว้ ณ วันที่ ๑๓ ตุลาคม พระพุทธศักราช ๒๔๖๕

เจ้าพระยาพดเทพ

เสนาบดี กระทรวงเกษตรธิการ

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๘ วันที่ ๒๒ ตุลาคม หน้า ๒๘๘)

๒๗๐

ประกาศแก้ความใน
พระราชกำหนดเครื่องแต่งตัวแบบทหารบก

พระพุทธศักราช ๒๔๖๒

มีพระบรมราชโองการ ดำรัสเหนือเกล้าฯ ให้เด็กใช้อินทรีขนาดใหญ่
ประกอบกับเสื้อราตรีสีโม้ดร์เปิดอก และให้ใช้อินทรีน้อยแทน เพราะ
ฉะนั้นให้ขัดฆ่าความในพระราชกำหนดเครื่องแต่งตัวแบบทหารบก พระพุทธ
ศักราช ๒๔๖๒ มาตรา ๑๓ ข้อ ๗ ฉะเพาะความว่า “สำหรับประกอบ
เสื้อดีดากักแกมเขียว” และ “สำหรับประกอบเสื้อทุกชนิด เว้นเสื้อดีดากัก
แกมเขียว” ออกเสีย

ประกาศมาณวันที่ ๒๔ ตุลาคม พระพุทธศักราช ๒๔๖๕

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๘ วันที่ ๒๘ ตุลาคม หน้า ๒๘๐)

๒๗๑

ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ

ใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔

ในท้องที่มณฑลพายัพ

โดยมาตรา ๒ แห่งพระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔ ซึ่งว่า
“เสนาบดีกระทรวงศึกษาธิการ มีอำนาจที่จะทำบัญชีเพิ่มเติมเพื่อขยาย
การใช้ในอำเภอและตำบลอื่น ๆ ได้อีกต่อไป เมื่อเห็นว่าเป็นภาค
สมควรที่จะทำดังนี้ นั้น บัดนี้สมควรที่จะใช้พระราชบัญญัติประถม
ศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔ ในท้องที่มณฑลพายัพเพิ่มขึ้นอีก ๑๗ ตำบล
จึงทำบัญชีเพิ่มเติมขยายการใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔
ตามท้ายประกาศนี้ และกำหนดให้ใช้ตั้งแต่วันที่ ๑ พฤศจิกายน
พ.ศ. ๒๔๖๕ เป็นต้นไป

ประกาศแต่วันที่ ๓๑ ตุลาคม พระพุทธศักราช ๒๔๖๕

เจ้าพระยาธรรมศักดิ์

จางวางเอก เสนาบดี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๕ วันที่ ๕ พฤศจิกายน น้๒๕๓)

บัญชีเพิ่มเติมของที่ดิน พระราชบัญญัติ ประถมศึกษา

พระพุทธศักราช ๒๔๖๔

มณฑล	จังหวัด	อำเภอ	ตำบล
พายัพ	เขียงราย	เมืองพะเยา	บ้านด่าง แม่น้ำเวือ แม่น้ำ บ้านต้น บ้านตอม สันนกกอก ต้นป้ามวง เทิง บ้านเขียง บ้านตา เขียงเคียน ตอนไชย ฝัก เมืองฝาง เวียงป่าเป้า แม่เจดีย์

๒๗๓

ประกาศ

เดือนชนทนาตำบลปากน้ำประแด่ ท้องที่อำเภอแกลง
จังหวัดจันทบุรี ชน เปน นาวางดอยชนตรี

พระเจ้าพยาเชอ กรมพระจันทบุรีนฤนาถ เสด้นาบตี กระทบวงพระคลัง
มหาสมบัติ รับ พระบรมราชโองการ เห็นอเกด้า ๆ ทรง พระกรุณาโปรด
เกด้า ๆ ให้ ประกาศให้ทราบทั่วกันว่า ที่นาตำบลปากน้ำประแด่ ท้องที่
อำเภอแกลง จังหวัดจันทบุรี เดิมได้จัดเก็บ เงินอากร ค่านาวางดอย เปน
ชนจัตวานั้น ยังไม่เหมาะ กับพื้นที่ เพราะ เหตุว่า การ ทำนา ของราษฎร
ในตำบลนี้ได้ผลบริบูรณ์ ช้นกว่าแต่ก่อน จึง ทรงพระกรุณาโปรดเกด้า ๆ
ให้เดือนชนทนาตำบลปากน้ำประแด่ ท้องที่อำเภอแกลง จังหวัดจันทบุรี
ชน จัดเก็บ เปน นาวางดอยชนตรีไร่ละ ๘๐ สตางค์ ตั้งแต่ พระพุทธ
ศักราช ๒๔๖๕ เป็นต้นไป

หอรัษฎากรพิพัฒน์

ประกาศมาณวันที่ ๗ พฤศจิกายน พระพุทธศักราช ๒๔๖๕

ศกโยคเกษม

รองเส่นาบตี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๘ วันที่ ๑๒ พฤศจิกายน น้ ๒๕๓)

๒๗๔

ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ

ใช้พระราชบัญญัติ ประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔

ในท้องที่มณฑลนครสวรรค์

โดย มาตรา ๒ แห่งพระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔ ซึ่งว่า
“ เดี๋ยวนี้กระทรวงศึกษาธิการ มีอำนาจที่จะทำบัญชีเพิ่มเติมเพื่อขยายการ
ใช้ ใน อำเภอ และ ตำบล ขึ้น ๆ ได้ อกรู้ไป เมื่อ เห็นว่า เป็น กวด คุมควร
ที่จะ ทำ ดังนี้ ” นั้น บัดนี้ คุมควร ที่จะ ใช้ พระราชบัญญัติประถมศึกษา
พ.ศ. ๒๔๖๔ ใน ท้องที่ มณฑลนครสวรรค์เพิ่มขึ้นอีก ๔๖ ตำบล จึง
ทำบัญชี เพิ่มเติมขยายการใช้ พระราชบัญญัติ ประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔
ตามที่ยประกาศนี้ และกำหนดให้ ใช้ ตั้งแต่วันที่ ๕ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๖๕
เป็น ต้นไป

ประกาศ เมื่อวันที่ ๔ พฤศจิกายน พระพุทธศักราช ๒๔๖๕

เจ้าพระยาธรรมศักดิ์

จางวางเอก เสด็จมา

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๕ วัน ๑๒ พฤศจิกายน หน้า ๒๕๔)

๒๗๕

บัญชีเพิ่มเติม ทของท ที่ใช้ พระราชบัญญัติประถมศึกษา

พระพุทธศักราช ๒๔๖๔

มณฑล	จังหวัด	อำเภอ	ตำบล
นครสวรรค์	นครสวรรค์	ปากน้ำโพ	บ้านมะเกลือ ตะเคียนเตื่อน ท่าไม้ บางเคียน บางพะหวอง หนองกระเจา ทับกฤษ บรเพ็ด
		ท่าตะโก	ท่าตะโก พนมรอก ลำโรงไชย หนองบัว
		โกรกพระ	บางปะมุง หนองกรต วังมา
		บรรพตพิสัย	หาดตั้ง บางแก เนนขเหล็ก มหาโพธิ์ เกาะเตย

12/10/2566

๒๗๖

มณฑล	จังหวัด	อำเภอ	ตำบล	
นครสวรรค์	นครสวรรค์	บรรพตพิสัย	เขาดิน	
		บ้านกุดด้วย	ท้ายเมือง	
		ด้รรพยา	นางดี	
	กำแพงเพชร	เมืองกำแพงเพชร	มโนรมย์	บางหลวง
				โพนางคำ
		พรานกระต่าย	เดื่อโฮก	
			ชาน	หาดมะตม
		กิ่งแตงค้อ	หาดทอง	
			ระแหง	หางน้ำสาคร
				เกาะขเหล็ก
		ตาก		ตานกระบือ
				ท่าพุดซา
				วังแถม
		ยางตั้ง		
		หนองบัวเหนือ		
		ป่ามะม่วง		
		แม่ท้อ		
		โม่งาม		
		เซียงเงิน		
		วังหิน		

๒๗๗

มณฑล	จังหวัด	อำเภอ	ตำบล
นครสวรรค์	ตาก	บ้านตาก	บ้านนา เกาะตะเภา ทุ่งกระเชาะ ตากออก ส้มอโคน แม่ระมาศ
		กิ่งแม่ระมาศ	แม่ระมาศ

๒๗๘

ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ

ใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔
ในท้องที่ มณฑลพิษณุโลก

โดยมาตรา ๒ แห่งพระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔ ซึ่งว่า
“เด็บบนคกระทรวงศึกษาธิการ มีอำนาจที่จะทำบัญชีเพิ่มเติมเพื่อขยายการ
ใช้ ในอำเภอ และตำบลอื่น ๆ ได้อีกต่อไป เมื่อเห็นว่าเป็น กาดสมควร
ที่จะทำดังนี้” นั้น บัดนี้ ดมคหว ที่ จะใช้ พระราชบัญญัติประถมศึกษา
พ.ศ. ๒๔๖๔ ในท้องที่ มณฑลพิษณุโลก เพิ่มขึ้น อีก ๕๕ ตำบล จึง
ทำบัญชีเพิ่มเติมขยายการใช้ พระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔
ตามท้าย ประกาศนี้ และ กำหนดให้ ใช้ตั้งแต่วันที่ ๑๐ พฤศจิกายน
พ.ศ. ๒๔๖๕ เป็นต้นไป

ประกาศ มาณวันที่ ๘ พฤศจิกายน พระพุทธศักราช ๒๔๖๕
เจ้าพระยาธรรมศักดิ์
จางวางเอก เด็นบติ

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๘ วันที่ ๑๒ พฤศจิกายน หน้า ๒๕๘)

๒๓๗๙

บัญชีเพิ่มเติมของที่ ที่ ๒ พระราชบัญญัติประถมศึกษา

พระพุทธศักราช ๒๔๖๔

มณฑล	จังหวัด	อำเภอ	ตำบล
พิษณุโลก	พิษณุโลก	บ้านหมาก	นครบ้านหมาก บางฝั
		บางระกำ	ชุมแตงดังคราม บางแก้ว
	อุตรดิตถ์	ดงแดง	หาดกรวด ไผ่ด้อม
		เมืองพิชัย	ท่งข้ง บ้านคุ่ม พญาแมน บ้านดง ท่ามะเพือง บ้านหม้อ
		แตงค้อ	คอรัม ไร่ร้อย เต่าไห นายาง บ้านฝาย บ้านเดี่ยว ต้องคอน ฟากท่า

12/10/2566

มณฑล	จังหวัด	อำเภอ	ตำบล		
พิษณุโลก	พิจิตร	บางบาล	ท่าหน้า วัดขวาง วังลำโรง		
		บางมดนา วังเมือ	หมองกตัม บ้านยาว		
		บ้านปรก	คลองกระจง ปากน้ำ บางยม		
	สวรรคโลก	ห้วยทับ หมื่นศักดิ์	กิ่งตานหอย ห้วยแก้ว	เมืองนครประเทวี นาทอง เมืองบางซัง ท่าทอง หนองอ้อ บ้านคอก บ้านแก่ง บางว แม่ลำ บ้านตานหอย นาข้าว	

ประกาศเพิ่มเติมข้อความในพระราชบัญญัติ
เครื่องราชอิสริยาภรณ์ ตราว่าด้วยราภรณ์

มี พระบรมราชโองการในพระบาทสมเด็จพระปรเมนทรมหาอานันทมหิดล พระอัฐมรามาธิบดินทรนหา
วชิราวุธ พระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ดำรัสเหนือเกล้า ๆ ให้ประกาศให้
ทราบทั่วกันว่า

ตาม ซึ่งได้ ทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ๆ ให้ตราพระราชบัญญัติเครื่อง
ราชอิสริยาภรณ์ รัตนวงภรณ์ ขึ้นไว้เมื่อ วันที่ ๑ สิงหาคม พุทธศั
กราช ๒๔๕๔ สำหรับ พระราชทานพระบรมวงศานุวงศ์ ข้าราชการฝ่ายนำ
หน้า

บัดนี้ ทรงพระอนุสรณ์ คำนึง ถึง พระบรมวงศานุวงศ์ ข้าราชการ ฝ่ายใน
ที่ไม่มีความ จงรักภักดี และทรงพระกรุณาไซ้ ด้อยในหน้าที่ใกล้ ขัดสันนิษฐาน
สมควรจะได้รับพระราชทานพระมหากรุณาที่ยกย่อง เปนสม่าชิกาแห่งเครื่อง
ราชอิสริยาภรณ์ ได้เช่นเดียวกัน จึง ทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ๆ ให้
สร้างเครื่องราชอิสริยาภรณ์ รัตนวงภรณ์ฝ่ายใน ขึ้น อีกพนักหนึ่ง

มีลักษณะ และดวงด้ายดังนี้ ดวงด้ามเรือนทองคำขนาด ๓ เซน
ติเมตร ขอบประดับเพชร ฝัง พลกต่างดงยาด้าขาว มีอักษรพระบรมนามา
ภิไธยย่อ ร.ร. ๖ ประดับเพชร มีห่วง เปนรูป พระมหาพิชัยมงกุฎขนาด ๒
เซนติเมตร ^{๑๒/10#2566}ประดับเพชร ข้างขอบ เปน รูปนาคตัดกับเพชราวุธ ๔ มุม

ด้านตงมคตบแกว สำหรับบรรจุเส่นพระเจ้า เห็น พระมหาพิชัยมงกุฎ
 มีอุณาโลม ประดับเพชร และห้อยดงดวงตรา กับ มีสิ่งวาถย อักษรพระ
 บรมนามาภิชยย่อ ราม. ร. ๖ ทองดงยา ชั้นลำดับ กับ พระมหาพิชัยมงกุฎ
 จึง ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้รวมประกาศกระแด้พระบรมราช
 โองการฉบับนี้เข้าเป็นต้น ๑ แห่ง พระราชบัญญัติเครื่องราชอิสริยาภรณ์
 รัตนวราภรณ์ ลงวันที่ ๑ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๕๔ และ ทรงพระ
 กรุณาโปรดเกล้าฯ ให้กรมราชเลขาธิการ เป็นเจ้านาที่รักษาการให้ไป
 ไปตามประกาศนี้ทุกประการ

ประกาศมาณวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๔๖๕

(ราชกิจจานุเบกษาเล่ม ๓๘ วันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๔๖๕)

๒๘๔

ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ

ใช้พระราชบัญญัติ ประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔

ในท้องที่มณฑลอยุธยา

โดย มาตรา ๒ แห่ง พระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔ ซึ่งว่า
“เสนาบดี กระทรวงศึกษาธิการ มีอำนาจที่จะ ทำบัญชี เพิ่มเติม เพื่อขยาย
การใช้ ใน อำเภอ และ ตำบลอื่น ๆ ได้อีกต่อไป เมื่อ เห็น ว่า เป็น กาด
สมควร ที่จะ ทำดัง นั้น ” นั้น บัดนี้ สมควร ที่จะ ใช้ พระราชบัญญัติประถม
ศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔ ในท้องที่ มณฑลอยุธยา เพิ่มขึ้น อีก ๑๒๓ ตำบล
จึงทำบัญชีเพิ่มเติมขยายการใช้ พระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔
ตามท้าย ประกาศนี้ และ กำหนดให้ ใช้ ตั้งแต่ วันที่ ๑๕ พฤศจิกายน
พ.ศ. ๒๔๖๕ เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๑๓ พฤศจิกายน พระพุทธศักราช ๒๔๖๕

เจ้าพระยาบรมมศักดิ์

จางวางเอก เสนาบดี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๘ วันที่ ๑๖ พฤศจิกายน หน้า ๑๒๘)

๒๘๕

บัญชีเพิ่มเติม ท้องที่ ที่ ๕ พระราชบัญญัติ ประถมศึกษา

พระพทศักราช ๒๔๖๔

มณฑล	จังหวัด	อำเภอ	ตำบล
ฉะเชิงเทรา	นครศรีฉะเชิงเทรา	กรุงเก่า	หอรบตันไชย ท่าจรดกร บ้านบอม บ้านเกาะ บ้านเดนม บ้านแบง บ้านพดิม บ้านกรวด คงสถาน คดิงชน
		อุไทย	อุไทย ทงชายเคือง บ้านชน บ้านขาวเม่า
		นกรหลวง	บ่อโพง แม่ตา พระนอน

มณฑล	จังหวัด	อำเภอ	ตำบล
อยุธยา	นครศรีอยุธยา	<p>อุไทย</p> <p>ท่าเรือ</p> <p>ผักไห่</p> <p>เสนา</p>	<p>ท่าช้าง</p> <p>พระแก้ว</p> <p>คตมหรณูนิหาร</p> <p>ไผ่เงิน</p> <p>ศาลาฉอบ</p> <p>ปากท่า</p> <p>โพธิ์</p> <p>วังแดง</p> <p>บ้านแซก</p> <p>ผักไห่</p> <p>อัมฤต</p> <p>บ้านดอ</p> <p>บางกุ้ง</p> <p>ศาลาน</p> <p>จักรราช</p> <p>เสนา</p> <p>บ้านแพน</p> <p>หัวเวียง</p> <p>บางกระทิง</p> <p>กลางคดอง</p>

มณฑล	จังหวัด	อำเภอ	ตำบล
อยุธยา	นครศรีอยุธยา	เดิมา	ปตายนนาเหนือ ปตายนนาใต้ บ้านแห โพกระียบ คตองดำหรัาย ศาลเจ้าโรงทอง ไม้จำศีล บางจัก บ้านตาบ
		บางแก้ว โพทอง	โพกระียบ คตองดำหรัาย ศาลเจ้าโรงทอง ไม้จำศีล บางจัก บ้านตาบ
	ฉะพบุรี	พิเศษไชยราษฎร์	คตองดำหรัาย ศาลเจ้าโรงทอง ไม้จำศีล บางจัก บ้านตาบ
		เมืองฉะพบุรี	พรหมมาศ โพฝู่ไ้ บ้านช้อย ทะเลชุบศร คตอง งิ้วราย ท่าแค โพทะตน โก่งธนู บ้านกตวย บ้านทวาย
		บ้านเช่า	

มณฑล	จังหวัด	อำเภอ	ตำบล
อยุธยา	ดพบุรี	บ้านเช่า	หินปัก
		ท่าวัง	หนองเมือง
		โคกสำโรง	ท่าวง
	ด่ระบุรี	ปากเพรียว	บางค
			หตมเช่า
			บ้านฮอย
			นาโง
			หนองยาว
			หนองโน
			ดาวเรือง
		เด้าไห	พระยาศ
			ศิระปะดวก
			หนองควายไซ
			งวังาม
			คำถาดไทย
		แก่งคอย	แก่งคอย
			เตาปูน
			หตบเดา
		หนองแค	นาเรียง
			บัวลอย

มณฑล	จังหวัด	อำเภอ	ตำบล
อยุธยา	สิงห์บุรี	หนองแค	บ้านด้า ห้วยทราย คชสิทธิ์ บ้านควัว บ้านหม้อ ตลาดน้อย บ้านร่อม หอรเทพ ดอนพุด โคกดำพาน ตงตงาว ด้พานช้าง บ้านกดับ ไผ่หิ้ว ดอนทอง
		บางพุดทรา	บ้านใหม่ บางกระบือ บางมัน โพกรวม สิงห์บุรี
		เมืองอินทรบุรี	

12/10/2566

มณฑล	จังหวัด	อำเภอ	ตำบล
อยุธยา	<p data-bbox="358 320 441 368">สิงห์บุรี</p> <p data-bbox="336 890 463 938">ประทุมธานี</p>	<p data-bbox="506 320 670 368">เมืองอินทربุรี</p> <p data-bbox="506 628 670 676">เมืองพรหมบุรี</p> <p data-bbox="539 890 637 938">บางกระดี</p> <p data-bbox="539 1155 637 1203">สามโคก</p> <p data-bbox="528 1251 670 1299">ลาดหลุมแก้ว</p>	<p data-bbox="703 320 790 368">น้ำคาด</p> <p data-bbox="703 376 779 424">ทบยา</p> <p data-bbox="703 432 790 480">ประศุก</p> <p data-bbox="703 488 790 536">ท่างาม</p> <p data-bbox="703 544 801 592">ชนาราย</p> <p data-bbox="703 600 823 647">โพนางดำ</p> <p data-bbox="703 655 867 703">บ้านพรหมบุรี</p> <p data-bbox="703 711 801 759">บ้านหวบ</p> <p data-bbox="703 767 845 815">บ้านโรงช้าง</p> <p data-bbox="703 823 801 871">บ้านแบ่ง</p> <p data-bbox="703 879 845 927">บางน้ำเชี่ยว</p> <p data-bbox="703 935 812 983">บางคูวัด</p> <p data-bbox="703 991 812 1038">บ้านใหม่</p> <p data-bbox="703 1046 812 1094">บ้านแดง</p> <p data-bbox="703 1102 823 1150">บ้านกลาง</p> <p data-bbox="703 1158 856 1206">บ้านกระแซง</p> <p data-bbox="703 1214 812 1262">สามโคก</p> <p data-bbox="703 1270 877 1318">เขียงรากใหญ่</p> <p data-bbox="703 1326 867 1374">ลาดหลุมแก้ว</p> <p data-bbox="703 1382 768 1430">คูคิน</p>

๒๙๒

ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ

ใช้พระราชบัญญัติประณคศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔
ในท้องถิ่นมณฑลมหาราชฐวรี

โดย มาตรา ๒ แห่ง พระราชบัญญัติประณคศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔ ซึ่งว่า
“ เ้ดนามคั ะทรวงคัศึกษาธิการ มี่อำนาจที่จะ ทำบญชั เพมเคม เพอขยาย
การใ้ใน อำเออ และ คับดอื่น ๆ ได้อก ำไป เมื่อ เห็น ว่า เป็น กาด
สมควร ที่จะ ทำ ดง นั้น บัดนี้ สมควร ที่จะ ใช้ พระราชบัญญัติประณค
คัศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔ ในท้องถิ่นมณฑลมหาราชฐวรี เพม ซนอก ๙๗ คับด
คังทำบญชัเพมเคมขยายการใ้ พระราชบัญญัติประณคศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔
ตาม ทาย ประกาศนี้ และ กำหนดใ้ ใช้ ดงแต่ วันท ๒๐ พคจิกายน
พ.ศ. ๒๔๖๕ เป็น ต้นไป

ประกาศ แต่ณวันที่ ๑๗ พคจิกายน พระพุทศักรราช ๒๔๖๕

เจ้าพระยารวมคัคคิ

จางวางเอก เ้ดนามคั

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๘ วันที่ ๒๖ พคจิกายน หน้า ๓๓๖)

๒๙๓

บัญชีเพิ่มเติมของท.ท.ไช พระราชบัญญัติ ประถมศึกษา

พระพุทธศักราช ๒๔๖๔

มณฑล	จังหวัด	อำเภอ	ตำบล
มหาราชบุรี	แพะ	เมืองแพะ	ทุ่งกวาว ทุ่งโฮ้ง บ้านถนน ห้วยมา บ้านแมต สวนเขื่อน
		บ้านกลาง	เตาปูน บ้านถนน ห้วยหมาย คันถนน นารัต
		ร้องกวาง	วังหลวง ทุ่งเพอ ร้องเขม แม่ยางฮ่อ แม่คำม หนองม่วงไข่

มณฑล	จังหวัด	อำเภอ	ตำบล
มหาสารคาม	แพะ	วังทอง	หน้าเตา บ้านเฮ็ง เวียงทอง บ้านกาศ บ้านกวาง บ้านเหต๋า ดัดบาย บ้านปลง หัวฝาย หน้าข่า แม่จิว เด่นไชย
		ตั้งเมื่อน	เด่นไชย พิไชย นากวม แจ้หมะหน่อ บ้านด้า ทุ่งกวาง บ้านซอ แม่กวม เมืองปาน
	ตำป่าง	เมืองตำป่าง	
		แจ้หมะ	

มณฑล	จังหวัด	อำเภอ	ตำบล
มหาสารคาม	ตำบอง	แจ้ห่ม	ชวงกอม เมืองมาย แจ้ซอ แม่ด็ก ดองเคาะ ทองฝง วงโค วงเหนือ บ้านจาว ปงยางคค หนองหล่ม บ้านวอ แม่ดิน เมืองขาว ห้วยอ้อ บ้านบัน หวทง ดร์ออย วงซัน แม่ปาก
		หางดัด	
		เมืองดอง	

มณฑล	จังหวัด	อำเภอ	ตำบล
มหาสารคาม	ตำบอง	เกาะคา	เกาะคา บ้านจุด น้ำตอม คำตา นางแตง ดงปราบ บ้านหวด บ้านร้อง บ้านเวียง บ้านเหตา ตอมแตรด
	น่าน	เมืองน่าน	ดอนมด ตาดชุม คพง พง หนองแตง หมอเมือง ม่วงตด กของควาย ตโต

มณฑล	จังหวัด	อำเภอ	ตำบล
มหาสารคาม	น่าน	เมืองน่าน	วัด บ้านเรือ ถมตอง ไชยสถาน นาเหลือง นาบัว ไทรน่าน วัง สถาน น่านอย คิ้วชะเกษ สันตะ นาทะนง เมืองรม เมืองยม เมืองขอนแก่น เขียงคาน เมืองเปือ บ้านม่วง เมืองวัด เมืองสระ เตี้ยม

กฎที่ ๓

เรื่องรายงานอุกฉกรรจ์เนื่องจากกฎที่ ๑

ลงวันที่ ๒๖ สิงหาคม พระพุทธศักราช ๒๔๖๕

ข้อ ๑ ในเรื่องที่จะกล่าวต่อไปนี้ คือ

๑ ปด้น

๒ แย่งชิงทรัพย์

๓ ทำคนให้ตาย

๔ วางเพลิง

๕ โจรดัดดี

๖ เหตุฉกรรจ์ตั้งแต่ราคา ๘๐๐ บาทขึ้นไป เมื่อเกิดขึ้นให้รายงานด่วน และจัดการอย่างเหตุอุกฉกรรจ์

๗ เหตุที่เกี่ยวข้อง แก่นในบังคับ ต่างประเทศ เป็นโจรย์ หรือ เป็นจำเลยในคดีอาญา เหตุที่เกี่ยวข้อง แก่พระบรมวงศานุวงศ์ นับแต่ชั้นหม่อมเจ้าขึ้นไป เหตุที่เกี่ยวข้องแก่ข้าราชการ รัฐญาบัตร แต่เทียบชั้นสัญญาบัตร คองหาเป็นจำเลยในคดีอาญา หรือถูกทำร้ายในเวลาที่อยู่ในราชการประจำ เหตุที่เกี่ยวข้องแก่ทรัพย์สมบัติ ของรัฐบาล ให้รายงาน ตามลำดับ มายังกระทรวงมหาดไทยให้ทราบทุกเรื่อง

๘ เหตุเบียดเบียน หรือเหตุพิเศษอื่น ๆ ที่ควรรายงานด่วนให้ทราบ ข้อ ๒ ให้ส่งรายงานด่วนดังต่อไปนี้

๑ ภายในท้องที่อำเภอชั้นใน ๆ กรุงเทพฯ ฯ ๒๕ อำเภอ

(ก) ให้หัวหน้าโรงพัก รายงานด่วนต่อผู้บังคับการกรม ฉบับ ๑ ผู้บังคับการตำรวจพระนครบาลกรุงเทพฯ ฯ ฉบับ ๑ สัมพันธพระนครบาล ฉบับ ๑ เสนาบดี กระทรวงมหาดไทยฉบับ ๑

(ข) ให้ผู้บังคับการกรม รายงานด่วน พร้อมทั้งการที่ใดจุดไปในชั้นต้น ต่อสัมพันธพระนครบาล ฉบับ ๑ ต่อผู้บังคับการตำรวจพระนครบาล กรุงเทพฯ ฯ ฉบับ ๑ ต่อเสนาบดี กระทรวงมหาดไทย ฉบับ ๑

รายงานด่วน ชั้นต้นจาก หัวหน้าโรงพัก และรายงานด่วนจากผู้บังคับการกรม ซึ่งได้จัดการ ชั้นต้นจากผู้บังคับการตำรวจพระนครบาล กรุงเทพฯ ฯ ได้รับมาให้ นำเสนอ อธิบดี กรมตำรวจ ฯ ไม่ต้อง รายงาน อีกฉบับ หนึ่ง ให้เสียเวลา

๒ ภายในท้องที่อำเภอ ชั้นนอกกรุงเทพฯ ฯ แต่หัวเมืองคตอดพระราชอาณาจักร

(ก) ตำบลาโรงพักอำเภอใด ให้หัวหน้าโรงพัก ส่งรายงานไปยัง นายอำเภอ ท้องที่แห่งเดียว

(ข) ให้กรมการอำเภอ รายงานต่อผู้ว่าราชการ จังหวัด ฉบับ ๑

เนกาเรอ้าเกอช ซันนอกกรุงเทพ ๖ ใหรยงงานตรงต่อ ดัมุพระนครบาด
ด้วยฉบับ ๑

ข้อ ๓ ใหรยงงานด่วน คือ อ้าเกอชที่มี โทรศัพท หรือ โทรเศช
ใหรยงงานทาง โทรศัพท หรือทาง โทรเศช แดบออกมาใหรทราบ ด้วยว่า
ผู้ใดไปทำการสืบไต่สวน ยังทเกิดเหตุ รยงงานเช่นนี้ผู้ไปไม่จำเป็นต้อง
รอรยงงานด้วยตนเอง ใหรผู้ทอยู่รักษาการในขณะนั้น เป็นผู้รยงงานแทน
ในรยงงานด่วนนั้น ถ่าดำนารถบอกราคาทรพช ทยรายไต่ ไปก็ใหรบอก
มาด้วย ถ่ายังบอกรไม่ได้ก็ใหรบอกรยงงานฉบับหลัง

ต่อจากนี้ไปใหรรยงงาน ผดแห่งการ ที่ได้กระทำ ภายใน ๗ วัน

ในเรื่องออกณกรรจ ตามกฎที่ ๑ ตั้งวันที่ ๒๖ สิงหาคม พระพุทธ
ศักราช ๒๔๖๕ นั้น ถ่าการสืบหรือไต่สวน ยังต้องเน้นช้ต่อไป ก็ใหร
รยงงานที่ได้กระทำไปอย่างไรตามระยะที่สืบควรจะรยงงานตามกฎนั้นโดย
ทางจดหมาย หรือ โทรเศช แดวแต่เหตุผดที่เป็นการด่วน หรือไม่ด่วน
เป็นเรื่อง ๗ ไป

ข้อ ๔ การตั้งรยงงานด่วน ใหรผู้ว่าราชการ จังหวัดตั้งรยงงานด่วน
ทางโทรเศช พร้อมทั้งการ ที่ได้จัดการไปอย่างไรในเรื่องนั้น ต่อสมุห
เทศาภิบาลฉบับ ๑ ตั้งไปยั้งเด้นาบตี กระทรวงมหาดไทย ฉบับ ๑ ถ่าเมื่อ
ได้ไม่มีโทรเศช 12/10/2566 ก็ใหรตั้งรยงงานด่วนทางจดหมาย ตามที่ได้บัญญัติด้วยแล้ว

๓๐๒

ในการรวบรวมรายงานที่จังหวัดให้ เป็นหน้าที่ของข้าราชการจังหวัด ที่มณฑล
ให้อยู่ในหน้าที่ของกรมมณฑล ที่กระทรวงให้เป็นที่กรมอัยการ
ข้อ ๗ ให้ ใ้กฎนี้ ทวทุกจังหวัดมณฑล แทนระเบียบเดิม ที่มีอยู่แล้ว
แบบ รายงาน เหตุให้ด้วยอย่างต่อท้ายกฎนี้

กระทรวงมหาดไทย

กฎให้ ไว้วันที่ ๒๑ พฤศจิกายน พระพุทธศักราช ๒๔๖๕

มหาอำมาตย์นายก เจ้าพระยามรราช

เด็นามดี

(ราชกิจจานุเบกษาตอนพิเศษ เล่ม ๓๕ วันที่ ๓๐ พฤศจิกายน น้ ๓๔๒)

แบบรายงานเหตุออกนอกรวจ

- ๑ ที่..... รายงานครั้งที่.....
- ๒ วันแหวัดเวตาตั้งรายงาน.....
- ๓ ตั้งจากไหน.....
- ๔ เหตุ.....
- ๕ วันแหวัดเวตาเกิดเหตุ.....
- ๖ เกิดที่.....
- ๗ ห่างจากโรงพักหรือ
อำเภอประมาณ.....
- ๘ ผู้รายกคน.....
- ๙ ได้ทรัพย์สินไป.....
-
- ๑๐ คิดเป็นราคาประมาณ.....
- เจ้าทรัพย์หรือกำนัน.....
- ๑๑ ผู้ใหญ่บ้านได้จัดการ.....
-
- กรมการอำเภอแหวัด.....
- ๑๒ ตำรวจได้จัดการ.....
- ๑๓ ใครออกไปสืบแหวัดได้ส่วน.....
- ๑๔ ได้ผลอย่างไร.....

12/10/2566

ลงนาม

ผู้รายงาน

๓๐๕

ตัวอย่างโทรเลขชนิดที่ ๑

วิสัยัญนาฏกรรม

ที่.....

มหาดไทย

กรุงเทพฯ ฯ

(วันแตรเวตา เกิดเหตุ)

วันที่.....

(ผู้ทำร้าย)

(ได้ทำอย่างไร)

(ผู้ถูกกระทำร้าย)

(ชอบาดเจ็บ เสียหายหรือตาย)

(เหตุเกิดที่)

(ผู้ออกไปไต่สวน) คณะกรรมการ

(ลงนาม).....

หมายเหตุ

๑ คำในวงเล็บไม่ต้องลงในโทรเลข

๓๐๖

ตัวอย่าง โทรเทศชนิดที่ ๒

สำหรับคน จำมีญ ถูกกระทำร้าย

ที่..... มหาดไทย กรุงเทพฯ ฯ

(วันแฉดเวลาเกิดเหตุ) วันที่.....

(ผู้ทำร้าย)

(ได้ทำร้ายอย่างไร)

(ผู้ถูกกระทำร้าย)

(ขอบาดเจ็บ เสียหาย หรือตาย)

(ที่เกิดเหตุ)

(ผลของการประณาม)

นายอำเภอ.....

(ลงนาม).....

หมายเหตุ ๑ คำในวงเล็บไม่ต้องลงในโทรเทศ

ตัวอย่าง โทรรณชนิดที่ ๓
สำหรับข้าราชการ ถูกกระทำร้าย

ที่..... มหาดไทย กรุงเทพมหานคร

(วันแ่เวลาเกิดเหตุ) วันที่..... เวลา.....

(ผู้ทำร้าย)

(ได้ทำอย่างไร)

(ผู้ถูกทำร้าย)

(ในขณะที่กำลังทำอะไรอยู่) ซึ่ง.....

(ใช้อาวุธอะไร) ด้วย.....

(ต้องบาดเจ็บอย่างไร) ถูก.....

(ตายเมื่อไร) ตาย.....

(คำบาดเจ็บเหตุ) ที่.....

อายุผู้ตาย..... บ้านอยู่ที่.....

อาชีพ.....

ความประพฤติ.....

สาเหตุ.....

ศพ.....

(ในเวาเกิดเหตุมีใครอยู่) เวลาเกิดเหตุ.....

ในที่นั้นบ้าง)

(ผลของการปราบปราม)

นายอำเภอ.....

(ผู้วราชการ จังหวัดใด)

อย่างไร) 12/10/2566

หมายเหตุ

๑ คำในวงเล็บไม่ต้องลงในโทรศร

(มัครพยเทาไร)

มตายมทรพย อย.....

(มตของการปรามปราม)

นายอำเภอ.....

(ผูวราชการจังหวัดใดจตุการ
อยางไร)

(ตงนาม).....

แบบโทรเลข (หรือจดหมาย) รายงานเหตุออกกณกรรจ้ประจำเดือน

มหาตไทย

กรงเทพ ฯ

เหตุออกกณกรรจ้

เมษายน

จังหวัด.....

- (๑) ปลัดนาย (ก) จับนาย (ข) ไตพองศาตคัตดิน ๑๐ ปี
- (๒) ปลัดนาย (ฉ) จับนาย (จ) ไต พองศาตคัตดินปลัดอย เพราะ....
- (๓) ข่านาย (ม) จับนาย (ป) ไตพองศาตแตวกอนพอง เพราะ....
- (๔) ข่านาย (บ) จับนาย (ฮ) ไตหัดักถานไม่พอปลัดย
- (๕) ปลัดนาย (ฮ) จับยงไม่ไต่

จังหวัด.....

๑.....

๒.....

๓.....

(ตงนาม).....

คำอธิบาย

เลข ๑-๒-๓-๔-๕ นั้น หมายความว่า รายที่ ๑
ที่ ๒ ที่ ๓ ที่ ๔ ที่ ๕ ของเหตุที่เกิดขึ้นในเดือนนั้น

ถ้ารายใดมีผลเพียงไร ก็ให้ตั้งรายการ ตามผลที่มัน
ถ้าเหตุเกิดขึ้น เป็นประเภทเดียวกัน แต่ผู้ถูกกระทำรายก็
ชื่อเดียวกัน ต้องบอก คำบด ที่เกิดเหตุมาด้วย

หมายเหตุ มณฑลที่การคมนาคมไปมาได้สะดวกแล้ว ให้ตั้ง
รายงานนั้น ทางไปบอก มณฑลที่การคมนาคมไม่สะดวก คือ
มณฑลอุบล อุดร ร้อยเอ็จ แดงจังหวัดแม่ฮ่องสอน เชียงราย
น่าน ตาก กระจับปี่บุรี เหล่านี้ให้ตั้งรายงาน ทางโทรเลข

จ่านักหอสมุด

กฎที่ ๔

เรื่องกำหนดหน้าที่ ราชการ ชั่วคราว

สำหรับ กรม ทม ราชการ คาบเกี่ยวกัน ในกรุงเทพฯ ฯ

การเกี่ยวข้องในระหว่างกรมตำรวจ แต่สมุหพระนครบาล

เนื่องจากการ ที่ ทรง พระกรุณาโปรดเกล้า ฯ ให้รวมการ ปกครอง
ท้องที่ อยู่ในกระทรวงมหาดไทย เป็น กระทรวงเดียว สำหรับ กรุงเทพฯ พระ
มหาราช ให้ มี ตำแหน่ง สมุหพระนครบาล เป็น ผู้รับผิดชอบ ราชการ โดย
ทำนอง สมุหเทศาภิบาล ตำรวจ ราชการ มณฑล นั้น แล้ว จึงได้ ทรง
พระกรุณาโปรดเกล้า ฯ ให้ตั้ง ตำแหน่ง ผู้บังคับการ ตำรวจ พระ นครบาล
กรุงเทพฯ ฯ ขึ้น อีก ตำแหน่งหนึ่ง

ตำแหน่ง ผู้บังคับการ ตำรวจ พระนครบาล กรุงเทพฯ ฯ นี้ เป็น ตำแหน่ง
รองจาก อธิบดี กรมตำรวจ แต่ เป็น ผู้ช่วย ราชการ สมุห พระนครบาล
มี อำนาจ เห็นชอบ เจ้าพนักงานตำรวจ ประจำ ท้องที่ อนุโตม อย่าง ผู้บังคับ
การ ตำรวจภูธร มณฑล ต่าง ๆ ตามที่ กำหนดไว้ใน ข้อ บังคับ หัวเมือง ชั่ว
คราว พระพุทธศักราช ๒๔๖๕ มาตรา ๕

แต่ด้วยเหตุ ราชการ ที่ เป็นอยู่ใน พระนคร ย่อมมี ลักษณะ ต่าง กับ
มณฑล ชื่นนอก จึง จำเป็น ต้อง กำหนด อำนาจ หน้าที่ ให้เป็นไป ตามลักษณะ
การ ดัง จะกล่าว ต่อไป

ข้อ ๑ อำนาจ การ บังคับ บัญชา ของอธิบดี กรมตำรวจ มี อยุ่อย่างไร ให้เป็น ที่ เขาใจว่า คงมี อยุ่ ดังนี้ โดยมี ได้ มี การเปลี่ยนแปลง เว้นแต่โดย วิศวกร จำเป็น จะ ต้อง แบ่ง ความ รับผิดชอบ แต่ อำนาจ นำ ที่ การ บังคับ บัญชา ให้ เป็น ไป ตาม ชั้น ต่ำ คับ ดังนี้ คือ

ข้อ ๒ การ รักษา ความ สงบ เรียบร้อย การ ปรามปราม โจร ผู้ร้าย แล การ คดี ใน เขต รั้ว กรุงเทพมหานคร ให้ เป็น นำ ที่ ผู้ บังคับ การ ตำรวจ พระนครบาล กรุงเทพมหานคร ตาม ข้อ บังคับ ลักษณะ ปกครอง ของ หัว เมือง ชั่ว คราว พ.ศ. ๒๔๖๕ มาตรา ๕

ข้อ ๓ เพื่อ ความ สดวก แก่ การ ปกครอง บังคับ บัญชา ใน กรุงเทพมหานคร อัน เป็น ส่วน ต่ำ คับ นี้ เมื่อ ผู้ บังคับ การ ตำรวจ พระนครบาล ได้ รับ ความ เห็น ชอบ จาก สมุห พระนครบาล ว่า จะ เป็น ประ โยชน์ แก่ การ ของ ที่ แวด ให้อำนาจ ผู้ บังคับ การ ตำรวจ พระนครบาล กรุงเทพมหานคร มี อำนาจ ดังนี้

- (ก) มี อำนาจ ย้าย สืบ เปลี่ยน เจ้า พนักงาน ตำรวจ พระนครบาล ได้ ตั้ง แต่ ชั้น สวรรค์ ใหญ่ ลง ไป
- (ข) มี อำนาจ ที่ จะ เลื่อน แล ตด ชั้น ตำแหน่ง เงิน เดือน เจ้า พนักงาน ตำรวจ พระ นครบาล ได้ ตั้ง แต่ ชั้น สวรรค์ แฉวง ลง ไป แต่ ถ้า เป็นการ จำเป็น ที่ จะ ร้อง ใว้ ไม่ได้ จะ ส่ง พัก ระชการ ชั่ว คราว ก็ ทำ ได้

(ค) มีอำนาจที่จะตั้งโทษตัดหรือกักเงินเดือนเจ้าพนักงานตำรวจ พระนครบาลได้ เทียบด้วยตำแหน่งผู้ว่าราชการจังหวัด ตามที่กำหนดไว้ใน คาสตรา ท้ายข้อบังคับลักษณะปกครองหัวเมืองชั่วคราว

ข้อ ๔ อำนาจที่กล่าวไว้ในข้อ ๓ (ก) แต่ (ข) นั้น เมื่อได้กระทำไปแล้ว ให้บอกในนามสมเด็จพระนครบาลไปยังเสนาบดี แต่เป็นหน้าที่กรมตำรวจนำเดินขอตามระเบียบราชการ ถ้าอธิบดีกรมตำรวจจะมีความเห็นประการใด ก็ให้แสดงความเห็นขอคำสั่งเด็ดขาดในเวลาเช่นนั้น

แต่ทั้งนี้ให้พึงเข้าใจว่า ไม่มีความหมายถึงนายสืบแต่พลตำรวจซึ่งผู้บังคับบัญชา มีอำนาจที่จะกระทำได้ตามลำดับชั้นการบังคับบัญชาซึ่งมีกฎข้อบังคับลงอาญาอยู่ส่วนหนึ่งแล้ว

ข้อ ๕ เพื่อสะดวกแก่ราชการที่จะคงปฏิบัติ เช่นนี้ ให้แยกเจ้าพนักงานกองคดี กองตำรวจบรรณ กองส่งหมายผู้ กองยกระบัตร ไว้เป็น ๒ แผนก คือ เป็นแผนกของกรมตำรวจ แผนกหนึ่ง เป็นแผนกกองบังคับการ กรุงเทพฯ เพื่อเป็นเจ้าหน้าที่อยู่ในบังคับบัญชาผู้บังคับการตำรวจ พระนครบาล กรุงเทพฯ จะได้ปฏิบัติการแผนกหนึ่ง

การแบ่งแยกเจ้าพนักงานตามที่มานี้ ให้เป็นหน้าที่อธิบดีกรมตำรวจ และผู้บังคับการตำรวจ พระนครบาลกรุงเทพฯ พร้อมด้วยเจ้าหน้าที่นั้น ๆ จะปฏิบัติหรือทำความตกลง ก็ขอประโยชน์และความสะดวก

ของราชการ เป็นใหญ่ เมื่อได้ตกลงแบ่ง แยก ปรกการใดให้ทำ หมายซึ่ง
รายชื่อตามตัวอย่าง ท้ายกฎนี้ เด่นออกไปยัง เด่นาบตี ภายใน กำหนด ๑๐ วัน
นับ แต่ วัน ออกกฎ เป็นต้นไป

และ เมื่อเด่นาบตีได้เห็นชอบแล้ว จึง ใหมอบหมาย และ ใหมบงคับการ
คำรวจ พระนครบาล กรุงเทพ ฯ ปฏิบัติการ ตามหน้าที่ สืบไป

ข้อ ๖ ในเรื่อง การ ใช้จ่าย ซึ่ง เกี่ยวแก่เงิน สำหรับคำรวจ พระนครบาล
กรุงเทพ ฯ นั้น เพื่อ ที่ จะไม่ ให้ ก้าวก้าว และ ชดชอง ในอำนาจ หน้าที่ ซึ่ง
กัน และกัน ให้ สุ่มหมายซึ่ง กรมคำรวจ แบ่ง ยอดเงิน ค่าใช้ สร้อย และ เงิน
เดือน สำหรับกอง ผู้ บังคับการ คำรวจพระนครบาล กรุงเทพ ฯ ไว้ เป็นยอด
หนึ่ง ค่างหาก ส่วนการ เบิกจ่าย ให้คงอยู่ ในหน้าที่ สุ่มหมายซึ่ง และยกบรรบัตร์
อนุ โดม เช่น เดียว กับ งบ ประมาณ แล วิชา การ ซึ่ง ปฏิบัติ อยู่ สำหรับ กอง
คำรวจภูธร มณฑล ต่าง ๆ อยู่นี้

การแบ่งแยก ให้ อนุมาณ เทียบเคียง ตามรายการ ที่ เบิกจ่าย ใน ระหว่าง
บตแล้วมา เสร็จแล้ว ให้ นำเด่นขอเด่นาบตี เพื่อ ส่ง อนุมัติ และวางอำนาจ
หน้าที่ เบิกจ่าย ให้ เรียบร้อย ต่อไป

ทั้งนี้ไม่ให้ เป็นการ ชดชอง แก่การ เบิกจ่าย ซึ่ง จะต้อง กระทำ ไป ตาม
เดิมก่อน ในเวลาที่ ยังมี ได้ อนุมัติการ ให้ ตลอดจนไป อย่าให้ เสียราชการใด

การเกี่ยวของระหว่างสมเด็จพระนเรศวรกับกรมอัยการ

ข้อ ๗ อัยการประจำกรม พระนเรศวรให้เรียกว่า “อัยการ พระนเรศวร” มีตำแหน่ง เทียบด้วย อัยการ มณฑล มีหน้าที่ อำนาจคดีในศาลใต้ ส่วน (ศาลปริศนา) ตามที่ได้ กระทำ อยู่แล้ว และให้มีอำนาจ ตรวจตรา ครอบงำ อัยการ จังหวัด นครบุรี สุ่มท ปรากฏ พระ ประแดง มนบุรี ซึ่ง ขึ้นแก่ กรุงเทพมหานคร ตาม ข้อ บังคับ ซึ่ง ว่าด้วย หน้าที่ อัยการ มณฑล นั้น ด้วย

ข้อ ๘ ในคดี ที่เกี่ยว แก่คน บังคับ ต่างประเทศ ซึ่งมีได้ อยู่ใน อำนาจ ศาลสยาม ถ้า จำจะต้อง มีการฟ้องร้อง ต่อศาล กงสุล ของชาติ นั้น ๆ แล้ว ไม่ว่าจะ เป็น คดี เกิดขึ้น ในเขตรัฐ นอก หรือ ภายใน ให้ เป็น หน้าที่ ผู้บังคับ การ ตำรวจ กรุงเทพ ฯ จัดส่ง ตัวคน ไปมอบหมาย ใ้ คดี กงสุล แล้ว ให้ สมุห พระนเรศวร ส่ง ดำเนิน ตรง ไปยัง ข้าราชการ กรม อัยการ ขอให้ จัด การ ฟ้องร้อง คดี นั้น

ข้อ ๙ ให้ เป็น หน้าที่ ข้าราชการ กรม อัยการ รับ อำนาจ คดี ซึ่ง จะมี ใน ศาล กงสุล ชาติ ต่าง ๆ ทั่วไป

ทั้งนี้ ให้ ข้าราชการ กรมอัยการ เด็ดอกสรร พนักงาน อัยการ ผู้ ที่ มีความรู้ ใน ภาษา และ วิชา กฎหมาย ต่าง ประเทศไว้ สำหรับ อำนาจ ใน ศาล กงสุล โดย

ข้อ ๑๐ เพื่อ สักการ แก่การ เบิกจ่าย เงิน เดือน แต่ค่าใช้จ่ายใน กอง
 ราชการ กรุง เทพ พระมหานคร ให้เป็นหน้าที่ ปลัดบัญชาที่ กระทรวงมหาดไทย
 ปลัดบัญชา ทหาร หรือ พรหมมด้วย อธิบดี กรมวิชาการ จัด แยก งบประมาณ แด
 การ เบิกจ่าย สำหรับ ราชการ พระ นครบาล เป็น มณฑล หนึ่ง อย่าง งบ
 งบประมาณ พแนก ราชการมณฑล ต่าง ๆ ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๖๖ เป็นต้นไป
 การแบ่งแยก ให้ชำนาน เทียบเคียง ตามรายการ ที่เบิกจ่าย ใน ระเบียบ ที่
 แต่ว่านั้น เป็นหลัก

การเกี่ยวของระหว่างสมเด็จพระนครบาล แดกรมต่าง ๆ

ข้อ ๑๑ ตามราชการ อันเกี่ยวแก่การตั้ง ข้าราชการ หรือ การเจ้าทำใน
 ท้องที่ ถ้า เป็นการดำเนิย ที่ สมุหพระนครบาล แดอธิบดีหัวหน้ากรมสามารถ
 จะตกลง แดรับ ปฏิบัติ จัดการ ต่อกันได้ ก็ให้ ปฏิบัติการ ไป ตามความ ตก
 ดงนั้น เว้น แต่ ถ้าการตั้งใด เป็นการ วิสามัญ หรือเป็นการพิเศษ ให้สมุห
 พระนครบาล มีบอก ไปยัง เสดนาบดี ขอให้สั่งการ ตามระเบียบ
 ให้ผู้ มีหน้าที่ ตามที่ กำหนดไว้ ปฏิบัติจัดการ ให้ เป็นไป ตามกฎนี้

กระทรวงมหาดไทย

กฎให้ไว้ ณ วันที่ ๒๑ พฤศจิกายน พระพุทธศักราช ๒๔๖๕

มหาอำมาตย์นายก เจ้าพระยายมราช

๓๑๗

(ตัวอย่างบัญชี) กง

ตำแหน่ง	นาม	อัตราเงินเดือน ที่ ทมอย	ชื่อ ได้รับจริง	หน้าที่ทำโดย โดยย่อ
---------	-----	-------------------------------	--------------------	------------------------

หมายเหตุ— หน้าที่สูงแต่ย่อๆ เป็นต้นว่า เป็นเด็มน นายเวร ร้าง
หรือ พมพ หรือ นายร้อยรบไซ ไม่ตองจดหน้าที่เป็น รายละเอียด

(ราชกิจจานุเบกษาตอนพิเศษ เล่ม ๓๕ วันที่ ๓๐ พฤศจิกายน หน้า ๓๕๕)

เจ้าพนักงานหอสมุด

๓๑๘

ข้อบังคับราชการ

พระพุทธศักราช ๒๔๖๕

ด้วย ตามความในข้อบังคับลักษณะปกครองหัวเมืองชั่วคราว พระพุทธศักราช ๒๔๖๕ มีว่า ข้อการ เป็น เจ้านาที่ รับ ผิดชอบในเรื่อง ที่ เกี่ยว แก่คดีการ ได้ัดฉวน พ้องรอง ตาม กฎหมาย แต่ ข้อบังคับ ที่ มี ข้อ หรือ ที่ เดีนามักกระทรวงมหาดไทย จะ ได้ วางระเบียบ การ แก่ ไซ่ต่อไป นั้น

บัดนี้ เดีนามักกระทรวงมหาดไทย ได้วางระเบียบข้อบังคับราชการ ขึ้นไว้ ดัง จะ กล่าวต่อไป คือ

ความ เบื้องต้น

ข้อ ๑ ข้อบังคับนี้ ให้เรียกว่า ข้อบังคับราชการ พระพุทธศักราช ๒๔๖๕ แต่ ให้ ใช้ ข้อบังคับนี้ ทว่ ทั่ว จงหวดมณฑล

ข้อ ๒ เมื่อใด ไซ่ ข้อบังคับนี้ แต่ว ให้ยก เดิก บรรดา กฎข้อบังคับ ต่าง ๆ ซึ่ง มี ความ ขัดกับ ข้อบังคับนี้ เดีย

ว่าด้วย ข้อการ จังหวัด แต่ ข้อการมณฑล

ข้อ ๓ จังหวัด หนึ่ง ให้มี ข้อการ จังหวัด เป็น หัวนำ ใน การงาน แพนกอรรถคดี อย ใน บังคับ บัญชา ผู้ว่า ราชการ จังหวัด มี ตำแหน่ง แพ่ง
12/10/2566
แต่ เสมียน พนักงาน เป็น ผู้ช่วย ตาม ถัดมา

ข้อ ๔ โดยปรกตินักงาน อัยการมีหน้าที่ ตาม พระธรรมนูญศาลต้นนาม ตัดคดีธรรมดา ๒๒๗ แต่มีหน้าที่ เป็น ผู้ช่วยราชการของผู้ว่าราชการจังหวัด กับทงมีหน้าที่ เป็น ที่ปรึกษาหารือของ เจ้านาที่ ต่าง ๆ ซึ่ง เกยวแก่ทางอรรถคดี หรือ อื่นใดส่วน เพื่อ ให้ เป็น ไป ตาม กฎหมาย

ข้อ ๕ มณฑลหนึ่ง ให้ มี อัยการมณฑล เป็น หัวหน้าพนักงาน อัยการทั้ง หลายในมณฑล นั้น อยู่ในบังคับบัญชา ของ สุ่มุเทศาภิบาล หรือ อุปราช และ ตาม ปรกติ มี อำนาจ แด่นาที่ ดังนี้

(๑) มีหน้าที่ทุกอย่าง ตามที่ กล่าว มา แลไว้ใน ข้อ ๔
 (๒) มี อำนาจ แด่นาที่ ว่า ความ ในศาลตลอดเขตร์ มณฑลนั้น
 (๓) มีหน้าที่ตรวจรักษาระเบียบการในแพนท อัยการแลความประพฤติ ความ สามารถ ของ ข้าราชการ ใน แพนท อัยการแห่งมณฑล นั้น ทั่ว ไป ทุก จังหวัด

(๔) รับปรึกษา หารือ แล ไขความขัดข้องของพนักงานอัยการต่าง ๆ แต่ เมื่อ การงาน ของ จังหวัดใด ถูกเงิน แต่ เห็น สุ่มควร จะ ออกไปช่วย ก็ ให้ ออกไป ช่วย ที่นั้น

(๕) เป็น ผู้ตรวจ ถิ่นอน คดีอุทธรณ์ฎีกา ซึ่ง ส่งมาจาก จังหวัด ต่าง ๆ แล้วย ทำ ความ เห็น แล่นอสมุเทศาภิบาล หรือ อุปราช

ว่าด้วย รายงาน การได้ส่วน

ข้อ ๖ การได้ส่วนแลรายงาน เหตุการ โจรผู้ร้าย ซึ่ง เจ้านาที่รายงาน ส่งมายัง จังหวัดนั้น ให้ เป็น นาที่ ของพนักงาน อัยการ รวบรวม แล นำ แล่นอจัดการโดยตลอดเรื่อง

ข้อ ๗ รายงาน และการได้ส่วนที่กล่าวนี้ ให้แยก ออกเป็น ๒ ประเภท คือ

(๑) รายงานไม่มีตัวคน คือ หมายความว่า ตลอดตั้งแต่ รายงาน เหตุ ใจผู้รายงานชั้นตน หรือ จำนวน คดีที่เจ้านาที่ใดส่งไปโดย จำเลยไป แล้ว และ ส่งการ ได้ส่วน มา เสนอ ตาม ระเบียบ รวม ทั้งจำนวนคดีที่ จำเลย หลบหนี อยู่ใน ระหว่าง รอการสืบจับ เหล่านี้ เป็นต้น

(๒) รายงาน มีตัวคน คือ จำนวนที่มคด จำเลย ซึ่ง จะ ต้องจัดการ ทางอรรถคดี

ว่าด้วย จำนวนที่ไม่มีตัวคน

ข้อ ๘ เมื่อ ยับการ ได้ รับ รายงาน ประเภทที่ไม่มีตัวคน ถ้า เป็น คดี ที่เจ้านาที่ใดส่งไป แล้ว เพราะ เห็น ว่า จำเลย ไม่ ควรมี ความ ผิด คดี หรือ เพราะ เห็น ว่า เป็น คดีที่ เล็กน้อย จำเลย ได้ รับ ผลพอควร แก่โทษ กติ ยัยการ จะ ต้อง ตรวจสอบ การ ได้ส่วน แด่ พิจารณา เหตุ ผิด ประกอบ ด้วย ด้วยท กฎหมาย ว่า การ ที่ เจาพนกงาน ได้ กระทำ ไป ตั้ง นั้น เป็น การชอบ แล้ว หรือควร จะจัดการ ด้ถานใด ให้ ทำ ความ เห็น ชัน เสนอ ผู้ว่าราชการ จังหวัด แล้ว รับ คำสั่งปฏิบัติ การ ไป ตาม ความ เห็น ของ ผู้ว่า ราชการ จังหวัด

ถ้า เป็น คดีที่ จำเลย หลบหนี ยัง อยู่ใน ระหว่างสืบจับ ยัยการ จะ ต้อง ตรวจสอบ จำนวน ว่า มี หลักถาน พอ หรือไม่ และ จำเลย ควร มี ผิด ตาม

๓๒๑

กฎหมาย หรือไม่ หรือ ยับบกพร่อง สถานใด ควร จะได้ส่วนเพิ่มเติม
ข้อใด กระทั่งใด หรือควร จะสั่ง ดับจับ ต่อไปสถานใด หรือ เห็น ว่า
ไม่ได้ กระทบผิด เป็น ทางอาญา ตาม กฎหมาย ควร จะยกเด็ก หรือ องค์
การ จับกุมอย่างไร ก็ให้ อยุการ นำความ เห็น ชน เลื่อนอ ผู้ว่าราชการจังหวัด
แล้ว วน คำสั่ง จัดการ ให้ คตตตไป

จำนวน มีตัวคน

ข้อ ๙ เมื่อ มี คดี มา ยัง อยุการ หรือ อยุการ ได้รับ จำนวน จาก
เจานาที่ ได้ส่วน ดังมา ให้ จัดการ พ้องร้อง ให้ อยุการ ตรวจ จำนวน ค
แล้ว พึง ปฏิบัติการ อย่าง ใด อย่างหนึ่ง ตามลักษณะของคดี ดังต่อไปนี้ คือ

(๑) คดี มีมูล เปน ทางอาญา หรือไม่ ถ้าไม่ มีมูล ให้ เลื่อนอ ปลดอย
จำเลยไปทันที

(๒) ถ้า เปน คดีอาญา มีมูล แล้ว แต่ คดีสมควร จะ มี การ พ้องร้อง
ใน ท้องที่ อื่น หรือ คดีที่ จำเลย หลบหนี มา จาก ต่าง จังหวัด ซึ่ง เจานาที่
ขอร้อง ให้ ช่วย จับกุมสั่ง ก็ให้ อยุการ นำจำนวน ชน เลื่อนอ แต่ ทำ
หนังสือ ในนาม ผู้ว่าราชการ จังหวัด จัดสั่งไป แต่ ทั้งนี้ มิได้ มีความ หมาย
ถึง คดีที่ ทำผิดใน เมือง ต่าง ประเทศ ดังได้ บัญญัติไว้ ใน มาตรา ๑๐
แห่ง ประมวลอาญา ซึ่ง การ ว่า คดีนั้น ย่อม ตกอยู่ แก่ อยุการ คำบด ซึ่ง
จำเลยถูกจับ หรือ อยุการ คำบด ซึ่ง ถองตำรวจ ต่างประเทศ ได้ พาดว ผู้ต้อง
หา เข่า มา สั่ง เปน เจานาที่ จัดการ พ้องร้อง

(๓) ถ้า คดีนั้น อยู่ใน อำนาจ ของ กรมการ อำเภอ ที่จะ เปรียบเทียบ ได้ แต่ จำเลย ยอม เสีย ค่าปรับ ตาม กฎหมาย หรือ คดี ความ ผิดที่ เป็น คดี ส่วนตัว ซึ่ง ความ โต้ ตกลง ยินยอม ขอ เด็ก แดง กัน ก็ ให้อัยการ นำ เสนอ ต่อ ผู้ว่า ราชการ จังหวัด เพื่อ ส่ง ไป ให้ อำเภอ เมือง หรือ อำเภอ ที่ ใกล้ จัดการ ทำ ยอม ให้ การ นั้น เสร็จ ไป แล้ว ให้ อำเภอ ผู้ เปรียบเทียบ แจ้ง ไป ยัง อำเภอ คน เหล่า นี้ ทราบ ว่า ได้ เปรียบเทียบ ให้ ยอม กัน แล้ว

(๔) คดี เรื่อง โฉก ซึ่ง อัยการ เห็น สมควร จะ รับ ไว้ พ้อง ร้อง ก็ ให้ นำ เสนอ ขอ คำสั่ง แดง จัดการ พ้อง ร้อง โดย เร็ว ถ้า หาก ว่า จะ มีการ ชดชอง อย่าง โต้ ที่ จะ เป็น เหตุ ให้ ชกช่า ก็ ให้ นำ เสนอ ผู้ว่า ราชการ จังหวัด แดง จัดการ ดัง ต่อ ไป นี้

(ก) ให้ พ้อง ต่อ คำต แดง เร็ว เจ้านา ที่ ให้ จัดสั่ง การ ได้ ส่วน เพิ่มเติม ขอ บกพร่อง นั้น มา หรือ

(ข) ให้ ส่ง ตัว จำเลย ไป ขอ อายัด ไว้ ต่อ คำต โดย อาศัย ความ ตาม พระราชบัญญัติ วจพิจารณา ความ อาญา ศก ๑๑๕ มาตรา ๓ แดง พระราชบัญญัติ ตักษณปกครอง ท้องที่ พ.ศ. ๒๔๕๗ มาตรา ๑๐๑ ข้อ ๖ แดง ขอ ผัด ทำ การ ได้ ส่วน ต่อ ไป หรือ

(ค) แต่ ถ้า เป็น เรื่อง ไม่ ออก ฉกรรจ์ ดำ คัญ จะ อนุญาต ให้ จำเลย หา ผู้ คุ้ม คุ้ม มา ประกัน ตัว ไป ชั่ว คราว ก็ได้

ข้อ ๑๐ คัดเลือกเมื่อขอยกเลิกฟ้องไปแล้ว ภายหลังเห็นว่าควรจะ
ถอนฟ้อง เสียชั่วคราว หรือถอนฟ้องเสียทีเดียว ก็ให้ขอยกเลิกจังหวัด
เห็นชอบคือผู้ว่าราชการจังหวัด ถ้าผู้ว่าราชการจังหวัดมีความเห็น
ฟ้อง คงด้วยความเห็นขอยกเลิกจังหวัด ก็ให้ขอยกเลิกถอนได้ แต่หากความ
เห็นไม่สอดคล้องต้องกัน คือเมื่อฝ่ายหนึ่งเห็นว่าควรถอน อีกฝ่ายหนึ่ง
เห็นว่าไม่ควร ให้ผู้ว่าราชการจังหวัด รายงาน แดง เหตุ การ โดย
ละเอียด ต่อผู้แทนเทศบาล หรือ อุปราช ผู้แทนเทศบาล หรืออุปราช มี
ความเห็น อย่างไร ให้ผู้ว่าราชการจังหวัด จัดการตาม ความ เห็นผู้แทนเทศา
ภิบาล หรืออุปราช นั้น ถ้าผู้แทนเทศบาล หรืออุปราช มีความ ดังสัย
อย่างไร จะ รายงาน ขอ ความ คำชี้แจงที่กระทรวงมหาดไทย ก่อน ที่ จะ สั่งการ
ไปก็ได้ แต่ความในข้อนี้ไม่ได้ หมายความว่า ถึง คัด ส่วนตัว ซึ่ง เจ้าทุกข์
มีอำนาจ ถอนได้ ตาม กฎหมาย

ข้อ ๑๑ คัดเรื่องใด ซึ่ง เป็น คดีอุกฉกรรจ์สำคัญ ทั้งปวง เช่น ฆ่าคน
ตาย แดงปล้น เหล่านี้ เป็นคน เมื่อ ขอยกเลิก จังหวัด รับ ด้านวน การได้ส่วน
มา แต่เคย ฟ้องไปแล้ว ให้รับ รายงาน ให้ ขอยกเลิกมณฑลทราบไว้
เพื่อ ขอยกเลิกมณฑล เห็น สัมควร จะไป ว่า ความ เรือง นั้น ด้วย

ข้อ ๑๒ คัด ท่อฉกรรจ์สำคัญนั้น ให้ขอยกเลิก จังหวัดไป ว่า ความ
ยัง คัด ด้วยตนเอง อย่าปล่อยให้พนักงาน ร้อง ๆ ไปว่า เว้นแต่
มีเหตุจำเป็น เช่น บัวย เป็น คน

ข้อ ๑๓ คดีใด พยานบุคคล ที่ จะ นำสืบ ประกอบ ข้อหา มี อยุ่ หลายคน ให้ อยุ่ การ เด็ก กัด เขา แต่ ที่ ศาล พอ จะ สืบ ได้ ใน ช่วง หนึ่ง ๆ แล้ว แสดง ต่อ ศาล ขอ หมายถึง พยาน หรือ นำ มา ตาม วัน กำหนด นัด ของ ศาล ทั้งนี้ เพื่อ ไม่ ให้ เสีย เวลา ของ ผู้ ที่ จะ มา เป็น พยาน โดย ใช้ เหตุ

ข้อ ๑๔ เมื่อ มี คดี ที่ กล่าวหา ใน ทาง แพ่ง มา ยิง อยุ่ การ จะ เป็น คดี แพ่ง แท้ กัด หรือ คดี แพ่ง ที่ เกี่ยวเนื่อง แก่ คดี อาญา กัด เมื่อ ได้ รับ อนุมัติ จาก ผู้ว่า ราชการ จังหวัด แล้ว ให้ อยุ่ การ ฟ้อง ร้อง ด้วย ความ ระมัดระวัง ค่าฤชาธรรมเนียม ที่ จะ ต้อง เสีย ไป ทุก อยุ่ การ ให้ อยุ่ การ เรียก จาก ผู้ ความ หรือ เจ้านาที่ ซึ่ง ขอ ให้ อยุ่ การ ว่า คดี นั้น คดี แพ่ง แท้ ทุก เรื่อง ให้ อยุ่ การ จังหวัด รายงาน ให้ อยุ่ การ มณฑล ทราบ ไว้

คดีที่อยู่ในระหว่างศาลพิจารณา

ข้อ ๑๕ ใน คดี ออก ฎกร รรจ หรือ คดี ต่ำ าคัญ บาง เรื่อง ถ้า อยุ่ การ แด ผู้ว่า ราชการ จังหวัด เห็น ว่า ถ้า จะ ให้ เจ้า าย มี ประกัน ไป แล้ว จะ ไป ทำลาย ความ ยุติธรรม ให้ เสีย ไป เช่น ฮา จ ม การ ซึ่ง ฎนุ พยาน หรือ ทำ ร้าย พยาน หรือ บน พยาน เป็น คน ก็ ให้ ร้อง ขอ ต่อ ศาล อยุ่ ให้ เจ้า าย มี ประกัน ไป

ถ้า ดัง ดัย ว่า เจ้า าย จะ หลบหนี ก็ ให้ ดำ แดง เหตุ ผล ร้อง คดี คำน ต่อ ศาล หรือ ขอ ให้ ศาล เรียก เงิน วาง ประกัน ไว้ ให้ พอ เพียง ที่ จะ บัง อกัน การ หลบหนี ตาม ที่ จะ เห็น สัมคควร

ข้อ ๑๖ ในเวลาพิจารณาคดี เมื่อศาลอ่านฟ้องให้จำเลยฟัง จำเลยให้การ แก่ฟ้อง ต่อศาลแล้ว ข้อใดข้อใด เห็น ว่า ยัง บกพร่อง ข้อใด ข้อใด ขอยการ ควรวรขง ขอต่อศาลให้ศาลซักจำเลยในข้อนั้น เพื่อให้ได้ ความบริบูรณ์ต้น กระแต่ความ คำถามข้อใดจำเลยไม่ยอมตอบ ให้ ขอยการ ขอให้ศาล จดคำถาม ขอนั้น ทั้ง เหตุการณ์ที่ จำเลยไม่ยอมตอบลง ไว้ในสำนวนด้วย

ข้อ ๑๗ ก่อนที่โจทก์จะ นำพยาน เข้าสืบ นั้น ถ้าเรื่องใด เป็น เรื่อง ซ้ำซ้อน ยุ่งยาก ขอยการ ควรวร แถงง เบ็ดคดี ต่อศาลถึง ดูกษณ และมตแห่ง คดีตลอดถึง หลีกถาน พยาน ซึ่ง ขอยการ จะนำ มา สืบ ประถบง นั้น ด้วย เพื่อศาล จะได้ เข้าใจใน มตคดี และ ดำเนียร ตาม คำพยาน ซึ่ง จะสืบ ต่อไป

ข้อ ๑๘ คดีเรื่องใด ถ้า มี เหตุจำเป้น เกิดขึ้น เช่น พยาน สำคัญ จำเป้น จะ ออกไป ต่าง ประเทศโดยไม่มีกำหนด กลับ หรือ กลับ มาไม่ทัน วันพิจารณา หรือ พยาน บ่วย หนัก หรือ ด้วย ความชราทุพถภาพ แถ มีเหตุผลอันสมควร จะเชื่อได้ ว่า จะรอชย จนถึง วันพิจารณา มิได้ เพราะ พยาน จะ ออกไป ต่าง ประเทศ เสีย กติ หรือ ว่า พยาน ที่ บ่วย หนักอาจ ตาย เสียได้ ก่อน ถึง กำหนด วันเวลา นัดพิจารณา ของ ศาล กติ ให้ ขอยการ ร้อง ขอให้ศาลสืบ พยาน สำคัญ นั้น ๆ เสีย ก่อน ถึง กำหนด นัดพิจารณา ของศาล

ข้อ ๑๙ เมื่อเสร็จการพิจารณาสืบพยาน โจทย์จำเลยหมดแล้ว ก่อน
ที่ศาลจะพิจารณาคดีเรื่องนั้น ถ้าอัยการเห็นว่าคดีนั้นเป็นคดีซับซ้อน
ยุ่งยาก สุ่มควรว จะแสดง การ เจริญ ดำเนิน คดี ศาล เพื่อ ถัดไป เหตุผล
ให้ศาลเข้าใจ กระทั่งแจ่มได้ ชัดเจน แล้ว ก็ให้ อัยการ แสดง การ กล่าว
ถึงมตรณัย แห่งคดี นั้น และ พยาน หลักฐาน ที่ได้ สืบ มา แล้ว ทั้งหมด

ข้อ ๒๐ คดีใดพยาน อยู่ ต่าง จังหวัด ต่าง มณฑล และ ศาล จำเป็น
ต้อง ส่ง ประเด็น ไป ให้ สืบ พยาน ณ ที่ นั้น ให้ อัยการ มี หนังสือ ขอ ไป ยัง
อัยการ จังหวัด หรือ อัยการ มณฑล นั้น ๆ ให้ ช่วย ชักถาม พยาน ให้ แต่
อัยการ ผู้ว่า คดี จะ ต้อง ทำ ประเด็น ชัด แจ่ม ขอ ถาม พยาน ส่ง ไป ให้ ชัด เจน
จน แต่ ถ้า คดีใด อัยการ เห็น สุ่มควรว จะ ต้อง ไป ว่า คดี ด้วย ตนเอง แล้ว
ก็ ให้ อัยการ ขอ อนุญาต ต่อ ผู้ว่า ราชการ จังหวัด แด่ ตาม ไป ว่า คดี นั้น ๆ
ด้วย ตนเอง

ว่าด้วย การอุทธรณ์ฎีกา

ข้อ ๒๑ เมื่อศาลได้พิจารณาคดีเรื่องใดไปแล้ว ให้ อัยการ ปฏิบัติ
การ ดังต่อไปนี้

(๑) มีความเห็น ประการใด ให้ นำ ความ เห็น เห็น อยู่ ว่า ราชการ
จังหวัด 12/10/2566

(๒) ถ้า อัยการ กับ ผู้ว่าราชการ จังหวัด เห็น สอดคล้อง ต้อง กันว่าคดีควรอุทธรณ์ต่อไป หรือ ควรยกไม่อุทธรณ์ ให้ อัยการ จังหวัดปฏิบัติไปตามที่ เห็น พ้อง กัน นั้น

(๓) ถ้า ความเห็น อัยการ กับ ผู้ว่าราชการ จังหวัด แตกต่าง กัน ให้ถือ ความเห็น ข้าง ที่ จะให้อุทธรณ์เป็นใหญ่ แล้วให้อุทธรณ์ไป แต่ทำใบบอกในนาม ของ ผู้ว่าราชการ จังหวัด ตั้งดำเนินฟ้อง เดิม ๑ ดำเนินคำพิพากษา ๑ ดำเนินความเห็นของ อัยการที่เสนอ ผู้ว่าราชการจังหวัด ๑ ความเห็น ผู้ว่าราชการ จังหวัด ๑ ดำเนินฟ้อง อุทธรณ์ ๑ รวม ๕ ฉบับรายงานไป ยังสมุหเทศาภิบาล หรือ อุปราช เพื่อ ขอ ความวินิจฉัย

ข้อ ๒๒ เมื่อสมุหเทศาภิบาล หรืออุปราชได้รับรายงาน ผู้ว่าราชการจังหวัด แต่ ดำเนินทั้งหมดใน ข้อ ๒๑ นั้น แล้ว จะไปปรึกษาหารือกับอัยการมณฑล แล้ว ปฏิบัติการ ดังต่อไปนี้

(๑) เมื่ออัยการมณฑลแต่สมุหเทศาภิบาลหรืออุปราชเห็นสอดคล้องต้อง กัน แล้ว ก็ให้ทำคำสั่ง ในนาม ของ สมุหเทศาภิบาล หรือ อุปราชตั้งไปยัง ผู้ว่าราชการ จังหวัด ให้ปฏิบัติไป ตาม ความเห็น นั้น

(๒) ถ้าความเห็น ของ อัยการมณฑล กับความเห็น ของสมุหเทศาภิบาลหรืออุปราช แตกต่าง กัน ให้ถือ ความเห็น ข้าง ที่ จะให้อุทธรณ์เป็นใหญ่ แต่ให้อัยการมณฑลทำ คำสั่งในนาม ของสมุหเทศาภิบาล หรืออุปราช ตั้ง ไปยัง ผู้ว่าราชการ จังหวัด ให้ปฏิบัติ ไป ตาม ความเห็น ที่ ให้

อุทธรณ์นั้น เพื่อให้กรรมการมณฑลทำใบบอกในนาม ของสมุหเทศาภิบาล หรืออุปราช รายงาน ตั้งสำเนา พ้อง เดิม ๑ สำเนา คำพิพากษา ๑ สำเนา ความเห็น ของ อัยการ ที่ เห็นว่า ราชการ จังหวัด ๑ สำเนา ความ เห็น ผู้ว่าราชการจังหวัด ๑ สำเนา พ้องอุทธรณ์ ๑ สำเนา ความเห็น ของสมุหเทศาภิบาลหรืออุปราช ๑ สำเนา ความเห็น ของอัยการมณฑล ๑ รวม ๗ ฉบับ ส่งไปยังกระทรวงมหาดไทย เพื่อจะได้วินิจฉัยแต่ส่งการให้ เป็นเด็ดขาด

ข้อ ๒๓ เมื่อ สมุหเทศาภิบาลหรือ อุปราช ได้ รับคำสั่ง จาก เด่นาบัต กระทรวงมหาดไทย ประการใดแล้ว ให้ อัยการมณฑล ทำคำสั่ง ในนาม ของสมุหเทศาภิบาลหรืออุปราช ส่งไปยังผู้ว่าราชการจังหวัดให้ ปฏิบัติตาม คราวตั้ง นั้น

ข้อ ๒๔ ในชั้นฎีกาให้ ปฏิบัติ ดังที่ เด่นาบัต มา แล้ว ในระเบียบ การ ว่าด้วย การ อุทธรณ์

ข้อ ๒๕ กตทได้ ทุกเวลา ๆ ถวายฎีกา ทุก ๆ เรื่อง เมื่อ คำฎีกา ได้ พพากษาตงมา อย่างไร ให้ อัยการ จังหวัด คัดสำเนา คำพิพากษาฎีกา ส่งต่อ อัยการมณฑล เพื่อ ส่ง ไปยัง อธิบดี กรมอัยการ ให้ ทราบไว้

แต่ตามความ ที่ กล่าวไว้ ใน ข้อ ๒๑ ถึงข้อ ๒๕ นี้ ไม่ เกี่ยว กับ การ บอก รายงาน เหตุ อุทธรณ์ รัง ตาม กฎฉบับที่ ๓

ว่าด้วยบทหมายต่าง ๆ

ข้อ ๒๖ ถ้า การปรากฏ ชน แก่ อัยการ ในขณะที่ กำลัง ว่า คดีนั้น ชย
ว่าเป็น การ จำเน่า ที่ จะ คอง คนหา ตำรวจ หรือ สิ่งของ อย่าง อื่นมา อัก
ให้อัยการ รับ เด่นขอ ร้อง ให้ ฎ ราชาการ จง หัก สิ่ง คนบ้าน เรือน ของ
จำเลย หรือ ของ ผู้ ชน ชน เป็น เหตุ ควร จะ เชื้อ ไต่ ว่า คง จะ พบ สิ่ง ของ
ที่ คอง ประสงค์ นั้น โดย เร็ว

ข้อ ๒๗ บรรดา หมายพยาน ซึ่ง อัยการ ได้ ร้อง ขอ แด รับ จาก ศาล นั้น
ให้อัยการ จัดการ ดังตรง ไป ยัง อำเภอ ผู้ ปกครอง ท้องที่ ที่ พยาน อาศัย อยู่
ขอให้ อำเภอ ผู้ นั้น เป็น ผู้ จัดการ ดังหมาย ค่อ ไป ให้ แก่ พยาน ที่ ได้ รับ หมาย
นั้น

ข้อ ๒๘ ถ้า นายอำเภอ ไม่ สามารถ จะ ดังหมาย ให้ แก่ พยาน ได้ โดย
เหตุ ที่ พยาน บิดพรืด หักเลย ไม่ รับ หมาย ให้ อำเภอ รายงาน ให้ อัยการ
ทราบ เมื่อ อัยการ ได้ ทราบ รายงาน ของ อำเภอ แด้ว ให้ ร้อง ขอ ค่อ
ศาล ให้ ออก หมายจับพยาน ถ้า ศาล ออก หมายจับ ให้ แด้ว ให้ อัยการ
ส่ง ไป ให้ อำเภอ จัดการ จับพยาน ตาม หมาย

ข้อ ๒๙ ถ้า จำเลย หรือ พยาน คนใด ได้ รับ หมาย แด้ว ไม่ มายัง ศาล
ใน เวลา พิจารณา คดี ตามนัด โดย ไม่มี เหตุ ผล หรือ ข้อ แก่ ตัว อื่นสมควร
ให้อัยการ ร้อง ต่อ ศาล ให้ ออก หมายจับ จำเลย แด้ว พยาน ผู้ นั้น ได้ เหมือนกัน

๓๓๑

(๑) รายงาน ประจำเดือน เป็น รายงาน กล่าวถึง จำนวน เหตุหรือคดีฟ้องศาล แต่ทั้งนี้ฟ้องศาล ซึ่ง อัยการได้จัดทำไปใน เดือนหนึ่ง

(๒) รายงาน ประจำปี เป็น รายงาน กล่าวถึง จำนวน เหตุหรือคดีซึ่ง อัยการได้จัดทำไป ทั้งที่ฟ้องศาล แต่ไม่ฟ้องศาล ซึ่ง อัยการได้จัดทำไปใน ปี นั้น

ข้อ ๓๓ รายงาน ประจำเดือน และ ประจำปี ให้ทำ ตามแบบ แดคำอธิบาย ซึ่ง กระทรวงมหาดไทย จะได้จัดส่ง ออก มาให้

ข้อ ๓๔ รายงาน ประจำเดือน และ ประจำปี ของ อัยการ จังหวัดให้ทำเป็น ๓ ฉบับ คือ ๑. เสนอต่อ ผู้ว่าราชการ จังหวัด ฉบับ ๑ แดง เก็บรักษาไว้ ที่ว่าการกองอัยการจังหวัด ๒. ยื่น ต่อผู้มหเทศาภิบาล หรืออุปราช ๒ ฉบับ เพื่อผู้มหเทศาภิบาล หรืออุปราช จะได้ ส่งมากระทรวงมหาดไทย ฉบับ ๑ แดง รักษาไว้ ที่ทำการ อัยการมณฑล ฉบับ ๑

ว่าด้วยด้าระบบบัญชีต่าง ๆ

ข้อ ๓๕ ด้าระบบบัญชี ประจำการ ต่าง ๆ ในพื้นที่พนักงาน อัยการนั้นให้มี ๙ ประเภท ตาม แบบที่กระทรวงมหาดไทยจะ ได้ ส่งออกไปให้ทุก ๆ มณฑล คือ

(๑) ด้าระบบบัญชี ความซึ่งได้รับจาก ข้าเถกทั้งหมด แต่แบ่งออก เป็น ๒ แผนก คือ

- (ก) ตำรับบฏาญชั้ ความ รับ ตำนวน มี ตัว คน จาก อำเภอ
- (ข) ตำรับบฏาญชั้ ความ รับ ตำนวน ที่ไม่ มี ตัว คน จาก อำเภอ
- (๒) ตำรับบฏาญชั้ พอง ความ อาญา ซึ่ง ได้ ยื่น พอง ต่อศาลทั้งหมด
- (๓) ตำรับบฏาญชั้ ความ พอง อุทธรณ์
- (๔) ตำรับบฏาญชั้ ความ ที่ได้ ทูลเกล้า ฯ ถวายฎีกา
- (๕) ตำรับบฏาญชั้ พอง ความ แพง
- (๖) ตำรับบฏาญชั้ รับ หนังสือ ต่าง ๆ ซึ่ง ได้ รับ ในหน้าที่ ขัยการ
- (๗) ตำรับบฏาญชั้ ส่งหนังสือ ต่าง ๆ ซึ่ง ได้ ส่ง จากหน้าที่ ขัยการ
- (๘) ตำรับบฏาญชั้ รับ ของ กตาง ต่าง ๆ ซึ่ง เจ้านาที่ ได้ ส่ง มา ยัง ขัยการ

(๙) ตำรับบฏาญชั้ ขงคน .

แต่ ตำรับบฏาญชั้ อย่าง อื่นที่ จำเป็น ซึ่ง อธิบดีกรมขัยการ จะ ได้ จัดวาง เป็น ระเบียบ ทั่วไป ตาม อนุมัติ ของ เสนาบดี แล้ว ให้ ขัยการ มณฑลแต่ ขัยการ จังหวัด รัษา การ ให้ ถก คอง เรียบร้อย

ว่าด้วย การ ทำตาย ตำนวน

ข้อ ๓๖ ตำรวพหนังสือ ทงหาย ซึ่ง จะ เก็บไว้ ก็ไม่ มี ประโยชน์ ใด แล้ว ถ้า เกิน กว่า ๒ ปี ขนไป ให้ ขัยการ ทำ บฏาญชั้ เรือง หนี ๆ นำ ขึ้น เสนอ ผู้ว่าราชการ จังหวัด เพื่อ ขออนุญาต ทำ ตายเสีย เว้นแต่ ตำนวน

๓๓๕

ข้อ ๔๓ เมื่อมีผู้มาร้องขอให้ขอยกเลิกการฟ้องบุคคล
ผู้ใดในทางอาญา หรือว่าเจ้าพนักงานกระทำความผิดในหน้าที่อย่างใด ให้
ขอยกเลิกคำร้องเรียนต่อผู้ว่าราชการจังหวัด เพื่อดำเนินจัดการ
ต่อไป

ข้อ ๔๔ เมื่อศาลได้บอกไปยังขอยกเลิกว่า ราษฎรผู้เป็นโจทก์
ในคดีอาญาได้ถอนฟ้องคดีที่เขาเป็นโจทก์เสีย เพื่อให้ขอยกเลิกใช้อำนาจ
ที่มีอยู่ตามพระธรรมนูญศาลต้นมาสถิตยยุติกรรมคดี หรือคดีทำ
ผิดต่อกฎหมายในหน้าที่อื่น ๆ ซึ่งตั้งตรงมาขอให้ขอยกเลิกว่ากล่าวคดีคดี
เหล่านั้นให้ขอยกเลิกทำความเห็นเห็นต่อผู้ว่าราชการจังหวัด เมื่อผู้ว่า
ราชการจังหวัดตั้งอย่างใด ให้ขอยกเลิกปฏิบัติตาม

ข้อ ๔๕ คดีที่จำเลยเป็นข้าราชการแต่ชั้นประทวนขึ้นไป ถ้าศาล
พิพากษาลงโทษคดีถึงที่สุด ให้ขอยกเลิกจังหวัดทำหนังสือในนามผู้ว่า
ราชการจังหวัดบอกไปยัง สหเทศาภิบาล เพื่อ สหเทศาภิบาลจะได้
บอกไปยังกระทรวงมหาดไทย หรือกระทรวงซึ่งผู้ต้องหาลังคดีอยู่

ข้อ ๔๖ เมื่อศาลพิพากษาให้ลงโทษข้าราชการทหารตั้งแต่ชั้น
นายสิบขึ้นไป เมื่อคดีถึงที่สุด ให้ขอยกเลิกจังหวัดทำหนังสือในนามผู้ว่า
ราชการจังหวัดบอกไปยัง กรมกองทหารที่จำเลยสังกัดอยู่

ประกาศมาณวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน พระพุทธศักราช ๒๔๖๕
มหาอำมาตย์นายก เจ้าพระยามรราช

เสนาบดีกระทรวงมหาดไทย

12/10/2566

(ราชกิจจานุเบกษาตอนพิเศษ เล่ม ๓๘ วันที่ ๓๐ พฤศจิกายน หน้า ๓๖๒)

๓๓๖

ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ

ใช้พระราชบัญญัติ ประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔

ในท้องที่มณฑลภูเก็ต

โดยมาตรา ๒ แห่งพระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔ ซึ่งว่า
“เด็บบัดั้ กระทรวงศึกษาธิการ มีอำนาจที่จะ ทำบญั้เพิ่มเติม เพอขยาย
การใ้ ในอำเภอและ ตำบลอื่น ๆ ได้อกร้าไป เมื่อเห็นว่ เปน กาด
สมควรที่จะ ทำดัง นั้น” นั้น บัดนี้ สมควรที่จะใ้ พระราชบัญญัติประถม
ศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔ ในท้องที่มณฑลภูเก็ต เพิ่มชน ออก ๑๑ ตำบล
จึงทำบญั้เพิ่มเติมขยายการใ้ พระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔
ตามท้ายประกาศนี้ และ กำหนดใ้ใ้ตั้งแต่วันที่ ๒๐ พฤศจิกายน
พ.ศ. ๒๔๖๕ เปนต้นไป

ประกาศ แต่ณวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน พระพุทธศักราช ๒๔๖๕

เจ้าพระยาธรรมศักดิ์

จางวางเอก เสนาบดี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๕ วัน ๓ ธันวาคม น้ ๓๘๑)

๓๓๗

บัญชีเพิ่มเติมของท ที่ใช้พระราชบัญญัติ ประถมศึกษา

พระพุทธศักราช ๒๔๖๔

มณฑล	จังหวัด	อำเภอ	ตำบล
ภูเก็ต	ตรัง	ทับเที่ยง	นาหมื่นศรี ท่ายเกา
		หยงดัดดา	โพรงจระเข้ บาหวี ในควน
	ตะกั่วป่า	ดีเกา	เกาะดีกร หนองตรุด
		เกาะคอเขา	เกาะพระทอง
		กะปง	ครูด เหมาะ หลังพม่า

12/10/2566

๓๓๘

ในท้องมณฑลราชบุรี

โดย มาตรา ๒ แห่งพระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔ ซึ่งว่า
“ เสนาบดีกระทรวงศึกษาธิการมีอำนาจที่จะทำบัญชีเพิ่มเติมเพื่อขยายการ
ใช้ในอำเภอ และ ตำบล อื่น ๆ ได้อีกต่อไป เมื่อเห็นว่าเป็น กาดสมควร
ที่จะทำดังนี้ นั้น บัดนี้สมควรที่จะใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษา
พ.ศ. ๒๔๖๔ ในท้องมณฑลราชบุรี เพิ่มขึ้นอีก ๑๘ ตำบล จึง
ทำบัญชีเพิ่มเติมขยายการใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔
ตามขัณฑ์ประกาศนี้ และกำหนดให้ใช้ตั้งแต่วันที่ ๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๖๕
เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๒๘ พฤศจิกายน พระพุทธศักราช ๒๔๖๕

เจ้าพระยาธรรมศักดิ์

จางวางเอก เสนาบดี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๕ วันที่ ๓ ธันวาคม หน้า ๓๘๓)

๓๓.๙

บัญชีเพิ่มเติมของทรัพย์สินพระราชบัญญัติประถมศึกษา

พระพุทธศักราช ๒๔๖๔

มณฑล	จังหวัด	อำเภอ	ตำบล
ราชบุรี	เพชรบุรี	คตยงกระแซง	บ้านไร่เดิม เวียงคอย บางจาก วังตะโก ต้นมะพร้าว หัวดีพาน เขายอย ห้วยท่าช้าง หนองเข หนองปรัง หนองจิก บางเค็มเหนือ บางเค็มใต้ หนองจอก ละคำ บางเก่า นายาง มาบปลาเค้า หนองกระเจ็ด
		หนองจอก	

12/10/2566

ประกาศ

ยกเลิก ประกาศอนุญาตให้บรรดาเรือกำปั่น
ซึ่งทอดอ้อยในเขตร ทำเรือเกาะตั้งซึ่ง สิ่งข้าวสาร โดยเครื่อง
วิทยุโทรเลข จากเรือ นั้น ๆ ได้ชั่วคราว

ตาม ประกาศ กระทรวงคมนาคม ลงวันที่ ๔ สิงหาคม พระพุทธศักราช
๒๔๖๔ เรื่อง งดยัดอ้อยใหญ่ไคน้ำ ระหว่าง อำเภอระยอง กับ เกาะขาม ชำรุด
ใช้รับส่ง โทรเลขไปมาไม่ได้ จึง อนุญาตให้เรือกำปั่น ซึ่งทอดอ้อยในเขตร
ทำเรือ เกาะตั้งซึ่ง สิ่งข้าวสาร โดย เครื่องวิทยุโทรเลข จากเรือ นั้น ๆ มายัง
สถานีวิทยุ โทรเลข ของรัฐบาลได้ชั่วคราว นั้น

ต่อมา กระทรวงทหารเรือ ได้จัดใหม่ เรือราชการ อันมีเครื่องวิทยุ
โทรเลขไปทอดอ้อยที่เกาะตั้งซึ่ง สำหรับ ทำการรับส่ง โทรเลขของข้าราชการ
ชน ระหว่างกรุงเทพ ฯ กับ ทำเรือเกาะตั้งซึ่ง เป็นการสะดวก อยู่แล้ว

กระทรวงคมนาคม จึงได้นำความกราบบังคมทูลพระกรุณา ทรงทราบ
ฝ่าละอองธุลีพระบาท ทรง พระกรุณาโปรดเกล้า ฯ ให้ยกเลิก ประกาศ
กระทรวงคมนาคม ลงวันที่ ๔ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๖๔ ที่อนุญาตให้เรือ
กำปั่น ใช้ เครื่องวิทยุโทรเลข จากเรือ ซึ่ง มา ทอด อ้อย ที่ เกาะตั้งซึ่งได้ นั้น เดิม
ตั้งแต่ บัดนี้ เป็นต้นไป

ประกาศ มาลงวันที่ ๕ ธันวาคม พระพุทธศักราช ๒๔๖๕
มหาอำมาตย์เอก เจ้าพระยาวงษาขุนประพัทธ์
เสนาบดีกระทรวงคมนาคม

พระบรมบัญญัติศาลทหารบก

พระพุทธศักราช ๒๔๖๕

พระราชปรารภ มีพระบรมราชโองการ ในพระบาทสมเด็จพระรามาธิบดีศรีสินทรมหาวชิราวุธ พระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ดำรัสเห็นเกล้าฯ ให้ประกาศ ทราบทั่วกันว่า โดยที่ ได้ทรง พระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้มี พระราชบัญญัติ แห่งข้อบังคับต่าง ๆ จัดการ ทหารบก และศาลหลวงชั้น กว่าแต่ก่อน เป็นลำดับมาแล้วนั้น ทรงพระราชดำริว่า เป็น สมัย สมควร ที่จะ เปลี่ยน แปลง แก้ไข เพิ่มเติม พระบรมบัญญัติ ศาลทหารบก พ.ศ. ๒๔๕๖ (ร.ศ. ๑๒๖) ซึ่ง ว่าด้วย วิธีจัดการ ศาลทหารบก และ กำหนด อำนาจ ศาลทหารบก ทั้งใน เวลาปกติและเวลาไม่ปกติ ที่มี อยู่แล้ว แต่ก่อน ให้เป็นที่ เรียบร้อย ดียิ่งขึ้น จึงทรงพระกรุณา โปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติไว้สืบไปดังนี้

ภาคนำ

นามพระราช บัญญัติ มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า "พระ
 ชรรมนูญ ค้ำถทหรรบก พ.ศ. ๒๔๖๕"

วันใช้พระราช บัญญัติ มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันที่ ๑
 มกราคม พระพุทธศักราช ๒๔๖๕ เป็นต้นไป

เด็กกฎหมายเดิม มาตรา ๓ ตั้งแต่วันที่ใช้พระราชบัญญัตินี้เป็นต้นไป
 ให้ยกเลิก พระชรรมนูญ ค้ำถทหรรบก พ.ศ. ๒๔๕๐
 (ร.ศ. ๑๒๖) นั้นเสีย และ บรรดา พระราชก้ำหนด
 กฎหมาย ซึ่ง มี ม้อย แต่เดิมบทใด ซึ่ง มี ข้อความขัดขวาง
 ต่อพระราชบัญญัตินี้ ให้ใช้พระราชบัญญัติแทน เว้น
 แต่ประกาศก้ำหนดอำนาจศาลทหารรักษาวัง ของพระบาท
 สมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว

นำทรรักษา มาตรา ๔ เจ้เนบตกรทรวงกรรตารโหม มนำท เป็น
 พระราชบัญญัติ ผู้รักษาพระราชบัญญัติ และมีอำนาจ ออกกฎค้ำง ๆ
 เพื่อ จะวางระเบียบการให้ดำเนินไป ตามพระราชบัญญัติ
 เมื่อ กฎนั้นได้ รับพระบรมราชานุญาต และได้ ประกาศใน
 หนังสือราชกิจจานุเบกษา แล้ว ให้ถือจ้ว่าเป็น ส่วน ๑

อำนาจศาล
 ทหารบก มาตรา ๕ ศาลทหารบก มีอำนาจที่จะ พิจารณาและ
 พิจารณา วางบท ลงโทษ ผู้กระทำความผิด ต่อ พระราชกำหนด
 กฎหมาย ทหาร หรือ พระราชกำหนดกฎหมาย อื่น ๆ ใน
 ทางอาญาได้ทุก บทกฎหมาย ในคดี ซึ่ง ผู้กระทำความผิด
 เป็นบุคคลที่อยู่ในอำนาจ ศาลทหารบกในขณะ ที่ กระ ทำ
 ความ ผิด

ศาลอื่นชำระ มาตรา ๖ นอกจาก ศาลพิเศษ ที่ได้มี พระบรมราช
 ทหารบกไม่ได้ โองการ โปรดเกล้า ฯ ให้ตั้ง ขึ้น แล้ว เฉพาะ แต่ ศาล
 เว้นแต่ศาลพิเศษ ทหารบกเท่านั้นมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดี ซึ่งผู้กระทำ
 ผิด เป็นบุคคลอยู่ในอำนาจศาลทหารบก นั้นได้ ห้ามมิให้
 ศาลอื่น พิจารณา พิจารณา คดีที่ บุคคล อยู่ใน อำนาจ ศาล
 ทหารบก ต้อง ทำว่า กระ ทำ ความ ผิด ใน ทางอาญา เป็น
 อันขาด เว้นไว้ แต่คดีที่ พระราชบัญญัติได้ อนุญาตให้
 ไปฟ้องร้องในศาลอื่น ๆ

ศาลทหารบก มาตรา ๗ ศาลทหารบกนั้น ในเวลาปกติ มีวิธี
 ในเวลาปกติ จัดการ และ อำนาจ อย่าง ๑ แต่ใน เวลาสงคราม หรือ
 กับเวลาไม่ปกติ ในท้องถิ่นซึ่งประกาศใช้กฎอัยการศึกมีอำนาจอีกอย่าง ๑
 ต่างกัน 12/10/2566 ไม่เหมือนกัน

กำหนดชั้นของ มาตรา ๘ ศาลทหารบก ตามธรรมเนียม ๓ ชั้น และ ศาลทหารบก เปน ศาลประจำท้องถิ่น คือ

- ๑) ศาลจังหวัดทหารบก
- ๒) ศาลมณฑลทหารบก
- ๓) ศาลทหารบกกลาง

แต่ในเวลาดปรกติ ถ้ากรมกองทหารโดยยกเคลื่อนที่ ไปนอกจังหวัดซึ่งประจำอยู่ตามกำหนดแผนการวาง กรมทหารในเวลาดปรกติ (เคลื่อนไปชั่วคราว) จึงให้มี ศาลกรมทหารบกได้เฉพาะระหว่างเวลาเช่นนั้น

แต่ถ้าในเวลาสงครามหรือในท้องถิ่นซึ่งประกาศใช้ กฎอัยการศึก จึงมีศาลสนาม

ภาค ๑

วิธีจัดการ ศาลทหารบกในเวลาดปรกติ

หมวด ๑

วิธีจัดการ ศาลจังหวัดทหารบก

ศาลจังหวัด ฯ มาตรา ๙ ในจังหวัดทหารบกจังหวัด ๑ กำหนดให้ และมีอำนาจ มีศาลประจำจังหวัดทหารบก สำหรับพิจารณาพิพากษา ตัดทบทวนในท้องถิ่นจังหวัดทหารบกนั้น และให้ผู้ ตั้งกรรมการ ๑๒/๑๐/๒๕๖๖

บังคับการ จังหวัดทหารบก นั้น เป็น ผู้ มี อำนาจ ตัด
กรรมการศาล

คดีที่เกิดขึ้น มาตรา ๑๐ ถ้ามีคดีเกิดขึ้นในท้องที่ที่มีเขตจังหวัดรวม
จังหวัดทหารบก เขาไว้ในจังหวัดทหารบกใด และ คดีนั้น เป็น คดี ซึ่ง
จำเป็นต้องพิจารณาใน ศาลจังหวัดทหารบก แล้ว ให้ผู้
บัญชาการมณฑลทหารบก ส่งคดีให้ผู้บังคับการ จังหวัด
ทหารบก ผู้ใดผู้ ๑ ซึ่งชั้นในบังคับของ ตน จัดการ ตั้ง
กรรมการ ศาลจังหวัดทหารบก พิจารณาคดีนั้น

เมื่อใดจะตั้ง กรรมการ มาตรา ๑๑ ศาลจังหวัดทหารบกไม่มี กรรมการ
ประจำ คดี เมื่อมีคดีที่จะ ต้อง พิจารณาพิพากษา ผู้มี
อำนาจตั้งกรรมการ ตั้ง ออกคำสั่ง ตั้งกรรมการ ศาล

วิธีตั้งกรรมการ มาตรา ๑๒ ผู้มีอำนาจตั้งกรรมการ ศาลออกคำสั่ง
ตั้งกรรมการ เมื่อใด ให้ชื่อบุคคลของ ผู้ที่เป็นกรรมการ
ลงในคำสั่ง และให้กำหนดโดยชัดแจ้งว่า มีคดีเรื่องใด
บ้าง ที่ จำ ต้อง พิจารณาพิพากษา

จำนวนกรรมการ มาตรา ๑๓ ในศาลจังหวัดทหารบก ให้ตั้ง นาย
ทหารชั้นสัญญาบัตร เป็น กรรมการ ๓ นาย และให้ผู้

บังคับการ จังหวัดทหารบก มีอำนาจ เรียก นายทหารตรีบ
ราชการประจำอยู่ใน จังหวัดทหารบก ซึ่งตนบังคับบัญชา
มา เป็น กรรมการ

ผู้มีอำนาจตั้ง กรรมการตั้ง
คนเองได้
มาตรา ๑๔ ถ้าไม่มีนายทหารชั้นสัญญาบัตร สัมคอร
เป็น กรรมการ ค่าต จังหวัดทหารบก ครบจำนวนได้ แล้ว
ผู้มีอำนาจตั้งกรรมการ ค่าตมี อำนาจที่จะ ตั้งตนเองเป็น
กรรมการ ใน ค่าตจังหวัดทหารบกได้

หมวด ๒

วิธจัดการค่าตกรมทหารบก

คดีที่เกิดขึ้นเมื่อ
กรมกองทหาร
ยกเคลื่อนที่ไป
ชั่วคราว
มาตรา ๑๕ ตมชกรรมค่า เมื่อมีคดีเกิดขึ้นซึ่งจกตอง
พิจารณาพิพากษา ตาม พระราชบัญญัตินี้ แล้ว ผู้บังคับ
บัญชากรมกองทหาร ซึ่ง ตั้ง คดีให้ ผู้บังคับการ จังหวัด
ทหารบก หรือ ผู้บัญชาการมณฑลทหารบก อัน เป็น
จังหวัด หรือมณฑล ซึ่ง กรมกองทหารนั้นตั้งอยู่ จัดการ
ตั้งกรรมการค่าตพิจารณาพิพากษาคดีนั้น แต่ถากกรมกอง
ทหารบกใดซึ่งมีกำลังไม่น้อยกว่า ๑ กองพันได้ ยกเคลื่อน
ที่ไปนอกจังหวัด ซึ่งตั้งประจำอยู่ (เคลื่อนที่ไปชั่วคราว)
แม้จะไปตั้งอยู่ในท้องถิ่นมณฑลทหารบกใด ๆ หรือนอก

มณฑลทหารบก ก็ตาม ให้มี ศาลกรมทหารบกสำหรับ
พิจารณาพิพากษาคดีของบุคคลซึ่งตั้งกบฏในกรมทหารบก
นั้น และให้ผู้บังคับบัญชากรมกองทหารบก นั้น เป็นผู้
มีอำนาจ ตั้งกรรมการศาล

เมื่อใดจะตั้ง กรรมการ มาตรา ๑๖ ศาลกรมทหารบกไม่มีกรรมการประจำ
คือ เมื่อ มีคดี จะ ต้อง พิจารณาพิพากษา ผู้บังคับบัญชา
กรมกองทหารบกนั้น จึงออก คำตั้ง ตั้งกรรมการศาล

วิธีตั้งกรรมการ ศาล มาตรา ๑๗ เมื่อ ผู้มีอำนาจ ตั้ง กรรมการศาลกรม
ทหารบก ออก คำตั้ง ตั้งกรรมการ เมื่อใด ให้ชื่อนาม
ของ ผู้ที่เป็นกรรมการ ดังใน คำตั้ง และให้กำหนดโดย
ชัดแจ้งว่า มีคดี เรื่องใดบ้าง ที่จักต้อง พิจารณาพิพากษา

จำนวนกรรมการ มาตรา ๑๘ ในศาลกรมทหารบก ให้ตั้งนายทหาร
ชั้นสัญญาบัตร เป็น กรรมการ ๓ นาย

ผู้มีอำนาจตั้ง กรรมการตั้ง ตนเองได้ มาตรา ๑๙ ถ้าไม่มีนายทหารชั้นสัญญาบัตรสมควร
เป็น กรรมการศาลกรมทหารบกครบจำนวนได้ ผู้มีอำนาจ
ตั้งกรรมการ ศาลมีอำนาจ ที่จะ ตั้งตนเอง เป็น กรรมการ

๓๔๕
วธตงกรรรมการ มาตรา ๒๓ เมื่อผู้มีอำนาจตั้งกรรมการคัดเลือก
คำสั่งตั้งกรรมการเมื่อใด ให้มีนามผู้ที่ เป็นกรรมการ
ตงในคำสั่ง และให้กำหนดโดยชัดเจนว่า มีคดีเรื่องใด
๒๕๖๒๒๖
บางที่จกตองพิจารณาพิพากษา

จำนวนกรรมการ มาตรา ๒๔ ในศาลมณฑลทหารบกนั้น ต้องมี

กรรมการ ๓ นาย คือ

- นายทหารชั้นนายพัน ๑ นาย
- นายทหารชั้นนายร้อย ๑ นาย
- ผู้รักษาพระธรรมนูญทหารบก ๑ นาย

แต่กรรมการ ผู้ที่เป็น นายทหาร นั้น จกตอง มียศตง
กว่า หรือเทียบ เท่ากับ ผู้ที่มียศตง ที่สูงในพวก จำเจนนัน
และให้เป็นผู้บัญชาการมณฑลทหารบก มีอำนาจ เรียกนาย
ทหารตรีบ ราชการ ประจำ อยู่ในมณฑลทหารบก ซึ่งคน
บงคมีบัญชา มาเป็น กรรมการ

จำเจเป็นนายพัน มาตรา ๒๕ ถ้าจำเจผู้ใดผู้ ๑ ในพวก จำเจนนัน
มียศเป็นนายทหารชั้นนายพันหรือเทียบเท่า นายพัน กรรมการ
การ ของ ศาลมณฑลทหารบก ต้อง เป็น นายทหาร มี
ยศตงกว่าชั้น นายร้อย ๒ นาย แต่กรรมการ ผู้ ๑ ที่
เป็น นายพัน จะ มียศต่ำกว่า จำเจก็ได้

ผู้มีอำนาจตั้ง กรรมการตั้ง คนเองได้
มาตรา ๒๖ ถ้านายทหาร ซึ่งมียศต่ำกว่า เป็นกรรมการ
การในศาลมณฑลทหารบกไม่ครบจำนวน แล้ว ผู้มี
อำนาจตั้งกรรมการศาลมณฑลทหารบกมีอำนาจที่จะตั้ง
ตนเอง เป็น กรรมการในศาลมณฑลทหารบกได้

นายทหารนอก ประจำการได้
มาตรา ๒๗ ผู้มีอำนาจตั้งกรรมการจะตั้งนายทหาร
ซึ่ง มีได้ ประจำ การ เป็น กรรมการ ศาลมณฑล ทหารบก
กรรมการได้ ก็ได้

เมื่อขอของเรื่อง ยศกรรมการ
มาตรา ๒๘ ถ้าจำเลย มียศสูง และ นายทหารที่มี
ยศต่ำกว่าที่จะ เป็น กรรมการไม่ครบจำนวน แล้ว ให้
เสนาบดีกระทรวงกระต่าใหม่คัดเลือก นายทหารชั้นสัญญา
บัตร ส่งไป สำหรับ เป็น กรรมการ หรือ มี ฉนั้น ส่งให้
ส่งคดี นั้นไป พิจารณาในศาลมณฑลทหารบกมณฑลอื่น
ก็ได้

ตำแหน่งหน้าที่ ผู้รักษาวพระ
มาตรา ๒๙ เสนาบดีกระทรวงกระต่าใหม่ มีอำนาจ
ที่จะสั่งให้ ผู้รักษาวพระธรรมมณฑลทหารบกคน ๑ รับราชการ
ธรรมมณฑล ในมณฑลทหารบกมณฑล ๑ หรือ ๒ มณฑล หรือมากกว่า
นั้น พร้อม กัน ก็ได้

หมวด ๔

วัตถุประสงค์การคัดเลือกทหารบกกลาง

จำนวนตุลาการ มาตรา ๓๐ ให้ มี คัดทหารบกกลาง ตั้ง ประจำ อยู่
เดินามัน ๆ ตั้ง ใน กรุงเทพมหานคร ๑ มี ตุลาการ ประจำ คัด
๕ นาย คือ นายพล หรือ นายพันเอก ๑ นาย นายพัน
หรือ นายร้อยเอก ๒ หรือ ๓ นาย ผู้รักษาพระธรรมนูญ
ทหารบก ๑ หรือ ๒ นาย

ตั้งและเปลี่ยน มาตรา ๓๑ เดิมนัดกระทรวงกระต่าใหม่ เป็นผู้ ตั้ง
ตุลาการ ตุลาการ ประจำ คัด และมี อำนาจ ที่จะ เปลี่ยน ตั้ง
ตุลาการ นั้นได้ ทุก เมื่อ

ยศตุลาการ มาตรา ๓๒ ถ้าหากว่าจำเลยหรือผู้ ไต่ ผู้ ๑ ในพวก
จำเลย มี ยศสูง กว่า นายร้อยเอก หรือ เทียบสูง กว่า
นายร้อยเอก ให้ เดิมนัดกระทรวงกระต่าใหม่ ออก
คำสั่ง พิเศษ เปลี่ยนแปลง ตุลาการ คัดทหารบก กลาง ตั้ง
ต่อไป นี้ คือ

จำเลยเป็นนายพัน ๑) ถ้าจำเลย มียศชั้น นายพัน หรือ เทียบเท่า
นายพัน ตุลาการคัดเลือกทหารบกกลางของมีศเป็นนายพล
๑ นาย นายพัน ๒ หรือ ๓ นาย ผู้รักษาพระธรรมนูญ
ทหารบก ๑ หรือ ๒ นาย

จำเลยเป็นนายพล ๒) ถ้าจำเลยมียศชั้นนายพล หรือเทียบเท่านายพล
ตุลาการ คำนวณชดทหารบกกลาง ต้อง มียศเป็นนายพล
๓ นาย ผู้รักษา พระบรมมณูพทหารบก ๒ นาย

ตุลาการต้องมียศ มาตรา ๓๓ ตุลาการ คำนวณชดทหารบกกลาง จักต้อง มี
สูง หรือเท่ากับ ยศสูงกว่าหรือ เทียบเท่ากับยศที่มีอยู่ในพวกจำเลย
จำเลย นั้น ตุลาการ ผู้ที่ มียศเท่ากัน กับ จำเลย นั้น ควร เป็น ผู้
ไต่รับ ยศก่อน ถ้าแม่หา นายทหาร เช่น นใด

ตุลาการที่มียศ มาตรา ๓๔ ถ้าจำเลย มียศชั้นนายพล หรือเทียบเท่า
ต่ำกว่าจำเลย นายพล แต่ไม่ มี นายพล ที่ มียศสูงกว่า หรือ เด่มอ กับ
จำเลย พอแก่ จำนวน ตุลาการ แล้ว เ็นนามตั้งกระทรวง
กระตวโหมจะตั้งนายพล ที่ มียศต่ำกว่าจำเลยเป็นตุลาการ
ได้

เ็นนามตั้งตนเอง มาตรา ๓๕ ถ้า มี นายทหาร ซึ่ง มี ยศ ส้มคววร เป็น
เป็นตุลาการได้ ตุลาการในศาลทหารบกกลางไม่ครบจำนวนแล้ว เ็นนามตั้ง
กระทรวงกระตวโหม มีอำนาจที่จะตั้งตนเอง เป็นตุลาการ
ในศาลทหารบกกลางได้

นายทหารนอก
ประจำการเป็น
ตุลาการใต้
มาตรา ๓๖ เสด็จนำตั้งกระทรวงกระต่าใหม่ จะ ตั้ง
นายทหาร ที่มีได้ ประจำการ เป็น ตุลาการ ค้าตทหารบก
กต่างใต้

ค้าตทหารบก
กลางพิเศษ
มาตรา ๓๗ นอกจากค้าตทหารบกกลาง ที่ตั้งประจำ
อยู่ แล้ว เสด็จนำตั้งกระทรวงกระต่าใหม่ มี อำนาจออก
คำสั่งตั้งกรรมการค้าตทหารบกกลางพิเศษพร้อมทั้งอัยการ
ทหารบก และ จ้าค้าต เพื่อ พินักษาคัดพิเศษ นั้นได้

ภาค ๒

อำนาจค้าตทหารบกในเวลาปรกติ

หมวด ๑

บ่อำนาจ

บุคคลที่อยู่
ในอำนาจ
มาตรา ๓๘ บุคคลที่อยู่ ใน อำนาจค้าตทหารบกใน
เวลาปรกตินั้น คือ

- ๑) นายทหารชั้นประทวน พลทหาร ประจำการ
หรือ เมื่อเวลาบรรณาการประจำอย่างใด ๆ ตามพระราช
บัญญัติลักษณะเกณฑ์ทหาร
- ๒) นายทหารชั้นสัญญาบัตร ประจำการ

๓) นายทหารชั้นสัญญาบัตรที่มีได้ประจำการ แต่กระทำความผิดต่อ กฎ ข้อมบังคับ คำสั่ง คำสำหรับทหารบก หรือกระทำความผิดตามที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญาทหาร คือ

ก) ตั้งแต่มาตรา ๑๓ ตลอดถึง มาตรา ๒๗

ข) มาตรา ๒๘ เฉพาะแต่ของซึ่งได้ มีพระบรมราชานุญาตให้ ใช้สำหรับ เรือรบหลวง หรือ สำหรับกรมกองทหาร

ค) ตั้งแต่ มาตรา ๒๙ ตลอดถึง มาตรา ๓๓

ง) ตั้งแต่ มาตรา ๓๖ ตลอดถึง มาตรา ๔๔

๔) นักเรียนในโรงเรียนทหารบก

๕) บุคคลพลเรือน ทั้งปวง ซึ่ง ทำการ อยู่ใน ทหารบกตั้ง จะ ก้าวต่อไปนี้

ก) เมื่อ เวลา กระทำผิดในหน้าที่ราชการทหารบกไม่ว่าในท้องที่ใด ๆ หรือ

ข) เมื่อ เวลา กระทำผิด อย่างอื่น ๆ เฉพาะในบริเวณบ้านเรือน และ พื้นที่ ของ ทหารบก หรือในที่พักผ่อน พักแรม ของ ทหารบก หรือในขณะที่ อยู่ใน

๖) บุคคล ที่ต้องคุมขังอยู่ใน ที่คุมขังของทหารบก โดยชอบด้วยกฎหมาย

๗) ข้าราชการ หรือชนชาติศัตรู ซึ่งอยู่ใน ความควบคุม ของ ทหารบก

อยู่ในอำนาจศาล มาตรา ๓๙ บุคคลแรกเข้ามา เป็น ทหารต้อง อยู่ใน ทหารบกเมื่อใด อำนาจศาลทหารบก ตั้งแต่วันที่กรรมการตรวจเลือกชาย นกบรรจุ ได้ตัดสินใจ ให้ ผ. น. น. ต้อง เข้ารับ ราชการทหารและ เจานนท์ ฝ่าย ทหารได้ รับตัว ผ. น. น. แล้ว หรือ ตั้งแต่ วันที่ เจานนท์ ฝ่ายทหารบกได้ อนุญาตให้ เข้ารับ ราชการ ตาม พระราชบัญญัติลักษณะเกณฑ์ทหาร

ทหารบกพลเรือน มาตรา ๔๐ เมื่อ ผู้ที่อยู่ใน อำนาจศาลทหารบก กับ ทำผิดด้วยกัน ผู้ที่ มิได้ อยู่ในอำนาจศาลทหารบก กระทำ ความผิดในคดี อาญาด้วยกัน จะ เป็น คดีการ หรือ ผู้ ต้มร. กติ หรือ ผู้ที่อยู่ใน อำนาจศาลทหารบก กระทำ ความ ผิด คือ ผู้ที่มิ หนึ่งข้อบัญญัติ ทางพระราช ไม่ครบบัญญัติว่า ต้อง พ้องร้อง ยัง ศาล นั้น ๆ กติ คิดตาม ทว่า มา นไม่ ต้อง ชน ศาล

ทหารบก กับ

มาตรา ๔๑ เมื่อผู้ซึ่งอยู่ในอำนาจศาลทหารเรือพร้อม

ทหารเรือ ทำผิด
ด้วยกัน

ทั้งผู้ซึ่งอยู่ในอำนาจศาลทหารบก กระทำผิดด้วยกัน จะ
เป็นตุลาการ หรือผู้สมัคร ให้เจ้านายทหารบกทหาร
เรือได้สั่งให้ปรากฏว่าความผิดนั้นได้กระทำให้ในที่เกิด
การความผิดนั้นได้กระทำให้ในเรือของราชนาวี หรือในเขต
โรงทหารเรือ หรืออยู่ หรือที่อยู่ ที่ตั้งใด ๆ ซึ่งอยู่ใน
ปกครองของราชนาวี ให้ศาลทหารเรือพิจารณาคดี
นั้น แต่ถ้ากระทำความผิดในที่อื่น นอกจากนั้น ให้ศาล
ทหารบกพิจารณาคดีนั้น ๆ

การพิพากษา
โทษจำเลยที่
เป็นทหาร

มาตรา ๔๒ เมื่อศาลใด (จะเป็นศาลทหารก็ตาม
ศาลพลเรือนก็ตาม) ได้พิจารณาคดีพิพากษาคดีที่บุคคลอยู่
ในอำนาจศาลทหารบก ศาลนั้น ๆ ต้องใช้กฎหมาย
ทหารบก สำหรับพิพากษา วางบทลงโทษ บุคคลที่อยู่ใน
อำนาจกฎหมายทหารบก หรือกฎหมายทหารเรือแก่
บุคคลที่อยู่ในอำนาจกฎหมายทหารเรือ

หมวด ๒

อำนาจศาลทหารบก ตามลำดับชั้น

ศาลจังหวัด ฯ

มาตรา ๔๓ ศาลจังหวัดทหารบก ศาลกรมทหารบก

ศาลกรม ฯ

มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีอาญาที่จำเลยเป็นบุคคล
อยู่ในอำนาจศาลทหารบกได้ดังนี้ คือ

๓๕๗

๑) จำเลยเป็นบุคคลอยู่ในอำนาจศาลทหารบก
เว้นแต่ ทนายสั่งขึ้นสัญญาบัตร

๒) วางบทลงโทษ ผู้กระทำความผิดตามคำพิพากษา
ให้จำคุกไม่เกินกว่า ๑ ปี หรือปรับไม่เกิน ๒๐๐ บาท
หรือ ทั้ง ๒ สถาน

ศาลมณฑล ฯ

มาตรา ๔๔ ศาลมณฑลทหารบกมีอำนาจพิจารณา
พิพากษาคดีอาญาที่จำเลยเป็นบุคคลอยู่ในอำนาจศาล
ทหารบกได้ดังนี้ คือ

๑) จำเลยเป็นบุคคลอยู่ในอำนาจศาลทหารบก
เว้นแต่ ที่เป็น นายพล หรือ เทียบเท่า นายพล

๒) วางบทลงโทษ ผู้กระทำความผิดได้ทุกบทกฎหมาย

๓) คดีอุทธรณ์คำพิพากษาคำสั่งจังหวัดทหารบกศาล
กรมทหารบก

ศาลทหารบก

กวาง

มาตรา ๔๕ ศาลทหารบกกลางมีอำนาจพิจารณา
พิพากษาคดีอาญาที่จำเลยเป็นบุคคลอยู่ในอำนาจศาลทหาร
บกได้ดังนี้ คือ

๑) จำเลย มียศเป็น นายพล หรือ เทียบเท่า นายพล

๒) วางบทตั้งโทษผู้กระทำผิดได้ทุกบทกฎหมาย

๓) คดีอุทธรณ์คำพิพากษาคำตมณฑลทหารบก

ศาลทหารบก

มาตรา ๔๖ ศาลทหารบกกลางพิเศษมีอำนาจพิจารณา

กลางพิเศษ

พิพากษาคดีอาญาใด ๆ ซึ่งจำเลยเป็นผู้อยู่ในอำนาจ
กฎหมายทหารบกได้ทั้งสิ้น

ภาค ๓

ลักษณะอุทธรณ์หรือฎีกาอุทธรณ์

หมวด ๑

คดีอุทธรณ์หรือฎีกาอุทธรณ์ได้และไม่ได้

อุทธรณ์ศาล

มาตรา ๔๗ คำพิพากษาของศาลจังหวัดทหารบก

จังหวัด

ศาลกรมทหารบกนั้น โจทย์จำเลยหรือผู้มีส่วนอำนาจ

ศาลกรม

ตั้งกรรมการศาลผู้มีส่วนอำนาจตั้งตั้งโทษอุทธรณ์ไป
ยังศาลมณฑลทหารบกได้ เว้นแต่จะอุทธรณ์ขอ
เพิ่มโทษหรือขอลดโทษไม่ได้

อุทธรณ์ศาล

มาตรา ๔๘ เมื่อศาลมณฑลทหารบกได้พิพากษา

มณฑล

คดีในชั้นต้น โจทย์จำเลยหรือผู้มีส่วนอำนาจตั้งกรรมการ

ในคดีชั้นต้น

ศาลผู้มีส่วนอำนาจตั้งตั้งโทษอุทธรณ์ไปยังศาลทหารบก
กลางได้เสมอไป

อุทธรณ์ศาล
มณฑล ในคดี
ชั้นอุทธรณ์

มาตรา ๔๙ เมื่อศาล มณฑลพิจารณาคดีพิพากษา
คดีอุทธรณ์ทับคดี ศาลเดิม โจทย์จำเลย จะอุทธรณ์
คำพิพากษา ศาลมณฑลพิจารณาคดีต่อไปอีกไม่ได้ เว้นแต่
ศาล มณฑล พิจารณาคดีพิพากษา กลับคดี หรือ ได้
พิพากษาเปลี่ยนแปลง โจทย์ จำเลย จึง จะอุทธรณ์
ได้เฉพาะ ใน ข้อที่ กลับคดี หรือ เปลี่ยนแปลง นั้น
แต่ถ้าพิพากษาเปลี่ยนแปลง โจทย์ให้เบาะดวงกว่า ศาลเดิม
แล้ว ก็อุทธรณ์ไม่ได้ดูกัน ส่วน ผู้มีอำนาจตั้ง
กรรมการศาล หรือผู้มีอำนาจตั้งตั้ง โจทย์ อุทธรณ์
ต่อไปได้ไม่ว่าเหตุใด ๆ

คดีอุทธรณ์
ฎีกาศาลทหาร
บกกลางไม่ได้
เว้นแต่พิพากษา
ไม่ตรงกัน

มาตรา ๕๐ เมื่อศาล ทหารบก กลาง หรือศาล
ทหารบก กลางพิเศษได้ พิจารณาคดีอุทธรณ์ทับคดี ศาล
มณฑล ทหารบกแล้ว โจทย์ จำเลย หรือ ผู้มีอำนาจตั้ง
กรรมการ ศาล ผู้มีอำนาจ ตั้งตั้ง โจทย์ จะเหตุเกิด ๆ
ถวายฎีกา อุทธรณ์คำพิพากษา ศาล ทหารบก กลาง หรือ
ศาล ทหารบกกลาง พิเศษ ต่อไปอีกไม่ได้ เว้นแต่ศาล
ทหารบกกลาง หรือศาลทหารบกกลางพิเศษได้ พิจารณา
กลับคดี หรือได้พิพากษาเปลี่ยนแปลง โจทย์ จำเลย
หรือ ผู้มีอำนาจ ตั้งกรรมการศาล ผู้มีอำนาจตั้งตั้ง โจทย์

จึงจะหลุดเถิด ฯ ถวายฎีกาอุทธรณ์คำพิพากษาได้เฉพาะ
ในข้อที่กลับคดีหรือเปลี่ยนแปลงนั้น แต่คำพิพากษา
เปลี่ยนแปลงโทษให้เบา คงกว่าศาล มณฑล ทหารบก
แล้ว จะหลุดเถิด ฯ ถวายฎีกาต่อไปไม่ได้จกนี้

คดีอุทธรณ์
ฎีกาคำพิพากษา
บกกลางได้
มาตรา ๕๑ เมื่อศาลทหารบกกลาง หรือศาลทหาร
บกกลาง พิเศษได้พิพากษาคดีในชั้นต้น โจทย์จำเลย
หรือผู้มีส่วนจำตั้งกรรมการศาล ผู้มีส่วนตั้งตั้งโทษ
มีสิทธิจะหลุดเถิด ฯ ถวายฎีกาอุทธรณ์คำพิพากษา ของ
ศาลทหารบกกลาง หรือศาลทหารบก กลาง พิเศษ ได้
เล่มต่อไป

หมวด ๒

วิธีอุทธรณ์หรือฎีกาอุทธรณ์

ระเบียบอุทธรณ์
ฎีกา
มาตรา ๕๒ ผู้ซึ่งจะอุทธรณ์หรือฎีกาอุทธรณ์คดี
คำพิพากษา ของศาลทหารบก ต้องเขียนคำอุทธรณ์
หรือฎีกาอุทธรณ์ อธิบายเหตุผล รวบรวมใจความเรียง เป็น
ข้อ ๆ ยกเหตุตาม ความจริง หรือ ตาม กฎหมาย ที่เห็น
ว่าเป็น องค์อุทธรณ์หรือฎีกาอุทธรณ์ส่งไป ยังเจ้าศาลที่
พิจารณา คดี ชั้นต้น

๓๖๑

กำหนดวัน มาตรการ ๕๓ ถ้าโจทก์จำเลย เป็นผู้อุทธรณ์หรือ
อุทธรณ์ฎีกา ฎีกาอุทธรณ์ ต้อง ตั้ง หรือ ยื่น คำอุทธรณ์ หรือ ฎีกา
อุทธรณ์ ให้จำศาล ภายใน ๑๕ วัน

ถ้า ผู้มีอำนาจ ตั้ง กรรมการศาล หรือ ผู้มีอำนาจ
ตั้งต่งโทษ เป็นผู้อุทธรณ์หรือ ฎีกาอุทธรณ์ ต้อง ตั้ง
หรือ ยื่น คำอุทธรณ์ หรือ ฎีกา อุทธรณ์ ให้จำศาล ภายใน
๓๐ วัน

การนับกำหนด มาตรการ ๕๔ การนับ กำหนดวัน ให้ นับ ตั้งแต่ วัน
วันอุทธรณ์ ฎีกา รุ่งขึ้น ที่ ได้อ่าน คำพิพากษาให้ โจทก์ หรือ จำเลย ผู้ที่จะ
อุทธรณ์ ฟัง และ ถ้าวัน ที่ครบ กำหนด เป็น วันหยุดทำ
การ ของทนายรับทนาย ยอมให้เพิ่ม กำหนดนั้น ขึ้น จนถึง
วันแรก ที่ทำการ ต่อจาก วันที่ หยุด นั้น

หมวด ๓

การพิจารณาพิพากษาคดีชั้นอุทธรณ์

อำนาจศาล มาตรการ ๕๕ ในคดีทุกเรื่อง ศาลที่ ต้อง พิจารณา
ชั้นอุทธรณ์ ชั้นอุทธรณ์ มีอำนาจ ดังนี้ คือ

- ๑) เรียก พยาน มาสืบเพิ่มเติมใหม่

๒) ตั้งศักดิ์สืบไปยังลำดับให้พิจารณาใหม่หรือให้ลำดับเดิมเรียกพยาน มาสืบเพิ่มเติมใหม่

๓) ตั้งให้ลำดับที่เป็นชั้นเดียวกัน กับลำดับพิจารณาแล้ว พิจารณา อีกครั้ง ๑

คดีที่จำเลย มาตรา ๕๖ ถ้าคดีที่จำเลย เป็นผู้อุทธรณ์ฝ่ายเดียว คดีที่พิพากษา ความขึ้น อุทธรณ์ จะเพิ่มโทษจำเลยให้หนักไปกว่าลำดับเดิมไม่ได้

คดีที่ โจทย์ ผู้มีอำนาจตั้งกรรมการ คดี ผู้มีอำนาจตั้ง ดงโทษ เป็น ผู้อุทธรณ์ คดีที่พิพากษา ความ อุทธรณ์ มีอำนาจ พิพากษา ตามที่เห็นอำนาจตั้ง ดงโทษ ส่มควร

คดีที่ ทฎเกล้า ฯ มาตรา ๕๘ คดีที่ โจทย์ จำเลย หรือ ผู้มีอำนาจตั้ง กรรมการ คดี ผู้มีอำนาจ ตั้ง ดงโทษ ตามคำพิพากษา ทฎเกล้า ฯ ถวายฎีกา อุทธรณ์ คัดค้าน คำพิพากษา นั้น แล้ว แต่ พระบาท ส่มเด็จ พระเจ้า อยู่ หลัว จะ พระราชทาน พระบรมราชวินิจฉัย เป็น เตตขาด หรือ พระราชทาน

๓๒๓

คดีไปยัง ศาลฎีกา หรือ จะให้มี พระบรมราชโองการ
โปรดเกล้าฯ ให้ตั้งกรรมการ เป็น คัดรับสั่ง พิจารณา
คดีนั้น

ภาค ๔

วิธีจัดการศาลทหารบก

ในเวดาสังครามหรือในเขตรบ

ประกาศใช้กฎอัยการศึก

หมวด ๑

ศาลทหารบกตามลำดับชั้น และศาลสันนาม

มาตรา ๕๙ ถ้ามี การตั้งกรม หรือเวดาสังคราม
ในเขตปฏิบัติ ใช้กฎอัยการศึก ศาลจังหวัดทหารบก
ศาลกรมทหารบก ศาลมณฑลทหารบก ศาลทหารบก
กลาง ซึ่งตั้งมี อยู่แล้วในเขตปฏิบัติ คงเป็นไปตาม
เดิม * แต่ในกรณีที่ ผู้มี อำนาจตั้ง กรรมการ ศาลทหาร
บก จะ ตั้ง ผู้พิพากษา ฝ่าย พลเรือน เป็น กรรมการ ศาล
ทหารบกด้วย ก็ได้

ศาลสันนาม มาตรา ๖๐ ต่อเมื่อ ท้องถิ่นใด เป็น ยุทธบริเวณ กัด
หรือ ถังทหารบก กำถึงเค้น เขาตั้ง ยุทธบริเวณ กัด จึง
ให้มี ศาลสันนาม

วิธีปฏิบัติการค้าต่อนาม

เหตุที่ต้องมี
การค้าต่อนาม
มาตรา ๖๑ ถ้าทหารบกได้กระทำการ อยู่ใน ยุทธ
บริเวณ หรือ ดำรงเดิน กองทหารเข้าไปสู่ ยุทธบริเวณ
ให้ ผู้บังคับบัญชาสูงสุด ใน กรมกอง ทหารนั้น มี อำนาจ
ตั้ง กรรมการ ค้าต่อนาม ขึ้นได้

ผู้มีอำนาจตั้ง
กรรมการ
มาตรา ๖๒ ผู้บังคับบัญชาสูงสุด ซึ่งมี อำนาจ ตั้ง
กรรมการ ค้าต่อนาม ได้นั้น คือ

การค้าต่อนาม
๑) แม่ทัพใหญ่ ทหารบก มี อำนาจ ตั้ง กรรมการ ค้า
ต่อนาม ขึ้นได้ เพื่อ พิจารณา คดี ที่ เกิดขึ้น ใน ตำบล ซึ่ง
กรมบัญชาการ กองทัพใหญ่ ทหารบก ตั้งอยู่

๒) แม่ทัพน้อย ทหารบก ซึ่งอยู่ ต่าง ตำบล กับ กรม
บัญชาการ กองทัพใหญ่ มี อำนาจ ตั้ง กรรมการ ค้าต่อนาม
ขึ้นได้ เพื่อ พิจารณา คดี ที่ เกิดขึ้น ใน ตำบล ซึ่ง กรมบัญ
ชาการ กองทัพน้อย ทหารบก ตั้งอยู่

๓) ผู้บัญชาการ กองพลทหารบก ซึ่งอยู่ ต่าง ตำบล
กับ กรมบัญชาการ กองทัพน้อย และ กรมบัญชาการ กอง
ทัพใหญ่ มี อำนาจ ตั้ง กรรมการ ค้าต่อนาม ขึ้นได้ เพื่อ

พิจารณาคดีที่เกิดขึ้นในตำบลซึ่ง กรมบัญชาการ กองพล
ทหารบกตั้งอยู่

๔) กองทหารใดมีกำลังไม่น้อยกว่า ๑ กองพันอยู่
ต่าง ตำบล กับ กรมบัญชาการ กองพล กรมบัญชาการ
กองทัพน้อย และ กรมบัญชาการ กองทัพใหญ่ ให้ผู้
บังคับบัญชา กอง ทหาร นั้น มีอำนาจตั้ง กรรมการ คัด
ัดนาม เพื่อ พิจารณาคดีที่เกิดขึ้นในตำบลซึ่งกองทหาร
นั้น ตั้ง อยู่

เมื่อใดจะตั้ง มาตรา ๖๓ คัดัดนาม เป็นศาลที่ตั้ง กรรมการ ขึ้น
กรรมการ ในเมื่อ มี คดี ที่ จะต้อง พิจารณา พิพากษา เฉพาะ คดีเรื่อง
เดียว หรือ หลายเรื่อง แล้ว แต่ ผู้มีอำนาจตั้งกรรมการ
ศาล จะ ออกคำสั่ง

วิธีตั้งกรรมการ มาตรา ๖๔ เมื่อ ผู้มีอำนาจ ตั้งกรรมการคัดัดนาม
คัดัดนาม ออกคำสั่ง ตั้งกรรมการ เมื่อใด ให้ บังนาม ของผู้
จักเป็น กรรมการ ลงใน คำสั่ง และให้ กำหนด ตั้ง โดย
ชัดเจน ว่า มี คดี เรื่อง ไตบาง ทจก ต้อง พิจารณา พิพากษา

จำนวนกรรมการ มาตรา ๖๕ ในศาลตั้งนามให้ตั้งข้าราชการ กระตาด
ศาลตั้งนาม โหม ชั้นตั้งญญาบัตร เปน กรรมการ ๓ นาย และกรรม
การ ๓ นาย จักคองเปน ข้าราชการ กระตาดโหมชั้นตั้งญญา
บัตร ที่ มยศตั้งกว่า จำเลย ๒ นาย

ผู้มอำนาจตั้ง กรรมการตั้ง ตนเองได้ มาตรา ๖๖ ถ้าไม่มีข้าราชการกระตาดโหมชั้นตั้งญญา
บัตร ตั้งสมควร เปนกรรมการศาลตั้งนาม ครบจำนวนได้แล้ว
ผู้มอำนาจตั้งกรรมการ ศาลตั้งนาม มีอำนาจที่ จะตั้ง ตน
เอง เปน กรรมการในศาล ตั้งนามได้

เหตุที่คองตั้ง จำเลยไปยังศาล ประจำท้องถิ่น ศาลตั้งนามไม่ได้ แล้ว ให้ผู้บังคับบัญชาทหารบกใน
ท้องถิ่น ตั้งจำเลยไปยังกอง บังคับการ กรมทหารบก หรือ
กรมบัญชาการ กองพลทหารบก หรือ กรมบัญชาการ
กองทัพบก หรือ จะตั้ง จำเลยไปยังศาล มณฑลทหาร
บก ซึ่ง อยในท้องถิ่น ที่ทหารบกได้กระทำสงคราม หรือ
ในเขตที่ท้องถิ่น ซึ่ง ประกาศใช้กฎอัยการศึก เพื่อจัด
การ ตั้ง กรรมการ ศาล ทหาร บก พิจารณา พิพาก ษา คดี
เรื่องนั้นคองไป ก็ได้ ทั้งนี้ แตกแต่ ความดีดวก

อำนาจศาลทหารบก และ ศาลสนาม
ในเวดาสังคราม หรือในเขตที่
ประกาศใช้กฎอัยการศึก

หมวด ๑

บังคับอำนาจ

บุคคลที่คงอยู่ มาตรา ๖๘ บรรดาบุคคลซึ่งได้กระทำความผิด
ในอำนาจศาล ทหารบก ในท้องที่ ทหารบก กำจัด กระทำ สงคราม
ทหารเวดาสังคราม หรือในท้องที่ ซึ่ง ประกาศใช้กฎอัยการศึกนั้น ต้องอยู่
ปรกติ ใน อำนาจ ศาลทหารบก หรือ ศาลสนาม ทั้งสิ้น โดยไม่จำ
กั บุคคล เพราะ ฉะนั้น คดี ขาดอาญาไม่ว่า อย่างใดที่เกิด
ขึ้น ต้อง พิจารณาพิพากษาในศาลทหารบก หรือศาลสนาม

หน้าที่ศาลพลเรือน มาตรา ๖๙ ศาล พลเรือน ซึ่ง มี อยู่ใน ท้อง ที่
ในเขตที่ไม่ปรกติ ทหารบก กำจัด กระทำ สงคราม หรือใน ท้องที่
ประกาศใช้ กฎอัยการศึก ให้คง มี อำนาจ พิจารณา
พิพากษา คดีอาญา เฉพาะ แต่ ที่ เกิด ขึ้น ก่อนวันที่ ทหาร
บกได้ กระทำ สงคราม หรือ ก่อน วันที่ ประกาศใช้ กฎ
อัยการศึก ส่วนศาลสนาม หรือศาลทหารบกให้ มี อำนาจ

พิจารณา พิพากษา คดีอาญา ที่ ยัง คงค้างอยู่ เมื่อเด็กกระ
ทำ ดังคราม หรือ เมื่อ เด็กใช้ กฏอัยการศึก

หมวด ๒

อำนาจศาลทหารบก ตามลำดับชั้น

และ อำนาจ ศาลต้นนาม

อำนาจพิพากษา
โทษ มาตรา ๗๐ ศาลทหารบก ที่อยู่ในท้องถิ่น ซึ่ง ทหาร
บก กำจัด กระทำ ดังคราม หรือ ในท้องถิ่น ซึ่ง ประกาศใช้
กฏอัยการศึก หรือศาลต้นนามนั้น แม้จะมีอำนาจพิจารณา
พิพากษา คดี อาญาได้ โดยไม่ จำกัด บุคคลที่อยู่ใน อำนาจ
ศาล เหมือนอย่างใน เวลา ปกติ กิด แต่ ยังคง จำกัด
ยศ และ กระทง โทษ จำเลย ดังนี้ คือ

ศาลจังหวัด ฯ ๑) ศาลจังหวัดทหารบก ศาลกรมทหารบก มี
ศาลกรม ฯ อำนาจ พิจารณา พิพากษา คดี อาญาได้ เว้น แต่ ที่จำเลย
มียศชั้นสัญญาบัตร และ วางบท ลงโทษ ผู้ กระทำควม
ผิด ตาม คำพิพากษาให้จำคุกไม่เกิน กว่า ๑ ปี หรือปรับ
ไม่เกิน ๒๐๐ บาท หรือ ทั้ง ๒ สถาน

ศาลมณฑล ฯ ๒) ศาลมณฑล ทหารบก มีอำนาจพิจารณาพิพาก
ษา คดีอาญาได้ เว้นแต่ ที่จำเลย เป็น นายพล หรือ เทียบ

เท่า นายพล และ วางบท ดง โทษ ผู้กระทำความผิดได้
ทุกบท กฎหมาย

ศาลทหารบก กต) ศาลทหารบกกลาง มีอำนาจพิจารณาพิพากษา
คดี อาญาใน คดี ที่จำเลย มียศ เป็น นายพล หรือ เทียบเท่า
นายพล และ วางบท ดง โทษ ผู้กระทำความผิดได้ทุกบท
กฎหมาย

ศาลทหารบก กตพิเศษ) ศาลทหารบกกลาง พิเศษ มีอำนาจพิจารณา
พิพากษาคดี อาญาได้ทั้งสิ้น

ศาลต้นนาม กต) ศาลต้นนาม มีอำนาจพิจารณา พิพากษาคดี อา
ญาได้ ไม่จำกัดว่า บุคคล จะมียศ ชั้นใด เป็นจำเลย และ
มีอำนาจ วาง บท ดง โทษ ผู้กระทำความผิด ได้ ทุก บท
กฎหมาย

อุทธรณ์ฎีกา
ไม่ได้) มาตรา ๗๖ คำพิพากษา ของศาลจังหวัด ทหารบก
ศาลกรมทหารบก ศาลมณฑลทหารบก ศาลทหารบก
กลาง ศาลทหารบกกลางพิเศษ และ ศาลต้นนาม ที่ได้
พิพากษา คดีที่เกิดขึ้นใน ท้องถิ่น ซึ่งทหารบก กำลังกระทำ
สงคราม หรือในท้องถิ่น ซึ่ง ประกาศใช้กฎอัยการศึก
เป็นคำ พิพากษา เด็ดขาด ผู้ใด จะอุทธรณ์ หรือ ฎีกา
อุทธรณ์ต่อไปไม่ได้

การลงอาญาตาม มาตรา ๗๒ ผู้ใดต้องคำพิพากษาของศาลทหารบก คำพิพากษาใน ที่ใดพิพากษาคดีที่เกิดขึ้นในท้องถิ่น ซึ่งทหารบก กำหนด เวลาไม่ปรกติ กระทำสงคราม หรือในท้องถิ่น ซึ่งประกาศใช้กฎอัยการศึก หรือศาลสนาม ให้ลงอาญา อย่างไรก็ดี แม้ที่สุดโทษถึง ประหารชีวิต ก็ และ เมื่อ คำพิพากษานั้นได้ รับอนุมัติ แล้ว ให้จัดการ ลงอาญาได้ทีเดียว

ภาค ๖

บทบัญญัติทั่วไป

ตำแหน่งอัยการ มาตรา ๗๓ ศาลจังหวัดทหารบกและศาลมณฑลทหารบก กับศาลทหารบกกลาง ให้มีอัยการทหารบก และเจ้าศาลประจำศาลทุก ๆ ศาล แต่อัยการทหารบก ต้องเป็นข้าราชการกระทรวงมหาดไทยชั้นสัญญาบัตร ซึ่งเดิมนับ กระทรวง กระทรวงมหาดไทยเป็นอัยการ

แต่ศาลกรมทหารบกก็ดี หรือในเวลาสงคราม ในท้องถิ่นที่ ประกาศใช้กฎอัยการศึกก็ดี ผู้มีอำนาจ ตั้งกรรมการศาล ข้างตั้งข้าราชการผู้ใด ๆ เป็นอัยการ

และเจ้าศาล ทหารบก หรือศาล สนามได้ ตามเวลาที่จำเป็น

๓๗๑

ขัยการคน ๑ มาตรา ๗๔ เห็นว่าที่ กระทรวง กระจายใหม่อำนาจ
กระทำการใด ตั้งให้ ขัยการทหารบกคน ๑ รับราชการในจังหวัดทหารบก
หลายแห่ง หรือมณฑลทหารบก หรือกรมทหารบกใดๆ ในคราว
เดียว กันหลายแห่งก็ได้

ตั้งผู้ทำการแทน มาตรา ๗๕ ในเวลาที่ขัยการ ทหารบกไม่อยู่ หรือ
ขัยการชั่วคราว มีเหตุขัดข้อง อย่าง ๑ อย่างใด ที่จะทำให้หน้าที่ ของตน ไม่ได้
ผู้บัญชาการ คองกรมการศาล จะตั้ง ข้าราชการ กระจายใหม่
ผู้ใด แม้ ไม่ใช่ ข้าราชการ กระจายใหม่ ชั้น ตัญญาบัตร ให้
กระทำการ แทนขัยการ ทหารบก ชั่วคราวก็ได้

ผู้ที่จะเป็น โจทย์ มาตรา ๗๖ ในเวลาปรกติ ขัยการทหารบกหรือ
ฟ้องในเวลา ผู้ใดซึ่ง เป็น ผู้ต้อง ประทษฐุร้าย เสียหาย และ เป็น ผู้ อยู่
ปรกติ ในอำนาจ ศาลทหารบก จึงจะมีอำนาจ เป็น โจทย์ ฟ้อง
คดีในศาลทหารบกได้ แต่ถ้าผู้ต้อง ประทษฐุร้าย หรือ
เสียหายไม่ได้ เป็น ผู้ อยู่ ในอำนาจ ศาลทหารบก แล้วต้อง
มอบคดีให้ ขัยการ ทหารบก เป็น โจทย์

ผู้ที่จะเป็น โจทย์ ถ้าในเวลาสงคราม หรือในท้อง ถิ่นที่ประกาศใช้
ฟ้องในเวลาไม่ กฎขัยการศึก ผู้ต้อง ประทษฐุร้าย เสียหายจะเป็น
ปรกติ 12/10/256๓ ผู้คนที่อยู่ในอำนาจศาลทหารบก หรือไม่ได้ อยู่ในอำนาจ

ศาลทหารบกคดี ต้องมอบคดีให้ อัยการทหารบก และ
อัยการทหารบกเท่านั้น อำนาจ เป็น โจทก์ ในศาลทหารบก
หรือศาลสนามใต้

การแต่งตั้งนาย อึ้ง ในเวลา ปรกคณ ถ้า โจทก์ คดี จำเลย คดี
ไว้ความ มี ประสงค์ จะ แต่งตั้ง นาย ไว้ ความ ให้ ต่าง แก ต่าง คดี ของ
ตน ก็ได้ ผู้ ที่จะ เป็น ทนาย นั้น ต้อง เป็น บุคคล ซึ่ง อยู่ ใน
อำนาจ ศาลทหารบก แล้ว ทั้ง ได้ รับ อนุญาต ผู้ มี อำนาจ
ตั้ง กรรมการ ศาล ให้ เป็น ทนาย

คดีที่ ชำระ ใน มาตรา ๗๗ แม่ ได้ กำหนด ไว้ แล้ว ว่า ศาลทหารบก ได้
ศาล ใด ต้อง แล้ว จึง ต้อง พิจารณา บุคคล ชนิด ใด นั้น ถ้า การ พิจารณา นั้น
แต่ ถ้า จะ ทะเลาะ จะ ไม่ เป็น การ ขัด ขวาง แล้ว ก็ ให้ ศาลทหารบก หรือ ศาล
สนาม พิจารณา คดี ตั้ง ต่อไป

๑) ถ้า จำเลย กระทำ ผิด ใน ท้องถิ่น ซึ่ง อยู่ ใน อำนาจ
ของ ศาล ทหารบก หรือ ศาลสนาม ศาล ใด ก็ ให้ พิจารณา
ใน ศาล นั้น หรือ

๒) ถ้า จำเลย ถูก จับ กุม ใน ท้องถิ่น ซึ่ง อยู่ ใน อำนาจ
ของ ศาลทหารบก หรือ ศาลสนาม ศาล ใด ก็ ให้ พิจารณา
ใน ศาล นั้น หรือ

๓) ถ้าจำเดิมมีตำแหน่ง ราชการ ประจำอยู่ในห้อง
ถิ่น ศาลทหารบก หรือศาลต้นนามศาลโต ก็ให้ พิจารณา
ในศาลนั้น

ทั้งนี้แต่ความ ผิดกฎในการพิจารณา คดีนั้น

คดีจำเลยถูก มาตรา ๗๘ ถ้าผู้ กระทำผิดจะ ต้อง ถูกฟ้อง ในคดีเรื่อง
ฟ้องเรื่องเดียว เดียวกันในศาล ทหารบกหรือศาลต้นนามหลายแห่งต้องให้
กันหลายศาล อัยการ ทหารบกในศาลเหล่านั้นปกครองกันให้ตกลงว่าจะ
พิจารณาในศาลใด ถ้าอัยการ ทหารบกนั้นไม่ตกลง
พร้อมกันใด ให้รายงานไปยัง ผู้บังคับบัญชา ของจำเลย
ที่อยู่ใกล้ ในท้องถื่นซึ่งจำเลยอยู่ในขณะนั้น ให้ วนจตุร
เด็ดขาดว่าจะให้ ศาลใด พิจารณา คดี นั้น ส่วนการ
พิจารณา คดีนั้น ต้องงดไว้ จนกว่าจะได้ รับคำสั่ง

คดีจำเลยคน มาตรา ๗๙ ถ้าผู้ ทอຍใน อำนาจ ศาลทหารบก หรือ
เดี่ยวถูกฟ้อง ศาลต้นนามถูกฟ้อง ในคดีทั้งคดีต้อง พิจารณาในศาลทหารบก
หลายศาลหลาย หรือศาลต้นนาม และในคดีทั้งคดีต้องพิจารณาในศาลอื่น ๆ
เรื่อง พร้อมกัน คดีใดที่ฐานความผิดโทษหนักให้ พิจารณาคดี
นั้นก่อน แต่ ถ้าแม้ว่ามีโทษ ประมาณเท่ากัน ก็ให้
พิจารณาคดีในศาล ทหารบก หรือศาลต้นนาม นั้นก่อน

ผู้เป็นประธาน
ในศาล

มาตรา ๘๐ ในศาลทหารบก หรือศาลดำนาม ทุกศาล
ตุลาการ หรือกรรมการที่มีอาวุโส สูงที่สุดต้องเป็นประธาน
ในการ ที่จะพิจารณา พิพากษา คดีเรื่องนั้น และผู้ที่เป็น
ประธานตุลาการ หรือกรรมการนั้น นอกจากให้มั่งคั่ง
ในการ พิจารณา พิพากษา คดีเท่ากับ ตุลาการ หรือ กรรมการ
ตามธรรมดาแล้ว ให้มีอำนาจสั่งการ แก่ตุลาการ
หรือกรรมการ และเจ้าหน้าที่ในความ บังคับบัญชาของผู้
อำนาจ ตั้ง ตุลาการ หรือ กรรมการ คัดได้ ใน การ ที่จะ
พิจารณา คดีเรื่องนั้น แต่จะสั่งให้ตุลาการหรือกรรมการ
ลงความเห็น ตามคนในการพิพากษา โทษ จำเลยไม่ได้

หน้าที่
ผู้รักษา
พระธรรมนุญ

มาตรา ๘๑ ผู้รักษา พระธรรมนุญ ทหารบก จะเป็น
ตุลาการ หรือ กรรมการในศาล ทหารบกได้ ใด ๆ ได้ ไม่ว่า
จำเลยมียศสูง ต่ำเพียงใด แต่ถ้าผู้รักษา พระธรรมนุญ
ทหารบก มียศเป็นนาย ทหาร ชั้นสัญญาบัตร ให้ ถอยยศ
ทหาร เพื่อเป็นประธาน แห่งกรรมการ หรือตุลาการ
นั้นได้

ยศและวุฒิของผู้
รักษาพระธรรม
นุญ

มาตรา ๘๒ ผู้รักษา พระธรรมนุญ ทหารบกนั้น คือ
ผู้ที่สอบไล่ได้ ประกาศนียบัตร แดงใน โรงเรียน กฎหมาย
สยาม หรือ โรงเรียน กฎหมาย ต่าง ประเทศ ทั้งต้อง เป็น

ตำรอนั้นเขาทำการแทนกรรมกร หรือศุดการเดิมให้
ครบจำนวน ค่าตัดต้องเปิดนกรรมกร หรือศุดการเช่น
นี้มีอำนาจเช่นเดียวกับกรรมกร หรือศุดการค่าตัดเดิม

คำพิพากษาคัด
ทวารและค่า
ตัดนามตั้งมี
อนุมัติ

มาตรา ๘๕ คำพิพากษา ของศาล ทหารบกหรือศาล
สันาม เมื่อถึงที่สุดแล้ว ต้องได้ รับอนุมัติของผู้มีอำนาจ
ตั้งกรรมกรค่าตัดนั้นเสียก่อน จึงให้ผู้มีอำนาจสั่งตั้งโทษ
จัดการให้เป็นไปตามคำพิพากษา

ถ้าคำ พพากษา ที่ได้ รับอนุมัติแล้ว ได้ พพากษาให้ตั้ง
โทษแก่ทหารคนใดแล้ว ให้ผู้มีอำนาจสั่งตั้งโทษตาม
คำพิพากษานั้น วนจนจบ ตามเหตุการณ์ ถ้าเห็นสมควร
จะสั่งให้ อานคำพิพากษาให้ จำเลยฟังต่อหน้าประชุมทวาร
หมู่ ๑ หมู่ใด ตามที่เห็น สมควรก็ได้

อำนาจศาลตั้ง
เรื่องของกลาง

มาตรา ๘๖ ในคดี ที่ศาล ทหารบก หรือศาลสันามได้
พิจารณา พพากษา นั้น ถ้ามีทรัพย์สิน ตั้งของที่ศาลได้ ยึด
ไว้เป็น กลางแล้ว ศาลทหารบก หรือศาลสันาม มีอำนาจ
สั่งให้ คืนทรัพย์สิน ตั้งของ ให้ แก่เจ้าของได้ ตามกฎหมาย

อำนาจศาลตั้ง
ให้ ไซ้ค่าเสียหาย
ของหลวง

มาตรา ๘๗ ศาลทหารบก หรือ ศาลสันาม มี อำนาจ
ที่จะพิพากษาให้ จำเลยคืน ทรัพย์สิน หรือ ไซ้ ราคาทรัพย์สิน ไซ้
สินไหม ทดแทน ความเสียหาย ให้ แก่รัฐบาลได้ ในกรณี

ซึ่งจำเลย กระทำผิด แต่ศาลจะพิพากษา เช่นนั้นได้ ต่อ
เมื่อ อัยการ ทหารบกได้ร้องขอ เท่านั้น

หน้าที่ศาลทหาร มาตรา ๘๘ คำพิพากษาของศาลทหารบก หรือศาล
และศาลพลเรือน ดันามที่ได้ พากษาให้จำเลยคืนทรัพย์สิน หรือใช้ราคา
ในเรื่องค่าเสียหาย หรือใช้ สิ้นใหม่ทดแทน ความเสียหายให้แก่
หายของหลวง รัฐบาลนั้น ถ้าเจตย์ ร้อง ขอให้ ยึด ทรัพย์สินจำเลย แล้ว
ให้ผู้มีอำนาจตั้ง กรรมการ ศาลทหารบก หรือศาลดำนาม
ตั้งคดีเรื่องนั้นไปยัง ศาลพลเรือนในท้อง ถิ่นที่ ทรัพย์สินนั้น มี
อยู่ เพราะ การยึด ทรัพย์สิน นั้น แม้จะเนื่อง จากคดี อาญา ก็
จริง แต่หาใช่คดี อาญา โดยตรงไม่ เพราะฉะนั้นให้ศาล
พลเรือนตั้ง ให้จัดการ ยึดทรัพย์สิน ในคดี เรื่องนั้น ต่อไปตาม
กฎหมาย โดยไม่ต้อง พ้อง อีกจำนวน ๑ ส่วนหน้าที่
อัยการ ทหารบกให้ มอบให้ อัยการ ฝ่าย พล เรือ น จัดการ
ว่า ความใน ศาล พลเรือน ชั้น ยึด ทรัพย์สิน ต่อไป จนกว่า จะ
เสร็จ

ไม่มีอำนาจชำระ มาตรา ๘๙ ศาลทหารบก หรือศาลดำนามไม่มี อำนาจ
ความแพ่ง พิจารณา พินิจพิพากษา คดีแพ่ง แม้ ในคดีแพ่ง อันเกี่ยวด้วย
ความผิดฐานอาญา ที่ต้องขึ้น ศาลทหารบก หรือศาลดำนาม

๓๗๙

ผู้ใด ๒ ประทษุราย หรือ เดีย หาย จะร้องขอคืน ทรพย์
หรือราคาทรพย์ ที่เสียหายไปโดย มิชอบธรรม เพราะ
ความผิด ที่เกิดขึ้นนั้น จึงร้องขอ คืนใหม่ใช้ ทด แทน
ความเสียหายเพราะความผิดนั้น ในศาล ทหารบก หรือศาล
ต้นนามไม่ได้

จะฟ้องคดีแพ่ง
ใดเมื่อใด

มาตรา ๕๐ ถ้าฟ้องคดีแพ่งเกี่ยวกับความผิดฐานอาญา
ต้อง พิจารณา พิพากษาใน ศาล ทหารบก หรือศาล ต้นนาม
ผู้ ทมิ ผู้ทมิ ซึ่งจะ ฟ้อง ร้อง ขอค่า เสียหาย หรือ คืนใหม่ใช้
ทดแทน ความเสียหายในคดี แพ่งนั้น ต้องรออยู่จนกว่า
ศาล ทหาร บก หรือ ศาล ต้นนาม ได้ พิจารณา พิพากษา คดี
อาญาได้เด็ดขาดแล้วเสียก่อน จึงฟ้องร้อง คดี ส่วนแพ่ง
ต่อไปได้

คำคัดค้านคดีแพ่ง
ดำเนินตามคำ
คัดค้านศาลทหาร

มาตรา ๕๑ คดีอาญาซึ่งศาลทหารบก หรือศาลต้นนาม
ได้ พิจารณา พิพากษา ได้เด็ดขาดแล้วนั้น เมื่อ โจทก์หรือ
ผู้ ต่อของประทษุราย หรือเสียหายจะร้องขอค่าเสียหาย หรือ
คืนใหม่ในทางคดีแพ่ง ต่อศาล พลเรือน ผู้นั้น ต้องตั้ง
สำเนาคำพิพากษาของศาลทหารบกหรือศาลต้นนามต่อศาล
พลเรือน หรือถ้าศาล พลเรือนขอสำนวนหมายผู้ มานำจ

ตั้งกรรมการ ค่ำตทหรวบก หรือค่ำตต่นามเมื่อใด ก็ให้ตั้ง
ด้ำนวนคตนั้นไปยงค่ำต พดเวอน ในกรที่ค่ำต พดเวอน
จะพิพกษษประกรโต คตงถือ เอคควมเทจควมจรง
ที่ปรกฏใน ค่ำพิพกษษ ส่วนอญษในค่ำต ทหรวบก หรือ
ค่ำตต่นาม เบนหลกคตตาม มคตรข ๕๐,๕๑ แหงประมวต
กฏหมย ดกษณอญษ

ค่ำตอินจะขำระ มคตรข ๕๒ ถำจำเดยในคต เรองโต ค่ำตทหรวบก
คตที่ค่ำตทหรวบก หรือค่ำตต่นามโต พพกษษ ดงที่ดตเดว ค่ำตอินจะ
คตต่นเตตขชคต พจจรณจำเดย ฝนน ในคตเรอง เดยวกนออกมไต่ เวณ
เดวมไต่ แต่ค่ำตทหรวบก หรือ ค่ำตต่นามโต วนจขย เตตขชคต เดว
วำคต เรองนนี้ มไต่อยู่ ใน อำนจค ค่ำต ทหรวบก หรือค่ำต
ต่นาม

อธขมยค้ำ ผู้ม มคตรข ๕๓ ผู้ม อำนจค สตั้งทษ คตมที่ ถถำวไต่
อำนจคตั้งตทษ ในมคตรข ๔๗,๔๘,๔๙,๕๐,๕๑,๕๓,๕๗,๕๘ และ
มคตรข ๕๕ นั้น คตมพระขรรมญญ ค่ำตทหรวบก ถือ
เบนต้ำแห่ง ๑ ต่งหรก จกผู้มอำนจคตั้งกรรกรมกรค่ำต
ทหรวบก เพรหะผู้มอำนจค สตั้งทษย้อม คตง เบนผู้

หรือผู้บังคับการ จังหวัด ทหารบก เสมอไปไม่ แต่ผู้
อำนาจสั่งตั้ง โฆษ บางตำแหน่ง อาจเป็น ตำแหน่ง เดียวกัน
กับผู้ มีอำนาจ ตั้งกรรมการ ศาลทหารบก ก็ได้ แล้วแต่
จำเป็น จะอยู่ในบังคับบัญชาของผู้ใด เพราะฉะนั้นจึง
กำหนดตำแหน่ง ผู้มีอำนาจ สั่งตั้ง โฆษไว้ ดังนี้ คือ

ศาลจังหวัด ๑) ในศาลจังหวัด ทหารบก ศาลกรมทหารบก
ศาลกรม ผู้บังคับการกรม ทหารบก หรือผู้บังคับกองพัน ซึ่งอยู่
ต่างจังหวัด กับกอง บังคับการกรม หรือ เทียบชั้น
ในตำแหน่ง ที่กล่าวมาแล้ว ซึ่งเป็นผู้ บังคับบัญชาจำเลย
เป็นผู้ มีอำนาจ สั่งตั้ง โฆษ

ศาลมณฑล ศาล ๒) ในศาลมณฑลทหารบก ศาลทหารบกกลาง
ทหารบกกลาง ผู้บัญชาการกองพล ทหารบก หรือ เทียบชั้น ผู้บัญชาการ
กองพลทหารบก ซึ่งเป็น ผู้บังคับบัญชา จำเลย เป็นผู้ มี
อำนาจสั่งตั้ง โฆษ แต่ถ้าจำเลย อยู่ในบังคับบัญชา ผู้ที่
มีตำแหน่ง สูงกว่า ชั้นผู้ บัญชาการ กองพล ทหารบก ก็
ให้ผู้ที่ มีตำแหน่ง สูงนั้น เป็นผู้ มีอำนาจ สั่งตั้ง โฆษ

จำเลยมาจาก ๓) ในศาลจังหวัด ทหารบก ศาลกรมทหารบก
มณฑลทหารบกอื่น ศาลมณฑลทหารบก ศาลทหารบกกลาง ซึ่งเป็น

๓๘๒

ผู้บังคับบัญชาประจำเขตหรือจังหวัด เช่นเจ้าเมืองมาจากท้องถิ่น
มณฑลทหารบกอื่น และได้มากระทำผิดในท้องถิ่นจังหวัด
หรือกรมทหารบก หรือมณฑลทหารบกใด และผู้บังคับ
บัญชาชั่วคราวนั้นได้ตั้งกรรมการศาลทหารบกพิจารณา
พิพากษาคดีถึงที่สุดแล้ว ให้ผู้มีอำนาจตั้งกรรมการ
ศาลนั้น เป็นผู้ มีอำนาจ ตั้งตั้งโทษ

ศาลทหารบก ๔) ในศาลทหารบกกลางพิเศษ เดิมตั้งกระทรวง
กตางพิเศษ กระตาไหม เป็นผู้ มีอำนาจตั้งตั้งโทษ

ศาลดำนาม ๕) ในศาลดำนาม ผู้มีอำนาจตั้งกรรมการศาล
ดำนามนั้นเอง เป็นผู้ มีอำนาจ ตั้งตั้งโทษ

ประกาศมาณวันที่ ๑ ธันวาคม พระพุทธศักราช ๒๔๖๕ เป็น
ที่ ๑๓ ในรัชกาลปัตยุบันนี้

(ราชกิจจานุเบกษาตอนพิเศษ เล่ม ๓๕ วันที่ ๑๓ ธันวาคม หน้า ๓๘๖)

เจ้าพนักงานหอสมุด

พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ

พระพุทธศักราช ๒๔๖๕

มีพระบรมราชโองการในพระบาทสมเด็จพระรามาธิบดีศรีสินทรมหา
วชิราวุธ พระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ดำรัสเหนือเกล้าฯ สั่งว่า

โดยที่ ทรงสยามได้รวม สัญญา ระหว่างนานา ประเทศที่ได้ตกลง กัน
ณนครเยก ว่า ด้วย เรื่อง ฝิ่น ซึ่งได้มี พระราชลัญจนามัน แดง ณวันที่ ๑
ธันวาคม พระพุทธศักราช ๒๔๕๗ และได้มีความ รับรอง ยืนยันไว้ใน
ข้อ ๒๙๕ แห่งสัญญาสันติภาพ เมืองแวร์ไซเต้ ลงวันที่ ๒๘ มิถุนายน
พระพุทธศักราช ๒๔๖๒ เป็นหนังสือสัญญามีมุ่งหมาย ต่อการปราบปราม
การให้ยาเสพติดให้โทษในทาง ที่ ผิด นั้นให้สิ้นไปโดยลำดับ

และโดยที่ มี พระราชประสงค์ จะ ดำเนิน การ ให้เป็นไป ตาม ความ ที่
ตกลงใน หนังสือสัญญาระหว่างนานาประเทศนั้น กับทั้ง ให้มี การควบคุม
ครอบงำ การ นำเข้า มา การ ขาย การ มีไว้ การ เพาะปลูก ทำผล การ
ประคิษฐ์ และ การ ใช้ ซึ่งยาต่าง ๆ อัน ใ้ ใน ทางมีบังคับ ย่อม เป็น
อันควาย และ ให้ โทษนั้นให้ เป็นไป ตามลักษณะอันควร จึง ทรงพระกรุณา
โปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติไว้ดังต่อไปนี้

๓๘๔

ความเบื้องต้น

มาตรา ๑

นามพระราชบัญญัติ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติฯ
ได้ยัดยัดให้โทษ พระพุทธศักราช ๒๕๖๕”
ให้ใช้ พระราชบัญญัตินี้ ตั้งแต่วันที่ ๑ เดือน มกราคม
พระพุทธศักราช ๒๕๖๕ เป็นต้นไป

มาตรา ๒

พระราชบัญญัติ ให้ยกเลิก บรรดา พระราชบัญญัติ และ กฎข้อบังคับ
ที่ยกเลิก ต่อไปนี้

ก. พระราชบัญญัติคุ้มครองและโคกระอิน พระพุทธ
ศักราช ๒๕๕๖ รวมทั้งบัญชีที่ได้ประกาศไว้ตาม พระ
ราชบัญญัตินั้น

ข. มาตรา ๘, ๑๔ และ ๑๒ แห่ง พระราชบัญญัติ
นี้ พระพุทธศักราช ๒๕๖๔ , รวมทั้งบทบังคับใน
มาตรา ๒๐ และ ๓๓ เพียง ที่กล่าวถึงแพทย์ และ ผู้ผู้
ยา หรือ ที่ ทำการ ของแพทย์ และ ผู้ผู้ผู้ผู้ผู้
บังคับ และบัญชี ทั้ง ดั้ง ที่ ได้ ประกาศไว้ ตาม มาตรา ๑๔
แห่ง พระราชบัญญัตินั้น

12/10/2566

ค. บทกฎหมายอื่น ๆ ซึ่ง ขัดกับกฎหมายนี้

มาตรา ๓

วิเคราะหฺศัพท

คำบางคำใน พระราชบัญญัตินี้ ภายในที่ใดมิได้มี
คำประกอบให้เป็นไปอย่างอื่นแล้ว ให้พึงเข้าใจดังต่อไปนี้

คำว่า “เสนาบดี” ให้หมายความ ว่า เสนาบดี
เจ้ากระทรวง ผู้ซึ่งบังคับบัญชา การข้าราชการชั้น

คำว่า “อธิบดี” ให้หมายความ ว่า อธิบดีกรม
ข้าราชการชั้น

คำว่า “ยาเสพติดให้โทษ” ให้หมายความ ว่า
ยาต่าง ๆ ตาม มติใน พระราชบัญญัตินี้ หรือ ซึ่ง
ประกาศตาม พระราชบัญญัตินี้ และ ยา ซึ่ง เสนาบดี
เห็นว่า อาจทำให้เสพติดแต่ให้โทษ แก่ผู้บริโภค

คำว่า “ฝิ่นยา” ให้หมายความ ว่า ฝิ่นทั้งปวง
เว้นแต่ ฝิ่นดิบ ฝิ่นสุก หรือมดฝิ่น

คำว่า “ฝิ่นดิบ” ให้หมายความ ว่า ฝิ่น ซึ่ง ยัง
ไม่ได้ทำให้สุกโดยวิธีใด ๆ

คำว่า “ฝิ่นสุก” ให้หมายความ ว่า ฝิ่น ที่ ทำ
ให้สุก สำหรับสูบ

คำว่า “มุตผน” ให้หมายความว่า เท้าที่เหยียบ
แต่ ผน อันใดเจตต์บ แดว แต่ให้พึง เข้าใจ ว่าของปรุง
หรือผสมชนิดใดซึ่ง มี หรือ ประกอบ ขึ้น จาก ผน สุก หรือ
มุตผน ต้อง ถือ ว่า เป็น ผนยา อันปรุง แต่ง ขึ้น ชนิด หนึ่ง
ตาม พระราชบัญญัติ นี้

คำว่า “บุคคล” ให้หมายความว่า หุ่นส่วนของ
บริษัท ด้มาคม ห้างร้าน โรงพยาบาล หรือกรมกอง
ต่าง ๆ ทั้งเอกชน ผู้หนึ่ง ผู้ใดด้วย

มาตรา ๔

พระราชบัญญัติ นี้ ให้ ใช้ บังคับ แก่ยา ต่อไปนี้

(๑) ผนยา .

(๒) บรรดาอัลกาลอยด์ส์ (Alkaloids) ของ ผน
รวมทั้งวัตถุที่แปรธาตุจากอัลกาลอยด์ส์ และบรรดา
เกลือ อัน ประกอบ ขึ้น จาก อัลคาลอยด์ส์

(๓) ไบโคคา (Coca) รวมทั้งบรรดา อัลคา
ลอยด์ส์ ของไบโคคา และ วัตถุที่แปรธาตุจากไบโคคา
และบรรดาเกลือ อัน ประกอบ ขึ้น จากไบโคคา

(๔) บรรดา ยา ที่กล่าว ข้างบนนี้ ไม่เหต้อกว่า
จะ เป็น เหนื่อยา ถวน หรือ ผสม ด้วย วัตถุอื่น ไม่เด็ก

ว่า จะเป็น ยาน้ำ ยาเม็ด หรือ จะมีพื้นฐานอย่างอื่น หรือ จะปรุงแต่งขึ้นโดยวิธีใด ๆ

(๕) คิวยา หรือยาปรุงอย่างอื่นไม่ว่าชนิดใด ๆ ซึ่งเด็บบัดเห็น ว่า ถ้าใช้โดยมิบังควร จะทำให้เกิดโทษโดยลักษณะ หรือ สภาพ หรือ ทำนองเดียวกันกับ โทษ ของยาที่กล่าวแล้วในข้อก่อน ๆ แห่งมาตรานี้ และ ซึ่งเด็บบัดจะไตร่ตรองให้เพิ่มเข้าในบัญชีด้วยการประกาศ ในหนังสือราชกิจจานุเบกษา เป็น สำคัญ

มาตรา ๕

ขยายความ

ถ้าชบัดเห็น ว่า ยาที่ ก่กล่าวไว้ใน มาตรา ๔ ชนิดใด ไม่ทำให้เกิดโทษ ให้เด็บบัดความเห็น ต่อเด็บบัด และเมื่อเด็บบัดเห็นชอบ และได้ประกาศในหนังสือ ราชกิจจานุเบกษาแล้ว ก็ให้ถือ ว่ายานั้น เป็น อันยกเว้น จาก ข้อความ แห่ง พระราชบัญญัตินี้ เว้นแต่เพียงทมิ หรือ จะได้มี กฎเด็บบัด บังคับไว้ ตามยุคตาม คราว โดย ประการ อื่น ซึ่ง กำหนด ลักษณะวิธี การ นำยา เช่น ว่า นั้น เข้า มา ตู๋ กรุงสยาม

มาตรา ๖

ผู้รักษาพระราช
บัญญัติ

ให้เสนาบดี เป็นผู้รักษาการ ให้เป็นไปตามพระราช
บัญญัติ และ มีอำนาจ ออก กฎหมาย กบ เพื่อ การ
อย่างใดอย่างหนึ่ง หรือทุก อย่าง ที่จะ กล่าว ต่อไปนี้

ก. การ เพิ่มรายชื่อยาเสพติดให้ โทษ เข้า ในบัญชี
ในพระราชบัญญัติ

ข. การยกเว้นยา บางชนิด จาก พระราชบัญญัติ

ค. การนำ เข้า มา การ เพาะปลูก ทำมด การ
ประดิษฐ์ การ มีไว้ การ ซอ ขาย จำหน่าย เก็บ ไซ้
และ ชนดั่ง ซึ่งยาเสพติดให้ โทษ

ง. การนำยาเสพติดให้ โทษ ผ่าน ประเทศ

จ. ระเบียบ และบทบังคับอื่น ๆ สำหรับ การ ออก
ใบอนุญาต แบบพิมพ์ และ รายการ สำหรับ ขออนุญาต
และ ค่าธรรมเนียม

ฉ. การ กำหนดจำนวน ยาเสพติดให้ โทษ ชนิด
ต่าง ๆ ซึ่ง อนุญาตให้ ซอ ให้มีไว้ ให้ขาย และ ให้
จำหน่าย โดยใบอนุญาตฉบับหนึ่งใดเท่าใด รวมทั้ง
ระเบียบ การ ทำ และ การ ดงบัญชีใบสั่งยา และ การ

ที่แพทย์หรือบุคคลอื่น ๆ ซึ่งได้รับอนุญาตแล้ว จะปรุง
และจำหน่ายโดยไม่มีใบสั่งยาใด ๆ อย่างเป็นทางการ

๕. ระเบียบ การจดบัญชี ตั้งบัญชี และรายงาน
การขาย และจำหน่าย ยาเสพติดให้โทษ หรือ การ
อย่างอื่น ๆ ที่ควร วางระเบียบไว้ เพื่อ จดการให้เป็น
ไปตาม พระราชบัญญัตินี้

• เมื่อได้รับ พระราชทาน พระบรมราชานุญาต และ
ประกาศในหนังสือราชกิจจานุเบกษาแล้ว ก็ให้ถือว่า
กฎของฉบับนี้ ๆ เป็น ส่วนหนึ่งของ พระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๗

รายงานประจำปี ให้ อธิบดีตั้ง แต่ง เจ้าพนักงาน ผู้ทำการขน โดยอนุมัติ
เลขาธิการ ตามที่ เห็นสมควร และให้ ทำ รายงานประจำปี
บอก จำนวนยาเสพติดให้โทษ ซึ่งได้ มีผู้นำ เข้ามา
ได้ขายไป และที่ยังคงเหลือ อยู่ เมื่อ สิ้นปี กับ ทั้ง
รายการอื่น ๆ เนื่องด้วย พระราชบัญญัตินี้ และประกาศ
โฆษณาทุก ๆ ปีไป

๓๙๐

หมวดที่ ๑

ว่าด้วยการ นำยาเข้า

มาตรา ๘

การนำยาเข้ามา การ นำยาเด็ดยัตติให้ โทษ เข้ามา ใน กรุง สยาม นั้น
จะเพราะโดย ให้ทำได้ จะเพราะ แต่ รัฐบาล สยาม โดยให้ อธิบดี เป็น
รัฐบาล เจาหน้าที่ เท่านั้น

ห้ามมิให้ ผู้ใด นำยาเด็ดยัตติให้ โทษ ออก จาก พระ
ราชอาณาจักร เว้น แต่ได้รับ อนุญาต จาก อธิบดี เป็น
ลายลักษณ์อักษร

มาตรา ๙

จำนวนยาที่ ทุก ๆ ปี ให้ อธิบดี เป็น ผู้ กำหนด จำนวนยาเด็ดยัตติ
อนุญาต ให้ โทษต่าง ๆ และ จำนวน ของยาเด็ดยัตติให้ โทษ แต่
ให้นำเข้ามา ตะชนิด ๆ ตามที่ เห็น ว่า จะคง ใ้ ใน ทาง ที่ ไม่ผิด กฎ
หมาย สำหรับการ แพทย์ และ วิทยาศาสตร์ ทั้ง พระราช
อาณาจักร ในบ หนานั้น และ เมื่อได้รับ อนุมัติ ของ
เสนาบดี แล้ว ให้ ประกาศ จำนวน ที่กำหนดไว้ นั้นใน หนังสือ
ตีพิมพ์ จากจุฬาราชมนตรี ไม่ช้ากว่า เดือน มกราคม

ต่อไป อธิบดีจะสั่ง หรือ นำยานพาหนะมาจากต่าง ประเทศใด ในระหว่างปี เท่า จำนวนที่ใด กำหนดประมาณไว้สำหรับปีนั้น

ถ้าในระหว่าง ปีใด บังเกิดมี พุทธิการณ์ ซึ่ง อธิบดีรู้สึกว่าจำนวนยาเสพติดให้โทษ ชนิดใด หรือทุกชนิด จะไม่พอใช้ ในปีนั้น น่าจะเกิดการขาดแคลนชนิดใด ไซ้ให้ อธิบดีกำหนดจำนวน ว่า จะ ควร ต้อง เพิ่ม ขึ้น อีก เท่าใด และเมื่อใด ประกาศในหนังสือ ราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้มีอำนาจที่จะสั่ง หรือ นำเข้ามาได้ตาม จำนวน นั้น

ผู้ถือใบอนุญาต ผู้ใด ปราศจาก จะ ขอบยาเสพติดให้โทษ ชนิดใดทั้งมีได้ ประกาศว่า เป็นยา อันจะนำเข้ามาในระหว่าง ปี นั้น ก็ให้ ยื่น คำร้อง ต่อ อธิบดี เป็น ดายลักษณะ อักษร, เมื่อ อธิบดี เห็นชอบ และได้ ประกาศในหนังสือ ราชกิจจานุเบกษาแล้ว อธิบดี จะสั่ง หรือ นำยานพาหนะ ก็ได้ตาม จำนวน ที่ เห็นสมควร

มาตรา ๑๐

การรวบรวมและ การเก็บรักษา บรรดา ยาเสพติดให้โทษ ซึ่ง อธิบดีได้สั่ง หรือ นำเข้ามา นั้น เมื่อ ได้ ปฏิบัติตาม ข้อ บังคับ ของ กรมศุลกากร

ถาวร และได้ ใช้เงินค่าภาษีอากร และ ค่าอื่น ๆ แล้ว ให้ตั้ง คือ อธิบดี หรือ ผู้มีตำแหน่ง รอง หรือ ผู้แทน ที่ได้รับมอบ หมาย โดยชอบแล้ว เพื่อ เก็บไว้ใน ที่เก็บ แห่งใด แห่งหนึ่ง ซึ่ง อธิบดี จะได้ กำหนดไว้ ด้วย ประ กาศใน หนังสือ ราชกิจจานุเบกษา และ เพื่อ จำหน่าย คือ ไป ตาม พระราชบัญญัติ นี้

นอกจากนี้ เหตุอศศภย หรือ เหตุอย่างอื่น อันจำเป็น คับขัน นั้น แล้ว ยา ที่ กอปร ด้วย อันตราย เช่น นี้ จะ ถอน ออก จำหน่าย ให้ ได้ แต่ ละ เพราะ แก่ ผู้ที่ มีหน้าที่ รับผิดชอบ ตาม กฎหมาย เท่านั้น และ ก่อนที่จะ ถอน ออกจาก ที่ เก็บ ให้ ทำ เครื่อง หมาย หรือ บิด คุดตัก ไว้ ตาม วิธี เช่น ที่ จะ พึง กำหนดใน กฎ ข้อ บังคับ

มาตรา ๑๑

การนำยาผ่าน
ประเทศ

เมื่อ เรือ ดำ ใด เข้ามา ใน น้ำน่าน้ำ ดัซาม มี ยาเสพติด ให้ โทษ มา ใน เรือ หาก จะ เปริน ไป เพื่อ จะ นำ ไป ดั่ ประเทศ อื่น ก็ ตาม หรือ เปริน ดั่วนที่ อยู่ใน ความ ยึด ถือ ของ บุคคล ใด ๆ ใน เรือ ก็ ตาม ผู้ ยึด ถือ หรือ ผู้ รักษา ยา เช่น วนัน คอง แจง ความ ให้ เจ้า หน้าที่ ศักตากร ทราบ เรือง โดย พด้น และ มอบ ยา ให้ เจ้า หน้าที่ นน ผนก ประทับ

ตรา เก็บไว้เงินกว่าเรือนั้น จะออกไป จากบ้านนำดูยาม
ถ้า ละเอียด มีได้แจ้งความ เช่นว่านั้น ท่านให้ถือ ว่า
การ นำยา เข้ามานั้น เป็น การไม่ ชอบ ด้วย กฎหมาย โดย
นัยแห่ง พระราชบัญญัติ นี้

หมวดที่ ๒

ว่าด้วยการขายยาเสพติดให้ โทษ โดยความ อำนวย

ของอธิบดีกรมตำรวจ

มาตรา ๑๒

การขาย

จำนวนมาก

ให้ อธิบดี ขายยาเสพติดให้ โทษให้ ฉะเพาะ แต่ แก่
นักปรุงยา แพทย์ ช่างฟัน สัตวแพทย์ โรงพยาบาลและ
สถาน ศึกษาคำสัตว์ ต่าง ๆ ซึ่ง ปฏิบัติ ตาม กฎหมาย และ
กฎ ของ กบ และ เป็น ผู้ ติ โอบอนุญาต ซึ่ง อธิบดี ได้
ออกให้ตาม พระราชบัญญัติ นี้ เท่านั้น

ผู้ใด จะซื้อ ยาเสพติดให้ โทษ เพื่อขายหรือจำหน่ายต่อ
ไป ก็ให้ซื้อ จาก อธิบดี ผู้มี ตำแหน่ง รอง หรือ ผู้ แทน
ที่ ได้ ตั้ง แต่ง ขึ้นไว้ โดยชอบ ด้วย กฎหมาย เท่านั้น ห้าม
มิให้ ซื้อ จาก ผู้ อื่น นอกจาก นี้

มาตรา ๑๓

การขอใบ เมื่อได้ ได้ส่วนเห็น เป็นการ ต้มควร แล้ว ให้ขอใบ
อนุญาตแก่ผู้ขอ มีอำนาจ ขอใบ อนุญาต ให้ แก่ผู้ ซึ่ง พระราชบัญญัติ นี้
จำนวนใหญ่ ยอมให้ ขอขาย ไร่ หรือ จำหน่าย ยาเสพติดให้ โทษ
 โดยนัย แห่ง บท ใน มาตรา ก่อน นั้น ได้ ตาม จำนวน อย่าง
 มาก สูง สุด ที่ กำหนด อนุญาต ใน กฎ ระเบียบ นี้ หรือ น้อยกว่า
 นั้น ตามแต่ จะ เห็น ต้มควร

ตาม การ ฝ่าฝืน พระราชบัญญัติ นี้ หรือ กฎ ระเบียบ นี้
 ทั้ง หลาย ไร่ นอ ก จาก การ ลง โทษ อย่าง หนึ่ง หนึ่ง บังคับ
 ได้ ด้วย กฎ หมาย นี้ นั้น ขอ บด จะ ดอน ไบ อนุญาต เด็ด
 ไร่ ไร่ หรือ ตัดออกไป ได้

หมวดที่ ๓

ว่า ด้วย การ มี ไร่ การ เพาะ ปลูก ทำ ผล การ ประดิษฐ์
 การ จำหน่าย และ การ ขาย จำนวน น้อย ซึ่ง ยาเสพติด ให้ โทษ

มาตรา ๑๔

การขายจำนวน ผู้ใด มี ไร่ เพาะ ปลูก ทำ ผล ประดิษฐ์ ขาย โอน
ย่อย จำหน่าย หรือ ไร่ ซึ่ง ยาเสพติด ให้ โทษ ใน ทาง ใด ๆ ก็
 ตาม ทำ นให้ ถิ่น ไร่ เป็น การ ผิด กฎ หมาย เว้น ไร่ แต่ จะ
 เป็น ไป โดย ประการ ที่ จะ กล่าว ต่อ ไป

(๑) นักปราชญ์ ซึ่งได้รับอนุญาต ตามมาตรา ๑๓ จะ มีไว้ ชาย หรือ จำหน่ายยา เช่น นมโค แต่เพียง ที่กำหนดไว้ ใน กฎ ขอบบังคับ เท่านั้น

(๒) แพทย์ ช่างฟัน แต่ สัตว์แพทย์ ซึ่งได้รับใบ อนุญาต ตามมาตรา ๑๓ และ ประสงค์ จะ ไซยา เช่น นมโค เพื่อ การ บำบัดโรค ด้วยตนเอง จะ มีไว้ และ ใช้ ได้ แต่เพียง ที่ จะ ได้ มี กำหนดไว้ ใน กฎ ขอบบังคับ เท่านั้น

(๓) โรงพยาบาล และ กุศตดัดกระ สัณฐาน ต่าง ๆ จะ ขอ และ มียา เช่น นมโค สำหรับ บำบัดโรค แก่คน เจ็บไข้ ได้ แต่ เพียง ที่ จะ ได้ มี ขอ กำหนดไว้ ใน กฎ ขอบบังคับ เท่านั้น

(๔) ศาสนา วิชยาศาสตร์ และ สัณฐาน วิชยาศาสตร์ จะ ขอ และ มียา เช่น นมโค สำหรับ การ วิชยาศาสตร์ ได้ แต่ เพียง ที่ จะ ได้ มี กำหนดไว้ ใน กฎ ขอบบังคับ เท่านั้น

(๕) บุคคล ซึ่งไม่ได้รับ ใบ อนุญาต และ ซึ่งต้อง การ ยาเสพติด ให้ โทษ สำหรับ ไซยา เปนยา บำบัดโรค ของ ตน จะ ขอ หรือ รมิ เขา ยา เช่น นมโค ได้ แต่ ฉะเพาะ จากผู้ ซึ่ง มี ใบ อนุญาต ตาม พระราชบัญญัติคน และ ตามกฎ ขอบ บังคับ เท่านั้น และ ท่าน บังคับ ว่า บุคคล เช่น นั้น จะ ต้อง ไซยา แต่ ฉะเพาะ เพื่อการ บำบัดโรค ของตนเอง เท่านั้น

(๖) เมื่อปรากฏว่าบุคคลใดมียาเสพติดให้โทษ โดยมีใบรับใบอนุญาต ให้ถือว่าผู้นั้นประพฤติผิดกฎหมาย เว้นแต่จะแสดงหลักฐานให้เป็นที่พอใจว่ายานั้นได้นำมา และ ยึดถือไว้ โดยชอบด้วยบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ หรือ กฎข้อ บังคับ

แพทย์ผดุงครรภ์

(๗) เมื่อเห็นเป็นการสมควร เสนาบดีจะวางกฎข้อบังคับสำหรับการอนุญาต และ ควบคุมการใช้ยาเสพติดให้โทษ ซึ่ง แพทย์ ผดุง ครรภ์ ใช้ สำหรับ ตนเอง ทำการ ผดุงครรภ์ นั้น ด้วยก็ได้

มาตรา ๑๕

ห้ามการโอน

ห้ามมิให้ผู้ใดซึ่งมีใบรับใบอนุญาต โอน จำหน่าย หรือให้ยาเสพติดให้โทษ แก่ผู้อื่นไซ้ ไม่ว่าสำหรับการใด ๆ ทั้งสิ้น เว้นไว้แต่ที่จะได้กำหนดไว้ โดยเฉพาะในพระราชบัญญัติ และ ในกฎ ข้อบังคับ

มาตรา ๑๖

การประติษฐ์

อันว่ายาเสพติดให้โทษนั้นเมื่อใดเห็นเป็นการสมควรที่จะอนุญาตให้ มีการ เพาะปลูกทำผล หรือว่าให้มีการประติษฐ์ขึ้นในกรุง สยามได้ ก็ให้เสนา บัดตรากฎ ข้อ

มาตรา ๑๘

สถานที่ของผู
มิได้ ครอบงำ

ให้ชอบดี หรือผู้ มีตำแหน่งรอง ซึ่งได้ ครอบงำอำนาจ
 ไว้ โดยชอบ เพื่อการนั้น มีอำนาจ ออกหมายสั่ง ให้
 ผู้แทนของคน คนบ้านเรือน สถานที่ของบุคคลใด ๆ ซึ่งไม่
 มีใบอนุญาต และซึ่งมีเหตุ ควรตั้งดีว่า มียาเสพติด
 ให้ โทษผิดด้วย พระราชบัญญัติ หรือสั่งสั่งว่า ผู้นั้น
 จะขาย หรือจำหน่ายยาเช่นนั้น แก่ผู้อื่นต่อไป

มาตรา ๑๙

การยึด

ให้เจ้าพนักงานใด ๆ ผู้เป็นเจ้า หน้าที่ มีอำนาจที่จะ
 เข้ายึด ยาเสพติดให้ โทษ อันเจ้าของไม่ สามารถแสดง
 ความบริสุทธิ์ ความใจ โดยชอบด้วย พระราช บัญญัติ นั้น
 ไว้ ได้

ยาทยึดไว้ ตั้งวาน ให้น่าสั่ง แก่เจ้า หน้าที่ ผู้รับผิดชอบ
 ตามที่กำหนดไว้ ในมาตรา ๑๑ และถ้าปรากฏว่า มิได้มี
 การทำ ผิดกฎหมาย ก็ให้ คืนแก่เจ้าของไปภายใน เวลา
 อันสมควร

๓๕๕

หมวดที่ ๕

บทร่วงไทย

มาตรา ๒๐

ผู้ใดเพาะปลูกทำผล ประดิษฐ์ นำโดยทางใดๆ หรือสั่งให้นายเภสัช คัดให้ โทษชนิดใดเข้าดู หรือออกจาก พระราชอาณาจักร ผิดด้วย พระราชบัญญัตินี้ ท่านว่า พินิน มีความผิดต้อง ร่วงไทยปรับ ๓ เท่า ราคาขายนั้น หรือจำคุกไม่เกิน ๒ ปี หรือทั้งจำคุกและปรับ

มาตรา ๒๑

ผู้ใดได้ รับใบอนุญาตจากอธิบดีตาม มาตรา ๑๓ แล้ว และโอนใบอนุญาต นั้นให้แก่ผู้อื่น กติ ย่อมให้ผู้อื่น ไซ้ ใบอนุญาต ของคน กติ เพื่อที่จะขอ ขาย ไซ้ หรือ จำหน่าย ยาเสพติดให้ โทษเหมือน หนึ่ง ว่าเป็น ผู้ที่ ได้ รับอนุญาตแล้ว ท่านว่าผู้ที่ให้ โอน หรือยอมให้ ผู้อื่น ไซ้ ใบอนุญาต ของคนนั้น มีความผิด ต้อง ร่วง ไทยปรับไม่เกิน ๑,๐๐๐ บาท หรือจำคุกไม่เกิน ๖ เดือน

มาตรา ๒๒

ผู้ใดซื้อหรือ รับเอา ยาเสพติดให้โทษจากผู้อื่นนอก
จาก ขอบเขต หรือผิดตำแหน่งรอง หรือผิดแทนซึ่ง
ได้ตั้งตั้งใจ เพื่อกำรณน ท่านว่า ผู้นั้น มีความผิดโดย
นัยแห่งพระราชบัญญัตินี้ และต้อง ระวังโทษปรับไม่
เกิน ๕๐๐ บาท หรือจำคุกไม่เกิน ๒ ปี หรือทั้งปรับ
และจำคุก

แต่หาก ว่ายานั้นได้ ซื้อ หรือ รับเอา มาจาก ผู้ถือใบ
อนุญาตตาม พระราชบัญญัตินี้ และใช้ แต่เพื่อบำบัดโรค
ของตนเองเท่านั้นไซ้ ท่านมิให้ ถือเป็นความผิด

มาตรา ๒๓

ผู้ใด

ก. เป็นผู้มีใบอนุญาตซื้อขายยาเสพติดให้โทษได้ตาม
มาตรา ๑๔ แล้ว แต่ปรากฏว่า มียาเช่นนั้น ถ้าจำนวน
ที่ได้รับอนุญาตให้ มีได้ โดยชอบ ด้วยกฎหมาย หรือ
ถ้าจำนวนที่ ขอบเขต ผิดตำแหน่งรอง หรือผิด แทนที่ได้
ตั้งตั้งใจ เพื่อกำรณนได้ จำหน่ายให้แก่คนก่ด

ข. เป็นผู้ไม่มีใบอนุญาตให้ซื้อขายยาเสพติดให้โทษ
ได้ตามมาตรา ๑๓ แต่ปรากฏว่า มียาเช่น นั้น อันมิได้ซื้อ

จากผู้จำหน่าย ที่มีใบอนุญาต สำหรับใช้ แต่เพื่อบำบัด
โรคของตนเอง ท่านว่าผู้นั้นมีความผิด ต้องระวางโทษ
เช่นเดียวกับที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๐

มาตรา ๒๔

ผู้ใด

ก. เป็นผู้มีใบอนุญาตตามมาตรา ๑๓ แล้ว และ
จำหน่าย ยาเสพติด คัดให้ โทษไป โดยอากร อันผ่านขอ
บัญญัติ ซึ่งกำหนดจำแนก ประเภท ของผู้รับ อนุญาต
ไว้ในมาตรา ๑๔ แต่ละประเภทยก

ข. เป็นผู้ไม่มีใบอนุญาตตาม มาตรา ๑๓ แต่ขาย
จำหน่าย หรือทำโดยประการอื่น เพื่อโอนยาเสพติด
ให้ โทษให้แก่ผู้อื่น

ท่านว่าผู้นั้นมีความผิด ต้องระวางโทษเช่นเดียวกับ
ที่กล่าวไว้ในมาตรา ๒๐

มาตรา ๒๕

ผู้ใดได้รับมอบหมายให้รวบรวม เก็บหรือนำส่ง
ยาเสพติดให้ โทษในฐานะเจ้าพนักงานตามพระราช
บัญญัติ และส่ง มอบยาโดย ดัชนีเจตนาให้แก่บุคคล

๔๐๒

ซึ่งไม่มีหน้าที่ จะรับผิดชอบได้ ตามกฎหมาย เป็นกรณี ผ่าน
ข้อความในมาตรา ๑๐ นั้นไซ้ ท่านว่า ผู้นั้น มีความ
ผิด ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน ๑ ปี หรือปรับไม่เกิน
๓ เท่าค่าของ ยาที่ขายไปนั้น หรือทั้งต้อง อดงานด้วยกัน

มาตรา ๒๖

ผู้ใดเคยต้องโทษเพราะทำความผิดต่อพระราชบัญญัติ
นี้มาครั้งหนึ่งแล้ว และเมื่อสิ้น กำหนดโทษ หรือได้พ้น
โทษคราวแรกนั้นไปยังไม่ทันครบ ๕ ปี กลับมาทำ
ความผิดต่อพระราชบัญญัตินั้น ซ้ำอีกเท่า ท่านว่าผู้นั้น
มีความผิดฐานไม่เจตลดาบ จะต้องลง อดงานตาม
ที่พึง กำหนดโทษสำหรับความ ผิดครั้งที่ ๒ แล้วและเพิ่ม
ชั้นอีกกึ่งหนึ่ง

อนึ่งท่านบัญญัติ ว่าถ้าวาง โทษ ปรับคำนวณ ตามค่า
ของยาไซ้ หากเป็น การลงโทษฐานไม่เจตลดาบ
ท่านให้ปรับ ๕ เท่าแห่งค่านั้น

มาตรา ๒๗

อันว่าค่าของยานั้น เมื่อจะ คำนวณ เป็นแบบปรับตาม
พระราชบัญญัตินี้ ท่านให้ คิดตามราคา ที่กรมสาธารณสุข
สุชขาย

๔๐๓

มาตรา ๒๘

ยาเสพติดให้โทษใดๆ ที่เป็นของกลางในคดีความ
ผิดฐานที่ได้ดวงตะเมต หรือกำดั่ง หรือพยายาม จะดวง
ตะเมต พระราชบัญญัติพนัน ท่านให้ ยึดและ รับผิดชอบให้
กรมตำรวจรับผิดชอบ ทั้งสิ้น ไม่เดือกกว่า จะถึง กับมีผู้ใด
ต้องรับโทษหรือไม่

ประกาศมาณวันที่ ๑๓ ธันวาคม พระพุทธศักราช ๒๕๖๕ เป็นปี
ที่ ๑๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๙ วันที่ ๑๓ ธันวาคม น้ ๔๒๘)

จ่านักหอสมุด

พระราชกำหนดชานานามสกุลเพิ่มเติม

พระพุทธศักราช ๒๔๖๕

มีพระบรมราชโองการดำรัสเหนือเกล้าฯ ว่า บัดนี้ความทราบได้
 ฝ่าดองชุดพระบาทว่า บุคคลที่ไม่มีบุตรหลานเหตุนับตายโดยหิต ได้ขอ
 บุตรผู้อื่นมาเลี้ยง เปนบุตรบุญธรรม มีความปรารถนาจะให้ใช้นาม
 สกุลของตน เพื่อสืบสกุลต่อไป ภายหน้าประการ ๑ อีกประการ ๑ มี
 เด็กที่ไม่ปรากฏนามบิดามารดา ซึ่งตามสถานที่รับเลี้ยงดูทารกได้รับ
 เลี้ยงไว้ จะควรใช้นามสกุลอย่างไร ก็ยังไม่มบทบังคับไว้ เปนการ
 ขัดข้องแก่การจดทะเบียนนามสกุล สืบควร จะแก้ไขขยายความใน
 พระราชบัญญัติชานานามสกุล พ.ศ. ๒๔๕๖ ให้พอเพียงแก่เหตุการณ์
 กับทั้งควรระวางการที่มีผู้ขอเปลี่ยนนามสกุลอย่าให้เป็นที่ยากลำบาก
 ด้วย

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชกำหนดชานานามสกุล
 เพิ่มเติมขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ บุคคลที่ไม่มีบุตรหลานเหตุนับตายโดยหิต มีความ
 ปรารถนาจะให้บุตรบุญธรรมใช้นามสกุลของตน เพื่อสืบสกุลต่อไป
 ถ้าเจ้าพนักงานผู้รับจดทะเบียนนามสกุลพิจารณาเห็นสมควร ก็อนุญาต
 ให้จดทะเบียนใช้นามสกุลร่วมกันได้

มาตรา ๒ เมื่อใดความปรากฏว่า มีเด็กที่โรงพยาบาล หรือสถาน
ที่รับเลี้ยงเด็กทารกที่ไม่ปรากฏนามบิดามารดา ให้ผู้ปกครองโรง
พยาบาล หรือสถาน ที่เลี้ยงเด็กทารก ขอจดทะเบียน นามสกุลได้
การจดทะเบียน เช่นนี้ให้จัดรวมกัน เป็น คำขาด ๆ คือ สถาน ที่ แห่ง ๑ ก็
ให้ ใช้ นามสกุล สำหรับ เด็ก ที่ ไม่ปรากฏนามบิดามารดาแต่ สกุล ๑ จนกว่า
จะ ดับหาสกุล ที่ แท้จริงได้

มาตรา ๓ บุคคลใดที่มี นามสกุล อยู่แล้ว มีความปรารถนาจะเปลี่ยน
ใช้ นามสกุล อื่น จะต้องไป แจ้ง เหตุผลต่อเจ้าพนักงาน ผู้จดทะเบียน
ถ้าเจ้าพนักงาน เห็นสมควร ให้ ออก ประกาศให้ สาธารณชน ทราบว่า ผู้นั้น
ปรารถนาจะ เปลี่ยนใช้ นามสกุล อย่างนั้น ถ้า ผู้นั้น ใด มี ขอควร คัดค้าน
เช่น เป็น ผู้ที่ ใช้ นามสกุล อื่น ผู้ที่ ขอจะ ได้ เปลี่ยน มา เป็น นั้น ก็ให้ ร้อง
ต่อเจ้าพนักงาน ๆ จะ ได้ พิจารณา ตูว่า คัดค้าน นั้น มี เหตุสมควร ที่ จะยอม
หรือไม่ แล้ว จะ ได้ อนุญาต ไป ว่า จะ อนุญาต หรือ ไม่ อนุญาต ให้ ใช้
นามสกุล ซึ่ง ขอเปลี่ยนใหม่ ทั้งนี้ เพื่อ เป็น ทาง ให้ บุคคล มี สิทธิ ตั้ง นาม
นามสกุล ของตนเองได้ บาง

มาตรา ๔ ให้เรียกค่าธรรมเนียม แต่ ผู้ที่ ร้อง ขอเปลี่ยนนามสกุลใหม่
รายละเอียด ๒๐ บาท

ประกาศ มา ณ วันที่ ๑๔ ธันวาคม พระพุทธศักราช ๒๔๖๕ เป็น
ที่ ๑๓ ในราชกิจจานุเบกษา

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๕ วันที่ ๑๓ ธันวาคม น้ ๔๔๘)

๔๐๖

ประกาศ

ตั้งข้าราชการตำบลท่ากระเทียม
ท้องที่อำเภออย่างหย่อง จังหวัดเพชรบุรี
เป็นนาฟางดอยชั้นจัตวา

พระเจ้าพญาเชอ กรมพระจันทบุรีนฤนาถ เสด็จมาตั้งกระทรวงพระคลังมหาสมบัติ รับ พระบรมราชโองการเห็นเกล้า ๆ ทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ๆ ให้ประกาศให้ทราบทั่วกันว่า ที่นาตำบลท่ากระเทียม ท้องที่อำเภออย่างหย่อง จังหวัดเพชรบุรี อยู่ในเกณฑ์ที่ควรจะตั้งอัตราเป็นนาฟางดอยชั้นจัตวาได้ จึง ทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ๆ ให้ตั้ง อัตรานักนาจัดเก็บใน ตำบลท่ากระเทียม ท้องที่อำเภออย่างหย่อง จังหวัดเพชรบุรี เป็นนาฟางดอยชั้นจัตวาไร่ละ ๖๐ สตางค์ ตั้งแต่ พระพุทธศักราช ๒๔๖๔ เป็นต้นไป

หอรัษฎากรพิพัฒน์

ประกาศ มาณวันที่ ๑๒ ธันวาคม พระพุทธศักราช ๒๔๖๕

ศุภโยคเกษม

รองเสนาบดีแทน

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๘ วันที่ ๑๗ ธันวาคม หน้า ๕๕๑)

12/10/2566

๔๐๗

ประกาศ

ตั้งอัครราชันที่นา ท้องที่อำเภอแฉ่งนศอ

จังหวัดอุตรดิตถ์ เป็นนาฟ้างตอยชั้นเบ็ญจะทุกตำบล

พระเจ้าพี่ยาเธอ กรมพระจันทบุรีนฤนาถ เสด็จประทับกระทรวงพระคลัง
มหาสมบัติ - รับ พระบรมราชโองการเห็นเกล้า ๆ ทรงพระกรุณาโปรด
เกล้า ๆ ให้ประกาศให้ทราบทั่วกันว่า ที่นาใน ท้องที่ อำเภอแฉ่งนศอ
จังหวัดอุตรดิตถ์ ส้มควว ที่ จะ ตั้งอัครา เป็นนาฟ้างตอยชั้นเบ็ญจะได้ ทุก
ตำบล จึง ทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ๆ ให้ตั้งอัครราชันที่นา จัดเก็บในท้องที่
อำเภอแฉ่งนศอ จังหวัดอุตรดิตถ์ เป็นนาฟ้างตอยชั้นเบ็ญจะไร่ละ ๔๐ ดีดต่างค้
ทุกตำบล ตั้งแต่ พระพุทธศักราช ๒๔๖๕ เป็นต้นไป

หอรัษฎากรพิพัฒน์

ประกาศมาณวันที่ ๑๒ ธันวาคม พระพุทธศักราช ๒๔๖๕

ศกโยคเกษม

รองเสนาบดีแทน

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๘ วันที่ ๑๓ ธันวาคม หน้า ๔๕๒)

พระราชกฤษฎีกา

ว่าด้วย การ จัดซื้อที่ดิน แลอดังหรัมทรพย อย่ง อื่น
เพื่อสร้างทางรถไฟสายตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่ง ทรง
พระกรุณาโปรดเกล้า ฯ ให้กรมรถไฟแผ่นดิน จัดสร้าง

มี พระบรมราชโองการใน พระบาทสมเด็จพระวชิรเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๑๐
วชิราวุธ พระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ดำรัสเหนือเกล้า ฯ ให้ทราบ ทัดเกล้า
ตาม ซึ่ง ทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ฯ ให้ประกาศพระราชกฤษฎีกา เมื่อ
วันที่ ๘ พฤศจิกายน พระพุทธศักราช ๒๔๖๒ และวันที่ ๗ พฤศจิกายน
พระพุทศักราช ๒๔๖๔ ให้กรมรถไฟแผ่นดิน ตรวจ และ วางแนวทาง
ให้แน่นอนใน การ สร้าง ทางรถไฟสายตะวันออกเฉียงเหนือ จากจังหวัด
นครราชสีมา ถึง จังหวัดอุบลราชธานี ให้เชื่อมต่อกับ ทางรถไฟที่
มีอยู่ แลทั่ว จังหวัดนครราชสีมา นั้น

บัดนี้ กรมรถไฟแผ่นดินได้โอนผู้รับตาม พระราชกฤษฎีกา ลงวันที่ ๘
พฤศจิกายน พระพุทศักราช ๒๔๖๒ และ วันที่ ๗ พฤศจิกายน พระพุทศ
ศักราช ๒๔๖๔ และได้ตรวจแนวทางรถไฟได้แน่นอน แลได้เสร็จ ตั้งแต่
จังหวัดสุรินทร์ จนถึง จังหวัดอุบลราชธานี จึง ทรงพระราชดำริเห็นว่า ถึง
เวลาอันสมควรแล้ว ที่จะ จัดซื้อที่ดิน แลอดังหรัมทรพย อย่ง อื่น ซึ่งอยู่ใน
ระหว่างสองตำบล แลเพื่อ เปิดเปิดของ เจ้าของ หรือ ผู้ปกครอง ทรพย ซึ่ง

มีของ ประสงค์ จะ จดชื้อ นน ให้ พนจากเขตร หวงห้าม ตาม ที่ใ้ ระบุไว้ ใน พระราชกฤษฎีกา กำหนดเขตร ด้วาง ทางรถไฟ ๑๓๑ ที่ ถ้าว มา ด้ว

โดย เหตุ นี้ จึง ทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ำ ให้ประกาศ พระราชกฤษฎีกาไว้ มีข้อความ ดังต่อไปนี้--

มาตรา ๑ ให้ยกเลิก ประกาศ พระกฤษฎีกา กำหนดเขตร ด้วาง ทางรถไฟ ๑๓๑ ฉบับตั้งวันที่ ๘ พฤศจิกายน พระพุทธศักราช ๒๔๖๒ และวันที่ ๗ พฤศจิกายน พระพุทธศักราช ๒๔๖๔ นั้นเสีย แต่ให้ ใช้พระราชกฤษฎีกาแทน ให้เรียก ว่า พระราชกฤษฎีกา จดชื้อที่ดิน

มาตรา ๒ ให้กรรมรถไฟแผ่นดินเป็นธุระ ใน เรื่อง จดหาชื้อที่ดินและอสังหิมทรัพย์ อย่างอื่น ตามที่ เห็นว่า จำเป็น เพื่อ ด้วางทางรถไฟ จากจังหวัดสุรินทร์ ถึง จังหวัดอุบล ด้วนการ ที่ จะพิจารณา ถึง เรื่อง สิทธิค่าทำขวัญที่จะพึงคดีนั้น ให้ ใช้ ข้อ ความ ทังปวง ตามที่ มี ปราบกฏอยู่ในพระราชบัญญัติ ด้วางการรถไฟ แด ทางหลวง พระพุทธศักราช ๒๔๖๔ ด้วนที่ ๒ ว่า ด้ว การ จดชื้อที่ดิน

มาตรา ๓ ที่ดิน แดอสังหิมทรัพย์ อย่างอื่นซึ่งของ จดชื้อนน มระบุไว้ ใน พะราชกฤษฎีกา และให้ นับว่า เป็น ด้วน หนึ่ง แห่ง พระราชกฤษฎีกา ด้ว

มาตรา ๔ เพื่อให้ ด้ดวก แก่ การ จดหาชื้อที่ดิน แดอสังหิมทรัพย์อย่างอื่น และ เพื่อ จดการ ตาม ที่ จำเป็น เพื่อ กำหนด และ ใช้ เงินค่าทำขวัญ ทรง

12/10/2566

ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ

ใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔

ในท้องที่มณฑลอุดรราชธานี

โดย มาตรา ๒ แห่งพระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔ ซึ่งว่า
“ เดี๋ยวนี้กระทรวงศึกษาธิการ มีอำนาจที่จะทำบัญชีเพิ่มเติมเพื่อขยายการ
ใช้ในอำเภอ และตำบลอื่น ๆ ได้ดีกว่าไป เมื่อ เห็น ว่า เป็น ภาค ดมควร
ที่จะทำดังนี้” นั้น บัดนี้ ดมควร ที่ จะใช้ พระราชบัญญัติประถมศึกษา
พ.ศ. ๒๔๖๔ ในท้องที่ มณฑลอุดรราชธานี เพิ่มขึ้น อีก ๒๕๙ ตำบล
จึงทำบัญชีเพิ่มเติมขยายการใช้ พระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔
ตามท้าย ประกาศนี้ และ กำหนดให้ ใช้ตั้งแต่วันที่ ๑๕ ธันวาคม
พ.ศ. ๒๔๖๕ เป็นต้นไป

ประกาศ มา ณ วันที่ ๘ ธันวาคม พระพุทธศักราช ๒๔๖๕

เจ้าพระยาธรรมศักดิ์

จางวางเอก เสด็จนำ

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๘ วันที่ ๒๔ ธันวาคม หน้า ๔๗๖)

๔๑๒

บัญชีเพิ่มเติมของท.ท.ช. พระราชบัญญัติ ประถมศึกษา

พระพุทธศักราช ๒๔๖๔

มณฑล	จังหวัด	อำเภอ	ตำบล
อุบลราชธานี	อุบล	เมืองอุบล	ท่าเมือง หัวเรือ ปะขาว หนองไทร แจระแม ไร่ร้อย แดงจิก โพนเมือง เหล่าเสือโก้ก หนองบก เหล่าแดง คำไฮใหญ่ กระโด้บ คอนมดแดง กุดลาด ขามใหญ่ หนองไข่นก หนองเหล่า
		ม่วงด้ามตีบ	

12/10/2566

มณฑล	จังหวัด	อำเภอ	ตำบล
อุบลราชธานี	อุบล	พมดมั่งฆาหาร ดุมพุก ซุหด	โนนกลาง โนนทัน ดงเป็ด้อย ย่อ ไชง กระจาย หนองหิน โพไทร กุจารย์ นาแก ดงแคนใหญ่ ขามเมย จานตาน เซเบต ตระการ ดะพื่อ นาพัน ไทรท่ง กระเดียน โคกจาน คอนสัย

มณฑล	จังหวัด	อำเภอ	ตำบล
อุบลราชธานี	อุบล	ขุขันธ์ ยะโสธร บึง	นาสะไมย กาบีน เบา กุศกร เกษม ตาตทอง ทับเต่า ตำราญ ขันโตใหญ่ คอเหนือ คันทง เค็ด หนองทับม้า โพนทอง เคงใหญ่ คำพระ นาวัง ไถ่เขย หนองแก้ว เบ็ดอัย นาหมอม้า

มณฑล	จังหวัด	อำเภอ	ตำบล
อุบลราชธานี	อุบล	เมือง	ตงมระยาง นาจิก โหดขี้ เขมราษฎร์ นาทอง พุดาน นาคาด ม่วงใหญ่ โพไทร เจียต ขามบ่อ ขามบ่อ ชานุมาน โคกคำ วารินทร์ชำราบ พิไชย บึงหวาย โนนโนน คูเมือง โนนบอน ท่าลาด คำขวาง ท่าช้าง สว่าง
12/10/2566			

มณฑล	จังหวัด	อำเภอ	ตำบล
อุบลราชธานี	อุบล สุรินทร์	สุวรรณวาจิก เมืองสุรินทร์ ชุมพลบุรี ทาดม	คำไผ่ วารินทร นาคำ เขื่อนใหญ่ ดงอาง แกใหญ่ เทนม เมืองที ชีวาสุรินทร์ ดงาย ไผ่ นาบัว ดงกได ทงมน ไผ่ชลา พรมเทพ ยะวิค หมากหมี่ มะ กระโพ กระหาด

มณฑล	จังหวัด	อำเภอ	ตำบล
อุบลราชธานี	อุบลราชธานี	<p>ท่าคันโท</p> <p>ดงชะ</p> <p>รัตนบุรี</p> <p>ศรีธรรมบุรี</p>	<p>จอมพระ</p> <p>บึงแก้ว</p> <p>บึง</p> <p>ตากก</p> <p>แตง</p> <p>เพ็ชราม</p> <p>ตม</p> <p>ตรวจ</p> <p>กันทรารมย์</p> <p>กะเทียม</p> <p>ด่าน ตะเตา</p> <p>จำควน</p> <p>ดงม</p> <p>นาเขียว</p> <p>แก</p> <p>บ้านไผ่</p> <p>ชาติ</p> <p>บ้านเบ็ด</p> <p>แคน</p> <p>โนน</p> <p>ตำโรงทาม</p>
12/10/2566			

มณฑล	จังหวัด	อำเภอ	ตำบล
<p>อุบลราชธานี</p>	<p>รัตนวาปี</p> <p>เขื่อนขันธ์</p>	<p>ศรีสงคราม</p> <p>ศรีสระเกษ</p>	<p>ศรีค้ำ</p> <p>หนองตะ</p> <p>คาดมะ</p> <p>ศรีม</p> <p>จารพัด</p> <p>ข้างบ</p> <p>ขวาวใหญ่</p> <p>โพนขวาว</p> <p>หนองหญ้าปล้อง</p> <p>พยุหี</p> <p>ตะคอบ</p> <p>ทม</p> <p>หมากเขียบ</p> <p>นาคำ</p> <p>หนองแก้ว</p> <p>บดง</p> <p>จาน</p> <p>โพนค้อ</p> <p>ชำ</p> <p>ควนใหญ่</p> <p>ธาตุ</p>

มณฑล	จังหวัด	อำเภอ	ตำบล
อุบลราชธานี	เดชอุดม	ค่ายตระเกษ กันทรารมย์ อุดมพรพิสัย	โพนข่า หนองครก หนองไฮ โพน โนนเพ็ก โนนตั้ง โพนค้อ บก คุ้ม ยาง ดน ภู ผกแพว จาน ตะเหาะ คำแย คองบด ตม ภู ภู นาเกิดขง กตวยกวาง โตต กำแพงใหญ่

มณฑล	จังหวัด	อำเภอ	ตำบล
อุบลราชธานี	เขื่อน	อุทุมพรพิสัย	ริงแรง กานเหลือง อหัง ท่งไชย แะ บัวหง คุรฮัด เปาะ หนองห้าง ประฮาว แตะ แฉม หวัง เมืองจัน ภูระจระ เมืองหวง คาเกษ โฟไชย ชยง เดียว ตาโกน

มณฑล	จังหวัด	อำเภอ	ตำบล
<p>อบตราชธานี</p> <p>12/10/2566</p>	<p>ชุมชน</p>	<p>คง</p> <p>ห้วยเหนือ</p>	<p>เมืองแคน ดับขยโต ต หนองแค กง ชกตง ไร่ อปาด คอนกาม ยางชมน้อย บวน้อย ดินพา ดองกำเม็ด ใต้ ดาวเต็ม ชุนหาร คาอูด ปราสาทเขอริ ไพรบึง ใจดี ผักไหม</p>

มณฑล	จังหวัด	อำเภอ	ตำบล
อุบลราชธานี	อุบลราชธานี	นาฮี เดชอุดม กิ่งโพนงาม	จาน พลาญ ชะยา ไพร ลำโรงเกี้ยว นาเย็บ นาจะหลวย ตบห ส้มตะฮาก โพนงาม

พระราชบัญญัติฉบับที่เพิ่มเติมชั่วคราว

พระพทธศักราช ๒๔๖๕

มีพระบรมราชโองการในพระบาทสมเด็จพระวชิรเกล้าเจ้าอยู่หัว พระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว พระมหากษัตริย์สยาม พระบรมราชูปถัมภ์ ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศให้ทราบทั่วกัน ว่า

ตามความในมาตรา ๑๐ ในพระราชบัญญัติฉบับที่ ร.ศ. ๑๒๑ ที่ได้ยกเลิกแล้ว แต่ได้ตั้งขึ้นใหม่โดยพระราชบัญญัติฉบับที่เพิ่มเติม พ.ศ. ๒๔๕๙ แต่ได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติฉบับที่เพิ่มเติมฉบับที่ ๑ พ.ศ. ๒๔๖๐ ฉบับที่ ๒ พ.ศ. ๒๔๖๐ ฉบับที่ ๒ พ.ศ. ๒๔๖๑ ฉบับที่ ๒ พ.ศ. ๒๔๖๓ ให้เดิณายกกระทรวงพระคลังมหาสมบัติ มีอำนาจที่จะถอนเงินสำรองฉบับที่ทั้งหมดเพื่อไปลงทุนหาผลประโยชน์ได้จนถึงวันที่ ๑๐ มกราคม พ.ศ. ๒๔๖๕ เป็นหมดเขตวัน

บัดนี้ทรงพระราชดำริเห็นว่า ไม่จำเป็นที่จะถอนเงินสำรองฉบับที่ไปลงทุนหาผลประโยชน์มากกว่าร้อยละ ๗๕ ค่อยไปอีก

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติเพิ่มเติมดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติฉบับที่เพิ่มเติมชั่วคราว ฉบับที่ ๒ พ.ศ. ๒๕๖๐ และ ฉบับที่ ๒๒ พ.ศ. ๒๕๖๑ นั้นเสีย

มาตรา ๒ ให้คงใช้พระราชบัญญัติฉบับที่เพิ่มเติมชั่วคราว ฉบับที่ ๑ พ.ศ. ๒๕๖๐ ต่อไป อีกสองปี นับตั้งแต่วันที่ ๑๐ มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๕ เป็นต้นไป

ประกาศ มาณวันที่ ๒๘ ธันวาคม พระพุทธศักราช ๒๕๖๕ เป็นปีที่ ๑๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๙ วันที่ ๓๑ ธันวาคม หน้า ๕๐๑)

ประกาศเสนาบดีกระทรวงพระคลังมหาสมบัติ

ออกโดย พระราชบัญญัติธนบัตรเพิ่มเติมชั่วคราว

พระพุทธศักราช ๒๔๖๑ ฉบับที่ ๔

พระเจ้าพญาเชอ กรมพระจันทบุรีนฤนาถ เสด็จมาตั้งกระทรวงพระคลังมหาสมบัติ ขอประกาศตามความในพระราชบัญญัติธนบัตรเพิ่มเติมชั่วคราว พระพุทธศักราช ๒๔๖๑ ฉบับที่ ๔ ให้ทราบทั่วกันว่า

ด้วยตามความใน ประกาศลงวันที่ ๑๖ มกราคม พ.ศ. ๒๔๖๓ มีว่า เมื่อมีผู้นำธนบัตร มาแลกเงิน ที่กรมธนบัตร ให้เจ้าพนักงานงัดจ่าย เงินตราตามจำนวนเงิน ที่แจ้งในธนบัตร นั้น ต่อไปอีกต้องนับ นับตั้งแต่วันที่ ๒๗ มกราคม พ.ศ. ๒๔๖๓ เป็นต้นไป

แต่ด้วยเหตุว่า เป็นการสมควร ที่จะขยาย กำหนดเวลา ที่งัดจ่ายเงินตรา รับ แลกธนบัตร ต่อไปอีก

เพราะฉะนั้น เมื่อมีผู้นำธนบัตร มาแลกเงิน ที่กรมธนบัตร ให้เจ้าพนักงานงัดจ่าย เงินตรา ตามจำนวนเงิน ที่แจ้งในธนบัตร นั้น ต่อไปอีก ต้องนับ นับตั้งแต่วันที่ ๒๗ มกราคม พ.ศ. ๒๔๖๕ เป็นต้นไป

หอรัษฎากรพิพัฒน์

ประกาศ มาณวันที่ ๒๘ ธันวาคม พระพุทธศักราช ๒๔๖๕

ศุภโยคเกษม

รองเสนาบดีกระทรวงพระคลังมหาสมบัติแทน

กฎเฝ้าบ้านตีกระทรวงมหาดไทย
ออกโดยอาศรัย อำนาจ ซึ่งได้มอบหมายไว้ใน
พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ

พระพหุศักดิ์ราช ๒๔๖๕

เจ้าพระยามรราช เฝ้าบ้านตีกระทรวงมหาดไทย ได้
รับพระราชทานพระบรมราชานุญาตตามความในมาตรา ๖
แห่ง พระราชบัญญัติ ยาเสพติดให้โทษ พระ พุท
ศักดิ์ราช ๒๔๖๕ ให้ ออกกฎเฝ้าบ้านตีกระทรวงมหาดไทย ดังต่อไปนี้

หมวดที่ ๑

ว่าด้วย การนำยาเข้า และ การยกเว้น

ข้อ ๑

การขอยาซึ่งไม่ได้ ผู้ถือใบอนุญาติ ผู้ใด ปรากฏว่า จะ ขอยาเสพติดให้
ประกาศตาม โทษ ชนิดใด ซึ่งยังมีได้ ประกาศว่า เป็นยา อันจะนำเข้า
มาตรา ๙ มาในระหว่างปีหน้า จะต้อง บอกจำนวนยานั้น และ
เหตุที่ขอร้อง ในคำร้อง เป็น ตายตักษณอักษรตรงได้ บังคับ
ไว้ใน มาตรา ๙ และ ถ้ายาเสพติดให้ โทษ นั้น มีอยู่ใน
ของผลต้นชนิดใด ก็ให้ บอกจำนวน ต่าง ๆ ของ โสด

ตำราอื่น ๆ ซึ่งมีอยู่ในของมรดกนั้น กับทั้งจำนวนยาเสพติด
คดีให้ โทษ ชนิด เดียว หรือ หดาย ชนิด นั้น ด้วย

ข้อ ๒

คำร้องเพื่อให้
ยกเว้นตาม
มาตรา ๕

(๑) ผู้ใดปรากฏมา จะ ขอให้ยาหรือ ของปรุงร้ง ชนิด
ใดได้ ยกเว้น ตาม ข้อ ความใน มาตรา ๕ แห่ง พระราช
บัญญัติยาเสพติด คดีให้ โทษ อาจ ยื่น คำร้อง ต่ออธิบดี
เป็น นายตักสินอักษร บอกชื่อยา หรือ ของปรุงร้ง บอก
ส่วน อัน แน่นนอน ของ ยาเสพติด คดีให้ โทษ ซึ่ง มีอยู่ และ
โอษฐ์ตำราอย่างอื่น พร้อม ทั้ง เหตุ ที่ปรากฏมา จะ ให้ยา
หรือ ของปรุงร้ง นั้นได้ ยกเว้น จาก พระราชบัญญัติ และ
เหตุ ที่ เชื่อ ว่า ยานันไม่ ให้ โทษ ด้วย

(๒) ถ้า ของ ปรุงร้ง นั้น มี อยู่ในตำราฟาร์มาโกเบีย
ที่ปรากฏว่า เป็น ยาสำหรับ หดวง ก็ ต้อง บอกตำหรับยา
นั้น และอ้างตำราฟาร์มาโกเบีย ที่ปรากฏตำหรับยานั้นด้วย

(๓) ถ้า ของปรุงร้ง นั้นไม่ ใช้ยาสำหรับ หดวง แต่
เป็นยาของ ผู้ ประดิษฐ์ บาง คน แล้ว ต้อง บอกชื่อ ผู้
ประดิษฐ์ พร้อม ด้วย ส่วนประกอบ ของยา หรือ ของปรุงร้ง
นั้น

(๔) ต้องส่งตัวอย่างยานั้น พร้อม กับ เวลา ที่ ยาน
คำร้อง และใน เวลา อื่น ๆ ตาม แต่ จะ ต้อง การ ให้ ส่ง

ข้อ ๓

ใบอนุญาตนำยา ตาม ความ แห่ง พระราชบัญญัติยาเสพติด ให้ โทษ
เขาตาม มาตรา ๘ ยาทง่ ส่นที่ระบุไว้ ใน มาตรา ๔ และ ซึ่ง มี ได้ เป็น ยานอ้นยก
เว้น ตาม มาตรา ๕ นั้น จะ นำ เขา มา ใน กรุงสยาม ได้
แต่ขอขบติ ซึ่ง เป็น เจ้าหน้าท่ เท่านั้น
จะ มี ขอขยกเว้นได้

(ก) โดยไม่มีจำกัด หรือ

(ข) ตามลักษณะแห่งการนำยาเข้า คือ ผู้ที่ปรารถนา
จะนำยานั้นเข้ามาใน กรุงสยาม ต้อง ยื่น คำร้อง ต่อ
อธิบดี เพื่อ ขอใบอนุญาตนำยาเข้า มีความ ว่า ยานนั้น
สำหรับ ใช้ ใน การ บำบัด โรค โดย ถูก ต้อง ตาม กฎหมาย
คำร้อง นี้ ให้ ทำ ตาม แบบ ๒ ประเภท ค. สำหรับ การ
นำยาเข้าคราวหนึ่ง ๆ และ ถ้าอธิบดี เห็น เป็น ที่ พอใจว่า
คำร้อง นั้น ได้ ทำ โดยสุจริต แล้ว ก็อาจออกใบอนุญาตให้
โดย เรียกค่าธรรมเนียม ๑ บาท

การนำยาที่ยกเว้น เขา มา ใน กรุงสยาม นั้น ให้ นำ

12/10/2566 เข้ามาได้ทางกรุงเทพฯ ภูเก็ต และ ประตังเบซาร์เท่านั้น

๔.๓๑

๒
ข้อ ๔

การนำขออนุญาตก่อนรับขออนุญาตยื่นความข้อ ๓ (ข) จากศาลฎีกา
ยกเว้นเข้ามาตาม ให้ผู้นำเขาตั้งนามในคำตั้งแต่งพิเศษบอกข้อความ
มาตรา ๘ แบบราชการ สำหรับขออนุญาตยื่น ที่นำเข้ามา และ บอก
จำนวนยาเสพติดให้โทษ เป็นกรัม และเลขที่ของ
ใบอนุญาตให้นำยานั้นเข้ามา ตามที่เจ้าพนักงาน
ศุลกากรต้อง การ

๒
ข้อ ๕

การปรุ้งยาเสพติด ผู้ถือใบอนุญาตผู้ใดมุ่งหมาย จะใช้ยาเสพติดให้
ตำรวจซึ่งเพนยา โทษในการ ประดิษฐ์ หรือปรุ้ง เป็นยาเสพติดตำรวจได้
ขียนยกเว้น ซึ่งเพนยาขียนยกเว้นตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ
ต้อง แจง ข้อขบัตไม่ น้อย กว่า ๓ วัน ก่อนที่จะ ปรุ้ง
ยาเสพติด นั้นโดย บอกชื่อ และ จำนวนยาเสพติด จำนวนยา
เสพติดให้โทษที่จะใช้ และ วันปรุ้ง แต่ให้ พังเข้าใจ
ว่า นักปรุ้งยาที่ได้รับใบอนุญาต ประเภท ก. เท่านั้น จะ
ปรุ้งยาเสพติด ซึ่ง ยกเว้น นั้นได้ ตาม กฎหมาย

๔๓๒

หมวดที่ ๒

ใบอนุญาต

ข้อ ๖

ประเภทใบอนุญาต ใบอนุญาต จะได้ออกให้ตาม ประเภทต่าง ๆ ดังต่อไปนี้
ตามมาตรา ๑๔ ไปนี้

(๑) ผู้ค้า คือ นักปรุงยา และผู้จำหน่ายยา

(ก) ผู้ค้า ซึ่งมี ประกาศนียบัตร

(ข) ผู้ค้า ซึ่งไม่มี ประกาศนียบัตร

(๒) แพทย์ ช่างฟัน และสัตวแพทย์

(ค) แพทย์ ช่างฟัน และสัตวแพทย์ ซึ่งมี
ประกาศนียบัตร

(ง) แพทย์ ช่างฟัน และสัตวแพทย์ ซึ่งไม่มี
ประกาศนียบัตร

ข้อ ๗

ใบอนุญาตสำหรับ นักปรุงยาหรือผู้จำหน่ายยา ผู้ใดซึ่งมีประกาศนียบัตร
ผู้ค้าซึ่งมีประกาศ ของมหาวิทยาลัย หรือโรงเรียนออกให้ ในวิชาบำบัด
นียบัตร โรคทางยา ทางผ่าตัด หรือทางปรุงยา อาจยื่นคำร้อง

12/10/2566

ตามแบบ ๑ ประเภท ข. ต่ออธิบดีเพื่อขอรับใบอนุญาต

๔๓๓

ข้อ ๓ และ ขายยาเสพติดให้โทษได้ เมื่อ อธิบดีเห็น
ว่าประกาศนียบัตรนั้น เป็นที่พอใจ และ เห็นว่าไม่มี
เหตุอันตราย เนื่องจากความประพฤติ ของ ผู้ยื่น คำร้อง
ซึ่ง จะ จำหน่ายยา นั้น ผิดต่อ พระราชบัญญัติแล้ว ก็ให้
ออกใบอนุญาตให้

ข้อ ๔

ใบอนุญาตสำหรับ นักปรุงยา หรือ ผู้จำหน่ายยา ผู้ใดซึ่ง ไม่มี ประกาศ
ผู้ค้าซึ่งไม่มี นียบัตร ดังกล่าว แล้ว อาศัย คำร้อง ตามแบบ ๒
ประกาศนียบัตร ประเภท ข. ต่อบริษัทเพื่อขอรับใบอนุญาตข้อ ๓ และ ขาย
ยาเสพติดให้โทษได้ แต่ ต้อง มี ผู้ซึ่ง มีใบอนุญาต
ตามความในข้อ ๑ ลงนามรับรองในคำร้องว่า ผู้ยื่น
มีความรู้ และ ความชำนาญพอที่จะ จำหน่ายยา นั้น โดย
มิให้เป็น อันตราย แก่ ผู้หนึ่ง ผู้ใด เมื่อ อธิบดีพิจารณา
เห็น ว่า การ สมควร แล้ว จะ ออกใบอนุญาตให้ก็ได้

หนึ่ง ผู้ยื่น คำร้อง ต้อง วางเงิน ๑,๐๐๐ บาทไว้ต่อ

กรมสาธารณสุข เพื่อ เป็น ประกัน พรอม กับคำร้องก่อน
เมื่อ ผู้ยื่น คำร้อง ทำ ผิด ต่อกฎเสนาบดี แต่ ขอหนึ่ง
ข้อใดแล้ว ผู้ยื่น คำร้องอาจถวรับเงิน ประกันทั้งหมด

12/10/2566

หรือแค่ตัวหนึ่งตัวใด เมื่อครบกำหนดอายุใบอนุญาต
แล้ว ถ้าผู้ยื่นคำร้องมีใบกระทำผิดต่อกฎเสนาบดิน
แต่อย่างใด และไม่ต่ออายุใบอนุญาตแล้ว กรมตำรวจ
ก็จะคืนเงินให้ผู้นั้นไป

ข้อ ๙

ใบอนุญาตสำหรับ แพทย์ ช่างฟัน หรือสัตวแพทย์ผู้ใดซึ่งมีประกาศ
แพทย์ประกาศ นียบัตร ของมหาวิทยาลัย หรือโรงเรียน ออกให้ ใน
นียบัตร
วิชาบำบัดโรคทางยา ทางผ่าตัด ทางผดุงครรภ์ ทาง
พยาบาล ทางช่างฟัน ทางปรุงยา หรือทางบำบัดโรค
สัตว์ อาจยื่นคำร้องตามแบบ ๑ ประเภท ข. ต่ออธิบดี
เพื่อขอรับใบอนุญาตชื่อ มี และใช้ หรือจำหน่ายยา
เสพติดให้โทษใต้ตาม กฎว่าด้วยแพทย์ ช่างฟัน หรือ
สัตวแพทย์ ซึ่งได้รับใบอนุญาต เมื่ออธิบดีเห็นว่า
ประกาศนียบัตรนั้นเป็นที่พอใจ และเห็นว่าไม่มีเหตุ
อันควรายเนื่อง จากความประพฤติของผู้ยื่นคำร้อง ซึ่งจะ
จำหน่ายยานั้นผิดต่อ พระราชบัญญัติแล้ว ก็ให้ ออก
ใบอนุญาตให้

ข้อ ๑๐

ใบอนุญาตสำหรับ แพทย์ ช่างฟัน หรือสัตวแพทย์ผู้ใดซึ่งไม่มีประกาศ
แพทย์ ไม่มีประ นียบัตร ดังกล่าว แล้ว อาจยื่นคำร้องตาม แบบ ๑
ภาคินียบัตร^{12310/2566} ประเภท ข. ต่ออธิบดี เพื่อขอรับใบอนุญาตชื่อ มี ใช้

หรือเจ้าหน้าที่แพทย์คดีให้ โทษได้ ตามกฎว่าด้วยใบอนุญาต ประเภทนี้ เมื่อขอรับคดี ได้ฉนวน เห็นสมควรแล้ว ว่า ผู้ยื่น คำร้อง มีความรู้ และ ความชำนาญพอที่จะใช้ยานั้น โดยไม่ให้เป็น อันตราย แก่ผู้หนึ่ง ผู้ใด จะออกใบอนุญาตให้แก่ผู้หนึ่งก็ได้ แต่ให้ พึง เขาใจว่าขอรับคดีจากให้ ผู้ยื่น คำร้อง ดังแดง ประกาศนียบัตร หรือหลักฐาน ในความรู้ ความชำนาญนั้น

ข้อ ๑๑

โรงพยาบาล และ ใบอนุญาตสำหรับบุคคลตั้งกระดูก และ โรงพยาบาล ศัลยศาสตร์ ศัลยศาสตร์ และกระดูกศาสตร์ จะได้ ออกให้ ในนามของหัวหน้าแห่งสถานทีนั้น ๆ หรือในนามของเจ้าหน้าที่ ผู้รับ มอบหมาย ให้เป็นผู้รับผิดชอบ สำหรับการ นั้น ซึ่งขอรับคดี เห็น ว่า เป็นผู้ ที่สมควร จะใช้ยานั้นได้ แต่ให้ พึง เขาใจว่า ผู้ที่ ได้รับ ใบอนุญาตในนาม ของ ตน จะ ต้อง ปฏิบัติ ตาม ที่ได้บัญญัติไว้สำหรับ สถานที นั้น ๆ และ จะ ต้อง รับ ผิด ชอบ ตาม ความใน มาตรา ๒๔ แห่ง พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ

๔๓๖

ข้อ ๑๒

ค่าธรรมเนียม ค่าธรรมเนียม สำหรับ ใบ อนุญาต ให้เรียก ฉบับ ละ
ตามมาตรา ๖ ๑๐ บาท และ สำหรับการ ต่ออายุใบอนุญาต ฉบับ ละ
(๑) ๓ บาท

ข้อ ๑๓

ใบอนุญาตโอน ใบอนุญาตใด ๆ ที่ได้ ออกให้ตั้งก่าวข้างบนนี้ให้ ใช้
ไม่ได้มาตรา ๑๕ ได้แต่เฉพาะตัวผู้ได้ รมใบอนุญาต แต่ใบ อนุญาตสำหรับ
ผู้คา ให้ ใช้ ได้ แต่เฉพาะ สำหรับ สถานที่ ๆ กกล่าวไว้
ในใบ อนุญาต เท่านั้น

ข้อ ๑๔

การสำแดง ผู้รับใบอนุญาต ทุกคน ต้อง สำแดง ใบอนุญาต หรือ
สำเนาใบอนุญาต ซึ่ง กรมสาธารณสุข รับรองว่า ถูก ต้อง
แล้ว ไว้ ใน ที่เปิดเผยในสถานที่ ๆ กกล่าวไว้ ในใบอนุญาต
หรือใน สำนักงาน ของแพทย์ ช่างฟัน หรือสัตวแพทย์
ผู้ถือใบ อนุญาต นั้น
อธิบดี จะออกสำเนาใบอนุญาต ซึ่ง รับรองว่าถูก
ต้อง แล้วให้ โดย เรียกค่าธรรมเนียม ๑ บาท ก็ได้
แล้วแต่ จะเห็น สมควร

๔๓๗

ข้อ ๑๕

สิ้นอายุ ใบอนุญาตทุกฉบับสิ้นอายุในวันที่ ๓๑ มีนาคม
มาตรา ๖ (๑) ทุกปี

ข้อ ๑๖

การต่ออายุ ผู้ใดปรากฏจะต่ออายุใบอนุญาต ให้ยื่นคำร้อง
มาตรา ๖ (๑) ตามแบบ ๑ หรือ ๒ ประเภท ข ไม่ช้ากว่าวันที่ ๑ กุมภาพันธ์
พันธ์ ของปีที่ใบ อนุญาตยังคง มีอายุ อยู่

หมวด ๓

การชื้อและมียา

ข้อ ๑๗

การชื้อยาโดย แพทย์ ช่างฟัน ลีคิวแพทย์ กุศลสังคหะสภาโรง
ผู้ถือใบอนุญาต พยาบาล คำตาวิชาศาสตร์ และ ศภาวิชาศาสตร์ นัก
ตามมาตรา ๑๒ ปรุญา หรือ ผู้จำหน่ายยา ซึ่ง ได้รับใบ อนุญาต ตาม
มาตรา ๑๓ แห่ง พระ ราชบัญญัติ ยา เด็พย คัด ให้ โทษ
อาจชื้อยา เด็พย คัด ให้ โทษ จาก อธิบตี ได้ ตาม จำนวน ที่
กำหนดไว้ ใน ประเภท ก ซึ่ง บอก จำนวนยา ที่พึง ชื้อ
และ มีได้ ใน บัหนึ่ง ๆ ตาม ประเภทใบ อนุญาต หรือ
จำนวน น้อยกว่านั้น ตามแต่ อธิบตี จะ กำหนดให้

๔๓๙

ผู้ใดซื้อยาเสพติดให้โทษจาก อธิบดี ถ้าจำนวน
โดยไม่ปฏิบัติตามความในข้อนี้ ให้ถือว่าผู้นั้นมียา
เสพติดให้โทษไว้ โดยผิดกฎหมาย

ข้อ ๒๐

อธิบดี จะขายยาเสพติดให้โทษ แต่ในที่บรรจුවั
เต็มซึ่งยังมีได้เบ็ดเสร็จ ตามจำนวนซึ่งมีอยู่เป็น
ชนิดๆ และตามราคาซึ่งจะได้ประกาศเป็นคราวๆ

ข้อ ๒๑

ก่อนที่จะนำยาเสพติดให้โทษทางสันออกจากคลังยา
และฉลาก จะต้องเขียนชื่อยา จำนวนยา เลขที่ใบอนุญาตของ
ผู้ซื้อชื่อยา ชื่อสถานที่คลังยาซึ่งได้ขายยานั้น และ
วันขายยาเป็นฉลากไว้กับที่บรรจุนั้น แต่ให้พึงเข
ใจว่าความในข้อนี้มิได้ท้าวถึงยาที่ส่งจากคลังยาแห่ง
หนึ่งไปยังคลังอีกแห่งหนึ่ง

ข้อ ๒๒

ผู้ถือใบอนุญาตทุกคนต้องปฏิบัติตามนี้ คือ
(ก) ตงบัญชียาเสพติดให้โทษที่ตนได้รับ ตาม

(ข) ลงบัญชียาเสพติดให้โทษ ที่คน ได้ขาย หรือจำหน่าย รายวัน ตามแบบ ๒ ประเภท ง

(ค) สั่งดำเนินบัญชียาเสพติดให้โทษ ที่ได้ซื้อขาย หรือจำหน่าย โดยประการอื่น ประจำเดือน อันถูกต้อง และ ลงนามรับรองตามแบบ ๑ และ ๒ ประเภท ง ต่ออธิบดี ภายใน ๘ วัน นับแต่วันสิ้นเดือน นั้น ทุกเดือน

ข้อ ๒๓

การเก็บ

ยาเสพติดให้โทษ ทั้งสิ้น ต้องเก็บรักษาไว้ในที่ใส่กุญแจเป็นพิเศษ ซึ่งต้องเปิดให้พร้อมมอบ หน้าตรวจได้ ตามเวลา อันสมควร และ ยานชนิด หนึ่ง ๆ ต้อง อยู่ในที่ บรรจุกุญแจ ซึ่งมี ฉลาก และ เครื่องหมาย ติดอยู่ คงที่ ทั้งสิ้น

ที่บรรจุกุญแจ ไม่มีมาให้คงรักษาไว้ในที่ใส่กุญแจแห่งเดียว ก็นั้น และ ห้ามมิให้ทำลายเสียก่อนที่ผู้ตรวจจะได้เห็น และ อนุญาตให้ทำลาย

หมายเหตุ ความในข้อนี้มีได้มุ่งหมาย จะห้ามแพทย์ ฯลฯ มิให้นำยานั้นโดยจำนวน อันสมควรไปกับตน เพื่อการรักษาคนไข้

๔๕๑

หมวดที่ ๔

การจำหน่ายโดยบุคคลซึ่งมีใบอนุญาต

ข้อ ๒๔

การจำหน่ายให้ การจำหน่าย หรือ จำหน่าย เด็ดขาด ให้ โทษ แก่ บุคคล
แก่ บุคคล ซึ่งไม่มี ซึ่งไม่มี ใบ อนุญาต นั้น อาจทำได้ แต่ โดย เฉพาะ บุคคล ต่อ
ใบอนุญาต ไปนี้ คือ

(ก) โดยนักปรุงยา หรือ ผู้จำหน่ายยา ซึ่งมีใบ
อนุญาต เมื่อได้ รับ ใบสั่งยา ของ แพทย์ หรือ ดัศวแพทย์
ซึ่งมี ใบ อนุญาต

(ข) โดยแพทย์ ช่างฟัน หรือ ดัศวแพทย์ ซึ่ง มี ใบ
อนุญาต

ข้อ ๒๕

โดยนักปรุงยา นักปรุงยา หรือ ผู้จำหน่ายยา ซึ่งมี ใบ อนุญาต อาจ
ขายยา เด็ดขาด ให้ โทษ ได้ แต่ ละ เงาะ แก่ ผู้ ซึ่ง ถือ ใบ สั่ง
เป็น ดาย ดักษณ อักษร คือ ใบสั่งยา ตามที่ จะ ได้ บังคับ
ไว้ใน ข้อ ต่อ ไป จาก แพทย์ ผู้ เขียน ใบสั่งยา นั้น ได้ ตาม
กฎหมาย โดย เป็น ผู้ ได้ รับ ใบ อนุญาต จาก อธิบดี
ตาม ความ ใน มาตรา ๑๔ (๒) หรือ ใบสั่งยา จาก แพทย์
ผู้ บังคับ โรค ผู้ มี สิทธิ ที่ จะ เขียน ใบสั่งยา นั้น ได้ ตาม กฎหมาย

12/10/2556

๔๕๒

ข้อ ๒๖

การเก็บสำเนา แพทย์ผู้ใดเขียนใบสั่งยาเด็ดยัตติให้โทษตามที่
 ใบสั่งยา กล่าวไว้ในกฎเด็ยนาบทัน ต้องทำ (หรือให้ทำ) สำเนา
 ใบสั่งยานั้น และเก็บรักษาไว้มีกำหนด ๒ ปี เพื่อยุขรต
 หรือผู้มตาคำแห่งรอรัง หรือผู้แทนซึ่งได้รบบอบหนาท
 โดยชอบแล้ว ต้องการตรวจเมื่อใด จะได้นำออก
 สดงได้

ข้อ ๒๗

การรักษาใบ ใบสั่งยาทั้งต้นซึ่งผู้คาผู้ใดได้รบบใจนั้น ต้องเก็บ
 สดงยา รักษาไว้มีกำหนด ๒ ปี โดยลักษณะอันจะพึงให้ผู้ซึ่ง
 รบบอบหนาท ดังกล่าวไว้ในข้อ ๒๖ แห่งกฎนี้ตรวจครา
 ใดโดยสดงก

ข้อ ๒๘

ห้ามจ่ายยา ผู้ใดจำหน่ายยาเด็ดยัตติให้โทษตามใบสั่งยาฉบับ
 ซ้ำใบสั่ง เด็ยวงน ซ้ำอก ให้ถือว่า กระทำผิด กัญหมาย

ข้อ ๒๙

โรงพยาบาล โรงพยาบาล และ กศัดสดังคหระตภาซึ่งมีใบอนุญาต
 อกจำหน่ายยาเด็ดยัตติให้โทษได้แต่เฉพาะตามข้อซัด
 ซันต่อไปนี้ คือ

(๑) ให้แก่คนไข้ ในโรงพยาบาล ตามคำสั่ง เป็น
ตายลักษณะ อักษร ของ แพทย์ ซึ่ง เป็น ผู้รักษา คน ไข้ นั้น
หรือ ของ เจ้าหน้าที่ คนใดคนหนึ่ง ใน ขณะ นั้น ซึ่ง ใ้
มอบหน้าที่โดยชอบ ใน เมื่อแพทย์ ผู้รักษา ไม่อยู่ และ
เมื่อ จำเป็น

(๒) ให้แก่คนไข้ ภายนอก เมื่อได้รับคำสั่ง เป็น
ตายลักษณะ อักษร (ใบสั่งยา) ของแพทย์ ซึ่ง เป็น ผู้รักษา
คน ไข้ อยู่ใน โรงพยาบาล นั้น

สำหรับข้อ (๑) ให้ทำบัญชีตามแบบ สำหรับแพทย์
ตามข้อ ๓๑ และสำหรับ ข้อ (๒) ให้ทำบัญชี ตามแบบ
สำหรับ นักปรุงยาในข้อ ๒๒

ข้อ ๓๐

คำลาวิทยา ถ้าคำลา วิชาศาสตร์ และศีลาวิชาศาสตร์ ชื่อและ
ศาสตร์ และศีลา มีรายละเอียดให้ โทษไว้ สำหรับ การทอดของ หรือ การ
วิชาศาสตร์ วิชาศาสตร์ ต่าง ๆ ต้องทำ บัญชี ตามแบบ ๑ และ
แบบ ๒ ประเภท ง

ข้อ ๓๑

แพทย์ ๆ ต ๆ แพทย์ ช่างฟัน หรือ ดีดคว แพทย์ ผู้ใด จำหน่าย จ่าย
 จำหน่ายยา โดย แจกยา เด็ดพทย์ คัดให้ โทษ ชนิดใด ตามความใน พระราช
 ไม่มีใบสั่งยา บัญญัติ ยา เด็ดพทย์ คัดให้ โทษ โดยไม่มีใบสั่งยา ต้องตั้ง
 ของตงบญชไว้ บญชไว้ ตามแบบ ๓ ประเภท ง บอ กชื่อ และ ตำแหน่ง คน
 ไซ่จำนวนยาที่ จำหน่าย จ่าย แจกให้ และ วัน จำหน่าย
 แต่ ถายานัน แพทย์ ช่างฟัน หรือ ดีดคว แพทย์ เป็น ผู้ใช้
 หรือ ควบคุม การ ใช้รักษาคนไซ่ ด้วยตนเอง แล้ว ก็ให้
 ตงบญช ตามขย ๒๒ (ข) เท่านั้น

ข้อ ๓๒

จำกัดการ (ก) ดีดคว แพทย์ ผู้ใด จำหน่าย หรือ เขียนใบสั่งยา
 จำหน่าย และ เด็ดพทย์ คัดให้ โทษ ให้แก่ผู้ใด ให้ถือว่ากระทำความผิด กฏ
 เขียนใบสั่งยา หมายถึง

(๑) ช่างฟัน ผู้ใด เขียนใบสั่งยา เด็ดพทย์ คัดให้ โทษ
 ให้แก่ผู้ใด ให้ถือว่า กระทำความผิด กฏหมาย

(ค) แพทย์ ผู้ใด เขียนใบสั่ง หรือ จำหน่าย ยา เด็ดพทย์
 คัดให้ โทษ และช่างฟัน ผู้ใด จำหน่าย ยา เด็ดพทย์ คัดให้
 โทษ ให้แก่ผู้ใด นอกจาก จะให้ สำหรับคนไซ่ ซึ่งตนเอง

รักษา อยู่ใน เวลานั้นแล้ว ให้ถือว่ากระทำความผิด กฏหมาย

การขนส่งยา บริษัท ครอบงำสินค้า และ ผู้แทน นั้นไม่ ถือ ว่าได้ มียา
 ตามมาตรา ๖(ค) เด็ดพิศอกให้ โทษไว้ ในปกครองของคนที่โดยฉกกฎหมาย
 เมื่อมียานั้น เพื่อการ ขนส่ง ทั้งตราประจำ ห้อยยังง
 ฌก้อย ตามที่ใด ครอบงำสินค้า หรือจาก ผู้แทน ซึ่ง
 ได้ ครอบงำ หน้าที่โดยชอบให้ ครอบงำ นั้นส่งไป และ
 เมื่อต้องปฏิบัติ ตามคำแนะนำ หรือคำสั่งซึ่งชอบคดี จะออก
 ให้สำหรับ การมียานั้น เพื่อส่งไป และเมื่อ ต้องขออนุญาต
 ตามความประสงค์ของกฎหมายซึ่งวางระเบียบการนำยา
 เข้าและออก และการมียานั้น ทุกประการ

ห้ามการบอก ผู้ใด ครอบงำความในใบสั่งยา ตามข้อ ความใน พระราช
 บัญญัติคน และโดย กิจการตามหน้าที่ บังอาจบอก
 ความในใบสั่งยา หรือชื่อ ของ ผู้ ครอบงำ ตามใบสั่งนั้น
 นอกจาก ต้องบอกโดยเหตุจำเป็น สำหรับ ปฏิบัติการตาม
 กฎหมายโดยคำสั่ง ของ เจ้า หน้าที่ ผู้มีอำนาจ เห็น คน
 หรือของศาล แล้ว ผู้คน มีความผิด ต้องระวาง โทษตาม
 ที่บัญญัติไว้ ในมาตรา ๒๘๖ แห่งกฎหมายลักษณะอาญา

๔๕๖

ข้อ ๓๕

อำนาจของเสนาบดี บัญชี และแบบพิมพ์ต่าง ๆ ที่มีขึ้นตาม ข้อ ความ
ที่จะเปลี่ยนบัญชี ในพระราชบัญญัตินั้น เสนาบดี อาจแก้ไขได้ โดยไม่
และแบบพิมพ์ ขัดกับความมุ่งหมายแห่ง พระราชบัญญัตินี้ ตามยุคตาม
คราว เมื่อ เห็นเป็นการสมควร

หมวดที่ ๖

บทบัญญัติ ระเบียบการ

ข้อ ๓๖

ผู้ใดได้รับใบ อนุญาตตาม พระราชบัญญัติ มอรวณ
โคเคธอน พ.ศ. ๒๔๕๖ หรือตาม ข้อบังคับ ของ กรม
ข้าราชการในการ มีและใช้ ฝนยา พ.ศ. ๒๔๖๔ ให้
ถือว่า ผู้นั้น ได้รับ อนุญาตตาม พระราชบัญญัติ ยา เด่พย
คดีให้ โทษนี้ จนถึง วุฒิสันอายุ ของใบอนุญาตนั้น
แต่ให้ พงเงาใจว่า ถ้าผู้ใดที่มีใบอนุญาตเช่นนี้ เมื่อ
ใบอนุญาต นั้นสิ้นอายุแล้ว ปราถนา จะรับใบอนุญาต
ตามพระราชบัญญัตินี้ไซ้ ต้องยื่น คำร้อง ขอใบอนุญาต
ใหม่ตามข้อ บังคับไว้ ในพระราชบัญญัติยาเด่พยคดีให้ โทษ
การ ที่มี ใบ อนุญาต อยู่แล้ว ตาม พระราชบัญญัติ เดิม นั้น
จะถือเอา เป็นเหตุร้องขอเปลี่ยนใบ อนุญาตใหม่ตามความ
ในข้อ ๑๖ แห่ง กฎนี้ไม่ได้

๔๕๗

ข้อ ๓๗

ผู้ใดมีข่าวดังกล่าวแต่พยานหลักฐานยังไม่เพียงพอ
ให้ถือว่าผู้ต้องหาโดยชอบด้วยกฎหมายเหมือน
หนึ่งว่าคดีข้อจากข้อบังคับ แต่ให้ฟังเขาใจว่าผู้ต้องหา
อันผู้ต้องหาตามข้อ ความ ทงต้น แห่งพระ ราชบัญญัติ นบท

ข้อ ๓๘

ผู้ใดได้ตั้งข่าวดังกล่าวแต่พยานหลักฐานยังไม่
เพียงพอ ยังอยู่ในระหว่างทาง กัด หรือมาถึงเจ้า
พนักงานสอบสวนแล้วก็ตาม อาจยื่นคำร้อง เป็นลายลักษณ์
อักษรต่ออธิบดี เพื่อขอรับข่าวดังกล่าวนั้น และอธิบดี
อาจออกคำสั่งให้รับไปได้ ถ้าหากว่าจำนนยาไม่
จำนนในใบอนุญาตของผู้ต้องหา แต่ให้ฟังเขาใจว่าผู้
ต้องหาต้องแจ้งจำนนยาและผู้ตั้งข่าวยังอยู่ในระหว่างทางนั้น
หรือที่ส่งเขามา ทงต้นนั้น ภายใน กำหนด ๓๐ วัน
นับตั้งแต่วันประกาศใช้กฎนี้

ข้อ ๓๙

ถ้าแพทย์ ยื่นคำ ร้อง ต่ออธิบดี เพื่อขอใบอนุญาตตาม
พระราชบัญญัติ ขาดพยานหลักฐาน ใน กรุงเทพฯ
ภายใน ๒๐ วัน และในหัวเมือง ภายใน ๒ เดือน

๔๕๘

นับแต่ได้ประกาศใช้ กฎเด็บบนเตียง ต้องไม่ถือเอา
เป็นเหตุฟ้องร้อง ยัง โกรธ คำกล่าวหมิ่น มิ่น และ โสยยาเด็พยักต
ให้ โทษ ถ้าจำนวนยานั้นไม่เกิน กว่า จำนวนซึ่งพึง
มีได้ ตาม พระราชบัญญัติคุ้มครองโคเคะฮัน และตามขอ
บังคับ ของกรม ตำราณัฐในการมี และ โสยยา ใน
ระหว่างที่ อธิบดียังมี ได้จัดการในเรื่อง คำร้อง เหล่านี้
บทบังคับในข้อ ๑๕ จึงไม่ทำ ถึงใบ อนุญาตที่จะ
ออกให้ต่อไปในบั้น ซึ่งให้ ใช้ ได้จนถึงวันที่ ๓๑
มีนาคม พ.ศ. ๒๔๖๖

กฎให้ไว้ ณ วันที่ ๑ มกราคม พระพุทธศักราช ๒๔๖๕
มหาอำมาตย์นายก เจ้าพระยายมราช
เสนาบดีกระทรวงมหาดไทย

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๘ วัน ๓๑ ธันวาคม ๒๔๖๕)

๕๕๗

บัญชีต่าง ๆ

ประเภท ก.

จำนวน ยาเสพติดให้โทษ ซึ่ง ยอมให้ ผู้ถือ ใบ
อนุญาต ประเภทต่าง ๆ มีได้ ในหนึ่ง มีกำหนดตั้ง
ต่อไปนี้

ก. นักปรุงยาประกาศ นียบัตร

มอร์ฟีน ๑๐๐ กรัม

โคเคอิน ๕๐ กรัม

เฮโรอิน ๕๐ กรัม

ฝิ่น ๑,๐๐๐ กรัม

ข. นักปรุงยาไม่มี ประกาศนียบัตร

มอร์ฟีน ๑๐ กรัม

โคเคอิน ๕ กรัม

เฮโรอิน ๕ กรัม

ฝิ่น ๑๐๐ กรัม

ค. แพทย์ ประกาศ นียบัตร

มอร์ฟีน ๕ กรัม

โคเคอิน ๕ กรัม

เฮโรอีน	๕ กรัม
ฝิ่น	๑๐๐ กรัม

ง. แพทย์ไม่เฝ้าประกาศนียบัตร

มอร์ฟีน	๓ กรัม
โคเคอีน	๒ กรัม
เฮโรอีน	๓ กรัม
ฝิ่น	๕๐ กรัม

ประเภท ข.

แบบ ๑ คำร้องขอใบอนุญาติสำหรับผู้ขอประเภท ก.ค. หรือ ง.

แบบ ๒ คำร้องขอใบอนุญาติสำหรับผู้ขอประเภท ข.

แบบ ๓ ใบอนุญาติสำหรับนักปรุงยาประเภท ก. (มีประกาศนียบัตร)

แบบ ๔ ใบอนุญาติสำหรับนักปรุงยาประเภท ข. (ไม่มีประกาศนียบัตร)

แบบ ๕ ใบอนุญาติสำหรับแพทย์

ประเภท ค.

แบบ ๑ คำร้องขอซื้อยาเสพติดให้โทษ

แบบ ๒ คำร้องขอใบสำคัญนำยาเข้า

แบบ ๓ ใบสำคัญนำยาเข้า

๔๖๑

แบบ ๔ คำร้องขอ อนุญาตพิเศษ สำหรับยาเสพติดให้ โทษ

แบบ ๕ แบบใบสั่งยาพิเศษ สำหรับยาเสพติดให้ โทษ

ประเภท ง.

แบบ ๑ บัญชียาเสพติดให้ โทษที่มีอยู่

แบบ ๒ บัญชีรายวัน ขาย หรือ จำหน่าย

แบบ ๓ บัญชียาเสพติดให้ โทษที่ จำหน่ายไป

หมายเหตุ

จำนวนของ มอร์ ฟีนที่ กล่าวไว้ ในบัญชีเหล่านี้

หมายถึง เกือบ ชนิดหนึ่ง ชนิดใด ของมอร์ ฟีนด้วย

โคเคอีน หมายถึง โคเคอีนไฮโดรโคสไตรด์ด้วย

เฮโรอีน หมายถึง เกือบชนิดหนึ่งชนิดใดของ เฮโรอีน

ด้วย (diacetyl morphine hydrochloride)

ซึ่งให้บอก จำนวนที่เป็นเนื้อผงแห้ง ซึ่งมีมอร์ ฟีนไม่มาก

กว่า ๑๑ เปอร์เซ็นต์ ของเนื้อมอร์ ฟีนแห้ง ทั้งหมด

ประกาศเสนาบดีกระทรวงมหาดไทย

ยกเว้นยาเสพติดให้โทษ

ตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ

พระพุทธศักราช ๒๔๖๕

มหาอำมาตย์นายก เจ้าพระยามรราช เสนาบดีกระทรวงมหาดไทย
ขอประกาศตามความในมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ
พระพุทธศักราช ๒๔๖๕ ให้ทราบทั่วกันว่า ยาประเภทที่มีชื่อต่อไปนี้
ให้นับว่าเป็นยาที่ได้รับความยกเว้นจากข้อห้าม ตามพระราชบัญญัติที่
กล่าวแล้ว คือ

1. OPIUM PLASTER. (EMPLASTRUM OPII).Syn. 1) Emplastrum Opiatum. Cephalicum
Odontalgicum. Br.,, 2) Emplâtre d'opium, Emplâtre céphalique,
(temporal, odontalgique, calmant). Fr.

,, 3) Opiumplaster, Hauptplaster. G.

2. PILL OF LEAD AND OPIUM. (PILULA PLUMBI
CUM OPIO).

Syn. 1) Pilules d'acétate de plomb et d'opium. Fr.

,, 2) Bleiacetat — Opiumpillenmasse. G.

3. ointment of galls and opium. (UNGUEN-
TUM GALLAE CUM OPIO).

4. DOVER'S POWDER. (PULVIS IPECACUANHAE
COMPOSITUS).

- Syn. 1) Powder of Ipecac and Opium. E.
 „ 2) Pulvis Ipecacuanhae et Opii. U. S.
 „ 3) Pulvis d'ipécacuanha opiacée. Fr. Cod.
 „ 4) Pulvis Ipecacuanhae Opiatus. P. G.
 „ 5) Compound Powder of Ipecacuanha. E.
 „ 6) Poudre de Dover. Fr.
 „ 7) Doversches Pulver G.

5. PILL OF IPECACUANHA AND SQUILL. (PILULA
IPECACUANHAE CUM SCILLA).

- Syn. 1) Pilules d'ipécacuanha et de scille. Fr.
 „ 2) Brechwurzel — Meerzwiebelpillen. G

6. COMPOUND POWDER OF KINO. (PULVIS KINO
COMPOSITUS)

- Syn. 1) Pulvis Kino cum Opio. Br.
 „ 2) Poudre de Kino opiacée. Fr.
 „ 3) Kinopulver mit Opium. G.

7. LINIMENT OF OPIUM, (LINIMENTUM OPII).

- Syn. 1) Anodyne Liniment. E.
 „ 2) Liniment opiacée. Fr.
 „ 3) Opiumliniment. G.

8. CAMPHORATED TINCTURE OF OPIUM. (TINC-
TURA CAMPHORAE COMPOSITA).

- Syn. 1) Tinctura Opii Camphorata. Br
 „ 2) Elixir parégorique. Fr. Cod.

αβα

- „ 3) Tinctura Opii Benzoica. P. G.
„ 4) Elixir Paregoricum, Tinctura Extracti Opii
Camphorata, Paregoric, Paregoric Elixir. E.
„ 5) Teinture d'opium camphrée. Fr.
„ 6) Benzoesäurehaltige Opiumtinktur. G.
„ 7) Camphor Compound in Tablets. E.

9. AROMATIC POWDER OF CHALK AND OPIUM.

(PULVIS CRETAE AROMATICUS CUM OPIO).

Syn. 1) Poudre de craie opiacée. Fr.

„ 2) Kreidepulver mit opium. G.

10. TINCTURA ANTIPERIODICA. Syn. Warburg's
Tincture. Br.

11. BROWN MIXTURE COMPRESSED TABLETS

NO. 59. (Parke, Davis & Co)

Opium Powder	1/20 Grain
Extract Glycyrrhiza	3 „
Benzoic Acid	1/20 „
Camphor	1/20 „
Antimony and Potassium Tartrate	1/40 „
Oil Anise	1/2 Minim.

12. BROWN MIXTURE - TRITURATED TABLETS

No. 294 (Parke, Davis & Co)

^{1210/2566}Extract Glycyrrhiza 9/10 grain (0.058 gramme)

Benzoic Acid	3/200	„	(0.001	„)
Antimony and Potassium					
Tartrate	3/400	„	(0.0005	„)
Powdered Opium	3/200	„	(0.001	„)
Camphor	3/200	„	(0.001	„)
Oil of Anise	3/200 Minims		(0.0008	cc.)

13. MISTURA RHEI ET OPIATA (กรมแพทย์สุราษฎร์ธานี
ทหารบก)

R. Opium Powder	0.1	
Camphor refined	0.1	Metric
Oil of Menthae Pip	0.1	Equivalent
Tincture Rhei Compound	1.0	Dose 0.90
Tincture Capsici	1.0	to 1. 8 ml.
Alcohol 60% to	5.0	

14. MISTURA OPII BENZOICA (กรมแพทย์สุราษฎร์ธานี
ทหารบก)

R. Opium Powder	0.02	
Camphor refined	0.03	
Tincture Myrrhae	0.2	
Tincture Capsici	0.2	Metric
Oil of Clove	0.0032	Equivalent
Acid Benzoic Powder	0.0064	Dose 0.90
Alcohol 95%	0.8	to 1.8 ml.
Water to	2.	

15. ยาพิลาศอุทรา (กรมแพทย์สุราษฎร์ธานี
ทหารบก)

R. Borneal Crystal	0.016	
Cardamon Seed Powder	0.032	Metric
Ginger Powder	0.016	Equivalent

ดีปต์	0.016	Make 0. 13 Tablets
Camphor refined	0.032	
Nutmeg Powder	0.016	Dose 5 to 10 Tablets
Opium Powder	0.001	
Talcum Powder	0.01	
Gelatine	0.003	

16. APOMORPHINE and salts of Apomorphine.

17. CODEINE and salts of Codeine.

	<u>อักษรย่อ</u>
Br.	British Pharmacopoeia.
E.	English.
Fr.	French.
Fr. Cod.	French Codex.
G.	German.
P. G.	German Pharmacopoeia.
U. S.	United States Pharmacopoeia.

การ ยก เว้น ยา เหล่า นี้ จะ ยก เว้น ให้ เฉพาะ ยา ซึ่ง มี ชื่อ ตาม ที่ ได้
กล่าว ไว้ หรือ ชื่อ อื่น ที่ เรียก แทน ชื่อ เหล่า นี้ และ เป็น ยา ที่ ได้ ปรัง ษณ์
ตาม ตำรา Pharmacopoeia ของ ประเทศ ที่ มี ด้ ญญา ทาง พระราชไมตรี
กับ กรุง สยาม

กระทรวงมหาดไทย

ประกาศ มา ณ วันที่ ๑ มกราคม พระพุทธศักราช ๒๔๖๕

เจ้าพระยามรราช

ได้ ยาบ ตั ้ กระทรวงมหาดไทย

๔๖๗

ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ
ใช้พระราชบัญญัติ ประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔
ในท้องที่มณฑลนครชัยศรี

โดย มาตรา ๒ แห่ง พระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔ ซึ่งว่า
“ เสนาบดี กระทรวงศึกษาธิการ มีอำนาจที่จะ ทำบัญชีเพิ่มเติม เพื่อยขยาย
การใช้ ในอำเภอ และ ตำบลอื่น ๆ ได้อีก ทั่วไป เมื่อเห็นว่า เป็น กาด
สมควร ที่จะ ทำ ดังนี้ ” นั้น บัดนี้ สมควร ที่จะใช้ พระราชบัญญัติประถม
ศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔ ใน ท้องที่มณฑลนครชัยศรี เพิ่มขึ้น อีก ๔๖ ตำบล
จึงทำบัญชีเพิ่มเติมขยายการใช้ พระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔
ตามท้ายประกาศนี้ และกำหนดให้ ใช้ ตั้งแต่วันที่ ๒๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๖๕
เป็น ต้นไป

ประกาศ ตั้งแต่วันที่ ๒๒ ธันวาคม พระพุทธศักราช ๒๔๖๕

เจ้าพระยาธรรมศักดิ์

จางวางเอก เสนาบดี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๘ วันที่ ๓๑ ธันวาคม หน้า ๕๓๓)

๔๖๘

บัญชีเพิ่มเติม กองทัพอากาศ พระราชบัญญัติประถมศึกษา

พระพุทธศักราช ๒๔๖๔

มณฑล	จังหวัด	อำเภอ	ตำบล
นครราชสีมา	นครปฐม	เมืองนครปฐม	ต.คอง
		นครราชสีมา	ต.ขยุง
			ต.ท่ามอญ
			ต.สนามคอกฟ้า
		ต.สามพราน	ต.บางระทิก
	สุพรรณบุรี		ต.ไร่ซิง
			ต.บ้านใหม่
		ต.บางปลาทู	ต.บางภาษี
			ต.บางระกำ
		ต.กำแพงแสน	ต.คำเหย
	ต.ตำบ่งาม		
	ต.ห้วยตวน		
	ต.ทวารहित		
	ต.ทับคเห็ดถึก		
	ต.พิหารแดง		
	ต.บ้านแซก		
	ต.องครักษ์		
	ต.ป่าพุกฤษ		
	ต.คาบเงิน		

12/10/2566

มณฑล	จังหวัด	อำเภอ	ตำบล
นครชัยศรี	สมุทรบุรี	บางปลาม้า ต้องพี่น้อง จรเข้ข้ามพน ศรีประจันต์ นางบวช เดิมบาง เมืองเดิมท่าคร บ้านบ่อ	บางใหญ่ จรเข้ใหญ่ บ้านกม บ้านช่าง บางต้น ยิงทลาย วงน้ำชย บ้านกร่าง กระพง ศรีจันท หนองสระเตา ย่านยาว นางบวช กามะเข็ญ บ้านเกาะ อ่าแพง บางบึง โพแจ คอกกระบือ ท่าทราย บางกระเจ้า

มณฑล	จังหวัด	อำเภอ	ตำบล
นครราชสีมา	สัฒตลัคร	บ้านบ่อ กระทุ่มแบน	กาหลง นาโคก ดอนไก่อ ท่าเตา หนองแขม ตำเนินตะดวก

ในท้องที่มณฑลอุดรราชธานี

โดย มาตรา ๒ แห่งพระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔ ซึ่งว่า
 “เสนาบดีกระทรวงศึกษาธิการ มีอำนาจที่จะทำบัญชีเพิ่มเติมเพื่อขยายการ
 ไซในอำเภอ และ ตำบล อื่น ๆ ได้ อกรู้ว่า เมื่อ เห็นว่า เป็น กาล สัมควร
 ที่จะ ทำ ดังนี้” นั้น บัดนี้ สัมควร ที่จะ ไซ พระราชบัญญัติประถมศึกษา
 พ.ศ. ๒๔๖๔ ในท้องที่ มณฑลอุดรราชธานีเพิ่ม ขึ้นอีก ๑๗ ตำบล จึง
 ทำบัญชี เพิ่มเติมขยายการ ไซ พระราชบัญญัติ ประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔
 ตามท้ายประกาศนี้ และกำหนดให้ ไซ ตั้งแต่วันที่ ๒๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๖๕
 เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๒๓ ธันวาคม พระพุทธศักราช ๒๔๖๕
 เจ้าพระยาธรรมศักดิ์

จางวางเอก เสนาบดี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๘ วันที่ ๓๑ ธันวาคม หน้า ๕๓๗)

๕๗๓

ประกาศเสนาบดีกระทรวงพระคลังมหาสมบัติ
โดยกระแสรความในพระราชบัญญัติ มาตรการของค่าเพิ่มเติม
พระพุทศักราช ๒๕๖๒ ฉบับที่ ๓

เสนาบดีกระทรวงพระคลังมหาสมบัติ รับ พระบรมราชโองการ ได้เกล้า
ได้กระหม่อม ประกาศให้ทราบทั่ว กันว่า ตาม ความในพระราชบัญญัติ
มาตรการของค่าเพิ่มเติม พระพุทศักราช ๒๕๖๒ ฉบับที่ ๓ มาตรา ๒
แต่ มาตรา ๓ นั้น

กระทรวงพระคลังมหาสมบัติ ที่กรุงเทพฯ จะ จ่าย เงิน ชิ้น ซอบ ด้วย
กฎหมาย เป็น ค่า แดก ทอ งค่า ซึ่ง มี ผู้ ตั้ง ให้ กระทรวงพระคลังมหาสมบัติ
โดย โท รเด ชทาง ต่าง ประเทศ ตาม พิกัด ๑๐ บาท ๘๐ สตางค์ (สิบบาท
แปดสิบสตางค์) ต่อ ปอนด์ จนกว่า จะ ได้ ประกาศ เปลี่ยนแปลง ต่อไป

หอรัษฎากรพิพัฒน์

ประกาศมา ณ วันที่ ๓ มกราคม พระพุทศักราช ๒๕๖๕

ศุภโยคเกษม

รองเสนาบดีกระทรวงพระคลังมหาสมบัติแทน

(ราชกิจจานุเบกษาตอนพิเศษ เล่ม ๓๘ วันที่ ๓ มกราคม น้ ๕๔๒)
12/10/2566

ประกาศขยายเวลาพระราชบัญญัติ
อนุมัติคนต่างด้าว ที่เป็นศัตรูแต่ก่อน

มีพระบรมราชโองการในพระบาทสมเด็จพระรามาธิบดีศรีสินทรมหา
วชิราวุธ พระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ให้ประกาศให้ทราบทั่วกัน ว่า
ด้วย ทรงพระราชดำริเห็น การ ตาม ที่ สมควร จะ คิด ว่า พระราช
บัญญัติอนุมัติ คน ต่างด้าว ที่ เป็นศัตรู แต่ ก่อน ได้ ครา ชั่ว ใจ ด้วย เหตุ อัน
ใดแล้ว มุตกุณ นัน ยัง หา เป็น ที่ พอ พระราชหฤทัย ได้ โดยบริบูรณ์
ไม่

จึง ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ สั่งว่า พระราชบัญญัติอนุมัติ คน
ต่างด้าว ที่ เป็นศัตรู แต่ ก่อน นั้น ให้ขยายเวลาใช้ ความ ตาม พระราช
บัญญัติ นั้น คือ ไป จาก วันสิ้น กำหนด จนถึง วันที่ ได้ ตก ลง ทำ สัญญา กับ
ประเทศ ที่ เป็นศัตรู แต่ ก่อน ให้ เป็น ที่ พอ พระราชหฤทัย และ ได้ มี พระราช
สัตยาบัน ด้วย

ประกาศ มา ณ วันที่ ๑๓ มกราคม พระพุทธศักราช ๒๔๖๕ เป็นปี
ที่ ๑๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๘ วันที่ ๑๔ มกราคม หน้า ๕๔๘)

ประกาศเสนาบดีกระทรวงมหาดไทย

จำกัดการยกเว้นยาตามความข้อ ๓

แห่งกฎเสนาบดีกระทรวงมหาดไทย สำหรับยาเสพติดให้โทษ

พระพุทธศักราช ๒๔๖๕

มหาอำมาตย์นายก เจ้าพระยาบรมราช เสนาบดีกระทรวงมหาดไทย
ขอประกาศให้ทราบทั่วกัน ว่า ในบรรดาที่ได้ประกาศยกเว้น ตาม
ความแห่งพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พระพุทธศักราช ๒๔๖๕ โดย
หนังสือราชกิจจานุเบกษา ลงวันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๔๖๕ นั้น ให้
จำกัดการยกเว้นตามความข้อ ๓ (๒) แห่งกฎเสนาบดีกระทรวงมหาดไทย
สำหรับยาเสพติดให้โทษ กระเพาะยา ซึ่งมีชื่อต่อไปนี้

1. Pill of Lead and Opium. (Pilula Plumbi cum Opio).
2. Dover's Powder. (Pulvis Ipecacuanhae Compositus).
3. Pill of Ipecacuanha and Squill. (Pilula Ipecacuanhae cum Scilla).
4. Compound Powder of Kino. (Pulvis Kino Compositus).
5. Camphorated Tincture of Opium. (Tinctura Camphorae Composita).

๔๗๖

6. Aromatic Powder of Chalk and Opium (Pulvia Cretae Aromaticus cum Opio).
7. Codeine and Salts of Codeine.

กระทรวงมหาดไทย

ประกาศ มาณวันที่ ๒๒ มกราคม พระพุทธศักราช ๒๔๖๕

เจ้าพระยามรราช

เสนาบดีกระทรวงมหาดไทย

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๙ วันที่ ๒๑ มกราคม หน้า ๕๕๓)

ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ

ใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔

ในท้องที่มณฑลพายัพ

โดย มาตรา ๒ แห่งพระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔ ซึ่งว่า
“เสนาบดีกระทรวงศึกษาธิการ มีอำนาจที่จะทำบัญชีเพิ่มเติมเพื่อขยายการ
ใช้ ใน อำเภอ และตำบลอื่น ๆ ได้ อีกรำไป เมื่อ เห็น ว่า เป็น กาด คุ้มคอร
ที่จะ ทำ ดังนี้” นั้น บัดนี้ คุ้มคอร ที่ ใช้ พระราชบัญญัติประถมศึกษา
พ.ศ. ๒๔๖๔ ในท้องที่ มณฑลพายัพ เพิ่มขึ้น อีก ๖๐ ตำบล จึงทำ
บัญชีเพิ่มเติม ขยายการใช้ พระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔
ตาม ทาย ประกาศนี้ และ กำหนดให้ ใช้ตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม
พ.ศ. ๒๔๖๕ เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๒๙ ธันวาคม พระพุทธศักราช ๒๔๖๔

เจ้าพระยาธรรมศักดิ์

จางวางเอก เสนาบดี

(รชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๘ วันที่ ๒๑ มกราคม น. ๕๕๕)

๔๗๘

บัญชีเพิ่มเติมท้องที่ที่ใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษา

พระพุทธศักราช ๒๔๖๔

มณฑล	จังหวัด	อำเภอ	ตำบล
พายัพ	เชียงใหม่	เชียงดาว	เมืองคอง
			เมืองแหง
			หางตง
			บ้านตาด
			บ้านแอน
			ท่าเตือ
	ลำพูน	ป่าป้อง	มัทกา
			ตอยเต่า
			เมืองคันท
			น้ำพุด
			นาทราย
			แม่อ้อ
เชียงราย	เมืองพาน	น้ำแฝก	
		น้ำแดด	
		แม่ใจเหนือ	
		หวังม	
		แม่เขิน	
		แม่สรวย	

12/10/2566

มณฑล	จังหวัด	อำเภอ	ตำบล
พายัพ	เชียงราย	แม่สรวย	แม่พริก ป่าแดด เมืองมื่น ดีถาน ห้วยซ้อ ม่วงยาย ต้นปดอง บ้านบ่อ บ้านคอง ห้วยเม้ง บุญเรือง หนองยาว บ้านสัก บ้านโป่ง
		เชียงคำ	คำตา บ้านคอง ในเวียง บ้านแซว ท่าซาวเป็ดอก ปงน้อย
		เชียงของ	แม่หนาว แม่หนาว
		เวียงป่าเป้า	เมืองฝาง
		เชียงแสน	
		กิ่งเชียงแสน	
		เมืองฝาง	

ประกาศกรมสาธารณสุข

กำหนดจำนวนยาเสพติดให้โทษ ซึ่งจะต้องใช้ ใน พ.ศ. ๒๔๖๖

ตามความใน พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พระพุทธศักราช ๒๔๖๕ มาตรา ๙ อธิบดี กรมสาธารณสุข ขอ ประกาศโดย อนุมัติ ของ เสนาบดีกระทรวงมหาดไทย กำหนดจำนวนยาเสพติดให้โทษ ซึ่งเห็น ว่าจะต้องใช้ ใน พ.ศ. ๒๔๖๖ ดังต่อไปนี้

ฝิ่น (Opium) สองหมื่นกรัม (๒๐,๐๐๐.๐๐)

ในของปรัง ดังต่อไปนี้ :-

ผง (Powder), ทิงเจอร์ (Tincture), เอกซ์แทรกต์ (Extract), ลิควิด เอกซ์แทรกต์ (Liquid Extract), ลิควอร์ โอปיום (Liquor Opii) และ เม็ดกลม (Pills).

มอร์ฟีน (Morphine) พันกรัม (๑,๐๐๐.๐๐)

ในของปรัง ดังต่อไปนี้ :-

ซัลเฟต (Sulphate)

ผง (Powder)

เม็ดแบน สำหรับ ฉีด (Hypodermic Tablets)

$\frac{๑}{๒}$ เกรน (๐.๐๓), $\frac{๑}{๔}$ เกรน (๐.๐๑๕),

$\frac{๑}{๖}$ เกรน (๐.๐๑๖), และ $\frac{๑}{๘}$ เกรน (๐.๐๑๒).

กับ อะโทรปีน เบนเม็ดแบน สำหรับฉีด (Hypodermic Tablets with Atropine) $\frac{๑}{๒}$ — $\frac{๑}{๑๐}$ เกรน (๐.๐๓—๐.๐๐๐๖),
 $\frac{๑}{๓}$ — $\frac{๑}{๑๒๐}$ เกรน (๐.๐๒—๐.๐๐๐๕), และ $\frac{๑}{๔}$ — $\frac{๑}{๑๕๐}$ เกรน
 (๐.๐๑๕—๐.๐๐๐๔).

อัมปูลด์ (Ampoules) $\frac{๑}{๒}$ เกรน (๐.๐๓), $\frac{๑}{๓}$ เกรน (๐.๐๒),
 $\frac{๑}{๖}$ เกรน (๐.๐๑), และ $\frac{๑}{๕}$ เกรน (๐.๐๑๕).

ไฮโป ยูนิทส์ (Hypo Units) $\frac{๑}{๕}$ เกรน (๐.๐๑๕).

ไฮโป ยูนิทส์ กับ อะโทรปีน (Hypo Units with Atropine)
 $\frac{๑}{๔}$ — $\frac{๑}{๑๕๐}$ เกรน (๐.๐๑๕—๐.๐๐๐๔).

ไฮโดรโคดีทไวท์ (Hydrochloride)

ผง (Powder)

เม็ดแบนสำหรับฉีด (Hypodermic Tablets)

$\frac{๑}{๒}$ เกรน (๐.๐๓), $\frac{๑}{๕}$ เกรน (๐.๐๑๕), $\frac{๑}{๖}$ เกรน
 (๐.๐๑), และ $\frac{๑}{๓}$ เกรน (๐.๐๒).

อัมปูลด์ (Ampoules) $\frac{๑}{๖}$ เกรน (๐.๐๑); และ $\frac{๑}{๓}$ เกรน (๐.๐๒).

เฮโรอีน ไฮโดรโคลไรด์ (Heroin Hydrochloride)

สองร้อยห้าสิบกกรัม (๒๕๐.๐๐)

ในของปรุ่ดดังต่อไปนี้:—

ผง (Powder)

เม็ดแบน (Tablets) $\frac{๑}{๘}$ เกรน (๐.๐๑), $\frac{๑}{๑๒}$ เกรน
(๐.๐๐๘), และ $\frac{๑}{๒๔}$ เกรน (๐.๐๐๒๕).

โคเคอีน (Cocaine) สี่ร้อยกรัม (๔๐๐.๐๐)

ในของปรุ่ด ดังต่อไปนี้:—

ไฮโดรโคลไรด์ (Hydrochloride)

ผง (Powder)

เม็ดแบนสำหรับฉีด (Tablets) $\frac{๑}{๓}$ เกรน (๐.๐๓), $\frac{๑}{๔}$ เกรน
(๐.๐๒๕), $\frac{๑}{๖}$ เกรน (๐.๐๑),
และ $\frac{๑}{๓}$ เกรน (๐.๐๒).

กรมตำรวจ

ประกาศเมื่อวันที่ ๒๙ มกราคม พระพุทธศักราช ๒๔๖๕

มหาอำมาตย์ตรี หม่อมเจ้าศักดิ์วรรณากร

แทนอธิบดี กรมตำรวจ

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๘ วัน ๒๘ มกราคม หน้า ๕๖๑)

12/10/2566

มีพระบรมราชโองการ สมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์ อัครราชกุมารี
๔๘๔

พระราชบัญญัติว่าด้วยสมุด เอกสาร แด่หนังสือพิมพ์

มีพระบรมราชโองการ ในพระบาทสมเด็จพระวชิรเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศ
มหาวชิราวุธ พระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ดำรัสเหนือเกล้าฯ ให้ประกาศ
จงทราบทั่วกันว่า

โดยที่ จำนวนสมุด แด่หนังสือพิมพ์ ประจำคาบ ที่ ออกโฆษณาใน พระ
ราชอาณาจักร์ กับ ทั้งสมุด แด่หนังสือพิมพ์ ประจำคาบ ต่างประเทศ ซึ่ง
มีผู้นำเข้ามาในพระราชอาณาจักร์ มี เพิ่มขึ้นทุก ๆ ปี เป็น สิ่ง ที่ผดุงวิชา
เพิ่มพูน ความรู้ ให้ กว้างขวาง ยิ่ง ความเจริญ ให้ บังเกิด แก่พศกนิกร
ยิ่ง ขึ้น

โดยที่ ทรงพระราชดำริเห็น ชอบ ด้วย แด่ เพื่อ จะอุดหนุนการนี้
ให้เจริญยิ่งขึ้น สมควร จะยกการ หนังสือพิมพ์ แด่กิจการ อื่น ๆ
ที่ เกี่ยวเนื่อง กัน ขึ้นสู่ฐานะ อันควร แด่เหมาะสม แก่การ นั้น

แต่โดยเหตุนี้ เป็น การ สำคัญ ที่ จะ ต้อง กำหนดสิทธิ แด่หน้าที่ กับทั้ง
กำหนดเขต ฎาจำกัด ความ รับผิดชอบ ของบุคคล ทั้งปวง ผู้ ประกอบกิจ
ในการพิมพ์ การโฆษณา แด่การแจกจ่าย หนังสือพิมพ์ ขึ้น นั้น เพื่อให้
ประชาชนได้ รับ ประโยชน์ มาก ที่สุด แด่ จะ อุดหนุน ผู้ ประพันธ์ แด่ผู้
โฆษณา หนังสือ นั้น ๆ

12/10/2566

จึง ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติไว้ ดับไปดังนี้

ขอความ^๒ที่คัด^๓ออกจากสมุด^๔ แด่เอก^๕ถาวร^๖ ฤจาก^๗หนังสือ^๘พิมพ์^๙ ที่ได^{๑๐}พิมพ์^{๑๑}
ขึ้น^{๑๒} ต่าง^{๑๓}หาก^{๑๔} จาก^{๑๕}สมุด^{๑๖} แด่เอก^{๑๗}ถาวร^{๑๘} ฤหนังสือ^{๑๙}พิมพ์^{๒๐} กัด^{๒๑} ฤที่คัด^{๒๒}จาก^{๒๓}สมุด^{๒๔}
แด่เอก^{๒๕}ถาวร^{๒๖} ฤหนังสือ^{๒๗}พิมพ์^{๒๘} กัด^{๒๙} ให้^{๓๐}อนุ^{๓๑}โถม^{๓๒}เขา^{๓๓}ใน^{๓๔}จำ^{๓๕}พวก^{๓๖}สมุด^{๓๗}แด่เอก^{๓๘}ถาวร^{๓๙}
ฤหนังสือ^{๔๐}พิมพ์^{๔๑} แด^{๔๒}ว^{๔๓} แต่^{๔๔} เว^{๔๕}ือง^{๔๖}

“การ^๑ โฆษ^๒ณา” หมายถึง^๓ความ^๔ว่า^๕ การ^๖ขาย^๗ แจ^๘ย^๙ แจ^{๑๐}ก^{๑๑} ฤการ^{๑๒}ขอ^{๑๓}ขาย^{๑๔}
ฤแจ^{๑๕}ย^{๑๖} แจ^{๑๗}ก^{๑๘}สมุด^{๑๙} แด่เอก^{๒๐}ถาวร^{๒๑} ฤหนังสือ^{๒๒}พิมพ์^{๒๓} ฤขอ^{๒๔}ความ^{๒๕} ที่คัด^{๒๖}ออก^{๒๗} นั้น^{๒๘} แม^{๒๙}
ว^{๓๐}การ^{๓๑} แจ^{๓๒}ย^{๓๓} แจ^{๓๔}ก^{๓๕} ฤขอ^{๓๖}แจ^{๓๗}ย^{๓๘} แจ^{๓๙}ก^{๔๐}นี้^{๔๑} จะ^{๔๒} เป็น^{๔๓} การ^{๔๔} ให้^{๔๕} เป^{๔๖}ด^{๔๗}า^{๔๘} ฤไม่^{๔๙} กัด^{๕๐}

“ผู้^๑ ประ^๒พ^๓ณ^๔ช^๕” หมายถึง^๖ความ^๗ว่า^๘ บุ^๙ค^{๑๐}ค^{๑๑}ใด^{๑๒} โดย^{๑๓}ลำ^{๑๔}พ^{๑๕}ัง^{๑๖}กั^{๑๗}ด^{๑๘} ฤโดย^{๑๙}ร่วม^{๒๐}
มือ^{๒๑} กับ^{๒๒} ผู้^{๒๓} อ^{๒๔}น^{๒๕} กั^{๒๖}ด^{๒๗} ซึ่ง^{๒๘} เป็น^{๒๙} ผู้^{๓๐} ต^{๓๑}อง^{๓๒} ร^{๓๓}ับ^{๓๔} ผู้^{๓๕} ต^{๓๖}ชอบ^{๓๗}ใน^{๓๘}การ^{๓๙}เร^{๔๐}ย^{๔๑}เร^{๔๒}ย^{๔๓}ง^{๔๔} ฤแปล^{๔๕}
หนังสือ^{๔๖}ที่^{๔๗}ได^{๔๘} ออก^{๔๙} โฆษ^{๕๐}ณา^{๕๑} เป็น^{๕๒} สม^{๕๓}ุด^{๕๔} ฤเอก^{๕๕}ถาวร^{๕๖} ฤใน^{๕๗}หนังสือ^{๕๘}พิมพ์^{๕๙}

“บ^๑รร^๒ณ^๓า^๔ธิ^๕การ^๖” หมายถึง^๗ความ^๘ว^๙ง^{๑๐} บุ^{๑๑}ค^{๑๒}ค^{๑๓}คน^{๑๔} เด^{๑๕}ียว^{๑๖} ฤห^{๑๗}ต^{๑๘}าย^{๑๙}คน^{๒๐} ซึ่ง^{๒๑} ออก^{๒๒}
ฤโฆษ^{๒๓}ณา^{๒๔} สม^{๒๕}ุด^{๒๖} ฤเอก^{๒๗}ถาวร^{๒๘} แด^{๒๙}ใน^{๓๐}เร^{๓๑}ือง^{๓๒} หนังสือ^{๓๓}พิมพ์^{๓๔} หมายถึง^{๓๕}ความ^{๓๖} ว่า^{๓๗}
บุ^{๓๘}ค^{๓๙}ค^{๔๐}คน^{๔๑} เด^{๔๒}ียว^{๔๓} ฤห^{๔๔}ต^{๔๕}าย^{๔๖}คน^{๔๗} ผู้^{๔๘} ออก^{๔๙} ฤโฆษ^{๕๐}ณา^{๕๑} หนังสือ^{๕๒}พิมพ์^{๕๓} ฤเก^{๕๔}ย^{๕๕}ว^{๕๖}ของ^{๕๗}
ใน^{๕๘}การ^{๕๙}เร^{๖๐}ย^{๖๑}เร^{๖๒}ย^{๖๓}ง^{๖๔} เด^{๖๕}็ก^{๖๖}ถาวร^{๖๗} ฤแก่^{๖๘} ไช^{๖๙}หนังสือ^{๗๐}พิมพ์^{๗๑} น^{๗๒}น^{๗๓} แม^{๗๔}ว^{๗๕}บ^{๗๖}รร^{๗๗}ณ^{๗๘}า^{๗๙}ธิ^{๘๐}การ^{๘๑}
คน^{๘๒} เด^{๘๓}ียว^{๘๔} ฤห^{๘๕}ต^{๘๖}าย^{๘๗}คน^{๘๘} นี้^{๘๙} จะ^{๙๐} ได^{๙๑} ร^{๙๒}ับ^{๙๓} เ^{๙๔}ิน^{๙๕} เ^{๙๖}็^{๙๗}อน^{๙๘} ฤ ส^{๙๙}่ว^{๑๐๐}แบ่ง^{๑๐๑} ประ^{๑๐๒}โย^{๑๐๓}ชน์^{๑๐๔} ฤไม่^{๑๐๕} กัด^{๑๐๖}
แด^{๑๐๗} แม^{๑๐๘}ว^{๑๐๙} เขา^{๑๑๐} เ^{๑๑๑}ด^{๑๑๒}า^{๑๑๓} น^{๑๑๔}น^{๑๑๕} แต่^{๑๑๖} คน^{๑๑๗} เด^{๑๑๘}ียว^{๑๑๙} ฤท^{๑๒๐}ัง^{๑๒๑}ห^{๑๒๒}ม^{๑๒๓}ด^{๑๒๔} ฤค^{๑๒๕}น^{๑๒๖}ใด^{๑๒๗} คน^{๑๒๘} น^{๑๒๙}ึ่ง^{๑๓๐} เป็น^{๑๓๑} ผู้^{๑๓๒}
เขียน^{๑๓๓} เร^{๑๓๔}ือง^{๑๓๕} เขา^{๑๓๖} ใน^{๑๓๗} สม^{๑๓๘}ุด^{๑๓๙} แด่เอก^{๑๔๐}ถาวร^{๑๔๑} ฤหนังสือ^{๑๔๒}พิมพ์^{๑๔๓} น^{๑๔๔}น^{๑๔๕} ฤไม่^{๑๔๖} กัด^{๑๔๗}

“เจ้า^๑ของ^๒” หมายถึง^๓ความ^๔ว่า^๕ บุ^๖ค^๗ค^๘คน^๙ เด^{๑๐}ียว^{๑๑} ฤห^{๑๒}ต^{๑๓}าย^{๑๔}คน^{๑๕} ผู้^{๑๖} ออก^{๑๗} เ^{๑๘}ิน^{๑๙}ทุน^{๒๐}
ท^{๒๑}ัง^{๒๒}ห^{๒๓}ม^{๒๔}ด^{๒๕} ฤแต่^{๒๖}บาง^{๒๗}ส^{๒๘}่ว^{๒๙}น^{๓๐} ที่^{๓๑} จำ^{๓๒}เป็น^{๓๓} เพ^{๓๔}อ^{๓๕} ออก^{๓๖} แด^{๓๗} จ^{๓๘}ัด^{๓๙}การ^{๔๐} หนังสือ^{๔๑}พิมพ์^{๔๒}

บุคคลคนเดียวกัน อาจรับหน้าที่ต่าง ๆ ทั้งหมด ก็ได้แต่อย่างใด อย่าง
หนึ่ง ของ ผู้ประพันธ์ บรรณาธิการ และเจ้าของในขณะเดียวกันได้

มาตรา ๔ เอกสารที่พิมพ์คงต่อไปไม่เข้าอยู่ในบทวิเคราะห์แห่งมาตรา
ก่อน

ที่นิยมบัตรฤกษ์บัตร กติยศักดิ์ คำจํานำใบมิดฤกษ์คำจํานำจดหมายธนาคาร
บัตร แดบัตรตราของรัฐบาล ตัวแลกเงิน เช็ค ตั๋วสัญญาใช้เงิน ฤกษ์ใบบอนด์
ฤกษ์หลักประกันการใช้เงิน อย่างอื่น ใบตราส่งบอติซอินชัวร์นั กรมธรรม์
ฤกษ์หนังสือสัญญา ใบรับเงิน เอกสาร ฤกษ์ของ แบบพิมพ์ใช้ในการ
ค้าขายทั่วไป ถ้อยคำจำนวนในศาลยุติธรรมฤกษ์หมาย คำสั่ง แบบพิมพ์
แถม กระทบต อย่างอื่น ที่พิมพ์ขึ้น โดย อำนาจ แห่ง เจ้านาที่ ปกครอง ฤกษ์
พนักงาน เพื่อดำเนินการ ตาม นานาที่

มาตรา ๕ “ ต้มุดแถมเอกสาร หนังสือพิมพ์ ฤกษ์ทประพันธ์ที่เป็น
เสียนหนามแผ่นดิน ” หมายความว่าต้มุด เอกสาร หนังสือพิมพ์ ฤกษ์ท
ประพันธ์ที่โฆษณาในหนังสือพิมพ์ ด้วยความ มุ่งหมายโดยตรง ฤกษ์ทาง
อื่น (คือว่าโดยอนุมาณ โดยแนะนำ โดยกล่าว กระทบ โดยคำเปรียบ
โดยปริยาย ฤกษ์โดยอย่างอื่น) เพื่อจะ

- (๑) ยุงให้กระ ทำความ ผิด ฐาน ประทุษฐร้ายต่อ พระเจ้าอยู่หัว
แถมพระราชอาณาจักร (กฎหมายลักษณอาญา มาตรา ๙๗ ถึง ๑๑๕)
ฤกษ์ความผิดคือ เจ้าพนักงาน ผู้ กระทำการ ตาม นานาที่อื่น ชอบด้วย กฎหมาย

(กฎหมายลักษณะอาญา มาตรา ๑๑๖ ถึง ๑๒๒, ๑๒๗, ๑๒๘) ฤๅฐาน
 ใช้อำนาจ แต่ตำแหน่ง น้ในที่ในทางทุจริต (กฎหมายลักษณะอาญา มาตรา
 ๑๔๒ ถึง ๑๔๖) ฤๅความผิดฐาน กระทำให้เสื่อมเสีย อำนาจศาล
 (กฎหมายลักษณะอาญา มาตรา ๑๔๗ ถึง ๑๕๔) ฤๅความผิดข้อสำเนา
 (กฎหมายลักษณะอาญา มาตรา ๑๗๒ แด ๑๗๓) ฤๅความผิดฐานต้มคบ
 กัน เปน ^{ขี้} แต่ เปน ^{ขี้} โจร ผู้ร้าย (กฎหมายลักษณะอาญา มาตรา
 ๑๗๗ ถึง ๑๘๒) ฤๅก่อการจลาจล (กฎหมายลักษณะอาญา มาตรา ๑๘๓
 แด ๑๘๔) ฤๅ ความผิดฐาน กระทำให้ เกิดภัยอันตราย แก่สาธารณชน
 ฐานกระทำให้ ^{สาธารณชน} ปราศจาก ความ ^{สะดวก} ในการไป มา แดการ
 ตั้ง ^{ขี้} แต่ ของ ถึง กัน แดฐาน กระทำให้ ^{สาธารณชน} ปราศจาก ความ ^{สุข}
^{สบาย} (กฎหมายลักษณะอาญา มาตรา ๑๘๘, ๑๘๖, ๑๘๘ ถึง ๑๙๔,
 ๑๙๖, ๑๙๘ ถึง ๒๐๐) ฤๅความผิด ฐาน ปลอมแปลงเงินตรา ปลอม
 ตวงตรา ปลอมบัตรตรา แดปลอมตัว (กฎหมายลักษณะอาญา มาตรา
 ๒๐๒, ๒๐๓, ๒๑๐ ถึง ๒๑๔) ฤๅความผิดฐานกระทำให้ ^{ทุจริต} ในทาง ^{ค้าขาย}
 (กฎหมายลักษณะอาญา มาตรา ๒๓๒) ฤๅ

(๒) ยุงให้ กระทำให้ ความผิด ฐานฆ่าคนตายโดยเจตนา ทำร้าย
 ร่างกาย ตักทรัพย์ ชิงทรัพย์ ปล้นทรัพย์ แดโจร ^{ดัด} แต่ความ
 ผิดฐานกระทำให้ ^{เสื่อมเสีย} อีกรูป ^{ดั่ง} ^{บทบัญญัติ} ไว้ ใน มาตรา ๒๖๘, ๒๖๙
 แด ๒๗๐ แห่งกฎหมายลักษณะอาญา เมื่อ การยุง เช่นนี้ ได้ กระทำ ^{ดั่ง}
 เกี่ยวเนื่อง ฤๅ ^{พาด} ถึงการเมือง ฤๅ ^{เศรษฐกิจ} ฤๅ

(๓) โฆษณาข่าวฤกษ์เอกรัตน์ ที่เป็นเท็จ แต่ การโฆษณาเช่นนั้น
คงทำให้เกิดความปั่นป่วน ต่อความสงบเรียบร้อยของประชาชน แต่
เว้นแต่ผู้กระทำความผิดจะสำแดงได้ว่าตนเชื่อโดยสุจริตว่าข่าวฤกษ์เอกรัตน์นั้น
มิได้เป็นเท็จ ฤ

(๔) เห็นชอบ ฤ ฎรรเด็จริญ เป็นยอบุคคล ผู้ใด กระทำ ความผิด ฤ
พยายาม จะ กระทำ ความผิด ดังที่ ระบุไว้ใน ข้อ ๑ และ ๒ แห่ง มาตรา นี้

มาตรา ๖ ให้เสนาบดี กระทรวงมหาดไทย เป็นผู้กำกับ แด รัชชาพระ
ราชบัญญัติ นี้ ให้มีอำนาจ ออกกฎเสนาบดี เพื่อ ดำเนินการ ให้เป็นไป
ตาม พระราชบัญญัติ นี้ แต่ เมื่อได้รับ พระราชทาน พระบรมราชานุญาต
แล ประกาศในราชกิจจานุเบกษา แด ให้ ถือว่า เป็น ส่วนหนึ่ง แห่งพระ
ราชบัญญัติ นี้

แผนก ๑

การพิมพ์แต่โฆษณา สุ่มด แดเอกรัตน์

มาตรา ๗ ผู้ใด มุ่งหมาย จะมี แดใช้ เครื่องพิมพ์ ให้ ขอร้อง รับใบ
อนุญาต สำหรับ การนั้น ต่อ สุ่มดเทศาภิบาล แห่ง มณฑล ซึ่ง มุ่งหมาย จะมี
แดใช้ เครื่องพิมพ์นั้น

มาตรา ๘ คำ ขอร้อง เช่นนี้ ให้ ผู้ขอร้อง ลงวัน แดลงชื่อ กับ ต้อง
มี ข้อความ พิเศษ ดังนี้ คือ

12/10/2566

(๑) ชื่อ สัญชาติ อายุ วิชาชีพ แด ตำแหน่ง ของผู้ ขอร้อง

(๒) ตำบลแห่งสถานที่ที่จะมีแต่ใช้เครื่องพิมพ์นั้น

(๓) จำนวนเครื่องพิมพ์ที่จะมีแต่ใช้ แต่ข้อความพิศดารทางเทคนิคอย่างอื่นที่เกี่ยวกับเครื่องพิมพ์แล้วแต่จะได้บังคับไว้ในกฎเดีมาต์

มาตรา ๙ ให้รัฐมนตรีกำกับดูแลมณฑลซึ่งได้รับคำขอหรือรับใบอนุญาตมีแต่ใช้เครื่องพิมพ์นั้น ออกใบอนุญาตให้ เว้นแต่จะเห็นสมควรปฏิเสธมิยอมอนุญาตด้วยเหตุอื่นที่เกี่ยวข้องกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน

การยอมอนุญาต ฎการปฏิเสธไม่ยอม ออกให้ พร้อมทั้งเหตุที่ไม่ยอมนั้น ให้แจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรไปยังผู้ขอรับภายในสองเดือนนับแต่วันในคำขอรับ บุคคลผู้มีประโยชน์ได้เสียอาจขอรับคำคัดค้านให้พิพากษาวินิจฉัยว่าการที่ปฏิเสธไม่อนุญาตนั้น หามติได้ แต่ให้ออกใบอนุญาตให้

มาตรา ๑๐ รัฐมนตรีกำกับดูแลมณฑลอาจถอนใบอนุญาตที่ได้ให้ไปนั้นในเวลาใดๆได้ จะถอนเสียตลอดกาล ฎชั่วกำหนดเวลาก็ได้ ตามแต่จะเห็นสมควรโดยเหตุอื่นที่เกี่ยวข้องด้วยความสงบเรียบร้อยของประชาชน

การถอนใบอนุญาต เช่นนี้ให้แจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรไปยังผู้รับ
12/10/2566
อนุญาต ผู้รับอนุญาตมีทางที่จะขอรับคำคัดค้านเดียว กับที่กล่าว

ไว้ใน มาตรา ก่อน แต่ตามข้อ ขัดคน อย่างเดียว กัน แต่ คำวินิจฉัย ของ สุ่มหเทศำภิบาต นั้นให้บังคับไปทันที โดยไม่ต้อง รอคอย คำ พิพากษา อันถึงที่สุด

ถ้า คำ พิพากษา อัน ถึงที่สุด นั้นให้เพิกถอน ฎำแก่ คำวินิจฉัย ของ สุ่มหเทศำภิบาตไว้ รัฐบาต กัด สุ่มหเทศำภิบาต กัด ไม่ต้อง รับผิดชอบ ใช้ค่าทดแทนให้แก่ผู้รับ อนุญาต ฎำบุคคล อื่นใด ๆ เพราะ เหตุที่ปิดการ พิมพ์ ใน ระหว่าง รอคอย คำพิพากษา ถึงที่สุด

มาตรา ๑๑ ใบ อนุญาต ที่ออก ให้แก่ผู้ ขอร้อง นั้น เป็น ส่วนตัว แต่จะ ใช้ได้ แต่ เฉพาะ ผู้ ขอร้อง คนนั้น เท่านั้น

มาตรา ๑๒ เจ้าพนักงาน ซึ่ง เสนอ บัด กระทรวง มหาดไทย ได้ แต่ง ตั้ง ขึ้นใน การ นี้ มี อำนาจ ที่จะ เขาไป แต่ ตรวจตรา ดัดงาน ที่ ของบุคคลผู้ ได้ รับ อนุญาต ให้มี แต่ใช้ เครื่องพิมพ์ เพื่อ จะ ได้ทราบ ให้ตระหนัก ว่ามี ได้ มี กิจ การ อย่างใด กระทำ ลง อัน เป็น การ ขัด ต่อ ข้อ ความ ในใบ อนุญาต ฎำใน พระราชบัญญัติ นี้ แต่ มี อำนาจ ที่จะ เขาไป แต่ ตรวจตรา ดัดงาน ที่ ของ บุคคลใด ๆ ซึ่ง ถูกถอน ใบ อนุญาต แล้ว เพื่อ จะ ได้ทราบ ให้ตระหนัก ว่าบุคคล นั้นได้ อนุวัต ตามคำ แจ้งความ ถอน ใบ อนุญาต ภายใน เวลา อัน ควร ฎำไม่ เจ้าพนักงาน นี้ มี อำนาจ ที่จะ เขาไป แต่ ตรวจตรา ดัดงาน ที่ ของ ผู้ที่ไม่ได้ รับ อนุญาต ซึ่ง มีเหตุ อันควร ตั้ง สั้ย ว่ามี เครื่องพิมพ์ไว้

ผิดต่อ พระราชบัญญัตินี้ แต่ทงน จะพึงกระทำได้แต่โดยมีหมายพิเศษ
 ของ เสนาบดี ระบุชื่อ บุคคล ที่ถูก สั่งตั้ง แต่ คำบดท ที่ จะเข้าไป ตรวจคน
 เครื่อง พมพ์ ไต ๆ รวมถึง ตัวพมพ์ ฤ ของ ดั้งอื่น ที่ เกี่ยว ดวย เครื่อง
 พมพ์ ซึ่ง มิได้รับ อนุญาต ตาม พระราชบัญญัติ นี้ กติ ฤ โใบ อนุญาต ให้
 มี แลไซ ถกถอน แดว กติ กับ ทง บรรดา เอกสาร ต่าง ๆ ที่ เกี่ยว เนื่อง
 ดวยนน เจ้าพนักงาน ทกถาวน อวยยติไว้ เต

เจ้าพนักงาน ที่ ถกถาว น มี อำนาจ ที่ จะติด เครื่องหมาย ฤ ตัดตราไว้ บน
 เครื่องพมพ์ ไต ตาม ที่ จะ ได้ มี ระบุไว้ ใน กฎ เสนาบดี

มาตรา ๑๓ บุคคล ผู้รับ อนุญาต ทุกคน ต้อง มี สุ่มตรูเบรไว เต่มหนึ่ง
 ซึ่ง คง จด ชื่อ สุ่มต เอกสาร ฤ หนังสือพมพ์ ที่ ตน ไต พมพ์ นน จำนวน
 หนังสือ นน วนทพมพ์ กับ ชื่อ แด ตำแหน่ง ของ บุคคล ผู้ ไต ให้ ตน พมพ์

สุ่มตรูเบรไว ต้อง ดำแดง ต่อ เจ้าพนักงาน ของ รัฐบาด ผู้ ตองการ จะ ร
 เรื่อง ดวย เหตุใด ๆ ซึ่ง อยู่ ภายใน เขต อำนาจ ฤ นาท ของ เจ้า พนักงาน นน

มาตรา ๑๔ สุ่มต ฤ เอกสาร ทกฉบับ ที่ พมพ์ ใน พระราช อาณา จักร
 ตองพมพ์ ขอ ของ ผู้ พมพ์ คำบด แต่ บท พมพ์ ไว ใน นาทัน ฤ นาทุตทาย ให้
 อานออก

มาตรา ๑๕ ภายใน หนังสือ สืบตาหะ นับ แด วน พมพ์ เจริจ ให้ ผู้ พมพ์
 ตั้ง สุ่มต ฤ เอกสาร ที่ พมพ์ ใน กรุงสยาม ต้องฉบับ ไป ยัง หอ พระสุ่มต แห่ง
 พระนคร โดยไม่คิดค่า ถ้า พมพ์ ใน กรุงเทพ ๆ แต่ ถ้า พมพ์ ใน หัว เมือง
 ให้ ตั้ง ไป ยัง สุ่มทเทศำภิบาล มณฑล แต่ ให้ สุ่มทเทศำภิบาล จัดตั้ง เข่า
 มายัง หอ พระสุ่มต แห่ง พระนคร ที่ กรุงเทพ ๆ

เจ้าพนักงานต้องออกใบรับสมุดฎา เอกสารให้แก่ผู้พิมพ์ แต่สมุด
ฎา เอกสาร นั้นให้เก็บรักษาไว้ในที่เก็บหนังสือใน หอ พระสมุด แห่งพระ
นคร

แผนก ๒

การพิมพ์แต่โฆษณา หนังสือพิมพ์

มาตรา ๑๖ เจ้าของ หนังสือพิมพ์ ที่พิมพ์ ใน กรุงเทพมหานคร ต้องตั้ง คำสั่ง
แต่ง เป็น ตายดักษณ อักษร ต่อเสนาบดี กระทรวง มหาดไทย ตั้ง วันแต่
ชื่อของตน กับ ต้อง มีข้อความ พิศดาร ดังนี้ คือ

- (๑) ชื่อ ของหนังสือพิมพ์
- (๒) ความประสงค์ ของหนังสือพิมพ์ (เช่น เป็นหนังสือพิมพ์สามัญ
ฎาเทคนิค ฎา สำหรับ ตงประกาศ ฯลฯ) แต่ กำหนด เวลา ที่ ออก เป็น
คราวๆ
- (๓) คำบท ที่ตั้ง แต่ เบาะ แล สำนักงาน แห่งใหญ่
- (๔) ชื่อ แต่ เบาะ แล ของ โรงพิมพ์ ที่จะ พิมพ์ หนังสือพิมพ์ ระบุ
ว่าโรงพิมพ์นั้น เป็น ของ เจ้าของ ฎา บรรณาธิการ หนังสือพิมพ์ ฎา เป็น
แต่รับเหมา ทำการพิมพ์ เท่านั้น
- (๕) ชื่อ สัญชาติ ตายุ อาชีพ แล สำนัก ของ เจ้าของ คนเดียว ฎา

(๖) ชื่อ สัญชาติ อายุ อาชีพ และตำแหน่งของบรรณาธิการ คนเดียว
ทุกหลายคน

เมื่อมีการเปลี่ยนแปลงความถี่ ถิ่นที่ตั้งของหนังสือ ขอให้แจ้ง
ไปยังเดิมนามตั้งกระทรวง มหาดไทยโดยวิธีเดียวกัน

มาตรา ๑๗ บรรดาหนังสือพิมพ์ทุกฉบับที่พิมพ์ในพระราชอาณาจักร
ต้องพิมพ์ชื่อเจ้าของ คนเดียวทุกหลายคน ชื่อผู้พิมพ์แต่บรรณาธิการ
กำกับกับฉบับที่พิมพ์ไว้ในหน้าต้นฉบับให้ชัดเจน

มาตรา ๑๘ มาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับได้แก่
หนังสือพิมพ์ แต่ให้สิ่งหนังสือพิมพ์เพิ่มอีกต้องฉบับโดยไม่คิดค่าไปยัง
ที่ทำการ ตมที่เทศาภิบาล มณฑลในวัน ที่ ออก หนังสือพิมพ์นั้น เพื่อ
เจ้าพนักงาน ผู้มีหน้าที่ จะได้ตรวจตราดูให้การ เป็นไปตามพระราชบัญญัติ

มาตรา ๑๙ หนังสือที่ระบุไว้ในแผนกนี้ให้ใช้บังคับแก่หนังสือราชกิจจานุ
เบกษา เว้นแต่จะคงตั้งให้แก่หอพระสมุดแห่งพระนคร ต้องฉบับ
ทุก ๆ คราวที่ออก

แผนก ๓

ความรับผิดชอบ การฟ้องคดี และวิธีดำเนินการ

มาตรา ๒๐ ผู้ประพันธ์แต่บรรณาธิการ ตมที่เอกสาร แต่ผู้
ประพันธ์บรรณาธิการ แต่เจ้าของ หนังสือพิมพ์ต้องรับผิดชอบ รวมกันใช้

ค่าทดแทนแก่บุคคลที่สามในทางแพ่ง แต่หากผู้ประพันธ์บรรณาธิการ ญาเจ้าของไม่พบ ผู้พิมพ์ต้องรับผิดชอบใช้ค่าทดแทนนั้น

มาตรา ๒๑ ในระหว่างผู้ประพันธ์บรรณาธิการ แดเจ้าของ แลผู้แต่งเรื่อง ผู้ซึ่งต้องรับผิดชอบร่วมกัน คือ บุคคลที่สามดัง กล่าวไว้ใน มาตรา ก่อนนั้น ให้สันนิษฐานว่า หันรวมกันนั้น แบ่ง เป็น ส่วน เท่า ๆ

กัน แต่ถ้าผู้ประพันธ์บรรณาธิการ แด } เจ้าของคนใดคนหนึ่ง ซึ่ง ญา }

ได้ใช้ค่าทดแทนไปนั้น ย่อม มีสิทธิ จะได้ รับจ่าย คืน ซึ่ง ส่วน ของตน จาก บุคคล ผู้ต้องรับผิดชอบ ร่วมกัน กับตน เมื่อ พุ้จัน ได้ ภา กิจการ ซึ่ง ก่อให้เกิด ความ รับผิดชอบ ใน ทาง แพ่ง นั้น ได้ กระทำ ลงชัด คือ คำสั่ง ของตน แต่โดยไม่ พังคำสั่ง นั้น

มาตรา ๒๒ ผู้ใด มี แดใช้ เครื่องพิมพ์ โดยไม่ ได้ รับ ใบ อนุญาต จาก เจ้าพนักงาน ผู้มี หน้าที่ กัด ญา โดย ที่ ใบ อนุญาต นั้น ได้ ถูก ถอน แล กัด ทานว่า มีความผิด ต้อง รวาง โทษ จำคุก ไม่ เกิน หนึ่ง ปี แต่ ปรับ ไม่ เกิน ต้อง พินบาท

เพื่อ ประ โยชน์ แห่ง ข้อความ ใน มาตรา นี้ ผู้ปกครอง อยู่ใน สถาน ที่ ซึ่ง มี เครื่อง พิมพ์ ให้ สันนิษฐาน ว่า ได้ มี เครื่อง พิมพ์ ไว้ เพื่อ ใช้ 12/10/2566 เว้นแต่ จะ สามารถ นำพยาน เด็ดขาด มาสืบ ได้ เป็น อย่างอื่น ญา เว้น

แต่ตนจะเป็นผู้ค้าเครื่องพิมพ์ที่ไม่ใช่ ซึ่งเห็นประจักษ์ได้ว่าตนเก็บ
ไว้เพื่อขาย

มาตรา ๒๓ ผู้ใดจงใจ ถอดถอน ฎา เปลี่ยน แปลง เครื่องหมาย ฎา
ตรา ซึ่งเจ้าพนักงาน ผู้ได้รับแต่งตั้ง ขึ้น สำหรับ การนั้น ได้ ตัด ฎา ตี ไว้ บน
เครื่องพิมพ์ ท่านว่า มีความผิด ต้อง รวาง โทษ ปรับไม่เกิน ห้าสิบบาท

มาตรา ๒๔ ผู้พิมพ์คนใด ละเลย ไม่มี ต้มุด ฐูเบียร ดัง กล่าว ไว้ ใน
มาตรา ๑๓ กัด ฎา เก็บ รักษา ต้มุด ฐูเบียร นั้นไว้ โดย อาการอื่น เงิน เลื่อ
กัด ท่านว่า มีความผิด ต้อง รวาง โทษ ปรับไม่เกิน ร้อยบาท

มาตรา ๒๕ เจ้าของ หนังสือพิมพ์ พิมพ์ ใน กรุงเทพมหานคร คนใด ไม่ อนุ
วัดตามความใน มาตรา ๑๖ ว่าด้วย ให้ทำ คำ ดำ แดง ต่อ เลื่อน บัด ักระ ทรวง
มหาดไทย ท่านว่า มีความผิด ต้อง รวาง โทษ ปรับไม่เกิน หกร้อยบาท

มาตรา ๒๖ ผู้ใดจงใจ ทำ คำ ดำ แดง เท็จ ใน คำ ขอร้อง ที่ ตั้ง ไป ยัง ต้มุด ห
เทศาภิบาล มณฑล เพื่อ ขอรบ อนุญาต ให้ มี แดษ เครื่องพิมพ์ ท่าน
ว่า มีความผิด ต้อง รวาง โทษ จำคุกไม่เกิน หกเดือน แต่ ปรับ ไม่เกิน
ร้อยบาท

มาตรา ๒๗ ถ้า ต้มุด เอกสาร ฎา หนังสือพิมพ์ ได้ ออก โฆษณา โดย มี
ต้มุด ขอบความ ที่ บังคับ ให้ พิมพ์ ใน ที่ กำหนด ไว้ ตาม มาตรา ๑๔ แต่ ๑๗
ไซ้ ท่านว่า ผู้พิมพ์ มีความผิด ต้อง รวาง โทษ ปรับ ไม่เกิน ร้อย บาท
สำหรับฉบับหนึ่ง ๆ ที่ มิได้ เป็น ไป ตาม ความ ต้อง การ แห่ง มาตรา ที่ กล่าว

แต่ ท่านห้ามมิให้ปรับ มีจำนวนรวมกัน เกินกว่า ห้าบาท สำหรับ
ความผิดตาม มาตรา ๕๖๕ ตรี ด้วยสมุด เอกสาร ฎา หนังสือพิมพ์อื่น
ที่ออกใน คราวหนึ่ง ๆ

ถ้า ข้อความที่ ได้พิมพ์ลงไว้ เป็นเท็จ โดย ที่ ผู้พิมพ์ ฎา ให้ตั้ง
โทษ จำคุกไม่เกิน หกเดือน แต่ปรับไม่เกิน สี่ร้อยบาท

ผู้ใดขายฎาจ่าย แจกสมุด เอกสาร ฎา หนังสือพิมพ์ เช่นนี้ ท่านว่า
มีความผิด ต้องวางโทษ ปรับไม่เกิน สิบสอง บาท แต่บุคคล เช่นว่า
จะไม่ต้อง รับโทษในเรื่อง ข้อความเท็จ ถ้าคนได้ ฎากระทำ โดยสุจริต แต่
ไม่มีความเท็จ แห่ง ข้อความนั้น

มาตรา ๕๖๘ ผู้พิมพ์คนใดไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติ
นี้ว่าด้วยการตั้ง สมุด เอกสาร ฎา หนังสือพิมพ์ ที่คนได้ พิมพ์ขึ้น ให้แก่
พระสมุด แห่ง พระนคร ก็ดี ฎาแก่สมุหเทศาภิบาล มณฑล ก็ดี ท่านว่า
มีความผิดต้องวางโทษ

- (๑) ในเรื่อง สมุด ฎา เอกสาร ปรับไม่เกิน สี่ร้อยบาท
- (๒) ในเรื่อง หนังสือพิมพ์ ปรับไม่เกิน ยี่สิบบาท ทุกคราว ที่ละเลย
ไม่ตั้ง ฉบับที่ออกใหม่ แต่ถ้า ภายใน ปีหนึ่ง จากวัน ที่กระทำ ความผิด
คราวก่อนได้ ละเลยไม่ตั้ง อีกไซ้ ผู้กระทำผิด ต้อง วางโทษ ตามที่
บัญญัติไว้ สำหรับ ความผิด ที่ได้ กระทำใน คราวก่อน เป็นทวีคูณ

มาตรา ๒๙ เมื่อมีความผิดทางอาญา (นอกจากที่ใดกล่าวไว้ใน
 มาตรา ๕ แห่ง พระราชบัญญัตินี้ ว่าด้วย คุ้มครอง แด เอกสาร หนังสือพิมพ์
 ฎาบท ประพันธ์ ทัเปิน เลียนหนาม แผ่นดิน) ได้กระทำดัง โดยการ โฆษณา
 คุ้มครอง ฎาเอกสาร ฎาหนังสือพิมพ์ใด ๆ ผู้ประพันธ์ แดบรรณาธิการ
 มีความผิดเป็น ตัว การ ต้องรวางโทษ ตามที่ บัญญัติไว้ สำหรับ ความ
 ผิดนั้น ๆ แต่ในเรื่องเช่นนี้ ผู้ประพันธ์ จะมิต้อง รับโทษ ถ้าคนพิศจน์ ได้
 ว่าการ โฆษณาได้ กระทำดัง โดยคน มิได้ ยินยอม ฎาชัดคือ คำตั้งของตน
 ถ้าไม่รอด ผู้ประพันธ์ แดบรรณาธิการ ฎาเอาตัวมา ให้ศาลพิจารณา
 ไม่ได้ ท่านว่า ผู้พิมพ์ มีความผิด ฐานเป็น ตัวการ

มาตรา ๓๐ ผู้ประพันธ์ แด ฎา } บรรณาธิการคนใด พยายาม จะยุยง

ฎากระทำ ให้ เกิดความผิด ทางอาญาขึ้น โดยการ ออกคุ้มครอง เอกสาร ฎา
 หนังสือพิมพ์ (นอกจากที่กล่าวไว้ใน มาตรา ๕ แห่ง พระราชบัญญัตินี้
 ว่าด้วย คุ้มครอง แด เอกสาร หนังสือพิมพ์ ฎาบทประพันธ์ อันเป็น เลียนหนาม
 แผ่นดิน) ท่านว่า มีความผิด ต้องรวางโทษ กึ่งหนึ่ง ของ อัตราโทษ สำหรับ
 ความผิด นั้น ๆ โดยอัตราโทษอย่างสูง จำคุก สิบปี

ถ้าความ ผิดที่ได้ ยุยง นั้นได้ กระทำดัง แดแล้ว กิด ฎาพยายามจะ กระทำ

กิด ผู้ประพันธ์ แด ฎา } บรรณาธิการ มีความผิด ฐานเป็น ตัวการ สำหรับ

ความผิดนั้น ๆ โดยอัตราโทษ อย่างสูง จำคุกสิบห้า

12/10/2566

ในเรื่อง ทั้งตั้งขึ้น ถ้าไม่รู้จัก ผู้ประพันธ์ แดบบรรณาธิการ ถ้าเขา
ตัวมาให้คำตัดสินพิจารณาไม่ได้ ท่านว่า ผู้พิมพ์ มีความผิด ต้องรับโทษฐาน
เป็นตัวการ

มาตรา ๓๑ ผู้ใดขาย ฎีกาย้ายแจก ฎีกาขอขาย ฎีกาย้ายแจกสมุด เอกสาร
ฎีกาหนังสือพิมพ์ ใด ๆ ซึ่ง โดยการโฆษณาสมุด เอกสาร ฎีกาหนังสือพิมพ์นั้น ๆ
ใด มีความผิดเกิดขึ้น ดังกล่าวไว้ใน มาตรา ๒๙ แต่ ๓๐ ท่านว่ามีความ
ผิดต้องวางโทษ ฐานเป็นผู้สมรู้ แต่บุคคลนั้น ๆ ต้องได้รู้ว่าได้มี
ความผิดเกิดขึ้น โดยการโฆษณาสมุด เอกสาร ฎีกาหนังสือพิมพ์นั้น

มาตรา ๓๒ ผู้ใดเป็นผู้ประพันธ์ ฎีกาบรรณาธิการ แห่งสมุด เอกสาร
ฎีกาหนังสือพิมพ์ ที่เป็น เลียนหนาม แผ่นดิน ฎีกาเป็นผู้ประพันธ์ ฎีกาบรรณา
ธิการ แห่งบทประพันธ์ อันเป็น เลียนหนาม แผ่นดิน ที่ได้ โฆษณาใน หนังสือ
พิมพ์ ทพิมพ์ ในกรุงเทพมหานคร ท่านว่า มีความผิด ต้องวางโทษ จำคุกไม่เกิน
ห้าปี ฎีกาฉบับ ไม่เกิน ห้าพันบาท ฎีกาทั้งจำ แดบรับ ทั้งตั้งอรรถ

ผู้พิมพ์สมุด เอกสาร หนังสือพิมพ์ ฎีกาบทประพันธ์อันเป็น เลียนหนาม
แผ่นดิน เช่นนี้ มีความผิดต้องวางโทษ ฐานเป็นผู้สมรู้ แต่ ถ้าไม่รู้จัก ผู้
ประพันธ์ แดบบรรณาธิการ ถ้าเขาตัวมาให้คำตัดสินพิจารณาไม่ได้ ผู้พิมพ์
ต้องรับผิดชอบ ฐานเป็น ตัวการ

ถ้าความผิดที่ยัง สิ้นเด็มิโดย ส้มุด เอกสาร หนังสือพิมพ์ ฤบาท
 ประพันธ์ อันเป็น เลียนหนาม แผ่นดิน ไต่กระทำตงแต่บัดนี้ ฤพพยายามจะ
 กระทำกตมประพันธ์บรรณาธิการ } ผู้พิมพ์ ความผิดฐานเป็นคัวการ
 ต้องรวางโทษ ตามที่บัญญัติไว้ สำหรับ ความผิดนั้น ๆ โดยอัตรวาโทษ อย่าง
 ดังจำคุก ยี่สิบปี

มาตรา ๓๓ ผู้ใดขายหรือ จำยแจก ฤชชขาย ฤจำยแจก ส้มุด
 เอกสาร ฤหนังสือพิมพ์ ที่เป็น เลียนหนาม แผ่นดิน ฤหนังสือพิมพ์
 ที่มบท ประพันธ์ ที่เป็น เลียนหนาม แผ่นดิน โดยรู้ ตกษณ ความเป็นเลียน
 หนามแผ่นดิน แห่ง ส้มุด เอกสาร หนังสือพิมพ์ ฤบาทประพันธ์นั้น ๆ ท่าน
 ว่า มีความผิด ต้องรวางโทษ ฐานเป็นผู้ ส้มุดรู้ กับผู้ประพันธ์

มาตรา ๓๔ เด็นาบตี กระทบวงการต่างประเทศแต่เด็นาบตี กระทบวง
 มหาดไทย อาจออก คำตั้ง โดย ประกาศใน ราชกิจจานเบกษา ห้าม มิให้ตั้ง
 ฤนำ ส้มุด เอกสาร ฤหนังสือพิมพ์ ที่ไว้ระบุชื่อไว้ ในคำตั้ง นั้น เขามา
 ในพระราชอาณาจักร ได้

ผู้ใดตั้ง ฤนำ ส้มุด เอกสาร หรือ หนังสือ พิมพ์ เช่นนี้ เขามาใน
 พระราชอาณาจักร ท่านว่า มีความผิด ต้องรวางโทษ จำคุกไม่เกินสองปี
 ฤปรับไม่เกินพันบาท ฤทั้งจำแต่ปรับ ทั้งสองสถาน แต่ถ่า ส้มุด
 เอกสาร ฤหนังสือพิมพ์นั้น ๆ มี ตกษณ เป็น เลียนหนาม แผ่นดิน ตาม

ความหมายแห่ง บทวิเคราะห์ ใน มาตรา ๕ แห่ง พระราชบัญญัติ^{๒๕๓๑} ให้ลงโทษจำคุกไม่เกิน^{๒๕๓๒} ห้าปี ฎาปรับไม่เกิน^{๒๕๓๓} ห้าพันบาท ฎาท้งจำแลปรับ^{๒๕๓๔} ท้งต้อง ต่ถาน

ต่มุต เอกถ่าร ฎาหนึ่งต้อพิมพ์^{๒๕๓๕} เซนน ให้พนักงานศุดการ ฎา เจาพนักงาน^{๒๕๓๖} อื่นผู้มนายตดเรบไว้ เป็นของ^{๒๕๓๗} แผ่นดิน โดยไม่ต้อเอาเหตุ^{๒๕๓๘} ที่ว่าบุคคลใดมความ ผิดฎาไม่เป็น^{๒๕๓๙} ประมาณ

แต่บุคคลซึ่งมีผู้ต่มุต เอกถ่าร ฎาหนึ่งต้อพิมพ์^{๒๕๔๐} เซนนมาให้ โดย^{๒๕๔๑} ไม่ต้อรู้เห็น ฎามต้อ^{๒๕๔๒} เกยของคยอนัน ไม่มความ ผิดตาม^{๒๕๔๓} มาตรา^{๒๕๔๔}

มาตรา ๓๕ ผู้ใดเป็นผู้ประพันธ์ฎาบรรณาธิการต่มุต เอกถ่าร^{๒๕๔๕} บทประพันธ์ ฎาหนึ่งต้อพิมพ์^{๒๕๔๖} อื่นเป็นเสี้ยนหนาม แผ่นดิน^{๒๕๔๗} ที่โฆษณา^{๒๕๔๘} นอก^{๒๕๔๙} กรุงสยาม แต่การนำเข้ามาในกรุงสยามต้องห้าม ตามมาตรา ๓๔ แห่ง^{๒๕๕๐} พระราชบัญญัติ^{๒๕๕๑} จะต้อรับโทษในกรุงสยามตามลักษณะโทษที่บัญญัติ^{๒๕๕๒} ไว้ ในมาตรา ๓๒ แต่ต่มุต เอกถ่าร ฎาหนึ่งต้อพิมพ์^{๒๕๕๓} ทกถ่าดแล้ว ต้อ^{๒๕๕๔} มุ่งหมาย^{๒๕๕๕} เพ่งเต็ง ถึงประเทศสยามโดยตรง แต่เป็นการ^{๒๕๕๖} ต้งเตริมให้^{๒๕๕๗} ใช้^{๒๕๕๘} ก่าต้งทำร้ายในกรุงสยาม เพื่อทำให้เปลี่ยนแปลงรัฐบาล ฎารัฐประศาสตร์^{๒๕๕๙} โนบายแห่ง พระราชอาณาจักร

มาตรา ๓๖ ผู้ใดมต่มุต เอกถ่าร ฎาหนึ่งต้อพิมพ์^{๒๕๖๐} ทคองห้ามมิให้^{๒๕๖๑} นำเข้ามาในพระราชอาณาจักรไว้ ในความ^{๒๕๖๒} ยึดถือ^{๒๕๖๓} ของคน แต่เขาออก^{๒๕๖๔} ขาย ฎาจ่ายแจก ฎาขอขาย ฎาจ่ายแจก ท่านว่า มมีความผิด^{๒๕๖๕} ต้อ^{๒๕๖๖}

รวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี ฎาปรับไม่เกิน สองพันบาท ฎาทงจำแดปรับทง ต้องตทาน แต่ถาตมุด เอกถาร ฎาหนงต้อพมพ หนง ๆ มตถษณ เป็น เตยง หนาม แผ่นดิน ตามความ หมาย แห่งบทถถ เศระห้ ใน มาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติ ใหตงโทษจำคุกไม่เกิน ต้ามปี ฎาปรับไม่เกิน ต้ามพันบาท ฎาทงจำแดปรับทงต้องตทาน

มาตรา ๓๗ การยัดตมุด เอกถาร ฎาหนงต้อพมพ เพราะความผิดทงได้กระท้า ตงตาม มาตรา ๒๙, ๓๐, แถ ๓๑ หนง พงกระท้าได้ คือเมือการยัด ตระบถม บงคบว ในคำพิพากษา ของศาล อาญา ทงได้ตตถถตงโทษ มุดคตคนเตยว ฎาหลายคน ผู้ตองรับผิดชอบ ต้าหรับ ความผิดทงได้กระท้า ตงตามมาตรา ทกถาว แถวนน ด้วย ในเรื่อง เช่นน ในคำพิพากษา ตองระบชอ แถวนนออกตมุด เอกถาร ฎาหนงต้อพมพ ทจจะตอง ยัดแถะรับหนง โดยแน่นอน ถ้าวาม

แต่ถถกระหนกตเจ้าพนกงานทงปวงผู้ มหาท ในการนฮาจยตบบรรดาตมุด เอกถาร ฎาหนงต้อพมพ ทมตถษณ เป็น เตยง หนาม แผ่นดิน ได้ โดยมตองมีหมาย อย่างใด ๆ ในเรื่องเช่นนี้ ใหเจ้าพนกงานนง ๆ ย่นพอง ผู้กระท้าผิดท้อศาลอาญาโดยมิให้ เน้นช้า แต่ถ้ามคำพิพากษา ถงทงต้อให้ปดอยผู้ตองหาเตยว ใหค่นนบรรดาตมุด เอกถาร ฎาหนงต้อพมพ ทยต เวหนแถ้เขาไป

บทบัญญัติในมาตรา ๓๖ ให้ ไซบงคิบ แก่การยึดแตรบด่มุด เอกดาร์ ฤ
หน่งลือพมพ ทคองห้ามมิให้ นำเข้ามาใน พระราชอาณาจักร์ ตามมาตรา ๓๕
แห่งพระราชบัญญัติ ฤแก่ลุ่มุด เอกดาร์ ฤหน่งลือพมพ ที่เป็น เลียน
หนาม แผ่นดิน ซึ่งไม่มีชอบุคคลผู้รับผิดชอบ ฤฯซึ่งจะเอาตัวบุคคล
โตมาให้คำพิจารณามได้ ฤแก่ลุ่มุด เอกดาร์ ฤหน่งลือพมพตัง
กล่าวไว้ ในมาตรา ๒๔๐ แห่ง กฎหมาย ดักษณอาญา บรรดา ลุ่มุด
เอกดาร์ ฤหน่งลือพมพ เหล่านี้ อาจคองถูกยึด ทนที่ แตรบไว้ แม้จะเป็น
ชอผู้กระทำผิด ฤไม่กิด แต่โดยไมถือ เอาเหตุที่ว่าบุคคลโตมี ความผิด
ฤไม่ เป็นประมาณ

มาตรา ๓๘ การฟ้อง คดีอาญาตังที่ ระบุไว้ ในพระราชบัญญัตินี้ ดัน
ไปโดยอายุ ความ หนึ่งบ นบแต่ วนที่ ความผิดนั้นได้กระทำตง

มาตรา ๓๙ การฟ้อง คดีอาญาตามพระราชบัญญัตินี้ ให้เป็นหน้าที่
ชองพนักงาน กรมอัยการ เท่านั้น แต่หาเป็น การลบบ้าง ดิทธิชชอง เอกชน
ที่จะฟ้องร้อง คดีในความ ผิดอาญาที่โต กระทำตง ฤที่โต ยุงให้กระทำ
แก่ตน โดยการชอกลุ่มุด เอกดาร์ ฤหน่งลือพมพ

แพนค ๔

บทบัญญัติ เฉพาะภาค

มาตรา ๔๐ บุคคล ซึ่งมีแต่ ไซ เครื่องพิมพ์ อยู่ในเวลาที่ประกาศใช้พระ
ราชบัญญัตินี้ ตชองชอวุต ตามบทบัญญัติ แห่งแพนค ๑ ว่าด้วย การ
ชอรับใบชญาต ภายในล้อง เดือน นับแต่วัน ประกาศใช้เป็นคนไป

12/10/2566

๕๑๔

เจ้าของ หนังสือพิมพ์ ที่มี อยู่ใน เวลา ที่ประกาศใช้ พระราชบัญญัติ นี้
ต้องอนุวัติ ตาม บทบัญญัติ แห่งมาตรา ๑๖ ว่าด้วย การทำ คำสั่ง แดง ยัน คือ
เด็นามบัตร กระทรวงมหาดไทย ภายใน สองเดือน นับแต่วัน ประกาศใช้
เป็นต้นไป

พระราชบัญญัติตราไว้ ณ วันที่ ๒๓ มกราคม พระพุทธศักราช ๒๔๖๕
เป็นปีที่ ๑๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

(ราชกิจจานุเบกษาตอนพิเศษ เล่ม ๓๘ วันที่ ๓๐ มกราคม หน้า ๕๖๔)

ประกาศกระแสพระบรมราชโองการ
ให้ใช้พระราชบัญญัติรถยนต์ ในมณฑลนครศรีธรรมราช
แถมณฑลปัตตานี

มี พระบรมราชโองการในพระบาทสมเด็จพระมหาภูมิพลอดุลยเดชมหาราช บรมนาถบพิตร รัชกาลที่ ๙ แห่งพระบรมราชจักรีวงศ์ มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ใช้พระราชบัญญัติรถยนต์ในมณฑลนครศรีธรรมราช และมณฑลปัตตานี มีข้อความในมาตรา ๒ แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ รัตนโกสินทรศก ๑๒๘ (พ.ศ. ๒๔๕๒) มีว่า ถ้าจะทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ใช้พระราชบัญญัติในหัวเมืองมณฑลใด เมื่อใด จะได้ประกาศในหนังสือราชกิจจานุเบกษา นั้น

บัดนี้ ทรงทราบฝ่าละอองธุลีพระบาทว่า การใช้รถยนต์ในมณฑลนครศรีธรรมราช และมณฑลปัตตานี มีจำนวนมากขึ้นกว่าแต่ก่อน ถึงเวลาสมควร จะใช้พระราชบัญญัติ เพื่อควบคุม การ เติมน้ำมัน ให้เป็นระเบียบเรียบร้อย แล ปลอดจากภยันตราย จึง ทรง พระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ใช้พระราชบัญญัติรถยนต์ รัตนโกสินทรศก ๑๒๘ (พ.ศ. ๒๔๕๒) กับ ประกาศแก้ไขเพิ่มเติม พระราชบัญญัติรถยนต์ ลงวันที่ ๑๕ มิถุนายน พระพุทธศักราช ๒๔๖๑ ทั่วทุกจังหวัดในมณฑลนครศรีธรรมราช แล มณฑลปัตตานี ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน พระพุทธศักราช ๒๔๖๒ เป็นต้นไป

๕๑๖

ให้เสนาบดี กระทรวงมหาดไทย จัดตั้งเจ้าพนักงาน ขึ้น สำหรับ ทำการ
จดทะเบียนรถยนต์ จักรยานยนต์ คนขับ และกระทำการอื่น ๆ ให้เป็น
ไปตามพระราชบัญญัติ แต่ประกาศแก้ไขเพิ่มเติม นั้น

ประกาศ มาณวันที่ ๒๙ มกราคม พระพุทธศักราช ๒๔๖๕

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๘ วันที่ ๔ กุมภาพันธ์ หน้า ๕๘๖)

ประกาศกระแสพระบรมราชโองการ
ให้ใช้พระราชบัญญัติคดีเดือนในมณฑลนครศรีธรรมราช
แถมณฑลปัตตานี

มีพระบรมราชโองการในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๖
มหาวชิราวุธ พระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ดำรัสเหนือเกล้าฯ ตั้งว่า ความที่
ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ใช้พระราชบัญญัติคดีเดือน พระพุทธ
ศักราช ๒๔๖๐ ในหัวเมืองมณฑลนอกจากกรุงเทพ พระมหานครด้วยนั้น
บัดนี้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ใช้พระราชบัญญัติคดีเดือน พระ
พุทธศักราช ๒๔๖๐ ทั่วทุกจังหวัดในมณฑลนครศรีธรรมราช แถมณฑล
ปัตตานี ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน พระพุทธศักราช ๒๔๖๖ เป็นต้นไป
ประกาศมาณวันที่ ๒๙ มกราคม พระพุทธศักราช ๒๔๖๕

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๘ วันที่ ๔ กุมภาพันธ์ หน้า ๕๘๗)

ประกาศกระแสพระบรมราชโองการ
ให้ ใ้ พระราชบัญญัติรจ้างในมณฑลนครศรีธรรมราช
แถมณฑลปัตตานี

มี พระบรมราชโองการใน พระบาท ส้มเด็จพระรามาธิบดี ศรีสินทร
มหาจักราช พรมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ดำรัสเห็นเกล้า ๆ ดังว่า ตามที่
ทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ๆ ให้ ใ้ พระราชบัญญัติรจ้าง รัตนโกสินทร
ศก ๑๒๔ (พ.ศ. ๒๔๔๘) ในหัวเมืองมณฑลนอกจากกรุงเทพ พระมหา
นครน

บัดนี้ ทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ๆ ให้ ใ้ พระราชบัญญัติรจ้าง รัตน
โกสินทรศก ๑๒๔ (พ.ศ. ๒๔๔๘) ทั่วทุกจังหวัดในมณฑลนครศรี
ธรรมราชแถมณฑลปัตตานี ตั้งแต่ฉันท ๑ มิถุนายน พระพุทธศักราช ๒๔๖๖
เป็นต้นไป

ประกาศมรณวันที่ ๒๙ มกราคม พระพุทธศักราช ๒๔๖๕

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๘ วันที่ ๔ กุมภาพันธ์ น้ ๕๘๘)

ประกาศกระแสพระบรมราชโองการ
ให้ใช้พระราชบัญญัติรูดากในมณฑลนครศรีธรรมราช
แถมณฑลปัตตานี

มี พระบรมราชโองการใน พระบาท สมเด็จพระรามาธิบดี ศรีสินทร มหาจักรีบรมราชูปถัมภ์ พระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ดำรัสเหนือเกล้า ฯ สั่งว่า ตามที่ ทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ฯ ให้ใช้พระราชบัญญัติรูดาก รัตนโกสินทร ศก ๑๒๐ (พ.ศ. ๒๔๔๔) กับ ประกาศแก้ไข ข้อความในพระราชบัญญัติ รูดากเป็น บางมาตราอีก ๒ ฉบับ คือ ฉบับลงวันที่ ๒๕ พฤษภาคม รัตนโกสินทรศก ๑๒๔ (พ.ศ. ๒๔๔๘) ฉบับลงวันที่ ๑๕ มกราคม รัตนโกสินทรศก ๑๒๖ (พ.ศ. ๒๔๕๐) ใน หัวเมือง มณฑลนอกจาก กรุงเทพ พระมหานครด้วย นั้น

บัดนี้ ทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ฯ ให้ใช้พระราชบัญญัติรูดาก รัตนโกสินทรศก ๑๒๐ (พ.ศ. ๒๔๔๔) กับ ประกาศแก้ไข ข้อความในพระราชบัญญัติรูดากอีก ๒ ฉบับนั้น ทั่วทุกจังหวัดในมณฑลนครศรีธรรมราช แถมณฑลปัตตานี ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน พระพุทธศักราช ๒๔๖๖ เป็นต้นไป

ประกาศ มาณวันที่ ๒๙ มกราคม พระพุทธศักราช ๒๔๖๕

ประกาศ

ยกเว้นการเก็บเงินภาษีอากรบางอย่างในท้องที่
อำเภอคอกกวางย จังหวัดอุทัยธานี และอำเภออุ้มผาง
จังหวัดกำแพงเพชร

เดิมนามบัตรกระทรวงพระคลังมหาสมบัติ รับพระบรมราชโองการเห็น
เกล้า ๆ ทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ๆ ให้ประกาศให้ทราบทั่วกันว่า ความ
ประกาศตั้งวันที่ ๙ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๔๒ (ร.ศ. ๑๒๒) ว่า การ
หาเลี้ยงชีพของราษฎรในท้องที่อำเภอหนองหลวง (ซึ่งบัดนี้เปลี่ยนชื่อ
เป็น อำเภอคอกกวางย) และอำเภอแม่ถดอง (ซึ่งบัดนี้เปลี่ยนชื่อเป็นอำเภอ
อุ้มผาง) อดคิดจะตั้งถนนหนทางไม่บริบูรณ์เหมือนท้องที่อื่น จึงทรงพระกรุณา
โปรดเกล้า ๆ ให้ยกเลิกการเก็บเงินค่านา ค่าสัมภักดิ์ และอากรค่าน้ำ
แก่อำเภอใน ๒ อำเภอนี้ เพื่อเป็นการบำรุงราษฎรนั้น

บัดนี้ ทรงพระราชดำริเห็นว่า การทำมาหาเลี้ยงชีพของราษฎร
ในท้องที่ ๒ อำเภอนี้ยังไม่เจริญขึ้นเลย สัมควร จะยกเว้นการเก็บเงิน
อากรเพิ่มเติมขึ้นอีก ๒ ประเภท เพื่อเป็นการบำรุง จึงทรงพระ
กรุณาโปรดเกล้า ๆ ให้เพิ่ม การยกเว้น การเก็บเงินภาษีเรือโรงเรือน กับ
ภาษียา แก่ราษฎรในท้องที่ อำเภอคอกกวางย จังหวัดอุทัยธานี และอำเภอ

๕๒๑

อุมผาง จัหวัดกำแพงเพ็ชร มณฑทอนครัดวรวรค์ ตั้งแต่ พระพุทธศัศ
วาช ๒๔๖๕ เป็นต้นไป

หอรษ์ฎากรพิพัฒน์

ประกาศ มาณวันที่ ๒๙ มกราคม พระพุทธศัศวาช ๒๔๖๕

ศุภโยคเกษม

ผู้ทำการแทนเด้นาบตี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๘ วันที่ ๔ กุมภาพันธ์ หน้า ๕๘๐)

ประกาศ

ยกเว้นการเก็บเงินภาษีอากรบางอย่าง
 ตำบลบ้านด่าน ตำบลคลองพล อำเภอเมือง
 จังหวัดกำแพงเพชร

เสนาบดีกระทรวงพระคลังมหาสมบัติ รับพระบรมราชโองการเห็น
 เกิด ๖ ทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ๖ ให้ประกาศให้ทราบทั่วกันว่า ตาม
 ประกาศลงวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๔๗ (ร.ศ. ๑๒๓) ว่า ราษฎร
 ในตำบลบ้านด่าน ตำบลคลองพล ท้องที่อำเภอเมือง จังหวัดกำแพงเพชร
 มณฑลนครสวรรค์ เป็นคนชาติเกรียงโดยมาก ไม่ใคร่จะตั้งอยู่ให้
 เป็นเหตุถกถานมั่นคง ทั้งการ ทำมาหาเลี้ยงชีพ เป็น การ อดคดขัดสนไม่
 บริบูรณ์ จึง ทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ๖ ให้ยกเว้นการเก็บภาษีอากร
 ต่าง ๆ ในตำบลบ้านด่าน, ตำบลคลองพล ท้องที่อำเภอเมือง จังหวัด
 กำแพงเพชร ใ้

คนใด ทราบ ฝ่าฝืนของรู้ดี พระบาท ๖ ว่า การทำมาหาเลี้ยงชีพ ของ
 ราษฎร มีความ เจริญ ๖ สัมควร ที่ จะ จัดเก็บเงินภาษี ๖ ากรใด บาง
 ในบางประเภท จึง ทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ๖ ให้ยกเลิกข้อความใน
 ประกาศลงวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๔๗ (ร.ศ. ๑๒๓) นั้นเสีย และ
 โปรดเกล้า ๖ ให้ยกเว้นการเก็บภาษีอากร ให้แก่ราษฎรในตำบลบ้านด่าน

๕๒๓

ตำบลคลองพลู อำเภอเมือง จังหวัดกำแพงเพชร มณฑลนครสวรรค์
เฉพาะแต่บางประเภท คือค่านา ค่าสัมภักดิ์ อากรรค่าน้ำ ภาษีเรือ
โรงเรือน และภาษีขา นอกจากนี้ประเภทดังกล่าวนี้ ให้จัดการเก็บเงิน
ภาษีอากร ตั้งแต่พระพุทธศักราช ๒๔๖๕ เป็นต้นไป

หอรัษฎากรพิพัฒน์

ประกาศมาณวันที่ ๒๙ มกราคม พระพุทธศักราช ๒๔๖๕

ศุภโยคเกษม

ผู้ทำการแทนเสนาบดี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๘ วันที่ ๔ กุมภาพันธ์ ปี ๕๙๑)

๕๒๔

ประกาศ

กำหนดอัตราเก็บเงินภาษีค่าที่ไร่ยา

ท้องที่อำเภอท่าปลา จังหวัดอุตรดิตถ์ มณฑลพิษณุโลกไว้ละ ๔ บาท

เดิมนับตั้งแต่วันที่ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ รับ พระบรมราชโองการเห็น
เกล้าฯ ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศให้ทราบทั่วกันว่า ใน
ท้องที่อำเภอท่าปลา ซึ่ง เดิม ขึ้น แก่จังหวัดน่าน มณฑลมหาสารคาม ได้
จัดเก็บภาษีค่าที่ไร่ยา อัตราไว้ละ ๔ บาท บัดนี้ได้ทรงพระกรุณาโปรด
เกล้าฯ ให้ โอน อำเภอท่าปลา มาขึ้น แก่จังหวัดอุตรดิตถ์ มณฑลพิษณุโลก
ซึ่ง ในท้องที่ จังหวัดนี้ จัดเก็บภาษีค่าที่ไร่ยา มีอัตราไว้ละ ๘ บาท ทรงพระ
ราชดำริเห็นว่า ถ้า จะจัดเก็บภาษียาตาม อัตราในท้องที่ มณฑลพิษณุโลก
ก็จะ เป็น การ เตือนอน แก่ ราษฎร ผู้ทำไร่ยา เพราะ ท้องที่อำเภอท่าปลา
ยังไม่เจริญ เหมือน ท้องที่อื่นในมณฑล เดียวกัน

จึง ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้กำหนดอัตราเก็บเงินภาษีค่าที่ไร่ยา
ในท้องที่อำเภอท่าปลา จังหวัดอุตรดิตถ์ มณฑลพิษณุโลกไว้ละ ๔ บาท
ตั้งแต่วันที่ พ.ศ. ๒๔๖๕ เป็นต้นไป

หอรัษฎากรพิพัฒน์

ประกาศ มาณวันที่ ๒ กุมภาพันธ์ พระพุทธศักราช ๒๔๖๕

ศุภโยคเกษม

ผู้ทำการแทนเสนาบดี

12/10/2566

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๘ วันที่ ๔ กุมภาพันธ์ หน้า ๕๘๓)

กฎเสนาบดีกระทรวงเกษตราธิการ

ว่าด้วย กำหนดอัตราค่าธรรมเนียม การทำเหมืองแร่ทองคำ

ตาม ความใน พระราชบัญญัติ การ ทำ เหมืองแร่ พ.ศ. ๒๔๖๑

มาตรา ๘๒ พระราชทาน พระบรมราชานุญาต ให้เสนาบดี มีอำนาจ ที่จะ ตั้งกฎ เพื่อ กำหนดอัตราค่าภาคหลวง และค่าธรรมเนียมต่าง ๆ ซึ่ง ยัง ไม่ได้ กำหนดไว้ ใน พระราชบัญญัติ นั้น บัดนี้ เสนาบดี ผู้บัญชาการกรมราช โถงหกิจ แลภูมิวิทยาได้รับ พระบรมราชา นุญาตให้ตั้งกฎ กำหนดอัตราค่า ธรรมเนียมในการทำเหมืองแร่ทองคำ ขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้ --

ข้อ ๑) ให้ผู้ถือประทานบัตร ทำเหมืองแร่ทองคำ เสียเงิน ค่าอนุญาต แก่รัฐบาล ตามจำนวนคนที่กำหนดไว้ ตามมาตรา ๓๗ แห่งพระราชบัญญัติ เหมืองแร่ พ.ศ. ๒๔๖๑ โดยอัตราคนหนึ่ง ค่าธรรมเนียม เดือนละ ๔ บาท เงินค่าธรรมเนียมนี้ จะต้อง เสียล่วงหน้า ทุก เดือน (เศษของเดือน ให้คิดเป็น เดือน หนึ่ง) ทั้งนี้ นอกจาก เงินค่าเช่า ค่ารังวัดทำแผนที่ และค่าธรรมเนียม อื่น ๆ ที่ผู้ถือ ประทานบัตร จะ ต้อง เสีย อีก ได้ดี หนึ่ง ตาม พระราช บัญญัติเหมืองแร่ พ.ศ. ๒๔๖๑ นั้น ทุก ประการ

ข้อ ๒) ถ้าหาก ผู้ถือ ประทานบัตร ประสงค์ จะเพิ่ม หรือลดคนประจำ ทำการ จากจำนวน ที่ได้ เสีย ค่าธรรมเนียมไปอนุญาต รายตัวไว้แล้วเท่าใด

๕๒๖

ให้ทำเรื่องราวยื่นต่อกองราชโสตถิจ ประจำท้องที่ ก่อนวันดีเดือนเต็ม
ไป เมื่อได้รับใบอนุญาตแล้วเสียเงินค่าธรรมเนียมครบถ้วนแล้วจึงทำได้
แต่ถ้าจะตจจำนวนคนทำการ ต่ำจากเกณฑ์ที่กำหนดไว้ใน มาตรา ๓๗
แห่งพระราชบัญญัติการทำเหมืองแร่ พ.ศ. ๒๔๖๑ แล้ว ต้องได้รับอนุญาต
ตาม มาตรา ๓๘ แห่งพระราชบัญญัติ การทำเหมืองแร่ พ.ศ. ๒๔๖๑ นั้น
ก่อน

กระทรวงเกษตรราชการ

กฎให้ ใ้ ณ วันที่ ๓๐ มกราคม พระพุทธศักราช ๒๔๖๕

เจ้าพระยาพดเทพ

เด่นามตั้งกระทรวงเกษตรราชการ

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๕ วันที่ ๔ กุมภาพันธ์ พุ ๕๕๕)

ข้อบังคับสภาการศึกษาเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๓)

อาศัยอำนาจโดยพระราชบัญญัติสภาการศึกษาเพิ่มเติม พ.ศ. ๒๕๖๓
สมเด็จพระมาตุจฉาเจ้า ดุจฉันทมา พระบรมราชเทวี องค์สมณายิกา
สภาการศึกษา ทรงพระราชดำริเห็นว่า ญัตติ ส้มควรจะแก้ไขเพิ่มเติม
ข้อ บังคับ บางข้อ เพื่อให้เป็น ประโยชน์ยิ่งขึ้น จึงโปรดเกล้าฯ ให้
แก้ไขเพิ่มเติม ข้อบังคับ โดย อนุมัติ และ ความยินยอม แห่งคณะกรรมการ
ที่ปรึกษา ดังต่อไปนี้

๑ ให้แก้ไขเพิ่มเติม ข้อ ๑๖ แห่ง ข้อบังคับ สภาการศึกษา พ.ศ.
๒๕๖๓ และ เพิ่ม ประชา สมาชิก ขึ้น อีก ประเภท ๑ ข้อความ ตามที่คด
ตงให้ แก้ไขใหม่ นั้น เป็น ดังนี้ คือ

ข้อ ๑๖ สมาชิก ของสภา แบ่งออก เป็น ๕ ประเภท คือ

๑ สมาชิกพิเศษ ได้แก่บุคคล ซึ่ง ได้ เป็น สมาชิก ตาม คำ เชื้อเชิญ
ของ อุปนายก ผู้อำนวยการ โดยอนุมัติ ของ คณะกรรมการ

๒ สมาชิกกิตติมศักดิ์ ได้แก่บุคคล ซึ่ง ให้ จำนวนเงิน ฤๅทรัพย์สิน ของ
เขาในทุน ฤๅได้ ให้ ไว้ แล้ว ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๕๗ เป็นต้นมา รวมทั้งสิ้นใน
คราวเดียว เป็น ราคาไม่ต่ำกว่า ๓,๐๐๐ บาท

ข้อบังคับสภาการขาดสยามแก้ไขเพิ่มเติม

(ฉบับที่ ๓)

ว่าด้วย อนุสัญญาขาดสยาม

ข้าราชอำนาจโดย พระราชบัญญัติ สภาการขาดเพิ่มเติม พ.ศ. ๒๔๖๓
 สมเด็จพระมหารัชมงคลมุนี เจ้าคณะสงฆ์ธรรมยุติกนิกาย พระบรมราชเทวี องค์เจ้าภานายิกา
 สภาการขาดสยาม ทรง พระราชดำริเห็นว่า อนุสัญญาขาดสยาม จะวางบทและ
 ออก ข้อบังคับ ว่าด้วย อนุสัญญาขาดสยาม จึงโปรดเกล้าฯ ให้วางบท
 และ ออก ข้อ บังคับ โดย อนุมัติ และ ความยินยอม แห่ง คณะ กรรมการ ที่
 ปฏิบัติมา ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้แก้ไขเพิ่มเติม ข้อ ๓๔ แห่ง ข้อ บังคับ สภาการขาดสยาม
 พ.ศ. ๒๔๖๓ และ เพิ่ม กอ่งแยก ขึ้นอีก กอ่งหนึ่ง โดยนาม ว่า อนุสัญญา
 ขาดสยาม

ข้อ ๒ อันว่า อนุสัญญาขาดสยามนั้น ได้ตั้ง ขึ้น เพื่อ ประโยชน์ที่จะ
 ปลุกฝังไว้ในใจเด็กทั้งหลายแห่งบ้านเมือง ซึ่ง คุณธรรมมี ประการ
 ต่าง ๆ คือ อุทิศ คดี และ วิชการ แห่งการ อุทิศ ตน เป็น แรงงานโดยเฉพาะ
 เพื่อ แก่การ พิทักษ์ อนามัย ของตนเอง และ ของผู้อื่น ประการหนึ่ง ความ
 เข้าใจ และการ รับเอา ซึ่ง ภาระ รับ ผิดชอบในหน้าที่ ของ พต เมือง ประการ
 หนึ่ง 21/1๗2566
 กบการ เพาะ และ รักษา ไร่ ซึ่ง ธรรมารมย์ เป็น ไป เพื่อ เมตตา

นุเคราะห์ต่อชาติ ของ ตนเอง และ บรรดา ชาติ อื่น ๆ ทั่ว โลก นั้น อีก ประ
การ หนึ่ง

ข้อ ๓ เพื่อ บรรลุ ความ ประสงค์ อันนี้ อนุสัญญา ชาติสยาม จะ ได้ ใช้
อุปการ ต่อ ไป นี้ คือ

ก. บรรยาย ผิด ถอน พา เทียว ดู การ ต่าง ๆ

ข. ทำ การ งาน อัน เป็น ประ โยชน์

ค. ดำ เนิน การ ร่วม มือ กับ การ ตก เลื่อ ของ ชาติ

ข้อ ๔ บรรดา เด็ก ระหว่าง เรียน ทั้ง ปวง ใน กรุง สยาม ซึ่ง มี อายุ
ไม่ ต่ำ กว่า ๑๑ ปี บริบูรณ์ และ ไม่ เกิน กว่า ๑๗ ปี บริบูรณ์ นั้น อยู่ใน สถานะ
ที่จะ เป็น สมาชิก อนุสัญญา ชาติสยาม ได้ หาก ยินยอม รับ เขา ซึ่ง ความ
ประสงค์ และ ข้อ กำหนด และ ประดับ เครื่องหมาย ของ อนุสัญญา

ข้อ ๕ เงิน บำรุง สำหรับ การ เป็น สมาชิก นั้น ให้ กำหนด ไว้ เป็น
จำนวน บัด ๕๐ สตางค์ รวมทั้ง ค่า รับ หนึ่ง คู่ พิมพ์ ราย เดือน ของ อนุสัญญา
ชาติ สยาม

ข้อ ๖ การ อำนวย ปก ครอง อนุสัญญา ชาติ สยาม นั้น ให้ รวม อยู่
ใน หน้าที่ ของ กรมการ อำนวย การ กตงา คณะ หนึ่ง กรมการ นี้ ให้ มี ผู้
แทน ของ กระทรวง ศึกษาธิการ นาย หนึ่ง ซึ่ง เป็น ผู้ อำนวย การ กับ มี ผู้
แทน ของ กรม ตำรา วรรณคดี นาย หนึ่ง และ มี องค์ กรมการ อื่น อีก ๒ นาย
ตาม แต่ ติมาณายก จะ ได้ กำหนด ตั้ง

ผู้อำนวยความสะดวก นั้น ให้เป็น กรรมการ ที่ ปกฤษา ของ สภาโดย ตำแหน่ง
และ เป็น นายกใหม่ ประชุม แห่ง คณะ กรรมการ อำนาจการ กตาง ของ อนุ
สภาภาคสยาม และ ในการ ประชุม เช่นนี้ คณะกรรมการ อำนาจการ
กองย่อย แต่ ละ กอง ๆ จะ ได้ ส่ง กรรมการ มา เป็น ผู้แทน คณะละ นายหนึ่ง

ข้อ ๗ ภายใน มังคับ แห่ง ข้อบังคับ ของ สภาภาค ประจำ ภาค นั้น
ให้ กรรมการ อำนาจการ กตาง ของ อนุสภาภาค ออก ข้อ บังคับ ได้ โดย
เนื้อเรื่อง ที่ ข้อบังคับนี้ มิได้วางบทไปถึง เพื่อการ อำนาจ ปกครองภายใน
อนุสภา และ ข้อ บังคับ เช่นว่า นั้น ให้เป็น บทบังคับ แก่ บรรดา หน่วย ทั้ง
หลาย แห่ง อนุสภา ทั่วไป

ข้อ ๘ กรรมการ อำนาจการ กตาง แห่ง อนุสภาภาค จะต้องทำราย
งาน ประจำ แสดงกิจการ ทั้งปวงที่ได้ ทำไป แล้วนั้น เสนอ ต่อสภาภาค
ประจำ ภาค

ข้อ ๙ กองอนุสภา แต่ ละ กอง นั้น ตั้ง เปนรูป ขึ้นด้วย การ รวมหมวด
อนุสภา ทั้งหลาย ประจำ มณฑลหนึ่ง ๆ เข้า เป็นกอง และ ให้ อยู่ในความ
อำนาจ ของ คณะ กรรมการ อำนาจการ กองคณะหนึ่ง มี ผู้ เป็นองค์กรรม
การ คือ ผู้ มีชื่อเสียง ในท้องถิ่น ไม่ เกิน ๒ นาย และ ผู้แทน ของหมวด
อนุสภา หมวดละ ๑ นาย กับทั้ง เจ้าพนักงาน ฝ่ายศึกษาศึกษากร ๑ นาย ซึ่ง
เป็น ตัว ผู้ ดำเนินการ

ข้อ ๑๐ หมวดอนุสัญญา หมวดหนึ่ง ๆ นั้น ตั้ง เป็น รูป รุป ขึ้น ด้วย การรวม
 เขาหมู่ อนุสัญญาทั้งหลาย ของจังหวัดหนึ่ง เขาเป็นหมวดใน ความอำมวยของ
 คณะ กรรมการ อำมวยการ คณะหนึ่ง มีผู้ เป็นองค์กรรมการ คือ ผู้มี
 ชื่อเสียง ในท้องถิ่นที่ไม่เกิน ๒ นาย และ ผู้แทน ของหมู่ อนุสัญญา หมู่ละ ๑ นาย
 กับทั้ง เจ้าพนักงาน ฝ่ายศึกษาศึกษาการ ๑ นาย ซึ่ง เป็นตัว ผู้ดำเนินการ

ข้อ ๑๑ หมู่ อนุสัญญา หมู่หนึ่ง ๆ นั้น ตั้ง เป็น รูป รุป ขึ้น ด้วยการ รวม เขา
 หน่วยต่าง ๆ ของ โรงเรียน โรงหนึ่ง ๆ หรือ หน่วยต่าง ๆ ภายในเขตอำเภอ
 หนึ่ง ๆ เขาเป็นหมู่ใน ความ อำมวย ของ กรรมการ อำมวย การ คณะ หนึ่ง
 มีผู้ เป็นองค์ กรรมการ คือ ผู้มี ชื่อเสียง ในท้องถิ่นที่ไม่เกิน ๒ นาย และ ผู้
 แทน ของ หน่วยต่าง ๆ หน่วยละ ๑ นาย กับทั้ง พนักงาน ฝ่ายศึกษาศึกษาการ
 ๑ นาย ซึ่ง เป็น ตัว ผู้ดำเนินการ

ข้อ ๑๒ หน่วย อนุสัญญาภาค หน่วยหนึ่ง ๆ ตั้งเป็นรูป รุป ขึ้น ด้วยนักเรียน
 โรงเรียนหนึ่ง หรือ ชั้น ของ โรงเรียน ชั้นหนึ่ง ๆ ใน ความ อำมวย แห่ง ครู
 นายหนึ่ง และกรรมการ คณะหนึ่ง ซึ่ง มีสมาชิก ของหน่วย นั้น เป็น องค์
 กรรมการ ๕ ถึง ๗ นาย

ข้อ ๑๓ อนว่า ผู้มี ชื่อเสียง ใน ท้องที่ และ เจ้าพนักงาน ฝ่ายศึกษาศึกษาการ
 ซึ่ง จะพึง มีตำแหน่ง ในคณะ กรรมการ ทั้งหลาย ตั้ง ได้ว่าไว้ ใน ข้อ ๙ ถึง
 ๑๑ นั้น สภานายก แห่ง สภาภาควิชาตย์ยาม เป็น ผู้ตั้ง ใน คณะกรรมการ
 เหล่านี้ ให้เจาหน้าที่ ของสภาภาควิชาตย์ยาม ผู้มีตำแหน่ง สูงสุดใน ท้องที่ประชุม

ชน แต่จะราย ภายใน มณฑล หัวเมือง ทั้งหลายนั้น เป็น กรรมการ ด้วย
โดย คำแห่ง และ เป็น นายก แห่ง คณะ กรรมการ ทั้งหลาย นั้น

ข้อ ๑๔ แพทย์ของ สภากาชาดใน ท้องที่ มี ดัชนี ที่จะ เข้า ประชุม สมา
ชิก ด้วย ทุกคราว

ข้อ ๑๕ ในการประชุมหน่วย อนุสภา แต่ละคราว ต้องทำรายงานเด่น
ว่าด้วย อนามัย การ ตั้งแรง ทำงาน ให้แก่ ประชุมชน ปฐม พยาบาล
และ เรื่อง อื่น ๆ อันเนื่อง ด้วยความ ประสงค์ ทวีไป ของอนุสภา กาชาด นั้น

ประกาศมาณวันที่ ๒๗ มกราคม พระพุทธศักราช ๒๔๖๕

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๕ วันที่ ๔ กุมภาพันธ์ หน้า ๕๕๗)

ประกาศกระทรวงมหาดไทย

ว่าด้วย การ จดทะเบียน ตาม พระราชบัญญัติรถยนต์
ใน มณฑล นครศรีธรรมราช แด มณฑล ปัตตานี

เดิมนับที่ กระทรวงมหาดไทย ขอ ประกาศให้ ทราบทั่วกัน ว่า ตามที่
ทรง พระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ ไซ้ พระราชบัญญัติ รถยนต์ รดณคดี รดณ โกลดิทร
คดี ๑๒๘ (พ.ศ. ๒๔๕๒) กับ ประกาศแก้ไข เพิ่มเติม พระราชบัญญัติ
รถยนต์ ดังวันที่ ๑๕ มิถุนายน พระพุทธศักราช ๒๔๖๑ ทวี ทุก จังหวัด ใน
มณฑล นครศรีธรรมราช แด มณฑล ปัตตานี ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน
พระพุทศักราช ๒๔๖๖ เป็นต้นไป นั้น

ได้ตั้ง เจ้าพนักงาน เป็นผู้ทำการ จดทะเบียน ออกใบอนุญาต แดกำหนด
เวลา จดทะเบียน ดังต่อไปนี้ คือ

ข้อ ๑ ให้ผู้ว่า ราชการ จังหวัด ทุก จังหวัด ใน มณฑล นคร ศรีธรรม
ราช แด มณฑล ปัตตานี เป็น เจ้านาที่ จดทะเบียน รถยนต์ จักรยานยนต์
คนขับ แดกระทำกร อื่น ๆ ตาม พระราชบัญญัติ

ข้อ ๒ คำว่า “งวด” ตามความใน มาตรา ๕ แด มาตรา ๑๓ (๓)
แห่งประกาศแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติรถยนต์ พระพุทศักราช ๒๔๖๐
นั้น ยกเว้น ^{12/10/2566} ถ้าต่อไปไม่ได้ กำหนด เป็น อย่างอื่น แดว ให้ถือ ว่า กำหนด บ้าง

๕๓๕

โดยปรกติเป็นงวดหนึ่ง คือ นับตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน เป็นต้นไป จนถึงวันที่ ๓๑ มีนาคม ของปีนั้น เป็นที่สุดของงวด แต่ถ้าจะขอจดทะเบียนแลรับใบอนุญาตในระหว่างงวดนั้นแล้ว ใบอนุญาตนั้นให้ใช้ได้เพียงวันที่ ๓๑ มีนาคม ของปีนั้น

ประกาศมาณวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ พระพุทธศักราช ๒๔๖๕

มหาอำมาตย์โท พระยาศรีธรรมราชา

ลงนามแทนเสนาบดี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๕ วันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ น้ ๖๐๒)

ประกาศกระทรวงมหาดไทย

ว่าด้วยการ จดทะเบียน ตาม พระราชบัญญัติ รดจ้าง
ใน มณฑล นครศรีธรรมราช แด่มณฑล บัคคานี

เดี๋ยวนี้ กระทรวงมหาดไทย ขอ ประกาศให้ ทราบ ทุกคน ว่า ตามที่ ทรง พระกรุณาโปรดเกล้า ฯ ให้ ไซ้ พระราชบัญญัติ รดจ้าง รัตนโกสินทร ศก ๑๒๔ (พ.ศ. ๒๔๔๘) ทว่า ทุก จังหวัด ใน มณฑล นคร ศรีธรรมราช แด่ มณฑล บัคคานี ตั้งแต่ วันที่ ๑ มิถุนายน พระพุทธศักราช ๒๔๖๖ เป็น คนไป นั้น

ได้ตั้งเจ้าพนักงาน เป็น ผู้ ทำการจดทะเบียน ออกใบอนุญาต แลกำหนด อัตราค่า ขวมนิยม จด ทะเบียน กับ อัตราค่าเช่า รดจ้าง ตาม พระราช บัญญัติ รดจ้าง มาตรา ๒ มาตรา ๘ มาตรา ๑๕ แด่ มาตรา ๑๙ ดังต่อไปนี้ คือ

ข้อ ๑ ให้ผู้ว่าราชการจังหวัด ทุกจังหวัด ในมณฑล นครศรีธรรมราช แด่มณฑล บัคคานี เป็น นายทะเบียน ดำเนิน ทำการ จด ทะเบียน แด่ ออก ใบ อนุญาต รดจ้าง กับ คนขับ

ข้อ ๒ ผู้ใด จะ ไซ้ รด ทำการ รับจ้าง หรือ ทำการ เป็น คน ขับ รดจ้าง ให้ ไป จดทะเบียน รับ ใบอนุญาต ก่อนนายทะเบียน ในปี ๑ รวม ๒ งวดๆ ที่ ๑ เริ่ม ตั้งแต่ วันที่ ๑ มิถุนายน งวดที่ ๒ เริ่ม ตั้งแต่ วันที่ ๑ ธันวาคม ส่วนใบ

๕๓๗

อนุญาตให้มีกำหนดขายใช้ใต้วงวดละ ๒ เดือน คือ งวดที่ ๑ ตั้งแต่วันที่ ๑ มิถุนายน ถึง วันที่ ๓๐ พฤศจิกายน งวดที่ ๒ ตั้งแต่ วันที่ ๑ ธันวาคม ถึง วันที่ ๓๑ พฤษภาคม ของปีใหม่ ซึ่ง บรรจบ ครบ เวลา จดทะเบียน งวดที่ ๑

ข้อ ๓ ให้เรียกค่าธรรมเนียมจดทะเบียน แด่ ออกใบ อนุญาตสำหรับ รถจ้าง กับคนขับ เฉพาะใน งวด หนึ่ง ๆ ตาม อัตราต่อไป นี้ คือ

รถแท็กซี่ด้วยมา

รถชั้นที่ ๑ รถแท็กซี่ด้วยมา ๖ บาท

รถชั้นที่ ๒ รถแท็กซี่ด้วยมาเดี่ยว ๔ บาท

รถชั้นที่ ๓ รถแท็กซี่ ๒ คัน หรือ ๔ คันแท็กซี่ด้วยมาเดี่ยว ๓ บาท

รถชั้นที่ ๔ รถแท็กซี่สำหรับ บรรทุกของ อย่างเดียว ไม่ใช่

สำหรับคนโดยสาร ๓ บาท

• • คนขับ

ค่าธรรมเนียมใบ อนุญาต สำหรับ คนขับ ชั้นที่ ๑ บาท

ข้อ ๔ อัตราค่าเช่า รถจ้างนั้น ให้เจ้าของ หรือ คนขับ กับผู้เช่าปฏิบัติ การเรียกร้อง แด่ให้ค่าเช่า แก่ตน ดังต่อไปนี้ คือ

รถชั้นที่ ๑

ค่าเช่า ชั่วโมงแรก หรือ ภายใน ชั่วโมงแรก ราคาเงิน ๒ บาท ชั่วโมงต่อไป หรือภายใน ชั่วโมงแรก เพิ่มค่าเช่า ชั่วโมงแรก หรือ ภายใน ชั่วโมงแรก ๑ บาท

๕๓๘

๕๓
รถชนที่ ๒

ค่าเช่าช่วงนาฬิกาแรก หรือ ภายใน ช่วงนาฬิกาแรก ราคาเงิน ๑ บาท ๕๐ สตางค์ ช่วง นาฬิกาต่อไป หรือภายใน ช่วงนาฬิกา เพิ่มค่าเช่าช่วงนาฬิกา หรือภายใน ช่วงนาฬิกาละ ๗๕ สตางค์

๕๓
รถชนที่ ๓

ค่าเช่า ช่วงนาฬิกาแรก หรือ ภายใน ช่วงนาฬิกาแรก ราคาเงิน ๑ บาท ช่วงนาฬิกาต่อไป หรือภายใน ช่วงนาฬิกา เพิ่มค่าเช่าช่วงนาฬิกา หรือภายใน ช่วงนาฬิกา ละ ๕๐ สตางค์

๕๓
รถชนที่ ๔

ค่าเช่า ระยะทาง ๕๐ เส้น หรือภายใน ๕๐ เส้น ระยะแรก ราคาเงิน ๒ บาท ทุก ระยะ ๕๐ เส้น หรือภายใน ๕๐ เส้น ต่อไป เพิ่มค่าเช่าระยะ ละ ๕๐ สตางค์

อนึ่ง อัตราค่าเช่า รถจ้าง ที่กำหนดไว้ใน ข้อ ๔ นี้ ไม่ให้ ถือว่าเป็น เครื่อง ชาติ ขวาง ที่ จะ ไม่ ให้ คน ขับ รถ หรือ เจ้า ของรถ คน ใด ต้อง ถัด กระทำ ตาม สัญญา อย่างไร ก็ คน ยินยอม จะรับค่าเช่ารถ ต่ำ กว่า อัตรา ที่ ได้ กำหนดไว้ ใน ข้อ ๔ นี้

ข้อ ๕ ถ้า ใบอนุญาต สำหรับรถจ้าง หรือ คนขับของ ผู้ใด เป็นอันคราย สูญหายไป เจ้าของ แด คนขับ มีความ ประสงค์ จะ ขอรับใบ อนุญาตใหม่ เพื่อได้ ใช้รถจ้าง แด ทำการ ขับ ต่อไป จน กว่า จะ ตั้งงวด ที่ ได้ จัด ทะเบียน

ไว้แล้ว ให้ไปขออนุญาต ค่อนายทะเบียน ให้นายทะเบียนออกใบอนุญาตให้ แต่ใบอนุญาตนั้นให้มีอายุใช้ได้เท่ากับ ใบอนุญาตที่เป็น อันตรายสูญหายไปนั้น กับให้เรียกค่าธรรมเนียมใบอนุญาตตามอัตราต่อไปนี้ คือ ค่าธรรมเนียมใบอนุญาต สำหรับ รถจักรยานยนต์ ๑ ใน ๔ ของ อัตราที่ได้กำหนดไว้ใน ข้อ ๓

ค่าธรรมเนียมใบอนุญาต สำหรับ คนขับ ๑ ใน ๕ ของ อัตรา

ประกาศมาณวันที่ ๒ กุมภาพันธ์ พระพุทธศักราช ๒๔๖๕

มหาอำมาตย์โท พระยาศรีธรรมราช

ตงนามแทนเสนาบดี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๕ วันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ หน้า ๖๐๓)

ประกาศกระทรวงมหาดไทย

ว่าด้วยการ จัดทะเบียน ความ พระราชบัญญัติ รดตลก
ใน มณฑล นครศรีธรรมราช แล มณฑลปัตตานี

เดี๋ยบบัดั กระทรวงมหาดไทย ขอ ประกาศให้ทราบ ทัดกันว่า ตามที่
ทรง พระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ ไซ้ พระราชบัญญัติ รดตลก รัตน โกสินทร
ศก ๑๒๐ (พ.ศ. ๒๔๔๔) ทัด ทุก จังหวัดใน มณฑล นคร ศรีธรรมราช
แล มณฑล ปัตตานี ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน พระพุทธศักราช ๒๔๖๖ เป็น
คนไปนั้น

ไตตั้งเจ้าพนักงาน เป็น ผู้ทำการจดทะเบียน ออกใบอนุญาต แลกำหนด
อัตราค่าธรรมเนียม จดทะเบียน กับ อัตราค่าโดยสำนรดตลก ตาม พระ
ราชบัญญัติ รดตลก มาตรา ๖ แลข้อ ๒ ข้อ ๓ แห่ง ประกาศ แก่ ไซ้ พระราช
บัญญัติ รดตลก ฉบับตั้งวันที่ ๒๕ พฤษภาคม รัตน โกสินทรศก ๑๒๔
(พ.ศ. ๒๔๔๘) ตั้งต่อไปนี้ คือ

ข้อ ๑ ให้ผู้ว่าราชการ จังหวัด ทุก จังหวัดในมณฑลนครศรีธรรมราช
แล มณฑลปัตตานี เป็น นายทะเบียน สำหรับ ทำการ จด ทะเบียน แล ออก
ใบ อนุญาต รดตลก กับ คน ดากรถ

ข้อ ๒ ผู้ใดจะใช้รถตากทำการรับจ้าง คนโดยส่วน หรือทำการเป็นคน ตากรถให้ไป จด ทะเบียน รับ ใบ อนุญาต ต่อ นายทะเบียน ตามเวลาที่ กำหนดไว้ดังนี้ คือ

รถตากของจดทะเบียนในปี ๑ รวม ๓ งวด ๆ ที่ ๑ เริ่มแต่วันที่ ๑ เมษายน งวดที่ ๒ เริ่มแต่วันที่ ๑ สิงหาคม งวดที่ ๓ เริ่มแต่วันที่ ๑ ธันวาคม

คนตากรถของจดทะเบียน ปีละ ครั้ง ๑ เริ่มแต่วันที่ ๑ เมษายน เป็นต้นไป

ข้อ ๓ ใบ อนุญาต สำหรับรถตาก แลคนตากรถ มีกำหนดอายุใช้ได้ ดังนี้ คือ

ใบ อนุญาต สำหรับรถตาก นั้น งวดที่ ๑ ใช้ได้ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน ถึงวันที่ ๓๑ กรกฎาคม งวดที่ ๒ ใช้ได้ตั้งแต่วันที่ ๑ สิงหาคม ถึงวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน งวดที่ ๓ ใช้ได้ตั้งแต่วันที่ ๑ ธันวาคม ถึงวันที่ ๓๑ มีนาคม

ใบ อนุญาต สำหรับคนตากรถนั้น ใช้ได้ปี ๑ ตั้งแต่ วันที่ ๑ เมษายน ถึง วันที่ ๓๑ มีนาคม ของปีที่จดทะเบียนนั้น

ข้อ ๔ ให้เรียกค่าธรรมเนียมจดทะเบียน แล ออกใบ อนุญาต สำหรับรถตาก เฉพาะใน งวดหนึ่ง ๆ ตามอัตราต่อไปนี้ คือ

- รถชนิดที่ ๑ ๘ บาท
- รถชนิดที่ ๒ ๔ บาท

ข้อ ๕ ถ้าเจ้าของ รถตาก นำรถ มาจดทะเบียนไม่เต็มงวด เช่น นำ มาจดทะเบียนในเดือนที่ ๒ เดือนที่ ๓ หรือ เดือนที่ ๔ ของงวดนั้น ให้ นายทะเบียน รับจดทะเบียน แต่ ออกใบ อนุญาตให้เพียงถึงงวดนั้น แต่ให้ เรียกค่าธรรมเนียมเฉลี่ย เป็น ราย เดือน ซึ่ง จะใช้ รถตากในงวดนั้น คือ รด ๑ เดือนละ ๒ บาท รด ๒ เดือนละ ๑ บาท

ข้อ ๖ ให้เรียกค่าธรรมเนียมจดทะเบียน แต่ ออกใบอนุญาต สำหรับ คนตากรด ปี ๑ ฉบับ ละ ๑ บาท

ข้อ ๗ ถ้าเจ้าของ รถตาก จะโอน กรรมสิทธิ์รถให้แก่มุได้ให้พร้อม กัน มาจดทะเบียน เปลี่ยนใบ อนุญาต คือ นายทะเบียน ตามความ ที่ว่าไว้ใน มาตรา ๑๓ เมื่อ นายทะเบียนได้จดทะเบียน แต่ เปลี่ยนใบ อนุญาตให้ แล้ว ให้เรียกค่าธรรมเนียมใบ อนุญาต ฉบับละ ๑ บาท

ข้อ ๘ ถ้าเจ้าของ รถตาก ย้ายที่ อยู่ กัด หรือ ย้าย โรงรถตาก กัด ให้แจ้งความจดทะเบียน การ เปลี่ยนแปลง คือนายทะเบียน ตามความที่ ว่าไว้ใน มาตรา ๒๑ เมื่อ นายทะเบียนได้ทำการ เปลี่ยนแปลง แล้วให้เรียก ค่าธรรมเนียม ครั้งละ ๑ บาท

ข้อ ๙ อัตราค่าจ้าง โดยส่วน รถตาก นั้น ให้ผู้ตากรด กับ ผู้โดยส่วน ปฏิบัติ การ เรียกรถ แต่ให้ค่าจ้าง โดยส่วน แก่กัน ดังต่อไปนี้ คือ

๕๔๓

๒๕
รถชนที่ ๑

ระยะเวลา ๑๕ นาที หรือ น้อยกว่า ราคา ๒๕ ดีตังค์

ระยะเวลา กว่า ๑๕ นาที หรือ ภายใน ๓๐ นาที ราคา ๕๐ ดีตังค์

ระยะเวลา กว่า ๓๐ นาที หรือ ภายใน ชั่วโมง พิการ ราคา ๗๕ ดีตังค์

ระยะเวลา ทุกชั่วโมง พิการ ครบ บริบูรณ์ ภายหลัง ชั่วโมง พิการแรก ชั่วโมง
พิการละ ๕๐ ดีตังค์

๒๕
รถชนที่ ๒

ระยะทาง ภายใน ๑๕ เส้น คนเดียว ๖ ดีตังค์ ๒ คน ๙ ดีตังค์

ระยะทาง ภายใน ๕๐ เส้น คนเดียว ๙ ดีตังค์ ๒ คน ๑๒ ดีตังค์

ระยะทาง ภายใน ๗๕ เส้น คนเดียว ๑๒ ดีตังค์ ๒ คน ๑๕ ดีตังค์

ระยะทาง ทุก ๆ ๒๕ เส้น ต่อไป ระยะละ ๓ ดีตังค์

ค่าคอย

ค่าคอย ถ้าเกิน ๑๕ นาที จน ชั่วโมง พิการ ๑ ค่าคอย ๖ ดีตังค์ ถ้าเกินนั้น
ไป คิดค่าคอยได้ ชั่วโมง พิการ หรือ ภายใน ชั่วโมง พิการละ ๖ ดีตังค์

ค่าโดยผ่าน ค่าคอย

ค่าโดยผ่าน กัด ค่าคอย กัด เวลา กดางคืน วัน ๙ นาฬิกา หลัง เที่ยงไป
เรียกชนใต้ ออก กงอตรา

ข้อ ๑๐ ถ้าใบ อนุญาต สำหรับ รถตาก หรือคน ตากรถ ของ ผู้ใด เป็น อันตราย สูญหายไป เจ้าของ แดคนตากรถ มีความ ประสงค์ จะ ขอรับใบ อนุญาตใหม่ เพื่อได้ ใช้ รถตาก ค่อไป จนถึง งดวค หรือ ทำการ ตากรถ ค่อไป จนถึง ับ ตามที่ ได้ จดทะเบียนไว้ ให้ ไปขอ ใบอนุญาต ต่อ นาย ทะเบียน ให้ นายทะเบียน ออกใบ อนุญาตให้ แดใบ อนุญาต นั้น ให้ มีอายุ ใช้ ได้ เท่า กับใบ อนุญาต ที่ เป็นอันตราย สูญหาย ไปนั้น กับ ให้ เรียก ค่าธรรมเนียม ใบ อนุญาต ตาม อัตรา ค่อไป นี้ คือ

ค่าธรรมเนียม ใบอนุญาต สำหรับ รถตาก ฉบับละ ๑ ใน ๔ ของ อัตรา ที่ ได้ กำหนดไว้ ใน ข้อ ๔

ค่าธรรมเนียม ใบ อนุญาต สำหรับ คนตากรถ ฉบับละ ๕๐ สตางค์
ประกาศมาณวันที่ ๒ กุมภาพันธ์ พระพุทธศักราช ๒๔๖๕
มหาอำมาตย์โท พระยาศรีธรรมราชา

ตงนามแทนเสนาบดี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๕ วันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ หน้า ๖๐๗)

ประกาศกระทรวงมหาดไทย

ว่าด้วย การจัด ทะเบียน ตามพระราชบัญญัติ ดอเดือน
ใน มณฑล นครศรีธรรมราช แล มณฑล บัตตานี

เดินาบตี กระทรวงมหาดไทย ขอประกาศให้ ทราบ ท่วงกันว่า ตามที่
ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ ไซพระราชบัญญัติ ดอเดือน พระพุทธ
ศักราช ๒๔๖๐ ท่วงทุกจังหวัดในมณฑลนครศรีธรรมราช แล มณฑล บัตตานี
ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน พระพุทธศักราช ๒๔๖๖ เป็นต้นไป นั้น

ได้ตั้ง เจ้าพนักงาน เป็นผู้ ทำการ จัดทะเบียน ออกใบ อนุญาต แล
กำหนด อัตรา ค่า ธรรมเนียม จัด ทะเบียน ตาม พระ ราช บัญญัติ ดอ เดือน
มาตรา ๓ มาตรา ๔ มาตรา ๗ ตั้งต่อไปนี้ คือ

ข้อ ๑ ให้ นายอำเภอ ผู้ปกครอง ท้อง ที่ ใน จังหวัด ของ มณฑล นคร
ศรีธรรมราช แล มณฑล บัตตานี เป็น นายทะเบียน สำหรับ ทำการ จัด
ทะเบียน แล ออก ใบ อนุญาต ดอเดือน ทั้ง หาดาย กับ คน ชัม คนลาก เช่น คน
ควบคุม

ข้อ ๒ ผู้ใดจะ ไซ ดอเดือน ชนิดใด หรือ จะ ทำการ เป็นคนชัม คนลาก
เช่น คนควบคุม ต้อง จัดทะเบียน แล รับ ใบ อนุญาต ต่อ นายทะเบียน ปี ละ
ครั้ง เริ่ม ตั้งแต่ วันที่ ๑ เมษายน ทุกปี ส่วน ใบ อนุญาต นั้น มี กำหนดอายุ
ไซ ได้ เพียง ดอเดือน มีนาคม ของ ปี ที่ จัด ทะเบียน นั้น

ข้อ ๓ ให้เรียกค่าธรรมเนียมจดทะเบียน แล ออกใบ อนุญาต สำหรับ
ถือเดือน ทั้งหลาย กับคนขับ คนลากเข็น คนควบคุม บัตรครั้งหนึ่งตามอัตรา
ต่อไปนี้ คือ

รถเทียม ด้วยมา

- รถมา ชนิด ๔ ล้อ สำหรับใช้เอง ๖ บาท
- รถมา ชนิด ๒ ล้อ สำหรับใช้เอง ๔ บาท
- รถมา สำหรับ บรรทุก สำหรับใช้เอง ๔ บาท

รถจักรยาน

รถจักรยาน ทุกชนิด ๑ บาท

เกวียน

เกวียน สำหรับ บรรทุก ซึ่ง เทียม ด้วย กำจัด ดีควัวพาหนะ กว่า ๑ ตัว
๓ บาท

เกวียน สำหรับ บรรทุก ซึ่ง เทียม ด้วย กำจัด ดีควัวพาหนะ ๑ ตัว ๒ บาท

เกวียน สำหรับ บรรทุก ซึ่ง ตาก หรือ เข็น ด้วย กำจัดคน กว่า ๑ คนขึ้นไป
๑ บาท

ถือเดือน

ถือเดือน ซึ่ง ตาก หรือ เข็น ด้วย กำจัดคนมากกว่า ๑ คน ขึ้นไป ๑ บาท

ถือเดือน ซึ่ง ตาก หรือ เข็น ด้วย กำจัด คน ๑ คน เดียว ๑ บาท

คนขับ คนลากเข็น คนควบคุม

ค่าธรรมเนียม ใบ อนุญาต คนขับ คน ลากเข็น คน ควบคุม ฉบับ ๑

12/10/2566

๑ บาท

๕๔๗

ข้อ ๔ ถ้าใบอนุญาตสำหรับ ตอเดือนชนิดใดคงที่กำหนดไว้ใน ข้อ ๓ หรือใบอนุญาตสำหรับ คนขับ คนลากเข็น คนควบคุม ของ ผู้ใด เป็น อัน ตราย สูญหายไป เจ้าของ แด คนเหล่านั้น มีความ ประสงค์ จะรับใบ อนุญาตใหม่ เพื่อได้ ใช้ ตอเดือน ของคน ต่อไป กดี หรือ คนเหล่านั้น จะทำ การขับ ลากเข็น แด ควบคุม ต่อไป จนสิ้น บกดี ให้ ไปขอ ใบอนุญาต ต่อ นายทะเบียน ให้ นายทะเบียน ออกใบ อนุญาตให้ แด ใบ อนุญาตนั้น ให้ มีอายุ ใช้ ได้ เท่ากับ ใบ อนุญาต ที่ ได้ เป็น อัน ตราย สูญหายไป นั้น กับ ให้ เรียก ค่าธรรมเนียม ใบ อนุญาต ตาม อัตรา ต่อไป นี้ คือ

ค่าธรรมเนียม ใบ อนุญาต รถม้า รถจักรยาน เกวียน ตอเดือน ฉบับละ ๑ ใน ๔ ของ อัตรา ที่ได้ กำหนดไว้ ใน ข้อ ๓

ค่า ธรรมเนียม ใบ อนุญาต สำหรับ คนขับ คนลากเข็น แด คน ควบคุม ฉบับละ ๕๐ สตางค์

ประกาศ มา ณ วันที่ ๖ กุมภาพันธ์ พระพุทธศักราช ๒๔๖๕

มหาอำมาตย์โท พระยาศรีธรรมราชา

ตงนามแทน เต็มบัต

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๘ วันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ หน้า ๖๑๒)

๕๔๘

ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ

ใช้พระราชบัญญัติ ประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔
ในท้องที่ มณฑล นครราชสีมา

โดยมาตรา ๒ แห่ง พระราชบัญญัติ ประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔ ซึ่งว่า
“ เสนาบดี กระทรวงศึกษาธิการ มีอำนาจที่จะ ทำ บัญชีเพิ่มเติม เพื่อ
ขยายการใช้ ใน อำเภอ และ ตำบล อื่นๆ ได้ อีก รั่วไป เมื่อ เห็น ว่า เป็น
ภาคสมควร ที่ จะทำ ดังนั้น ” นั้น บัดนี้ สมควร ที่ จะใช้ พระราชบัญญัติ
ประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔ ใน ท้อง ที่ มณฑล นครราชสีมา เพิ่มขึ้น อีก
๔๗ ตำบล จึงทำ บัญชี เพิ่มเติมขยายการใช้ พระราชบัญญัติประถมศึกษา
พ.ศ. ๒๔๖๔ ตาม ท้าย ประกาศนี้ และ กำหนดให้ ใช้ ตั้ง แต่ วันที่ ๑๕
มกราคม พ.ศ. ๒๔๖๕ เป็นต้นไป

ประกาศมาณวันที่ ๑๒ มกราคม พระพุทธศักราช ๒๔๖๕

เจ้าพระยาธรรมศักดิ์

จางวางเอก เสนาบดี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๘ วันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๔๖๕)

๕๕๕

บัญชีเพิ่มเติม ของที่ ที่ใช้ พระราชบัญญัติ ประถมศึกษา

พระพุทธศักราช ๒๔๖๔

มณฑล	จังหวัด	อำเภอ	ตำบล
นครราชสีมา	นครราชสีมา	เมืองนครราชสีมา	โพธิ์กลาง หนองจะบก ปรใหญ่ หมื่นไวย บ้านเกาะ บ้านใหม่ โคกกรวด บ้านโพธิ์ หนองยาง โคกสูง ดงเนิน กุดน้อย โนนดาว ด้ายตอ พังเทียม เมืองหาร โคกรัก กุดม่วง กุดพมาน สระจรเข้ พันชนะ
		กิ่งท่าช้าง กิ่งจอหอ ดงเนิน จันทก โนนดาว	
		ด้านซุนทด	

12/10/2566

ในท้องที่มณฑลอยุธยา

โดยมาตรา ๒ แห่งพระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔ ซึ่งว่า
“เสนาบดีกระทรวงศึกษาธิการ มีอำนาจที่จะทำบัญชีเพิ่มเติมเพื่อขยาย
การใช้ในอำเภอและตำบลอื่น ๆ ได้ อ้อกว่าไป เมื่อเห็นว่าเป็นภาค
สมควรที่จะทำดังนี้” นั้น บัดนี้สมควรที่จะใช้พระราชบัญญัติประถม
ศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔ ในท้องที่มณฑลอยุธยาเพิ่มขึ้นอีก ๒๐ ตำบล จึง
ทำบัญชีเพิ่มเติมขยายการใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔
ตามท้ายประกาศนี้ และกำหนดให้ใช้ตั้งแต่วันที่ ๑๕ มกราคม พ.ศ. ๒๔๖๕
เป็นต้นไป

ประกาศ มาณวันที่ ๑๒ มกราคม พระพุทธศักราช ๒๔๖๕

เจ้าพระยาธรรมศักดิ์

จางวางเอก เสนาบดี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๘ วันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ หน้า ๖๑๘)

๕๕๓

บัญชีเพิ่มเติมของที่ดิน พระราชบัญญัติประถมศึกษา
พระพุทธศักราช ๒๔๖๔

มณฑล	จังหวัด	อำเภอ	ตำบล
อยุธยา	นครศรีอยุธยา	ราชคราม	ราชคราม บ้านสระโจ บางไทร บ้านแบ่ง บางพุด ช่างน้อย บ้านห่อหมก บ้านเกาะ คุดลอด ช่างเหล็ก บางยี่โท บ้านแคออก
	สระบุรี	ปากเพรียว	โคกสว่าง ถ้ำมะค่า
		เตาไห	ปากขาวตำ บ้านยาง เริงวาง
		ไชยบาดาล	โคกสดุง มะนาวหวาน บัวชุม

12/10/2566

ในท้องที่มณฑลนครราชสีมา

โดยมาตรา ๒ แห่งพระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔ ซึ่งว่า
 “ เสนาบดีกระทรวงศึกษาธิการ มีอำนาจที่จะทำบัญชีเพิ่มเติมเพื่อขยาย
 การใช้ ในอำเภอ และตำบลอื่น ๆ ได้อีกทั่วไป เมื่อเห็นว่า เป็นภาค
 ดมควรที่จะทำดังนี้ ” นั้น บัดนี้ ดมควรที่จะใช้พระราชบัญญัติประถม
 ศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔ ในท้องที่มณฑลนครราชสีมาเพิ่มขึ้นอีก ๒ ตำบล
 จึงทำบัญชีเพิ่มเติม ขยายการใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔
 ตามท้ายประกาศนี้ และ กำหนดให้ ใช้ตั้งแต่วันที่ ๒๐ มกราคม
 พ.ศ. ๒๔๖๕ เป็นต้นไป

ประกาศ มาณวันที่ ๑๘ มกราคม พระพุทธศักราช ๒๔๖๕

เจ้าพระยาธรรมศักดิ์

จางวางเอก เสนาบดี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๘ วันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ หน้า ๖๒๑)

๕๕๕
บัญชีเพิ่มเติม ของที่ ก ไซ พระราชบัญญัติประถมศึกษา
พระพุทธศักราช ๒๔๖๔

มณฑล	จังหวัด	อำเภอ	ตำบล
นครราชสีมา	บุรีรัมย์	นางรอง	หนองปล่อง ชุมแดง

12/10/2566

ประกาศ

เลื่อนชั้นที่นา ตำบลโปประจักษ์ ตำบลแบ่งตก
ตำบลบ้านหม้อ ตำบลบางน้ำเขียว ท้องที่อำเภอพรหม
จังหวัดสงขลา ขึ้นเป็นนาฟางลอยชั้นตรีไว้ระ ๘๐ ไร่ต่างค

เดีนาบตีกระทรวงพระคลังมหาสมบัติ รับ พระบรมราชโองการเห็น
เกล้า ๆ ทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ๆ ให้ประกาศให้ทราบทั่วกันว่า ทาง
การฝ่ายปกครองไต่ยุบตำบลกระดังงา นาฟางลอยชั้นตรี ไปรวมกับตำบล
โปประจักษ์ ชั้นจัตวา ยุบตำบลแบ่งตก ชั้นจัตวาไปรวมกับตำบลไผ่ดำ
ชั้นตรี ยุบตำบลช่ปะชาวชั้นตรีไปรวมกับตำบลบ้านหม้อชั้นจัตวา ยุบตำบล
บ้านไร่ชั้นตรีไปรวมกับตำบลบางน้ำเขียวชั้นจัตวา ในท้องที่อำเภอพรหม
จังหวัดสงขลาแล้ว นน ทรงพระราชดำริเห็นว่า ชั้นที่นาบางตำบลตาม
ที่ได้กำหนดไว้แล้ว ยังไม่เหมาะ กับผลที่ได้จากการทำนา

จึง ทรง พระกรุณาโปรดเกล้า ๆ ให้เลื่อนชั้นที่นาตำบลโปประจักษ์
ตำบลแบ่งตก ตำบลบ้านหม้อ ตำบลบางน้ำเขียว ท้องที่อำเภอพรหม
จังหวัดสงขลา มณฑลอยุธยา เป็นนาฟางลอยชั้นตรีไว้ระ ๘๐ ไร่ต่างค
ตั้งแต่ พระพุทธศักราช ๒๔๖๕ เป็นต้นไป

หอรัษฎากรพิพัฒน์

ประกาศ มาณวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ พระพุทธศักราช ๒๔๖๕

ศกโยคเกษม

ผู้ทำการแทนเดีนาบตี

ประกาศเสนาบดีกระทรวงมหาดไทย

เพิ่มเติมการยกเว้นยาตามข้อ ๓ (ข)

แห่งกฎเสนาบดีกระทรวงมหาดไทย สำหรับยาเสพติดให้โทษ

พระพุทธศักราช ๒๔๖๕

เสนาบดีกระทรวงมหาดไทย ขอประกาศให้ทราบทั่วกันว่า ตามประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๓๙ ลงวันที่ ๒๑ มกราคม พ.ศ. ๒๔๖๕ ให้จำกัดการยกเว้นยาตามความข้อ ๓ (ข) แห่งกฎเสนาบดีกระทรวงมหาดไทย สำหรับยาเสพติดให้โทษ พระพุทธศักราช ๒๔๖๕ รวม ๗ ขนานแต่เดิมนั้น บัดนี้ขอประกาศเพิ่มเติมชื่อยาซึ่งยกเว้นโดยจำกัดตามความข้อ ๓ (ข) แห่งกฎเสนาบดีนั้น เพราะยาที่มีชื่อต่อไปนี้

๑ ยาแก่งท้องเมื่ตกตม (Diarrhoea Pills) ตามคำหรับซึ่งมี
ไอสังสารต่อไปนี้

Camphor	Grain 5/6
Lead Acetate	,, 1/5
Subnitrate of Bismuth	,, 5/6
Tannic Acid	,, 1/5
Powdered Opium	,, 2/5

๒ ยาไอโอดิดเมื่ตกตมแก่กามโรค (Iodide Pills for Syphilis)
ตามคำหรับซึ่งมีไอสังสารต่อไปนี้

Yellow Iodide of Mercury	Grain	1/8
Opium	"	1/6
Potassium Iodide	"	2.

๓ ยาแก้หัดขดตมอ๊กเด็บ และหัดเม็ดแบน (Bronchitis, Cold or Coryza Tablets) ซึ่งไม่มียาเด็พยัคคีให้ โทษอย่างอื่น นอกจากมอรัฟีน (Moaphine) กับไฮดรัสซารอื่น ๆ และอะโตรปีน (Atropine) ซึ่งมีสัดส่วนไม่น้อยกว่า ๑/๑๐ ของจำนวนมอรัฟีน หรือ คาร์คาร์ เอเมติก (Tartar Emetic) ไม่น้อยกว่า ๓ เท่าของจำนวนมอรัฟีน

๔ ยาผสมแก้ฮิวาตกโรค (Cholera Mixture) ซึ่งไม่มียาเด็พยัคคีให้ โทษอย่างอื่น นอกจากติงเจอร์ฝีน (Tincture Opium) กับไฮดรัสซารอื่น ๆ และติงเจอร์พริก (Tincture Capsicum) จำนวนเท่ากับจำนวนของติงเจอร์ฝีน และโคลด์โรฟอร์ม (Chloroform) ไม่น้อยกว่า ๑/๓ ของติงเจอร์ฝีน

๕ ยาเบรวันมีกัสเจอร์เม็ดแบน (Brown Mixture Tablets: MISTURA GLYCYRRHIZAE COMPOSITA) ซึ่งไม่มียาเด็พยัคคีให้ โทษ อย่างอื่น นอกจากฝีน และไฮดรัสซาร อย่างอื่น กับคาร์คาร์ เอเมติก ซึ่งมีสัดส่วนไม่น้อยกว่าครึ่งของจำนวนฝีน

กระทรวงมหาดไทย

ประกาศมาณวันที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ พระพุทธศักราช ๒๔๖๕

มหาอำมาตย์โท พระยาศรีธรรมราช

ตงนามแทนเสนาบดี กระทรวงมหาดไทย

ประกาศ

เก็บเงิน รัชชูปการ แก่ ชายฉกรรจ์ ในตำบล บ้านก้อ
 ของที่ อำเภอธวัช จังหวัดลำพูน แต่ หมู่บ้านแก่งปวง หมู่บ้านหาด
 หยอด ของที่ อำเภอฮอด จังหวัด เชียงใหม่ อัตรา คนละ ๔ บาท
 ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๖๖

เสนาบดีกระทรวงพระคลังมหาสมบัติ รับพระบรมราชโองการเห็น
 เถิดว่า ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศให้ทราบทั่วกันว่า ตาม
 ที่ใต้ทรง พระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้จัดการ เก็บเงิน รัชชูปการ แก่ราษฎร
 ใน ตำบล บ้านก้อ ของ ที่ อำเภอ บ้านตาก จังหวัด ตาก มณฑล นคร ถิ่นวรรค
 โดยของท กนตารราษฎร อัครคหบดีณไว้ตั้งแต่ศก ๑๒๓ (พ.ศ. ๒๔๔๗)
 เปน ต้นมา ครั้น เมื่อ พ.ศ. ๒๔๖๐ ท่างการ ฝ่ายปกครอง ของที่ใต้ โอน
 ตำบล บ้านก้อไปขึ้น ของที่อำเภอ จังหวัดลำพูน แต่แยก หมู่บ้านแก่งปวง
 หมู่บ้าน หาดหยอด รวม ๒ หมู่ไปขึ้น ตำบลมิดกา ของที่ อำเภอฮอด จังหวัด
 เชียงใหม่ มณฑล พายัพ นับเวลา ที่ ได้ ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ
 ให้ยกเวนมาตั้ง เวลานั้นได้ ๑๗ ปีแล้ว บัดนี้ ความทราบ ได้ มาถึงของ รุ้พระ
 บาท ว่า การ ทำมา หาเลี้ยงชีพ ของราษฎร ในตำบล บ้านก้อ แต่ หมู่บ้าน
 แก่งปวง หมู่บ้าน หาดหยอดได้เจริญ ขึ้น ราษฎร ไม่ อัดคึด เหมือน แต่ ก่อน

ต้มควร จะจัด เก็บเงิน รัชชูปการ แก่ ชายฉกรรจ์ ให้ได้มอภาค กับ ตำบล ที่
ใกล้เคียงได้แล้ว

จึง ทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ฯ พระราชทาน พระบรมราชานุญาตให้
เก็บเงิน รัชชูปการ แก่ ชายฉกรรจ์ ใน ตำบล บ้านก้อทองที่ อำเภอเมืองจังหวัด
ลำพูน และ หมู่บ้าน แก่งปวง หมู่บ้านหาดหยวก ซึ่ง ขึ้น แก่ ตำบล มีดกา
ทองที่ อำเภอ ฮ่อด จังหวัด เชียงใหม่ มณฑล พายัพชัศตรา คนละ ๔ บาท ตั้ง
แต่ พ.ศ. ๒๔๖๖ เป็นต้นไป

หอรัษฎากรพิพัฒน์

ประกาศมาณวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ พระพุทธศักราช ๒๔๖๕

ศุภโยคเกษม

ผู้ทำการแทนเสนาบดี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๘ วันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ หน้า ๖๒๖)

ประกาศเสนาบดีกระทรวงพระคลังมหาสมบัติ
ว่าด้วยการ จำหน่ายธนบัตรราคาใบละ ๑ บาท หมวด ๕

เสนาบดี กระทรวง พระคลังมหาสมบัติ ประกาศตามอำนาจในมาตรา ๑๙ แห่งพระราชบัญญัติธนบัตรรัตน โกสินทร์ศก ๑๒๑ ตามที่ได้แก้ไขเพิ่มเติมโดย พระราชบัญญัติ แก้ไขเพิ่มเติมรัตน โกสินทร์ศก ๑๒๕ ว่าด้วยการ จำหน่าย ธนบัตรราคาใบละ ๑ บาท หมวด ๕ ตามความใน พระราชบัญญัติ ธนบัตร เพิ่มเติม พ.ศ. ๒๔๖๑ (ฉบับที่ ๑) ดัง กล่าวต่อไป

๑ ธนบัตรราคาใบละ ๑ บาท ซึ่งจำหน่ายให้แตกเปลี่ยนตามประกาศ นี้ มีขนาด ดี สดุดตาย และข้อความอื่นๆ เช่นเดียวกับธนบัตร ราคาใบละ ๑ บาท ที่ได้จำหน่าย ตามประกาศ ลง วันที่ ๓ ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๖๑ เว้น ไว้แต่ ธนบัตร ที่ ประกาศ จำหน่าย คราวนี้ อักษร ประจำหมวด ๕ เลข ประจำใบ อักษร เรียงลำดับ ตั้งแต่ ๕ ถึง ๕ แต่ เรียงเลขหมายตั้งแต่ ๐๐๐๐๑

ถึง ๑๐๐๐๐๐ ทุกหมวด

หอรักษ์การพิพัฒน์

ประกาศมาณวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๔๖๕

ศุภโยคเกษม

ผู้ทำการแทนเสนาบดี

12/10/2566

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๙ วันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ น้ ๒๒๗)

ประกาศเปลี่ยนแปลงประเภทไม้

ขนาด อัตราค่าภาคหลวง แต่เพิ่มเติมชนิดไม้ ประเภท
หวงห้าม ในมณฑลภูเก็ต มณฑลจันทบุรี มณฑลพิษณุโลก
มณฑลปราจีน มณฑลนครราชสีมา มณฑลราชบุรี
มณฑลนครสวรรค์ รวม ๗ มณฑล

ตาม ความใน พระราชบัญญัติ รักษาป่า พระพุทธศักราช ๒๔๕๖
มาตรา ๘ และ ๙ ว่า เมื่อได้ กำหนดชนิด และ ขนาดไม้ กับ อัตราค่า
ภาคหลวงไม้แล้ว ให้เสนาบดี มีอำนาจแก้ไข เปลี่ยนแปลง หรือเพิ่มเติม
ไม้ประเภทหวงห้ามได้ ตาม แต่จะเห็น สัมควร นั้น

บัดนี้ ปรากฏว่า ประเภทไม้ ชนิด ขนาด และอัตราค่าภาคหลวงสำหรับ
ไม้บาง อย่าง บางชนิด ตาม บัญชี ที่ได้ ประกาศไว้ สำหรับ มณฑลภูเก็ต
มณฑลจันทบุรี มณฑลพิษณุโลก มณฑลปราจีน มณฑลนครราชสีมา
มณฑลราชบุรี มณฑลนครสวรรค์ รวม ๗ มณฑล ซึ่งได้ ประกาศ
ใช้ มาแล้ว เป็น เวลานาน หาเหมาะ กับ กาลสมัยไม่ เพราะราคาไม้ ที่ซื้อ
ขายกัน ในท้องตลาด ย่อม เปลี่ยนแปลงไป อีก มาก สัมควร จะแก้ไข
บัญชีไม้ และ อัตราค่าภาคหลวง ตาม ความ มุ่งหมาย แห่ง พระราชบัญญัติ
รักษาป่า พ.ศ. ๒๔๕๖

๕๖๓

จึง ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้เปลี่ยนแปลงประเภทไม้ ชนิด ขนาด และอัตราค่าภาคหลวง และเพิ่มเติมชนิดไม้ บางอย่าง บางชนิดสำหรับ มณฑลต่าง ๆ รวม ๗ มณฑลที่ระบุนาม มาแล้วให้เป็นไปตาม หมายที่ ทายประกาศนี้ ตั้งแต่วันที่ เป็นต้นไป

กระทรวงเกษตราธิการ

ประกาศ มาณวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ พระพุทธศักราช ๒๔๖๕

พระยาธรรพกิจเกษตราธิการ

ลงนามแทน เลขาธิการกระทรวงเกษตราธิการ

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๕ วันที่ ๔ มีนาคม ๒๔๖๕)

บัญชีเปลี่ยนแปลงแก้ไขไม้หวงห้ามใน มณฑลภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต ปรากฏ
นครไชยศรี ราชบุรี แดนครดงรัก รวม ๗ มณฑล

มณฑล	ไม้หวงห้าม		ชื่อไม้	ขนาดเล็กที่สุด วัดโดยรอบตรงด้านตั้งจากพื้นดิน ๑๕๐ เซนติเมตร เป็นจำนวนเซนติเมตร		อัตราค่าภาคหลวง เมเตอร์ ดีเหล็กม				หมายเหตุ
	ประเภท ชนิดที่			เดิม	แก้ไข	ถูกบาคณะ		เดิม	แก้ไข	
	เดิม	แก้ไข				บาท	ต.ค.			
ภูเก็ต	๑	๒	ไม้จวงหรือเทพชาโร	—	๑๕๐	—	—	๑	๕๐	แก้ไขประเภทไม้แต่อัตราค่าภาคหลวง
	๑	๒	ไม้ทัง	—	—	๑	—	๒	—	” ”
	๓	๒	ไม้ตะเคียนดำพร	—	—	๑	—	๑	๕๐	” ”
	๒	—	ไม้ตำเสา	—	—	๒	—	๒	๕๐	แก้ไขอัตราค่าภาคหลวง
	๒	—	ไม้เคี่ยม	—	—	๑	๕๐	๒	๕๐	”
	๒	—	ไม้หุดมพอ	—	—	๒	—	๒	๕๐	”
	๒	—	ไม้เหตาคา	—	—	๑	๕๐	๒	—	”
	๒	—	ไม้มะหาด	—	—	๑	๕๐	๒	—	”
	๒	—	ไม้ฉากบด	—	—	๑	๕๐	๒	—	”
	๒	—	ไม้ตะเคียน	—	—	๑	๕๐	๒	—	”
	๒	—	ไม้ตะบูนดำ	—	—	๑	๕๐	๒	—	”
	๓	—	ไมยง	—	—	๑	—	๑	๒๕	”
	๓	—	ไม้มังกาต	—	—	๑	—	๑	๒๕	”
	๓	—	ไม้จกข่ม	—	—	๑	—	๑	๒๕	”
	๓	—	ไม้ขนุนปาน	—	—	๑	—	๑	๒๕	”
	๓	—	ไม้หุดมพอทะเล	๑๒๕	๑๕๐	๑	—	๑	๒๕	แก้ไขขนาดแต่อัตราค่าภาคหลวง
	๓	—	ไม้ตะบูนขาว	๖๐	๑๐๐	—	๗๕	๑	๕๐	” ”
	—	๓	ไม้พังกา	๖๐	๕๐	—	๗๕	๑	—	” ”
	—	๓	ไม้กัว	๖๐	๕๐	—	๗๕	๑	—	” ”
	—	๓	ไม้แฉ่ม	๖๐	๕๐	—	๗๕	๑	—	” ”
	—	๒	ไม้ตะไคน	—	๑๗๕	—	—	๑	๕๐	เพิ่มเติมชนิดใหม่
	—	๒	ไม้เหรียญหรือไม้ดีเหรียญ	—	๑๗๕	—	—	๑	๕๐	”
	—	๒	ไม้ขนุนไม้	—	๑๕๐	—	—	๑	๕๐	”
	—	๒	ไม้พรมคด	—	๑๕๐	—	—	๑	๕๐	”
	—	๒	ไม้ไฟ	—	๑๕๐	—	—	๑	๕๐	”
	—	๒	ไม้ตำเสาหนู	—	๑๕๐	—	—	๑	๕๐	”
	—	๒	ไม้แห	—	๑๕๐	—	—	๑	๕๐	”
	—	๒	ไม้กระเบา	—	๑๕๐	—	—	๑	—	”
	—	๓	ไม้บริแหวน	—	๑๕๐	—	—	๑	๒๕	”
	—	๓	ไม้บรินต์	—	๑๕๐	—	—	๑	๒๕	”
	—	๓	ไม้หงอนไก่	—	๑๕๐	—	—	๑	๒๕	”
	—	๓	ไม้ตำแพนเขา	—	๑๕๐	—	—	๑	๒๕	”
	—	๓	ไม้ทังเขา	—	๑๕๐	—	—	๑	๒๕	”
	—	๓	ไม้ช่างแหก	—	๑๕๐	—	—	๑	๒๕	”
	—	๓	ไม้เคียน	—	๑๕๐	—	—	๑	—	”
	—	๓	ไม้เหียง	—	๑๕๐	—	—	๑	—	”
—	๓	ไม้ตำแพนหรือไม้ปาด	—	๑๕๐	—	—	๑	—	”	
—	๓	ไม้ตงหน	—	๓๕	—	—	๑	—	”	

มณฑล	ไม้หวงห้ามประเภทชนิดที่		ชื่อไม้	ขนาดเล็กที่สุดวัดโดยรอบตรงตำแหน่งจากพื้นดิน ๑๕๐ เซนติเมตรเป็นจำนวนเซนติเมตร		อัตราค่าภาคหลวงเมตรดีเหลี่ยม				หมายเหตุ
	เดิม	แก้ไขใหม่		เดิม	แก้ไขใหม่	เดิม		แก้ไขใหม่		
						บาท	สต.ค.	บาท	สต.ค.	
จันทบุรี	๒	—	ไม้แดง	๑๗๕	๑๕๐	๗	—	๒	—	แก้ไขขนาดแต่อัตราค่าภาคหลวงเพิ่มเติมขึ้นใหม่ " " " " " "
	—	๒	ไม้พยุง	—	๑๗๕	—	—	๑๐	—	
	—	๒	ไม้ชิงชัน	—	๑๗๕	—	—	๗	—	
	—	๒	ไม้ดีกรม	—	๑๕๐	—	—	๑	—	
	—	๒	ไม้กระเบา	—	๑๕๐	—	—	๑	—	
พิจิตร	—	๒	ไม้กระเบา	—	๑๕๐	—	—	๑	—	เพิ่มเติมขึ้นใหม่ "
	—	๓	ไม้เหียง	—	๑๕๐	—	—	๑	—	
ปราจีน	—	๒	ไม้ยาง	—	—	๒	—	๑	๒๕	แก้ไขอัตราค่าภาคหลวงเพิ่มเติมขึ้นใหม่
	—	๒	ไม้กระเบา	—	๑๕๐	—	—	๑	—	
นครราชสีมา	—	๒	ไม้กระเบา	—	๑๕๐	—	—	๑	—	เพิ่มเติมขึ้นใหม่
ราชบุรี	—	๒	ไม้กระเบา	—	๑๕๐	—	—	๑	—	เพิ่มเติมขึ้นใหม่
นครสวรรค์	—	๒	ไม้กระเบา	—	๑๕๐	—	—	๑	—	เพิ่มเติมขึ้นใหม่

ข้อบังคับกระทรวงพระคลังมหาสมบัติ

ว่าด้วยการ เก็บ ภาษี สู้กร แด การ อนุญาต ฆ่าสู้กร จำหน่าย
ในจังหวัด พระนคร และชนบุรี

เดื่อนาบตี กระทรวงพระคลังมหาสมบัติ รับพระบรมราชโองการเห็น
เกล้า ๆ ทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ๆ ให้ประกาศให้ทราบทั่วกันว่า การ
เก็บเงิน ภาษี สู้กร แด การ อนุญาต ฆ่าสู้กร จำหน่ายในจังหวัด พระนคร และ
จังหวัด ชนบุรี ซึ่งได้ดำเนินการไปตาม ข้อความในกฎเดื่อนาบตี กระทรวง
นครบาล ว่าด้วย การตรวจ ภาษี สู้กร ลง วันที่ ๑ พฤษภาคม รัตนโกสินทร
ศก ๑๒๗ นั้น ข้อความใน กฎเดื่อนาบตี กระทรวงนครบาล ที่กล่าวแล้ว น
มีบางข้อถึง เวลา ที่ สุ่มควม จะแก้ไข เปลี่ยน แปลง ทาง การ เพื่อให้
เหมาะ แก่ สุ่มยี่ เวลา แด สุ่มควม แก่ เจ้าพนักงาน ผู้ปฏิบัติ การ จึง ทรงพระ
กรุณา โปรดเกล้า ๆ พระราชทาน พระบรมราชานุญาตให้ยกเลิก ข้อความ
ในกฎเดื่อนาบตี กระทรวงนครบาล ว่าด้วย การ ตรวจ ภาษี สู้กร ลงวันที่ ๑
พฤษภาคม รัตนโกสินทรศก ๑๒๗ นั้น เสีย ทั้งสิ้น แต่ บัดนี้ ไป แด ฮาศรัย
ความ ตาม มาตรา ๔ แห่ง พระราชบัญญัติ พิภัก ภาษี ภายใน รัตนโกสินทร
ศก ๑๑๑ ซึ่ง มีว่า เดื่อนาบตี กระทรวงพระคลังมหาสมบัติ มี อำนาจ จะตั้ง
ข้อ บังคับ อธิบายความ ตาม พระราชบัญญัติ นี้ได้ เมื่อ ข้อ บังคับ นั้นได้

รับพระราชทาน พระบรมราชานุญาต แต่ลงในหนังสือพิมพ์ราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้เป็นอันใช้ได้เหมือนกิ่งแห่ง พระราชบัญญัตินั้น บทนี้ เสนาบดี กระทรวงพระคลังมหาสมบัติ ได้รับ พระราชทาน พระบรมราชานุญาตให้ตั้ง ข้อ บังคับในเรื่องการ เก็บเงิน ภาษี สุกกร แต่ การอนุญาตให้ฆ่า สุกกร ใน จังหวัด พระนคร และ จังหวัดธนบุรี ตามความใน พระราชบัญญัติ พักัด ภาษี ภายใน วันทศโกสินทร์ศก ๑๑๑ มาตรา ๓๘—๓๙ แต่ ๔๐ มี ข้อ ความดังต่อไปนี้

(๑) สุกกร ที่จะฆ่าสำหรับ จำหน่ายเนื้อ หรือ เพื่อ ประโยชน์อย่าง ใดๆ ต้องนำมาฆ่าใน โรง รัฐบาล ทั้งสิ้น ห้าม มิให้ เจ้าพนักงาน อนุญาต ให้ฆ่าที่อื่น

(๒) ให้เรียก เก็บ ภาษี สุกกร เป็น ค่าอาชญาบัตร ตาม อัตราใน พระราชบัญญัติ ภาษี ภายใน ร.ศ. ๑๑๑ มาตรา ๓๘ คือ สุกกร ใหญ่ ตัวละ ๓ บาท สุกกร เด็ก หรือ สุกกร หิน ซึ่ง มี น้ำหนัก ไม่ เกินกว่า ๕๓ ซึ่ง เก็บ เป็น ภาษี เป็น ค่าอาชญาบัตร ตัวละ ๑ บาท ๕๐ สตางค์

(๓) ให้ เจ้าพนักงาน เก็บเงิน ค่า ที่ พัก สุกกร ซึ่ง เจ้าของ นำไป พัก ไว้ ใน โรงฆ่า ค้างคืนไว้ ก่อน เวลา ฆ่า นั้น เป็น ราย คิว ๆ ละ ๖ สตางค์ ต่อ ๑ คืน

(๔) สุกกร ที่ ฆ่า แล้ว จะ นำ ออก จาก โรง รัฐบาล ไป ต้อง มี ตรา ของ เจ้าพนักงาน ประจำ เนื้อ สุกกร พร้อม ทั้ง ใบ อาชญาบัตร กำกับ ไป ด้วย ถ้า สุกกร ตัวใด ซึ่ง ชน หรือ จำหน่าย อยู่ โดย ไม่มี อาชญาบัตร กำกับ แต่ ไม่มี ตรา

ประจำเนื้อสุกร พร้อมทั้ง ๒ อย่าง ดังกล่าวนี้แล้ว ให้ถือว่าเป็นสุกร
ที่ไม่ได้เสียภาษี

(๕) ผู้ตรวจตัวใดซึ่งเจ้าพนักงานตรวจเห็นว่ามิใช่สุกรเต็มตัว มิ
ให้ออกอาชญาบัตรอนุญาตให้ฆ่า แต่ผู้ตรวจตัวใดที่เต็มเองโดยมิได้ฆ่า
ห้ามมิให้รับเงินค่าภาษีสำหรับออกอาชญาบัตร ถ้าได้ออกอาชญาบัตร
ไปก่อนเวลาที่ตรวจทราบ ให้ถอนใบอาชญาบัตรฉบับนั้นคืนเสีย
แต่เบิกเงินค่าภาษีซึ่งเจ้าของได้ชำระไว้คืนให้แก่เจ้าของรับไป
ภายหลัง

(๖) ผู้ใดฆ่า หรือ ซน หรือ จำหน่าย เนื้อสุกรที่ไม่ต้องด้วยลักษณะ
อันกล่าวมาแล้วในข้อบังคับฉบับนี้ ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษ
ปรับเป็นพินัยหลวง ครั้งหนึ่ง เป็นเงินไม่เกินกว่า ๑๐๐ บาท ตามความใน
มาตรา ๓๙ แด่ ๔๐ แห่งพระราชบัญญัติพิทักษ์ภาษีภายใน รัตนโกสินทร
ศก ๑๑๑

หอรัษฎากรพิพัฒน์

ขอบังคับให้ไว้ ณ วันที่ ๘ มีนาคม พระพุทธศักราช ๒๔๖๕

ศุภโยคเกษม

ผู้ทำการแทนเสนาบดี

๕๖๘

ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ

ใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔
ในท้องที่มณฑลพายัพ

โดยมาตรา ๒ แห่งพระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔ ซึ่ง
ว่า “เสนาบดีกระทรวงศึกษาธิการ มีอำนาจที่จะทำบัญชีเพิ่มเติมเพื่อ
ขยายการใช้ในอำเภอและตำบลอื่นๆ ได้อีกทั่วไป เมื่อเห็นว่าเป็น
กาตสมควรที่จะทำดังนี้ นั้น บัดนี้สมควรที่จะใช้พระราชบัญญัติ
ประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔ ในท้องที่มณฑลพายัพเพิ่มขึ้นอีก ๖ ตำบล
จึงทำบัญชีเพิ่มเติมขยายการใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔
ตามท้ายประกาศนี้ และกำหนดให้ใช้ตั้งแต่วันที่ ๑๐ มีนาคม พ.ศ. ๒๔๖๕
เป็นต้นไป

ประกาศเมื่อวันที่ ๗ มีนาคม พระพุทธศักราช ๒๔๖๕

เจ้าพระยาธรรมศักดิ์

จางวางเอก เสนาบดี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๘ วันที่ ๑๑ มีนาคม หน้า ๖๓๖)

๕๖๙

บัญชีเพิ่มเติมของท.ท.ไชยพระราชบัญญัติประถมศึกษา

พระพทศักราช ๒๔๖๔

มณฑล	จังหวัด	อำเภอ	ตำบล
พายัพ	จำพน	ต	ตะเคียนปม ทองหวาง แม่คน บ้านปวง ดงคำ บ้านถอ

ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ

ใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔

ในท้องที่มณฑลพายัพ

โดยมาตรา ๒ แห่งพระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔ ซึ่งว่า
“เด็บบัดั ักรัหวงัศักรัการั มีัอำนาจัที่จะัทำับัญชัเพิ่มัเคิมัเพื่อัขยาย
การัใช้ัในัอำเภอัและัตำบลัอื่นัๆั ได้ัซักรัว่าัไปั เมื่อัเห็นัว่าัเป็นัภาคั
สมควรัที่จะัทำัดังันั้นั” นั้น บัดันั้นัสมควรัที่จะัใช้ัพระราชบัญญัติประถมศึกษา
พ.ศ. ๒๔๖๔ ในัท้องที่ัมณฑลพายัพเพิ่มัขึ้นัอีกั ๑ ตำบล
จึงัทำับัญชัเพิ่มัเคิมัขยายการัใช้ัพระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔
ตามัทายัประกาศันี้ั และักำหนดัให้ัใช้ัตั้งัแคว้นัที่ั ๒๐ มีันาคมั พ.ศ. ๒๔๖๕
เป็นัต้นัไป

ประกาศัแคว้นัวันที่ั ๑๓ มีันาคมั พระพุทธศักราชั ๒๔๖๕

เจ้าพระยาธรรมศักดิ์

จางวางเอก เด็บบัดั

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๕ วันที่ ๑๘ มีนาคม ๒๔๖๕)

๕๗๑

บัญชีเพิ่มเติม ตอนที่ ๒ พระราชบัญญัติ ประถมศึกษา

พระพุทธศักราช ๒๔๖๔

มณฑล	จังหวัด	อำเภอ	ตำบล
พายัพ	เชียงใหม่	จอมทอง	บ้านแปะ

12/10/2566

พระราชบัญญัติงบประมาณประจำปี
พระพุทธศักราช ๒๕๖๖

มีพระบรมราชโองการในพระบาทสมเด็จพระวชิรเกล้าเจ้าอยู่หัว
วชิราวุธ พระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ดำรัสเห็นชอบเกล้าฯ สั่งว่า ตาม
มาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีการงบประมาณ พระพุทธศักราช ๒๕๕๖
มีความว่า เมื่อได้พระราชทานพระบรมราชานุญาตงบประมาณประจำ
ปีไปยังกระทรวงพระคลังมหาสมบัติแล้ว ให้ยอรายการในงบประมาณ
อันได้รวบรวมแล้ว คราวเป็นพระราชบัญญัติประกาศในหนังสือราช
กิจจานุเบกษา นั้น

บัดนี้ ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติตั้งคือไป
มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติงบประมาณประจำปี
พระพุทธศักราช ๒๕๖๖” ให้ใช้ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน
ตลอดไป ถึง วันที่ ๓๑ มีนาคม พระพุทธศักราช ๒๕๖๖

มาตรา ๒ งบประมาณรายได้ แด่รายจ่าย อันได้รับพระราชทานพระ
บรมราชานุญาตแล้ว ให้ตั้งรับ แด่จ่ายในปีพระพุทธศักราช ๒๕๖๖ นั้น
มีรายการ แด่จำนวนเงิน ดังนี้

เงินรายได้	๘๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท
เงินรายจ่าย	๘๐,๒๑๖,๐๔๓ บาท
เงินรายจ่ายสูงกว่าเงินรายได้	๒๑๖,๐๔๓ บาท

12/10/2566

๕๗๓

เงินจ่ายพิเศษ

จ่ายจากเงินคงพระคลัง	๑๕,๕๕๖,๐๐๐ บาท
จ่ายจากเงินกู้	๓๐๐,๐๐๐ บาท
จ่ายจากเงินตั้งใช้คืนเงินกู้	๒,๒๓๑,๑๒๔ บาท
รวม	๑๘,๐๘๗,๑๒๔ บาท

มาตรา ๓ ให้เสนาบดีกระทรวงพระคลังมหาสมบัติ รักษาราชการให้
เป็นไปตาม พระราชบัญญัตินี้

ประกาศมาณวันที่ ๑๗ มีนาคม พระพุทธศักราช ๒๔๖๕

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๙ วันที่ ๒๕ มีนาคม หน้า ๖๔๐)

กฎเฝ้าบตี

เพื่อดำเนินการ ตาม พระราชบัญญัติ ว่าด้วย

สมุด เอกสาร แด หนังสือพิมพ์ พระพุทธศักราช ๒๔๖๕

ด้วย ตาม ความใน พระราชบัญญัติ ว่าด้วย สมุด เอกสาร แด หนังสือพิมพ์ พ.ศ. ๒๔๖๕ มาตรา ๖ ให้เฝ้าบตี กระทรวงมหาดไทย มีอำนาจ ออกกฎข้อบังคับ เพื่อดำเนินการ ให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติดังกล่าวนี้ บัดนี้ ทรง พระกรุณาโปรดเกล้า ฯ พระราชทาน พระบรมราชาอนุญาต ให้เฝ้าบตี กระทรวงมหาดไทย ตั้ง กฎข้อบังคับขึ้นไว้ ดัง มี ข้อความ ต่อไปนี้

ว่าด้วย เครื่อง พิมพ์ แด การ ผลิต อนุญาต

ข้อ ๑ เครื่อง พิมพ์ ที่ ต้องขอ อนุญาต ตามความใน พระราชบัญญัติ มาตรา ๗ ซึ่ง จะ พัง ปรุบัติ ตาม กฎนี้ จำกัด แต่เฉพาะ เครื่อง ที่ พิมพ์ จาก แท่น พิมพ์ แด ประกอบด้วย

(ก) มี เครื่อง กัด สำหรับ เติน ด้วย ไขนำ ฤๅ เครื่อง ฆนัต ฤๅ ไฟฟ้า ฤๅ กำตั้ง คน ฤๅ กำตั้ง อย่าง อื่น แด

(ข) มี แผ่น แม่ พิมพ์ เป็น พน สำหรับ ทา หมึก

ส่วน เครื่อง พิมพ์ อย่างอื่น ที่ อาจ อยู่ใน ความหมาย แห่ง มาตรา ๓
แต่ มาตรา ๗ ของ พระราชบัญญัติ นั้น จะให้ขอ อนุญาต คือ เมื่อได้มี
กฎเดิมนามตั้นได้ใน กาลต่อไป

ข้อ ๒ การขอใบ อนุญาต นั้น ผู้ขอ จะต้อง ทำคำร้อง เป็นลาย
ลักษณ์อักษร ตาม แบบ หมายเลข พ.๑. ซึ่งมี ข้อความ พิศดาร คือ

- (ก) วัน เดือน ปี ที่ขอใบ อนุญาต
- (ข) ชื่อ สัญชาติ อายุ อาชีพ ตำแหน่ง ของ ผู้ขอ
- (ค) ผู้ขอ เป็น เจ้าของ ฤา เป็น ผู้ปกครอง ยึดถือ อยู่ ถัดกันใด
- (ง) คำบ่ง แต่ ถัดกัน ที่ซึ่ง จะมี ฤา ตั้ง เครื่อง พิมพ์นั้น
- (จ) รายละเอียด แห่ง เครื่อง พิมพ์ กล่าว คือ ชนิด ขนาด ชื่อแต่
เครื่อง หมายเลข เลขประจำ ของ ห้าง ที่ ทำ เครื่อง พิมพ์ แต่ชนิด แทนพิมพ์
- (ฉ) กิ่งก้าน ไร้ เครื่อง พิมพ์ กล่าว คือ ใ้ น้ำ ฤา เครื่องยนต์
ฤา ไฟฟ้า ฤา กำลังคน ฤา กำลัง อย่างอื่น
- (ช) รายการ ต่าง ๆ ซึ่ง ควร ต้อง บอก ตาม ที่ กล่าวไว้ ใน แบบ
- (ค) แต่ คำอธิบาย ประกอบ กับ แบบ ใน ท้าย กฎ ฉบับนี้

ข้อ ๓ คำขอใบ อนุญาตนี้ ให้ทำเป็น ๒ ฉบับ สำหรับ เครื่อง
พิมพ์เครื่อง ๑ ใน จังหวัด พระนคร แต่ฉบับที่ ใ้ยื่น คัดส่งให้ พระนครบาล
๑๒/๑๐/๒๕๖๖
ณ ศาลาว่าการ นครบาล ใน หัว เมือง นอก จังหวัด พระนคร แต่ ฉบับที่

ผู้ขอจะยื่น ครอง ต่อ สมุหพระนคร บาด ฤๅ สมุหเทศาภิบาล ฤๅ จะยื่น
 ต่อ นครบาล จังหวัด ฤๅ ผู้ว่าราชการ แห่ง จังหวัด ซึ่ง มุ่งหมาย จะมี แล
 ไซ้เครื่อง พิมพ์ เพื่อขอให้นำเสนอต่อไปก็ได้ แล้วแต่จะสะดวก
 ข้อ ๔ ถ้าผู้ขอไปอนุญาตได้ยื่น คำขอ ต่อ นครบาล จังหวัด ฤๅ
 ผู้ว่าราชการจังหวัดตั้งที่กล่าวมาในข้อ ๓ ก็ให้ นครบาลจังหวัด ฤๅ ผู้ว่า
 ราชการจังหวัดรับ คำขอนั้น บรรทุก วัน เดือน ปี ที่ได้รับ แลตั้ง
 ความเห็นส่งไปยัง สมุหพระนครบาด ฤๅ สมุหเทศาภิบาลภายใน ๕ วัน
 แต่วันที่ได้รับ คำขอ นั้นไว้

ข้อ ๕ เมื่อ สมุหพระนครบาด ฤๅ สมุหเทศาภิบาลได้รับ คำขอ
 จะเป็นโดยผู้ขอ นำมา ยื่นเอง ก็ตาม ฤๅ นครบาล จังหวัด ฤๅ ผู้ว่า
 ราชการ จังหวัด นำ ส่ง มา ก็ตาม ให้ สมุหพระนครบาด ฤๅ สมุหเทศา
 ภิบาล รับ พิจารณา สั่ง การโดยเร็ว ก็ให้ เห็น สมควร อนุญาต ก็ให้ ออก
 ไป อนุญาตตามแบบ หมาย พ. ๒. ตง ฐึ เบี้ยวแบบ หมาย พ. ๓. ไว้ แล้ว
 ส่ง แบบ หมาย พ. ๑. ไปยัง เจ้าหน้า ที่ กรม ปกครอง กระทรวงมหาดไทย
 ฉบับ ๑ ส่วนไป อนุญาตนั้น มอบให้ แก่ผู้ขอ ยึดถือไว้ เป็น สำคัญ

ข้อ ๖ ไป อนุญาตนั้น ให้ ออก เป็น ราย ฉบับ ตาม จำนวน เครื่อง
 พิมพ์ ฉบับ ละ เครื่อง

ข้อ ๗ ถ้า จะ มี การ โอน กรรมสิทธิ์ ฤๅ โอน ความปกครองยึดถือ
 เครื่องพิมพ์ใด ผู้จะ รับโอน ต้อง ขอ แล ต้อง ได้ รับ ไป อนุญาต จาก
 เจ้าพนักงานก่อน

ข้อ ๘ ผู้ที่ไต่รับโอน เครื่อง พิมพ์ มาโดยทาง มรดก กัด ฤๅตั้ง
เครื่อง พิมพ์ มาจากต่าง ประเทศ เพื่อ มี แดใช้ เอง กัด ต้อง ยื่น คำ ขอบ
อนุญาต ต่อ เจ้าพนักงาน ภายใน กำหนด ๗ วัน ตั้งแต่วันที่ ตน ปกครอง
ยึดถือ เครื่อง พิมพ์ นั้น

ข้อ ๙ การ ขอบ อนุญาต ตาม ที่ กล่าว มาใน ข้อ ๗ แด ๘ นั้น
ให้ พึง ปฏิบัติ ตาม ความ ใน ข้อ ๒ ถึง ข้อ ๖ แห่ง กฎ นี้

แเด ถ้า เครื่อง พิมพ์ ที่ โอน นั้น มี ใบ อนุญาต อยู่ แล ให้ นำ ดั่ง ใบ
อนุญาต มา พร้อม กับ คำ ขอบ

ข้อ ๑๐ ค่า ชำระ เหน้ ม ใน การ ขอ ใบ อนุญาต ให้ เรียก ฉบับ
ละ ๑๐ บาท ซึ่ง ผู้ขอ ต้อง ชำระ เงิน ต่อ เจ้าพนักงาน ใน เวลา รับ ใบ
อนุญาต นั้น

ว่า ด้วย หน้าที่ ผู้รับ อนุญาต

ข้อ ๑๑ ผู้รับ ใบ อนุญาต มี แด ใช้ เครื่อง พิมพ์ ต้อง แด ดั่ง ใบ อนุญาต
ไว้ โดย เบ็ด เหย ณฑ์ ถาน ที่ ตั้ง เครื่อง พิมพ์ เพื่อให้ ตรวจ คว้า ได้ สด วก

ข้อ ๑๒ เจ้า ของ โรง พิมพ์ ต้อง ทำ บาย บอ ก์ ข้อ โรง พิมพ์ เป็น ภาษา ไทย
ติด ไว้ ณ ที่ ทำ การ พิมพ์ ใน ที่ เบ็ด เหย ให้ ประชาชน เห็น ได้ ง่าย

ข้อ ๑๓ ถ้า จะ ย้าย ถ์ ถาน ที่ ซึ่ง จะ มี ฤๅ ตั้ง เครื่อง พิมพ์ ไป จาก
ที่ ซึ่ง ระบุ ไว้ ใน ใบ อนุญาต จะ ต้อง แด ง ให้ เจ้านา ท ทราบ ทุก คราว

ข้อ ๑๔ ผู้รับ อนุญาต ต้องมี คุ้มครอง ระเบียบ ตามแบบ หมาย พ. ๕. แด
ของ รักษา คุ้มครอง นั้นไว้ ให้ ระเบียบ ร้อย

ข้อ ๑๕ ถ้า ผู้รับ อนุญาต ทำการ พิมพ์ นอก กรุง เทพ ฯ จะ นำ ดั่ง
คุ้มครอง เอกสาร คือ คุ้มครอง เทศบัญญัติ ไม่ เป็น การ คุ้มครอง จะ นำ คุ้มครอง เอกสาร
นั้น ดั่ง คือ ผู้ว่า ราชการ จังหวัด ก็ได้ ให้ ผู้ว่า ราชการ จังหวัด นำ ดั่ง
เป็น ลำดับ มา จน ถึง หอพระคุ้มครอง แห่ง พระนคร แต่ เมื่อ ได้ ไบรรับ จาก
เจ้าพนักงาน หอพระคุ้มครอง แห่ง พระนคร แล้ว ให้ ส่ง ไป ยัง ผู้รับ อนุญาต

ข้อ ๑๖ ไบรรับ คุ้มครอง เอกสาร ต่าง ๆ ที่ นำ ดั่ง เป็น หน้า ที่ ของ ผู้รับ
อนุญาต จะ ต้อง รวบรวม เก็บไว้ อย่าง น้อย ๒ เดือน . ให้ เป็น หมวดหมู่
ตามลำดับ ตรงกัน กับ เลขหมาย ใน คุ้มครอง ระเบียบ แบบ พ. ๕. เพื่อให้ เจ้าพนักงาน
ตรวจตรา สอบสวน ได้

ว่าด้วย การไม่ อนุญาต แด ก่อน ไบร อนุญาต

ข้อ ๑๗ ถ้า คุ้มครอง พระนคร บาด ฎา คุ้มครอง เทศบัญญัติ เห็น ว่า เครื่อง
พิมพ์ ไต ไม่ ควร อนุญาต ตาม ความใน มาตรา ๙ แห่ง พระราชบัญญัติ กัด
ฎา เห็น ควร จะ ถอน ไบร อนุญาต เสีย ตาม ความใน มาตรา ๑๐ กัด ให้
มี คำสั่ง เป็น ดายลักษณะ อักษร ถึง ผู้ขอ ไบร อนุญาต ฎา ผู้รับ อนุญาต โดย
สั่ง แต่ง เหตุ ผล ให้ แจ่มแจ้ง ใน การ ที่ ไม่ ยอม อนุญาต ฎา ถอน ไบร อนุญาต นั้น
แต่ ให้ ส่ง คำ เน่า คำสั่ง ไป ยัง เจ้าพนักงาน ผู้ปกครอง ของ ที่ ให้ทราบ ด้วย
เพื่อ เป็น ทาง ระวัง ตรวจตรา ให้ การ เป็น ไป ตาม พระราชบัญญัติ แด คำสั่ง นั้น

ข้อ ๑๘ เมื่อสมเด็จพระนครบาล ฤๅดมฤๅเทศาภิบาลใดมีคำสั่งตาม
ที่กล่าวมาในข้อ ๑๗ นั้นแล้ว ถ้าเห็นสมควร จะให้ยกเครื่อง พมพ์
ฤๅเครื่อง ประกอบเครื่อง พมพ์ ส่วนหนึ่งส่วนใด ฤๅทั้งหมดไว้ เพื่อ
ป้องกัน การ กระทบผิดก็ทำได้ ฤๅจะให้เจ้าพนักงาน ทำเครื่อง หมายถึง
ผูกตรา ประจำเครื่อง พมพ์นั้น เพื่อป้องกันมิให้ใช้ต่อไปก็ได้

ข้อ ๑๙ ตราสำหรับใช้ดประจำเครื่องพมพ์ดังกล่าวไว้ในข้อ ๑๘
ให้ใช้ตรารูปสิงห์ประจำครั้ง ซึ่ง ใช้ ใน ราชการ ประจำจังหวัด

ข้อ ๒๐ เมื่อสมเด็จพระนครบาล ฤๅดมฤๅเทศาภิบาลใดสั่งการตาม
ที่กล่าวไว้ในข้อ ๑๗ แต่ข้อ ๑๘ แล้ว ให้บอกเหตุการณ์ไปยัง
เสนาบดี กระทรวงมหาดไทย เพื่อทราบ

ข้อ ๒๑ ตามปกติให้ถือว่า ผู้ว่าราชการ จังหวัด ฤๅนครบาล
จังหวัด ฤๅนายอำเภอประจำท้องที่ ฤๅตำรวจพระนครบาล ฤๅตำรวจ
ภูธร ตั้งแต่ชั้นตำรวจตรีแขวง. ฤๅผู้บังคับกองขึ้นไป เป็นเจ้าพนักงาน
ผู้นำที่กระทำกร ตาม พระราชบัญญัติ แดกกฎเสนาบดี ที่กล่าวไว้ใน
มาตรา ๑๒ แห่ง พระราชบัญญัติ นั้น

ว่าด้วย หนังสือ พมพ์

ข้อ ๒๒ คำดำแดง ความ ประสงค์ที่จะ ออกหนังสือพมพ์นั้น ให้
ทำตามแบบหมาย พ. ๕. แต่ ถ้าจะมี การเปลี่ยนแปลง อย่างใดในภายหลัง
ให้ทำตาม แบบ หมาย พ. ๖.

ข้อ ๒๓ คำสั่งแต่งตั้งความประสงค์ ฎการ เปลี่ยนแปลง ตั้งว่า มา
ในข้อ ๒๒ นั้น ให้ทำเป็น ๒ ฉบับ ยื่น ต่อเจ้าพนักงานเวรรับกระทรวง
มหาดไทย ให้เจ้าพนักงาน เวร รับออกไป รับให้แก่ผู้ ยื่น ขัด ถัด ได้
แล้ว สั่ง คำสั่ง แต่ง นั้น ไป ยัง เจ้าน้ำ ที่ กรม ปกครอง

ถ้า เป็น จังหวัด นอก กรุงเทพมหานคร จะ ยื่น ต่อ ผู้ว่า ราชการ
จังหวัด ฎตมฺุหเทศำภิบาล ให้ นำ สั่ง ไป ยัง กระทรวง มหาดไทย ก็ได้

ข้อ ๒๔ ให้ กรม ปกครอง ใน กระทรวง มหาดไทย เป็น เจ้าน้ำ ที่ รับ
แต่งตั้ง สูเบียรไว้ แล้ว สั่ง คำสั่ง แต่ง นั้น ไป ยัง ตมฺุหเทศำภิบาล ท้อง ที่
ที่ ตั้ง ดำเนิน งาน หนังสือ พมพ ฉบับ ๑ อีก ฉบับ ๑ ให้ เก็บ รักษา ไว้

ข้อ ๒๕ เจ้าของ หนังสือ พมพ ต้อง ทำ บ้าย บอก ชื่อ หนังสือ พมพ
เป็น ภาษา ไทย คิด ไว้ ณ ที่ ทำการ ออก หนังสือ พมพ ใน ที่ เบ็ด เฝาย ให้ ประชาชน
เห็น ได้ ง่าย

กระทรวงมหาดไทย

ฎให้ ไว้ ณ วันที่ ๒๐ มีนาคม พระพุทธชัฎกราช ๒๔๖๕

มหาอำมาตย์นายก เจ้าพระยายมราช

เด็นำบตี

แบบ พ.๑.

คำขอ อนุมัติแม่เหล็กเครื่องพิมพ์

วันที่ เดือน พ.ศ.

ข้าพเจ้า อายุ ปี ชาติ

บังคับ อยู่ที่ ตำบล

อำเภอ จังหวัด มณฑล

อาชีพ ขอขึ้นคำร้องขออนุมัติแม่เหล็กเครื่อง

พิมพ์ ในฐานะที่ ตั้งคือเป็น

เครื่องพิมพ์ขออนุมัติแม่เหล็ก

๑ ชื่อ ภูริบโณนจากผู้ใด ภูริบโณนจากประเทศใด

๒ ชื่อห้างที่ทำเครื่องพิมพ์แต่เดชะหมายประจำเครื่อง

๓ ชนิดแท่นพิมพ์

๔ ประเภทการพิมพ์

๕ ขนาดเครื่องพิมพ์ที่จะใช้กระดาษ กว้าง ยาว

๖ เครื่องพิมพ์ใช้เงินด้วยกำลังอะไร

๗ เครื่องพิมพ์เป็นของตน ถ้าเข้ามาจากผู้ใด

๘ เครื่องพิมพ์นี้จะตั้งทำการ ณ

ตำบล อำเภอ จังหวัด

ที่ตั้งทำการเป็นของตนเอง ถ้าเข้า ฤาอาศัยผู้ใด

๙ ความประสงค์

ตั้งชื่อ

ผู้ขอใบอนุญาต

คำตั้ง

ต่อ

เลขในรัฐเบียร์

เจ้าพนักงานรัฐเบียร์

คำอธิบาย

- ๑ แบบนให้ยื่นแยกเป็นเครื่องละ ๒ ฉบับ
- ๒ ในข้อ ๑ ถ้าเป็นเครื่องพิมพ์โดยวิธีเบียร์แดง ให้ตั้งเดรหมาย
แต่ วัน เดือน ปี ในใบอนุญาตของเจ้าพนักงานด้วย
- ๓ ในข้อ ๒ ให้เขียนชื่อทางที่หาเครื่องพิมพ์ แต่เดรหมายประจำ
เครื่องพิมพ์ (ถ้ามี) แต่ถาเป็นเครื่องทรมซอ ฎารับโอนในประเทศ
ดยาม ให้ตั้งให้สดว่าทางที่ท้านอยู่ในประเทศใด
- ๔ ในข้อ ๓ ชนิดแท่นพิมพ์ หมายความว่า เป็นแท่นหมุน แท่น
เทกถบ แท่นกรีก แท่นคูนฎาปุม แท่นปรับฎาแท่นมือ อย่างใดอย่าง
หนึ่ง ฎาทัง ๒ อย่าง ฯลฯ
- ๕ ในข้อ ๔ ประเภทการพิมพ์ หมายความว่า ๑ พิมพ์ดวอักษร
แต่ปลัดอกต่าง ๆ ๒ แท่นพิมพ์ใช้ดวอักษรคูน ฎาภาพคูน ๓ แท่นพิมพ์หิน
๔ แท่นพิมพ์แผ่นดังดี ฎาทองแดงใช้ได้ อย่างใดอย่างหนึ่ง ฎาทัง ๒
อย่าง ฯลฯ
- ๖ ในข้อ ๕ ขนาดเครื่องพิมพ์ หมายความว่า ถึง กว้าง ยาว ของ
ขนาดกระดาดที่จะใช้ ได้ อย่างกว้างแดยาวที่สุดของเครื่องนั้น ๆ
- ๗ ในข้อ ๖ หมายความว่า ใช้ดวยกำลังไอน้ำ ฎาไฟฟ้า ฎากำลัง
คน ฯลฯ อย่างใดอย่างหนึ่ง ฎาทัง ๒ อย่าง

แบบ พ. ๒.

ใบอนุญาตให้มีแต่ใช้เครื่องพิมพ์

ใบอนุญาตที่.....

เลขทะเบียนที่.....

อนุญาตให้..... อายุ..... ปี ชาติ.....

บังคับ..... มีแต่ใช้เครื่องพิมพ์ชนิด.....

ประเภทการพิมพ์..... ขนาดเครื่องพิมพ์ที่จะใช้กระดาษ

กว้าง ยาว.....

ซึ่งตั้งทำการอยู่ ณ..... ตำบล.....

อำเภอ..... จังหวัด.....

ในฐานะที่.....

ได้ตามพระราชบัญญัติว่าด้วย ดัมม เอกสาร แด่หนังสือพิมพ์ พระพุทธ

ศักราช ๒๔๖๕

ศาลา.....

อนุญาตแต่วันที่..... เดือน..... พ.ศ.....

ลงนาม.....

ดัมม.....

แบบ พ. ๓.

บัตรอนุญาตมีค่าใช้จ่ายพิมพ์ แต่สถานที่ตั้งโรงพิมพ์

ชื่อ อายุ ปี ชาติ

บังคับ อาชีพ

ตั้งบ้านเรือนอยู่ที่ ตำบล

อำเภอ จังหวัด

ในฐานะ

๑ โรงพิมพ์ที่ตั้งอยู่ ตำบล

อำเภอ จังหวัด

๒ ย้ายครั้งที่ ๑

๓

๔

๕

๕๘๖

เครื่องพิมพ์

ที่

๑ เลขหมาย แด่ วัน เดือน ปี ในใบอนุญาต

๒ ชื่อ ภูมิลำเนาจากใคร ภูมิลำเนาจากประเทศใด

๓ ชื่อห้างที่ทำการพิมพ์ขัดเลขหมายประจำเครื่อง

๔ ชนิดแท่นพิมพ์

๕ ประเภทการพิมพ์

๖ ขนาดเครื่องพิมพ์ที่จะใช้ กระดาษ กว้าง ยาว

๗ เครื่องพิมพ์ ใช้เดินด้วยกำลังอะไร

๘ เป็นของตนเอง ภูมิลำเนาจากผู้ใด

จำหน่าย

วันจำหน่าย

12/10/2๕๖๖

สมุดคู่มือประจำโรงพิมพ์

เลขที่	วัน.เดือน.ปี. ที่ลงมือพิมพ์	หนังสือที่พิมพ์				ผู้ให้พิมพ์				ผู้ประพันธ์	ความประสงค์ ที่พิมพ์ขึ้น	พิมพ์เสร็จ เมื่อ	รับจากโรงพิมพ์			หมายเหตุ	
		ชื่อหนังสือ	ชนิดหนังสือ	จำนวนยกแต่ จำนวนเต็ม	จำนวน ที่พิมพ์	ชื่อ	ตำบล	อำเภอ	จังหวัด				วัน	ชื่อผู้รับ	จำนวน		
				(หมายเหตุว่าเรื่อง ๑ ฤกษ์ ๑ นั้นเป็นหนังสือยกยกจากเล่ม)													

แบบ พ. ๕

คำ ดำเนง ความ ประสงค์ ออก หนังสือ พิมพ์

เขียนที่

วันที่

เดือน

พระพรตศักราช

ข้าพเจ้า ขอ ดำเนง ความ ประสงค์ ที่จะออก หนังสือ พิมพ์ ดังนี้ คือ

๑. ชื่อ หนังสือ พิมพ์

๒. ชนิด

๓. ความ ประสงค์

๔. กำหนด เวลา ออก

แต่ กำหนด ออก ฉบับ แรก

๕. ตำแหน่งงานใหญ่ ตั้ง อยู่ที่

ตำบล

อำเภอ

จังหวัด

มณฑล

๖. จะพิมพ์ที่โรง พิมพ์

ตำบล

อำเภอ

จังหวัด

มณฑล

๗. เปนโรงพิมพ์ ของ

๘. เจ้า ของ หนังสือ พิมพ์

บรรณาธิการ

ตงนาม

เจ้าของ หนังสือ พิมพ์

12/10/2566

ตงนาม

บรรณาธิการ

แบบ พ. ๖

คำสั่งแต่งตั้ง การ เปลี่ยนแปลง

วันที่ เดือน พ.ศ.

ตามที่ ข้าพเจ้า ได้ ยื่น คำสั่ง แต่ง ความ ประสงค์ ใน การ ออก หนังสือ

พมพ ข้อ.....

เมื่อ วันที่ เดือน พ.ศ. มีรายละเอียด

แจ้งอยู่แต่จน

บัดนี้ การ ต้อง เปลี่ยนแปลง คือ

รายการเดิม เปลี่ยนแปลงอย่างไร ตงแต่ หมายถึง
เพราะเหตุใด

ลงชื่อ ผู้ ยื่น

โต แก้วเบียร์แดง.

12/10/2566

ลงชื่อ เจ้าพนักงาน